

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η πηγή της ηλικιακής ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΣ

Οι διάφορες θεωρίες που υποστηρίχθηκαν ως σήμερα

Υπολογίσθηκε ότι ο ήλιος εκπέμπει σ' ένα μόνο δευτερόλεπτο ενέργεια που αντιστοιχεί σε δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων ατόμων. Από αυτήν η γη μας δέχεται ελαχιστό μόνον μέρος.

Αλλά από πού προέρχεται αυτή η ενέργεια; Πλείστες υποθέσεις διατυπώθηκαν σχετικώς.

Κατά την πιο πρωτογενή επιστημονική αντίληψη, που αναφέρει η ιστορία της έπιστημης, ο ήλιος είναι ένα διαπυρο σώμα που ψύχεται βαθμιαία. Η ηλικιακή ακτινοβολία θεωρήθηκε, λοιπόν, σαν αποτέλεσμα μιας ή περισσοτέρων χημικών αντιδράσεων. Αλλά ο λόγος Κέλβιν απέδειξε το 1854 ότι καμιά χημική αντίδραση δεν μπορεί να διατηρήσει την ηλικιακή θερμότητα σταθερή για διάστημα περισσότερο από μερικές χιλιάδες χρόνια. Έχει διαπιστωθεί, όμως, ότι η ένταση της ηλικιακής ακτινοβολίας παραμένει αναλλοίωτη από ένα τουλάχιστον δισεκατομμύριο χρόνια.

Σύμφωνα με μια άλλη υπόθεση, που υποστηρίχθηκε κατά τα μέσα του περασμένου αιώνα από τον Ρομπέρτ Μάγιερ, η ηλικιακή ενέργεια οφείλεται σε συγκρούσεις μεγάλου αριθμού μετεωριτών με το άστρο της ημέρας. Ο ίδιος ο Μάγιερ υπολόγισε, ωστόσο, αργότερα ότι θα χρειαζόταν ένας αδιάκοπος κατακλυσμός μετεωριτών για να παραχθεί αυτή η θερμότητα, πράγμα που εινε τελείως άπιαστο.

Μια άλλη εξήγηση δόθηκε από τον Χέλμχολτς. Σύμφωνα μ' αυτήν, τα στοιχεία της επιφανείας του ήλιου έλκονται ακατάπαυστα προς το κέντρον, σύμφωνα με το νόμο της βαρύτητας. Αυτή η συμπίκνωση της ύλης έχει, λοιπόν, ως αποτέλεσμα την απελευθέρωση τεραστίων ποσοτήτων ενέργειας. Αλλά κι η υπόθεση αυτή αποδείχθηκε σφαλερή από τον Έρρικο Πουανκαρέ, που υπολόγισε ότι, υπό τις ανωτέρω προϋποθέσεις, ο ήλιος δεν θα ήταν σε θέση έπειτα από 25 εκατομμύρια χρόνια να εκπέμψει ίχνος ακτινοβολίας, πράγμα που αντίκειται σε όσα έχουμε για τη διάρκεια της ζωής του.

Μεταξύ των νέων θεωριών, εκείνη που επικράτησε για πολύ καιρό ήταν ότι η ηλικιακή θερμότητα ωφείλετο σε ραδιενέργεια. Στην περίπτωση αυτή, όμως, ο ήλιος θα έπρεπε να περιέχει ανεξάντλητες ποσότητες ραδιενεργών ουσιών. Αλλά κι αν ακόμη απέτελετο αποκλειστικά από ούρανιο (πράγμα που εινε τελείως άπιαστο), δεν θα ήταν δυνατόν και πάλι να ερμηνευθούν η διάρκεια κι η σταθερότης της ηλικιακής ακτινοβολίας.

Μια άλλη εξήγηση είχε την προέλευσή της στη θεωρία που διατύπωσε το 1815 ο Άγγλος ιατρός Προυντ, ότι όλα τα χημικά σώματα αποτελούν συνθέσεις ενός πρωταρχικού στοιχείου, του υδρογόνου. Βασίζόμενος σ' αυτήν, ο Γάλλος αστρονόμος Περρέν υποστήριξε το 1919 ότι η ηλικιακή θερμότητα ωφείλετο στις ατομικές εκρήξεις μορίων υδρογόνου. Αλλά και στην περίπτωση αυτή ο ήλιος θα έπρεπε να ήταν από καιρό νεκρό άστρο.

Πριν από τον Περρέν, ο Αϊνστάιν είχε διατυπώσει από το 1905 τη θεωρία ότι η ηλικιακή θερμότητα ωφείλετο σε μια αδιάκοπη μετατροπή της ύλης σε ενέργεια και της ενέργειας σε ύλη.

Η υπόθεση αυτή έλυσε θεωρητικά μόνον το ζήτημα. Για ν' αποδειχτεί πρακτικά η βασιμότης της, έπρεπε να καθοριστούν οι συνθήκες αυτών των μετατροπών, που εξασφάλιζαν την έκτασι και τη διάρκεια της ηλικιακής θερμότητας.

Αυτό έγινε από τον φυσικό Μπέτ, που απέδειξε ότι η μετατροπή του υδρογόνου σε ήλιον ήταν αρκετή για να εξηγήσει την ένταση της ηλικιακής θερμότητας. Η μετατροπή αυτή γίνεται δραστικά. Ατομικοί πυρήνες ανθρώπων αφομοιώνουν πρωτόνια και μετασχηματίζονται σε άζωτο. Έπειτα από μερικές δευτερεύουσες μετατροπές, οι πυρήνες του άζωτου αποχωρίζονται σε πυρήνες άνθρακος και πυρήνες ήλιου. Έτσι, το υδρογόνο μετασχηματίζεται βαθμιαία σε ήλιον κι αυτός ο μετασχηματισμός εινε η πηγή της ηλικιακής ακτινοβολίας.

Η υπόθεση αυτή έχει κυριαρχήσει σήμερα στην επιστήμη. Η μετατροπή, όμως, του υδρογόνου σε ήλιον έχει μια αναπόφευκτη συνέπεια: προκαλεί συνεχή αύξηση της έντασεως της ηλικιακής ακτινοβολίας. Πράγμα που σημαίνει ότι θα έρθη μια μέρα, που η ηλικιακή θερμότητα θα πυρπολήσει στην κυριολεξία τη γη και θα εξαφανισθεί κάθε ίχνος ζωής από αυτήν. Η ημέρα αυτή όμως εινε πολύ μακριά ακόμα.

Δόκτωρ ΦΕΡΝΑΧ ΚΡΙΚΙ

Η «ΑΛΛΗ»

Πρωτότυπο διήγημα

Μόλις ο Ζύλ συνάντησε το Γκάσπαρ, έκείνος του φώναξε:

—Ντροπή σου, φίλε μου. 'Από τότε που γυρίσαμε από την έξοχή, δεν ήρθες ακόμα να πής μια καλημέρα στη γυναίκα μου την Άννα. Πήγαινε σπίτι. Εγώ θα πάω σε μια δουλειά και έπειτα από μια ώρα, θαρθώ να σάς δω.

Το σπίτι του Γκάσπαρ δεν ήταν πολύ μακριά. Σε λίγο ο Ζύλ χτυπούσε το κουδούνι. Η γυναίκα του Γκάσπαρ ήταν μόνη.

—Συνάντησα το Γκάσπαρ και με μάλωσε γιατί δεν ήρθα να σάς υποβάλω τα σέβη μου, της είπε.

—Είστε ο πιο αγαπητός φίλος του άντρός μου, του είπε η Άννα χαμογελώντας. Αν ήμουν κόρη του ή αδελφή του, θαμουνά ευτυχισμένη να σάς παντρευτώ.

Γέλασε πάλι και πήρε στο ντεβάνι μια στάσι κάπως προκλητική. Ο Ζύλ την έτρωγε με τα μάτια.

—Τι σκεφτόσαστε; τη ρώτησε.

—Νά, σκέφτομαι πως μ' έχετε έρωτευθεί και πως κι' εγώ σας αγαπώ... Αυτό είν' όλο.

—Αυτό θα σας εύχαριστούσε πολύ;

—Θα με ξεκούραζε. Θάταν μια μικρή φυγή από μια ζωή μονότονη...

—Θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε, έτσι για να περάση η ώρα, είπε ο Ζύλ. Αύριο λοιπόν, θα σας περιμένω, αν θέλετε, κατά τις πέντε στον κήπο του Λουξεμβούργου.

—Σύμφωνοι, απάντησε η Άννα γελώντας.

Το απόγεμα της άλλης μέρας ήταν ακριβώς στο ραντεβού του. Η καρδιά του χτυπούσε. «Νάτη!» είπε, βλέποντας μια γυναίκα που προχωρούσε προς τη διεύθυνσή του. «Εκανε να τη χαιρετίση, μάλιστα δεν ήταν εκείνη. Η κυρία στάθηκε λίγο παράμερα από αυτόν.

—Ήταν πάρα πολύ ωραία. Κι' έμοιαζε πολύ με την Άννα.

Έπειτα από μισή ώρα, ο Ζύλ σκέφτηκε πως η Άννα δεν θαρχόταν πιά. Η άλλη, η άγνωστη, τον παρακολούθησε και φαίνεται πως διασκεδάζε με την περιπέτεια του. Ο Ζύλ απομακρύνθηκε νευρισμένος.

Γύρισε σπίτι του και πήρε την Άννα στο τηλέφωνο. Της μίλησε για την απογοήτευσή του, για τον πόνο του. Η Άννα γέλασε, τον ειρωνεύτηκε, λιγάκι και του ζήτησε συγγνώμη γιατί δεν είχε μπορέσει να πά, μα θα πήγαινε δίχως άλλο την άλλη μέρα. Του ώρισε μάλιστα το μέρος και την ώρα: «Έξω από την έκκλησία της Μαντελν στις τέσσερες.

Αγαπημένη, γλυκειά Άννα!

Το άλλο απόγεμα, ο Ζύλ την περίμενε έξω από την έκκλησία. Σήμερα, θαρχόταν, δεν θα τον γελούσε, ήταν σίγουρος γι' αυτό.

«Νάτη!» είπε ξαφνικά. Προχώρησε λίγα βήματα, μα στάθηκε απότομα. Δεν ήταν η Άννα. Ήταν η άλλη, η που της έμοιαζε, γιατί είχε το ίδιο βόδιμα, τα ίδια μαλλιά, τα ίδια μάτια, την ίδια ομορφιά. Τα βλέμματα τους διασταυρώθηκαν. Το βλέμμα της έλειψε να γελάση. Κι' όμως για μια στιγμή, σκέφτηκε πόσο αυτή η άγνωστη ήταν όμορφη, νέα, γεμάτη χάρη. Θα μπορούσε ίσως να του προσφέρει την ευτυχία. Τον κύταζε επίμονα. Η Άννα δεν θαρχόταν ασφαλώς.

Και σήμερα στις πέντε ο Ζύλ περιμένει πάλι την Άννα στον κήπο του Λουξεμβούργου.

Και να ακούει βήματα πίσω του. Είν' εκείνη, η άλλη! Μ' αυτό είν'

ακατανόητο. «Μα την πίστι μου θα ναι τρελή!» σκέφτονταν ο Ζύλ. «Η ίσως να της θυμίζω κάποιον που αγαπούσε και τον έχασε».

Τώρα ο Ζύλ την κυττάζει με συμπάθεια. «Αν η Άννα δεν έρχόταν... Μα όχι, θάρρη. Ναι, αν όμως δεν έρθη; Της χαμογέλασε λοιπόν κι' αυτή του χαμογέλαε. Είνε τόσο γλυκό το χαμόγελό της. Την πλησιάζει.

—Με γνωρίζετε;

—Μάλιστα.

«Είνε τρελή, μα την πίστι μου, τρελή!» σκέφτεται.

—Περιμένετε κανένα;

—Εσάς.

—Πώς; έμένα;

—Ναι, έσας.

Είνε τέσσερες και μισή. Η Άννα δεν θάρρη ούτε αυτή τη φορά. Μα τώρα δεν τον νοιάζει.

—Ας πάμε λοιπόν, λέει ο Ζύλ.

—Μα περιμένετε κάποιον...

—'Ω! αυτό δεν έχει σημασία.

Ήταν ένα όνειρο.

—Πώς σας λένε;

—Τζιάννα.

Μιλούν μαζί. Η Τζιάννα έχει μια φωνή τόσο θερμή, τόσο γλυκειά, σαν μουσική!

Χωρίστηκαν σε λίγο, δίνοντας την υπόσχεση να συναντηθούν μια άλλη φορά. Ο Ζύλ, γυρνώντας σπίτι του, ήταν όλος χαρά.

Η Άννα του είχε γράψει, ζητώντας του συγγνώμη. Δεν τόλμαζε ύπ' όψι του. Σκεφτόταν τώρα τη Τζιάννα.

Στις μέρες που ακολούθησαν, ο Ζύλ συναντούσε κάθε απόγεμα την όμορφη Τζιάννα. Έτσι κύλησαν δυο μήνες. Ήταν και οι δυο τους τρελά έρωτευμένοι. Έκαναν σχέδια για το γάμο τους.

Ένα βράδυ, η Άννα τηλεφώνησε στο Ζύλ να πάη σπίτι της. Αυτός στενοχωρήθηκε, μα πήγε.

—Λοιπόν; τον ρώτησε όταν τον είδε.

—Έχετε μπροστά σας έναν άντρα ευτυχισμένο, που αγαπάει μια γυναίκα και τον αγαπάει κι' αυτή! της απάντησε.

—Τα συχαρητήρια μου, είπε η Άννα και χτύπησε το κουδούνι του σαλονιού.

Μια πόρτα άνοιξε και μπήκε η Τζιάννα, όμορφη, γελαστή.

—Ζύλ, να σου συστήσω την αδελφή μου.

—Την...

—...αδελφή μου. Μοιάζουμε πολύ. Έφτασε από τη Λωδν εκείνο το βράδυ που πρωτοήρθε σπίτι μου. Σε λυπεί που θα γίνης κουνιάδος μου;

—Καθόλου, Άννα... Άλλά για εξήγησέ μου... αυτή η ανάγκη της φυγής, η μονότονη ζωή σου... τα ραντεβού...

—Η Άννα έσκασε στα γέλια.

—Ήταν μια μικρή φάρσα... Ο Γκάσπαρ κι' εγώ, το ξέρετε, σ' αγαπούμε σαν αδελφό. Τι πιο φυσικό από το να σου παίξουμε αυτό το άσλο παιχνίδι; Έπειτα, η Τζιάννα σ' έρωτεύθηκε. Δεν είν' έτσι, αγάπη μου;

—'Ω! όσο γι' αυτό... έκανε η Τζιάννα, χαμηλώνοντας το βλέμμα.

—Και τώρα, συνέχισε η Άννα, έχω πολλή δουλειά. Πάω να ετοιμάσω... Θα φάμε όλοι μαζί απόψε. Θα γιορτάσουμε τους άραβικούς σας.

Όταν η Άννα βγήκε από το σαλόνι, η Τζιάννα κάθισε στα γόνατα του Ζύλ. Φιλήθηκαν για πρώτη φορά τρυφερά.

—Βλέπεις, αγάπη μου, όταν βέλη ή μοίρα;... του είπε.

ΖΙΛΜΠΕΡ ΣΕΜΠΡΟΝ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ: 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η διαφορά μας

Πολλές σκέψεις προκαλεί η επιτολή που στέλνει από την Αμερική ένας ξενητεμένος Έλληνας της Κρήτης. Αναφέρεται σ' ένα παλιό μάλλον θέμα της στήλης μας. Μιλούσαμε για τη συμπεριφορά του Έλληνα συζύγου προς τη γυναίκα του και κάναμε συγκρίσεις με τον Αμερικανό και Ευρωπαίο σύζυγο. Ψυχροί και αδιάφοροι έμεις, όταν περάση ένα χρονικό διάστημα. Θερμοί και διαχυτικοί πάντα εκείνοι.

Είδε την ανάπτυξη του θέματος αυτό στην «Κοζερί» η σύζυγος του «Αμερικανού» επιστολογράφου και, όπως εκθέτει ο ίδιος, του είπε: «Τα βλέπεις; Έτσι ακριβώς που σου τα λέω κι' εγώ...»

Όπως κι' αυτός. Λογικός και δίκαιος ο άνθρωπος το αναγνωρίζει. Δεν είνε ο τύπος του θερμού συζύγου. Βαρύς, λιγώλογος, χωρίς τις λεπτότητες, τις τρυφερότητες, τις αδρότητες του έρωτευμένου. Κι' όταν σκεπτεται πως την πήρε με έρωτα... Ειδύλλιο στα Χανιά. Απαγωγή, μουσικός γάμος στην Αθήνα, ύστερα αναχώρησι στην Αμερική. Δεν έπαψε, βέβαια, ν' αγαπά τη γυναίκα του. Την έκτιμά, τη σέβεται, μα χωρίς διαχύσεις.

Να τί δεν του συγχωρεί η γυναίκα του. Τον θέλει να της φέρεται όπως της φερόταν στο στάδιο των έρωτων τους. «...Και έπειτα δεν είμαι διαχυτικός όπως πρώτα, νομίζει ότι έπαφα να την αγαπώ, ότι δεν είμαι ο ίδιος άνθρωπος που πρωτογνώρισε, ο λεπτός, ο τρυφερός εκείνος που προσπαθούσε να μαντέψει τις επιθυμίες της...»

Παραπονιέται η γυναίκα του. Άλλά διαλογίζεται και μόνος του: Γιατί οι ξένοι να είνε και μετά το γάμο τους τρυφεροί στις συντροφικές των, κι' έμεις; Ρωτά και αναζητώντας την εξήγησι βρίσκει ότι οι ξένοι δεν παντρεύονται το γάμο πολύ σοβαρά. Έμεις, λέει, αναλογίζομαστε περισσότερο από αυτούς τις ευθύνες, και η συνείδησις αυτή των ευθύνων μας κάνει βαρείς.

Διαπίστωση σφαλερή. Η αθυμία δεν έχει σχέση με τη συνείδησι των οικογενειακών υποχρεώσεων. Ποσοί αθυμοί στα σπίτια τους γίνονται ευθυμοί και ζωηροί έξω από αυτά τη στιγμή ακριβώς που απαιτούν σε γλεντάκια τις οικονομίες τους, δηλαδή τη στιγμή, που έπρεπε περισσότερο να συναισθανονται το βάρος των ευθύνων. Μη γελιόμαστε. Δεν ενδιαφέρεται λιγότερο από μας ο ξένος για το σπίτι του. Ούτε είνε ακριβής ο άλλος συλλογισμός, που αναπτύσσει ο επιστολογράφος. Ότι δηλαδή η βιασύνη, οι σκοτούρες, ο άγώνας για την επάρκεια τραχύνουν τον άντρα και τον κάνουν αδιάφορο.

Λάθος κι' αυτό. Συμβαίνει, ανθρώποι πάντοτε πριν από το γάμο τους, να είνε τρυφερώτατοι στην κόρη με την οποία συνδέονται έρωτικά. Φτωχοί παντρεύονται παντρεμένοι πλούτιους. Τότε όμως

ο σύζυγος, που ήταν πομπός θωπειών και γλυκόλογων, βαραίνει, στυφίζει, παθαίνει γλωσσολέτη, βαρύνεται που ζή κοντά στη γυναίκα του. Είχε τις σκοτούρες της φτώχειας πριν παντρευτεί κι' ήταν όλο γλυκά. Του έλειψαν οι σκοτούρες όταν παντρεύτηκε, κι' έγινε άμιλητος.

Υπάρχει, βέβαια, ένα ποσοστό ευθύνης στη γυναίκα, στην Έλληνα γυναίκα, που μόλις παντρευτεί παραμελεί τον εαυτό της και δεν καταβάλλει καμιά προσπάθεια να φανή στον άντρα της ενδιαφέρουσα. Άλλά—πρέπει να το πούμε— δεν είνε η μόνη υπεύθυνη. Η κυρίως υπεύθυνη είνε η φύσι. Αυτή οδηγεί μετά το γάμο τον άντρα στην ψυχρότητα. Όπως, αντίθετα, οδηγεί τη γυναίκα στη θερμότητα. Το αιώσιο παιχνίδι των δυο φύλων.

Άλλά, ρωτάει ο «Αμερικανός» μας: Πώς συμβαίνει η εκδήλωσι ενός φυσικού φαινομένου να περιόριζεται μόνο στον Έλληνα σύζυγο; Έτσι μας φαίνεται, γιατί κρίνουμε από τα φαινόμενα. Εννοιασας, και η φύσι δε χωρίζει τους ανθρώπους κατά έθνη. Σε όλους κατά τον ίδιο τρόπο επιδρά. Και οι «ξένοι» το ίδιο αισθάνονται μ' έμεις, ύστερ από το γάμο τους. Η διαφορά είνε στη μορφή της αγωγής και της παραδόσεως που έχουν εκείνοι και που έχουν έμεις. Με κάποιο άσπισμο ακόμα στη νοστροπία και στις εκδηλώσεις έμεις, δεν καμουφλούμε την ατομία μας, παραμένουμε τους τύπους, αφήνουμε τον εαυτό μας να εκδηλωθή όπως αισθάνεται. Έκείνοι, προσηλωμένοι στους τύπους, ακολουθούν τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, συνεχίζουν και μετά τον κορεσμό τις εκδηλώσεις αδρότητας και τρυφερότητας. Το γεγονός ότι αμείλυνθηκε με το γάμο το έρωτικό τους ενδιαφέρον, δεν τους έμποδίζει, έπιστρέφοντας το μεσημέρι στο σπίτι, να κρατούν ένα ματσάκι λουλουδιών, ν' αποσπών τη γυναίκα τους, να της πουν ένα φιλοφρόνημα, να της φανούν ευχαριστοί κατά ένα τρόπο. Μηχανικά και τυπικά, βέβαια. Αν ξέραμε όμως πόσο μαλακάνει την οικογενειακή ζωή η τήρησι των τύπων, κι' ως είνε μηχανικά.

Ο Ρωμύος κάνει το αντίθετο. Θάλεγε κανείς ότι βρίσκεται να παντρευτεί για να πειθαρχήσει απόλυτα στη φωνή της φύσεως και αποβάλλοντας κάθε τύπο, να φανή όπως αισθάνεται μετά το γάμο του: Έρωτικά αδιάφορος. Την αποβολή των τύπων την ονομάζουμε ειλικρίνεια. Όρατα ειλικρίνεια.

Έχει όμως μια ακόμα απορία ο ξενητεμένος επιστολογράφος. Αναγνωρίζει τη διαφορά στη συμπεριφορά των ξένων. Φυσική όμως του έρχεται η ερώτησι: Γιατί τότε το ποσοστό των διακρίσεων είνε τόσο μεγάλο στους ξένους και τόσο μικρό σ' έμάς. Να, το μαθαίνει. Έμεις, λιγώτερο τρυφεροί, περισσότερο ψυχροί, και όμως οι όχτοι στους δέκα πεθαίνουμε κοντά στις γυναίκες μας. Οι ξένοι χωρίζουν. Έχει κι' αυτό την εξήγησή του. Άλλά θα τ' εναπομείνει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Αν νομίζη η Ούλεν πως θα περιμένουμε κάθε τρεις μέρες να έρθη το νερό στο σπίτι, είνε πολύ γελασμένη!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Τώρα με την Άνοιξη...

Τώρα με την Άνοιξη που όλα πρασινίζουν κι' από τις βουνοκορφές φύγανε τα χιόνια, κι' οι τρελλές ελπίδες μας πάλι φτερουγίζουν σαν τα χελιδόνια...

Τώρα με την Άνοιξη που όλα πλημμυρίζουν από μύρια λουλούδια κι' από ευωδιά, του παλμού μας έρωτα πάλι ξαναβίζουν τα ξερά κλαδιά.

Πάμε να προλάβουμε τη γλυκειά λιακάδα, πάμε ν' απολαύσουμε έξοχη ανθισμένη, τους άνθους της έδγαλε η περικοκλάδα και μας περιμένει. Πάμε ν' αναπνεύσουμε όμορφο αέρα κι' να ξεκουράσουμε κάθε μας ματιά, να μας ρίξη ο έρωτας, έτσι από μεράκι, μια του σπατιά.

Τώρα με την Άνοιξη, βάλε στα μαλλιά σου παπαρούνες κόκκινες και του άγρου λουλούδια, μη μου τσιγκουνεύεσαι τα γλυκά φίλια σου, ούτε τα τραγούδια.

Παπαρούνες ανθισαν στ' ώμοφο σου στόμα! Αφίσέ με, αγάπη μου, που τις λαχταρώ, να τις νοιώσω ολόδροσε, ντροπαλές ακόμα και να τις χαρώ.

Ο χειμώνας πέρασε... Πάνε το μπουρίνια και γι' αμύρα σινεφά τ'α δεν θα νοιαστούμε. Ο χειμώνας πέρασε, πάνει κάθε γκρίνια κι' ως άγκαλιαστούμε...

Πάμε ν' αντικρύσουμε πράσινο λειβάδι που τα κατοικύπουλα να χοροπηδούν, είνε η μέρα ώορφη και γλυκό το βράδυ κι' όλα καλαϊδούν!...

Τώρα με την Άνοιξη, που γιορτάζει η Φύσι και τρελλές αρχίσανε οι φουσκοδενητείες, η παλιά η αγάπη μας ίσως ξανάσση τις παλιές χαρές...

Ας φουντώση ο έρωτας σαν την μυγδαλιά που νυφούλες νύθηκαν όλα της τα κλώνια... Κι' οι καρδιές γυρεύουν ναδούν μια φωνή, σαν τα χελιδόνια!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΟΧΕΡΟ ΠΡΩΪ

Εκείνο το βροχερό πρωΐ έγινε η κηδεία της 'Ιουλιέτας της γυναίκας μου.

Εγώ βρισκόμουν στο πρώτο αυτοκίνητο, κοντά στη μητέρα της που έκλαιγε βουβά.

Απέναντί μου καθόνταν δυο οικογενειακοί φίλοι: ο δικηγόρος Στόλτς κι' ο αρχιτέκτων Χούμπερ, και οι δυο ωχροί και συγκινημένοι. Εγώ τους είχα πη ν' ανεβούν στο αυτοκίνητό μας, γιατί και τ'όν δυο ή καρδιά ήταν ραγισμένη απ' την πόλη.

Δεν ήξεραν πώς γνώριζα το μυστικό τους: τον τρελό τους έρωτα για την 'Ιουλιέτα και το τέλος της περιπετειάς τους. Οι σχέσεις του Στόλτς με τη γυναίκα μου είχαν αρχίσει στις 7 Αυγούστου 1941 και είχαν τελειώσει στις 26 Νοεμβρίου 1943. Και οι σχέσεις του Χούμπερ είχαν αρχίσει στις 2 'Ιανουαρίου 1945 και είχαν τελειώσει στις 30 Σεπτεμβρίου 1949.

Είχαν και οι δυο τους έναν παθολογικό έρωτα για τη 'Ιουλιέτα, που ήθελε πάντα νάχη γύρω της πλάσματα που νά της λατρεύουν σαν θεά.

Φαίνεται άπιστευτο, είπε κάποιος στιγμή ο Χούμπερ, πώς η 'Ιουλιέτα πέθανε. Αυτή ήξερε καλά να οδηγεί το μικρό της αυτοκίνητο. Πώς τρακάρισε και βρέθηκε κάτω απ' το φορτηγό.

— Άς μ'ην το σκεφτόμα-

στε, είπε ο Στόλτς και τ'α χείλη του τρέμανε.

Οι άναμνήμες τους παίδευαν. Ήταν και οι δυο παιδικοί φίλοι. Μά έφτασε ο έρωτας τους για την 'Ιουλιέτα να τους χωρίσει και να γίνουν αντίπαλοι. Μά τώρα που εκείνη ήταν νεκρή, ο ένας παρηγορούσε τον άλλο.

Η πομπή μπήκε στο νεκροταφείο. Το αυτοκίνητό μας σταμάτησε και κατεβήκαμε. Οι δυο αντίζηλοι σώπαιναν και είχαν ξαναπαρεί το περίλυπο ύφος τους. Κατέβηκε κι' η γρήα πεθερά μου. Όλοι οι συγγενείς είχαν μαζευτεί γύρω.

Το φέρετρο, το κουβαλούσαν άνοιχτό τέσσερες άνθρωποι. Έλεγε πώς είχε μέσα μια κοίκα ή έναν άγγελό που κοιμόταν.

Όλοι έκαναν ένα ημικύκλιο όταν φτάσαμε στον άνοιχτο τάφο, όπου άργα κατέβηκε το φέρετρο, ύστερ' απ' τα τελευταία τροπάρια του παπά. Η βροχή είχε σταματήσει και οι δειλές λιαχτίδες που φάνηκαν ανάμεσα στα σύννεφα, σταμάτησαν πάνω στο πρόσωπο της 'Ιουλιέτας σ'ά νάβελαν να την αποχαιρετήσουν.

Ενοιώθα γύρω μου μιά γαλήνη κι' άς έκλαιγαν οι γυναίκες. Για μένα ή 'Ιουλιέτα, που τριάντα έξη χρόνια είχε απολαύσει τη ζωή της, δίχως να υποφέρει από έρωτα και τις χαρές του, μου φαινόταν πώς δεν θα

ήταν και τόσο δυσχερή μένη να κοιμηθεί πιά για πάντα κάτω απ' το χώμα. Απ' τις σκέψεις μου με διέκοψε ή φωνή του Στόλτς:

— Πρώτος ο σύζυγος! Όλων τα μάτια στύλωθηκαν πάνω μου. Κατάλαβα πώς το πιά «έπίσημο» πρόσωπο σ' αυτή την περίπτωση ήμουνά εγώ. Τι έπρεπε να κάνω; Νά κλάψω; Κάποια φωνή άκούστηκε: «Κουράγιο». Τότε κατάλαβα: Έπρεπε να ρίξω εγώ την πρώτη φτυαριά χώμα πάνω στη νεκρή. Ήταν ένα έθιμο Βάρβαρο. Μά δεν μπορούσα να κάνω άλλοι-ως. Κι' έριξα πρώτος λίγο χώμα πάνω στο ώραίο προσωπάκι της...

Ξαναμπήκαμε σ' αυτοκίνητο. Τώρα ο ήλιος έλαμπε στον ορίζοντα. Όταν πλησιάζαμε στο σπίτι, ο Χούμπερ μου είπε: — Άν θελήσεις τίποτα από «μάς», τηλεφώνησε μας νάβουμε να σου κρατήσουμε συντροφιά.

Είχε πη από «μάς». Ο Χούμπερ κι' ο Στόλτς. Τι άστείο αλήθεια να θέλουν να με παρηγορήσουν—ποιοι; Οι έραστές της πεθαμένης γυναίκας μου! —Ευχαριστώ, τους άπάντησα. Μ' άρέσει νάμαι μόνος. (Τους κύταξα και τους δυο σ'ά μάτια). Για σ'ας είνε διαφορετικό. Είστε δυο μαζί να την κλάιτε. Ψέματα:...

Σ'ά βρέθηκα στο γραφείο μου, μόνος μου, άφισα τ'ά δάκρυά μου να τρέζουν. Δεν έκλαιγα τη 'Ιουλιέτα, όχι. Έκλαιγα πάνω σ'ά έρείπια του ίδιου του εαυτού μου, πάνω σ'ε μιά ζώη σπαταλημένη για ένα πλάσμα που δεν άξιζε.

Δέκα έφτά δόλοκληρα χρόνια που ήμουνά παντρεμένος μαζί της τής τ'ά είχα προσφέρει όλα, άσυλλόγιστα: δουλειά, πλούτη, άφοσίωση, ακόμα και την άξι-οπρέπεια μου, σ'άν άντρας, ακόμα και τον καύμο μου, τον πόνο μου. Άκόμα κι' όταν ήταν έτοιμοθάνατη και με ρωτούσε με άγωνία: «Θά γίνω καλά;» της χαμογελούσα και της έδινά έλπίδες, κουράγιο. Εγώ δεν είχα κανένα να μου δώ-ση κουράγιο. Άκόμα κι' όταν ήμ' άπατούσε τόσο ά-ναίσχυντα με τον Στόλτς και μου φώναζε άπελπισμέ-να: «Συχώρα με, Ρόμπερτ, συχώρα με!...» τής άπάν-τησα με το χαμόγελο:

— Ήσυχασε, άγάπη μου, φυσικά σ'ε συγχωρώ!

Τό ίδιο κι' όταν μ' άπα-τούσε με το Χούμπερ και με τόσοι άλλους! Ήταν μιά κόλαση «ψυχική» ή ζωή μου μόλις τής.

Ο Θεός άς τη συχωρέ-ση! Οι άνθρωποι δεν έχουν πάντα τη μεγαλοψυχία να συγχωρούν όταν πολύ υπό-φεραν και πόνεσαν σ'τη ζωή τους.

...Εκείνο το βροχερό πρωΐ έγινε η κηδεία της 'Ιουλιέτας Χέρμπερτ... Μά ή άνάμνησή της είνε, τόσο βολή, τόσο θαμπή πιά σ'τη μνήμη μου...

ΦΡΑΝΣΟΤ ΣΤΟΥΑΡΤ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η Γαλλίδα στή του τραγουδιού Κολέτ Μάρς, που βρίσκεται εδώ και λίγες μέρες στην Αθήνα, έχει μιά πολύ παραξενή ιστορία.

Πριν γίνει καλλιτέχνης ήταν φοιτήτρια της φιλολογίας. Όταν ειδικεύθηκε στο τραγούδι, που της άρεσε πάντα και έκανε την πρώτη της επαγγελματική εμφάνιση, ύπεχρεώθηκε μετά δέκα μέρες από τους από ένα γερό ύλο που έφαγε από τους γονείς της, να άποσυρθεί, για να εναακήνη την εμφάνισή της μετά τον πόλεμο. Στο μεταξύ γύρισε δυο αξιόλογα φιλμ: Τον «Καθρέφτη», με τον Ζαν Γκαμπιν και το «Μάτια γεμάτα άναμνήσεις» με τον Ζαν Μαραι.

Τελευταία, ή Κολέτ Μάρς συνεταιρί-σθηκε με δυο Αμερικανούς, άγόρασε το γνωστό παρισινό καμπαρέ της Σούζης Σολιντόρ, και έχει τώρα δική της επιχείρησι! — Η Μαίρη Λω και ο Γιάκοβλεφ, κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στο Λον-δίνο, πού, ως γνωστόν, ή Λω τραγούδησε στο σταθμό του Β. Β. C., έτυχαν, θερμής υποδοχής απ' τους εκεί όμογενείς μας. Ο έφοπλιστής κ. Γουλιανόνης διαργάνωσε δε-ξιώσι προς τιμήν τους, κι' ο γνωστός ή-θοποιός της πρόζας Τάκης Χόρν, που έρι-σκεται από καιρό στην Αγγλική πρωτεύου-σα ανέλαβε καθήκοντα ξεναγού των.

Ο δημοφιλής κωμικός μας Β. Αργυ-ρόπουλος, όπως, είνε γνωστό, άποφύγει συστηματικά τα ταξίδια με το άεροπλάνο. Μία μέρα, λοιπόν, τής περασμένης έβδο-μάδος, αναγκάσθηκε να κατέβη στο άερο-δρόμιο του Έλληνικού για να συναντήσει έναν παράγοντα του Τουρκικού θεάτρου, περαστικό από την Αθήνα. Κι' έκει όταν άντικρουσε παρατεταγμένα τα άεροπλάνα έ-παθε τράκ' και έγινε... πραινοκίτρινος, παρ' ότι δεν έπρόκειτο να ταξιδέψη!

Ο άγαπημένος τραγουδιστής των δε-σποινίδων Τζιμης Μακούλης, που δεν άπο-χωρίζεται ώστόσο ποτέ ή σύζυγό του, γυ-ρίζοντας μαζί της από την Βηρυττό, είχε μιά έντελως άπρόσπτη περιπέτεια.

Όταν, έφθασε στην προκυμαία για να επιβεί σ'απ' στο τουρκικό «Αντανα», το πλοίο είχε σαλπάρει, και χρειαστήκανε να κατεβάσουν ειδική δάρκα για να παραλά-βη το καθυστερημένο άνδρόγυνο.

Ανταποδίδοντας την προθυμία και την καλωσύνη του Τουρκικού πλοίαρχου ο Μα-κούλης, προσεφέρθη να τραγουδήση, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού για την ψυχα-γωγία των επιβατών του τουρκικού πλοί-ου, που έμειναν ένθουσιασμένοι, από την άπρόσπτη αυτή άτραξιόν.

Ο χορευτής Άγγελος Γριμάνης, εί-χε τις τελευταίες μέρες μιά έξαιρετική εύνοια της τύχης.

Βγαίνοντας ένα πρωΐ από το σπίτι του της οδού Βαλτετσίου, έρθηκε στο δρόμο έ-να μεγάλο μαργαριτάρι άξίας 6 εκατομ-μυρίων κατά την εκτίμησι των ειδικών!

Επ' εύκαιρία της προβολής της «Ρι-ρίκας», του πρώτου Έλληνικού μουσικο-χορευτικού φιλμ, που παίζεται αυτήν την έβδομάδα στους Αθηναίους κινηματογρα-φους, άξίζει να σημειωθεί ότι το μάλλετο του Ν. Αρόσου, που λαμβάνει μέρος στο έργο πληρώσε πολύ άκριβά την εμφάνισή του αυτή.

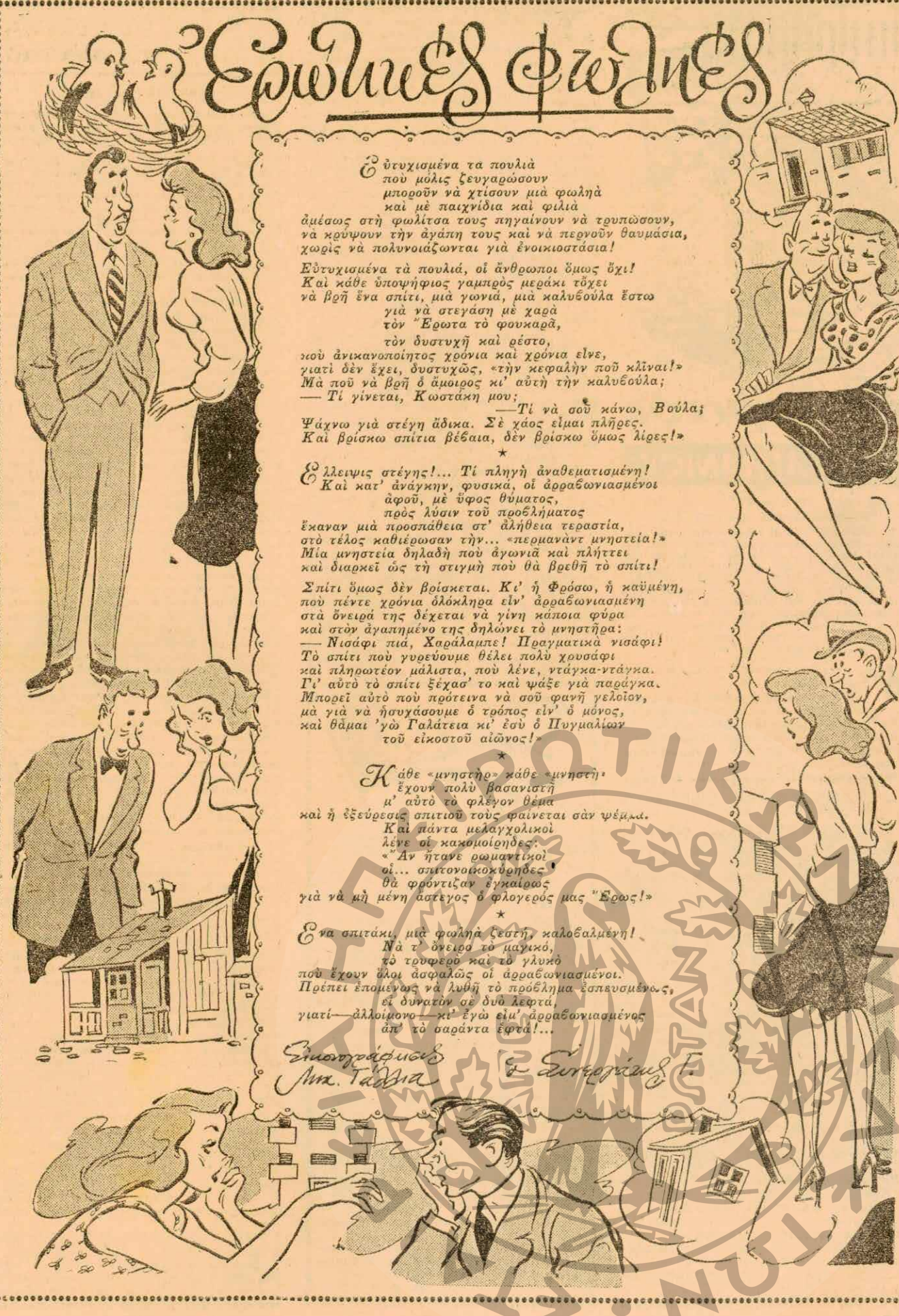
Τό γύρισμα έγινε σ'τη σκηνή του ύπαι-θρίου θεάτρου «Βέμπο», της οδού Καρό-λου, ένα πρωΐ που έκανε τσουχερό κρύο, και οι χορεύτριες που ήσαν ήμιγυμνες, πούντασαν όλες και έρέθηκαν την άλλη μέρα στο κρεβάτι!

Στον Αργεντινό μάεστρο Έντουάρντο Μπιάνκο, που βρίσκεται σ'ας Αθήνας, έ-γιναν προτάσεις να γράψη την μουσική μι-άς επιθεωρήσεως για το καλοκαίρι. Πρέ-πει να σ'ας υπενθυμίσουμε σχετικώς ότι ο Μπιάνκο, πριν 15 χρόνια που ήταν πάλι σ'την Αθήνα έγραφε τη μουσική της Έλ-ληνικής όπερέττας «Αρζεντίνα», που παί-χθηκε με μεγάλη επιτυχία στο θέατρο «Κεντρικόν», από τον Πέτρο Κυριακό και την Λουίζα Παζέλλι, (1936).

Ο έαυτόνος Ανδρέας Ζανής που έ-στάλη στην Αμερική δαπάναις των Χιακών Σωματείων, κατόπιν ύποδείξεως του Νί-κου Μοσχονά, ακολουθεί τώρα στην Νέα Υόρκη άνώτερα μαθήματα, κοντά στον δι-άσημο καθηγητή φωνητικής μουσικής Λα-τζάρι.

Οι χορευταί μας Γιάννης Φλερύ και Λίνα Αλμα μετά το άποχαιρετιστήριο ρε-σιτάλ που έδωσαν σ'τη Νέα Υόρκη έφυγαν από εκεί για το Παρίσι. Είνε πιθανόν να έλθουν για λίγες μέρες και σ'ας Αθή-νας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ευτυχισμένα τα πουλιά που μόλις ξεγαρώσουν μπορούν να χτίσουν μιά φωλιά και με παιχνίδια και φιλία άμέσως σ'τη φωλίτσα τους πηγαίνουν να τρυπώσουν, να κρύψουν την άγάπη τους και να περνούν θανάσια, χωρίς να πολυνοιάζονται για έννοιαστάσια!

Ευτυχισμένα τα πουλιά, οι άνθρωποι όμως όχι! Και κάθε ύποψήφιος γαμπρός μεράκι τ'άχει να βρ'ε ένα σπίτι, μιά γωνιά, μιά καλυδούλα έστω για να στεγάση με χαρά τον Έρωτα τ'ό φουκαρά,

τον δυστυχ' και ρέστο, που άνικανοποίητος χρόνια και χρόνια είνε, γιατί δεν έχει, δυστυχώς, «την κεφαλήν που κλίνει!» Μά πού να βρ'ε ο άμοιρος κι' αυτή την καλυδούλα;

— Τι γίνεται, Κωστάκη μου; — Τι να σ'οδ κάνω, Βούλα; Ψάχνω για στέγη άδικα. Σ'ε χάος είμαι πλήρες. Και βρίσκω σπίτια βέβαια, δεν βρίσκω όμως λίρες!

Άλλεψις στέγης!... Τι πληγή αναθεματισμένη! Και κατ' άνάγκη, φυσικά, οι άρραβωνιασμένοι άφ'ου, με ύφος θύματος, προς λύσιν τού προβλήματος έκαναν μιά προσπάθεια σ'τ' αλήθεια τεραστία, στο τέλος καθιέρωσαν την... «περιμέναν μνηστεία!» Μία μνηστεία δηλαδή που άγωνιά και πλήττει και διαρκεί ως τη στιγμή που θα βρεθ'ε το σπίτι!

Σπίτι όμως δεν βρίσκεται. Κι' ή Φρόσω, ή καυμένη, που πέντε χρόνια δόλοκληρα είν' άρραβωνιασμένη σ'α δνείρά της δέχεται να γίνη κάποια φύρα και στον άγαπημένο της δηλώνει τ'ό μνηστήρα: — Νισάφι πιά, Χαράλαμπε! Πραγματικά νισάφι! Τό σπίτι που γυρεύουμε θέλει πολύ χρυσάφι και πληρωτέον μάλιστα, που λένε, ντάγκα-ντάγκα. Γι' αυτό τό σπίτι ξέχασ' το και ψάξε για παρόγκα. Μπορεί αυτό που πρότεινα να σου φαν'η γελοίο, μά για να ησυχάσουμε ο τρόπος είν' ο μόνος, και θάμαι 'γ'ο Γαλάτεια κι' ε'όν ο Πυγμαλίων τού είκοστου αιώνα!

Κάθε «μνηστήρ» κάθε «μνηστή» έχουν πολύ βασανιστή μ' αυτό το φλέγον θέμα και ή εξεύρεσις σπιτιού τους φαίνεται σ'άν ψέμα. Και πάντα μεγαλοχικοί λένε οι κακομοιρώδες: «Αν ήτανε ρομαντικοί οι... σπιτονοικοκυρώδες, θα φρόντιζαν άγκαίως για να μ'η μένη άστεγος ο φλογερός μας Έρως!»

Ενα σπίτικι, μιά φωλιά ζεστή, καλοδαμμένη! Νά τ' άνείρω το μαγικό, τ'ό τρυφερό και τ'ό γλυκό που έχουν όλοι άσφαλώς οι άρραβωνιασμένοι. Πρέπει επομένως να λυθ'ε τ'ό πρόβλημα έσπευσμένως, ε' δυνατόν σε δυο λεπτά, γιατί—άλλοιμονο—κι' εγώ είμ' άρραβωνιασμένος απ' τ'ό σαράντα έφτά!

Επιστημονικά
Ανα. Ταδία

Επιστημονικά
Ε. Σιμοπούλου

Παρεξήγησις

Τ'ας άλλας έχων έξαψιν κι' άνησυχίας πλείστας τ'ας άτυχίας δ'ε σκεφθείς—ό! παίδες—τ'ας μεγίστας μετέβην εις Ακρόπολιν με ύφος σκεπτικόν να κάμνω πεπερηπατον σπόδρα ρομαντικόν. Και άνελθόν μετ' ου πολύν έγγυς του Παρθενώνος τ' άρχαία άπεθανάμαζον άγρώως κι' επιμόνως σκεπτόμενος την Αθηνάν και την θεάν την Ήραν, πρ'ος δ'ε μίαν γειτόνισσαν κι' άφράτην ζωνδοχήσαν. Κι' ενώ ποικίλους λογισμούς είχαν έν ν'ο έκεισε εξαίφνης κατεφθάσαντο πένδε Αγγλίδαι Μίσσαι και εις την θεάν των ε'θνης ο φουκαρέυς εγλάρωσαν κι' έγινον στήλη άλατος ή άλλως έμαρμαρώσαν! Τοντέστιν τ'ας ήμείνιζον τον γόνη παριστάνον κι' έχων σαγήνην ως είκός πενήνκοντα Σουλτάνων.

Ερωτικώς ένέπνευσαν τ'ας περιηγητοίας αίνιτες μ' άπεθανάμαζον μετά πολλής λατρείας.

Κι' άφ'ου με είδον πολλαπλώς και πυθ- (μενοκορύφως εξαφνικώς έκάλεσον τον ξεναγόν με (ύφος κι' ήρώτησον Ερεταννιστή — Θεοί! δ-

— ποία λύπη! — π'άν σχετικόν περι έμου ιστορικώς να (είπη.

Κι' ήννήσον — άλλοιμονο! — σα- (φώς και άναφανδόν ότι με άπεθανάμαζον κι' α'ι πέντε σω- (ρηδόν και με περιειργάζοντο πλατέως και δα- (θ'εως καθ' όσον με εξέλαβον π'ως ήμην, φρεν!

Αρχαίος!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το κορίτσι

ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Τζένη κι' ο Τέλης συναντώνται στην προ-
κουαία. Για τελευταία φορά ο Τέλης την πα-
ρακαλεί να γίνει γυναίκα του, όποτε θα μα-
ταιώσει το ταξίδι του. Η Τζένη, με σπαργ-
μένη καρδιά, αρνείται. Κι' ο Τέλης επιδιό-
ταται στο πλοίο και φεύγει. Γυρίζοντας σπίτι
η Τζένη λέει όλη την αλήθεια στη μητέρα της.
Η άρρωστη παθαίνει κρίση και πεθαίνει. Τά
έξωδα της κηδείας τα αναλαμβάνει ο κ. Τρύ-
φων και μετά την ταφή παρασύρει τη Τζένη
σπίτι του, με ύποπτους σκοπούς.

16^{ον} —Σας εύχαριστώ πολύ... Έκανε έ-
κείνη παγερά.
Ξεθαρρεμένος, ο ψαρὰς ζύγωσε πιά
πολύ την καρέκλα του κοντά της:
—Μπράβο!... της είπε πολύ ευχαριστη-
μένος. Και τώρα έσύ, που καταλαβαίνεις
από συμπάθεια, τί λές; Θά με συμπαθήσεις
κι' έμένα λίγο;...

—Απομάκρυνε την καρέκλα της η Τζένη:
—Μά... σάς συμπαθώ!... του απάντησε.
Ξανά διπλά της την καρέκλα του ο ψα-
ράς:

—Δέν μου τ'ο δείχνεις όμως... της είπε.
Παγερά, η Τζένη του απάντησε:

—Ακούστε κύριε... Δέν έρω πώς σκε-
φτόσαστε, κι' ούτε έχω κουράγιο να μάθω...
Όσο λίγο άνθρωπος και νάσαστε όμως,
έλπίζω ότι θα καταλάβετε ότι δέν εινε και-
ρός για να συμπάθει κανέναν, όταν ασι-
σα τη μοναδική μου αγάπη, τη μοναδική
μου συμπάθεια, εκεί κάτω, στο νεκροτα-
φείο, θαμένη μέσ' στη γή...
Οι λυγμοί πνίξαν τη φωνή της. Ο ψα-
ράς σήκωσε παραξενεμένος τους ώμους
του:

—Καλά... είπε. Καταλαβαίνω, είσαι λυ-
πημένη... Έγώ όμως σου φέρθηκα καλά...
Χωστάς τόσο νοίκια, δέν σ' έδωγα από
το σπίτι μου...

—Σας εύχαριστώ πολύ γι' αυτό...
—Δέν φάνει να μ' εύχαριστής...
—Τί άλλο θέλετε;...
—Νά... με συμπαθήσεις και λίγο...
Σηκώθηκε όρθή, με τα πόδια της που
τόεμανε:

—Δέν θέλετε να μ' άφισετε ούτε σήμερα
μόνη μου, να κλάω με την ησυχία μου;...
Είσαστε έντελως κτήνος;...

—Αγρίωσε ο ψαρὰς:
—Μέ δρίζεις, έπειδή έκανα ένα σωρό
έξωδα σήμερα;... Νά, η κηδεία μόνο της
μάνας σου κόστισε τόσο λεφτά...
—Και θέλετε τώρα να σας τα πληρώ-
σω;...

—Οχι, βέβαια... Από που;... Μόνο, θέ-
λω να μ' έ δρίζεις...
—Έσκυψε το κεφάλι της με τραγική απο-

γοήτευση η Τζένη... Καταλάβαινε ότι θα-
πρεπε —αν ήταν δυνατό...— να ξεθάψει
τη μητέρα της για να μ'ην έχη υποχρέωση
σ' αυτόν τον φοιχτό κ. Τρύφωνα...

Τα δάκρυα τρέχαν άκόρητα στα χλω-
μά της μάγουλα... Ένοιωσε την πυωμένη
τανάλια του πόνου, να της σφίγγει την
καρδιά... Πόσο θάθελε να πέθαινε κι' αυτή
να πήγαινε να βρη τη μαρούλα της, να τη
συντροφέψει, κάτω από το νεϊδσκαφτο
γώμα... Και να μ'η δλέπη τους ανθρώπους,
που την είχαν τόσο πληγώσει, και που έ-
τοιμαζόντουσαν να την πληγώσουν κι'
άλλο...

Κάτι σαν άσφυξία της έπνιξε το στήθος.
Θέλησε να φύγη να βγη μέσ' από αυτό το
σπίτι, για ν' ανασάνη έλευθερά... Προχώ-
ρησε ένα βήμα προς την πόρτα:

—Ε, που πάς;... της φώναξε ο ψαρὰς,
και την άσπαξε απ' το χέρι.

—Άφιστε με!... του είπε με κομμένη φω-
νή. —Άφιστε με να φύγω...
—Δέν θά πάς πουθενά!... Θά μείνεις
έδώ...

Την είχε πάρει στην άγκαλιά του, και
την έσφιγγε, την έσφιγγε με λύσσα... Έ-
κείνη, με τις λίγες δυνάμεις που της είχαν
μείνει, προσπαθούσε μάταια να έλευθερωθή.
Πάλευε με απόγνωσι, μα χωρίς να κατα-
φέρη να ξεφύγει από το σφίξιμο του κ.
Τρύφωνα...

Ένοιωσε πώς οι δυνάμεις της την άφι-
νανε. Ψιθύρισε ακόμα μία φορά:

—Άφιστε με...
Κι' ήταν ή φωνή της ένα πνιγμένο πα-
ράπονο...

Κι' ύστερα, ξαφνικά, τα μάτια της, βο-
λώσανε, μια βοή γέμισε τ' αυτιά της και
λιγοθύνησε στην άγκαλιά του ψαρὰ...

Όταν άνοιξε τα μάτια της, ήταν σκο-
τάδι. Ένα καντήλι μονάχα πάνω στο κο-
μύ φωτίζε μια γωνία της κάμαρας. Προ-
σπάθισε ν' ανασκησθή, μα δέν μπόρεσε.

Ένοιωσε όλο το κομύ της σκοτωμένο, το
κεφάλι της βαρύ. Δίπλα της άκουσε ένα
δυνατό ροχαλιτό. Ξαφνικά, χυμήξανε μέσ'
στο νεκροκώμα της μυαλό όλος οι πρόσφα-
τες δυστυχίες, πούχανε έχειυθή για μια
στιγμή πίσω από το παραπέτασμα της λι-
γοθυμίας: Ο θάνατος της μητέρας της, η

κηδεία της, κι' ύστερα... —Α, αυτό το
«ύστερα» εινε που την πόνεσε πιά πολύ απ'
όλα!... Ένοιωσε το φτωχό κομύ της για
δευτέρα φορά στυγματομένο... Και τώρα,
ότι είχε γίνει, είχε συντελέσει αθελά της,
χωρίς τη δική της σκέψη και τη δική της ά-
πόφασι... Είχε συντελέσει στη διάσκηια
μιας λιγοθυμίας, σαν έλεινό έγκλημα...

Ανασκησθηκε λίγο στους άγκυλές της.
Βρισκότανε πεσμένη σ' ένα μεγάλο κρεβ-
βάτι. Δίπλα της κοιμότανε σά χορτασμέ-
νο κτήνος ο άποτρόπαιος κ. Τρύφων. Με
τα λιγοστά μαλλιά του άνακατωμένα, με
το στόμα του μισάνοιχτο, που άφινε να
δγαίνη από μέσα ένα βαρύ ροχαλιτό και
μια ακόμα πιά βαρεία ανάσα... Τότε πρό-
σσε η Τζένη πώς δέν ήτανε ντυμένη. Τη
φόρεμά της βρισκότανε πεταμένο, σαν
κουρέλι σέ μια γωνιά του δωματίου. Μια
τελλή άπείληπια την έπιασε, μαζί μ' έ-
νον άδασταχτό θυμό. Αυτός ο άνθρωπος
που κοιμότανε στο πλάι της, πούχε επιδιό-
λει, με το δικαιο του ίσχυροτέρου, την ά-
ποκρουστική παρουσία του δίπλα της, συγ-
κέντρωσε ξαφνικά όλο το μίσος της...

Σκέφτηκε να τον σκοτώη. Χωρίς να συλ-
λογιστή τις συνέπειες, έξαλλη, μανιασμέ-
νη, χύμηξε να τον πνίξη κι' έγωσε τα νύ-
χια της μέσ' στις πλασθερές σάρκες του
λαιμού του!...

Το ροχαλιτό σταμάτησε ξαφνικά. Πνί-
γθηκε από το δυ: από σφίξιμο, κι' έγινε ούγ-
χος... Κι' η Τζένη έσφιγγε... έσφιγγε...
Μέσ' στη φοιχτά αναστατωμένη ψυχή της,
ένοιωσε πώς όλα τα μίση πούχανε συγκεν-
τρωθή εκεί κι' είχανε κατακάσει, ένωσόν-
τουσαν τώρα σ' ένα μοναδικό μίσος: Γι'
αυτόν τον οίκτρο άνθρωπο, που κοιμότανε
δίπλα της, και πούσφιγγε τώρα το λαιμό
του έκείνη με υπεράνθρωπη λύσσα!...

Τί φοβερό όνειρο για τον κοιμισμένο
ψαρὰ!... Τί έφιάλτης!... Το χρώμα του
προσώπου του είχε γίνει γαλάζιο απ' την
άσφυξία. Οι όστέδες του λαιμού του είχανε
πρηστή σά σχοινιά, έτοιμες να σπάσουν!...
Ξαφνικά, με μιάν υπεράνθρωπη δύναμη, ο
άντρας που πνιγότανε έκανε μιάν απότομη
κίνησι, και πέταξε την κοπέλλα που τού-
σφιγγε το λαιμό μακονά... Τα χέρια της
ξεγλυσταράσανε από το λαιμό του, κι' ο κ.
Τρύφων μπόρεσε, ύστερ, από τόσην ώρα,
ν' ανασάνη... Η άγανητή του δγίκε δυνα-
τή, σαν λαχανιασμένο άγκουαχτό μέσ' ά-
πό τα άπληστα πλεονία του, πούγανε στε-
ρηθή τόσην ώρα τόν άέρα, το όευνόνο...
Με γουρλωμένα μάτια, ανασκησμένος στο
κρεβάτι του, κύτταξε ο ψαρὰς το κορί-
τσι πούχε τινάξει από πάνω του. Η Τζένη
είχε σχεδόν γαθή μέσ' στα σκοτάδια...
Μαζί με το λαγάνιασμα, βγλχαν από το
στόμα του κ. Τρύφωνα και τα λόγια της ά-
γανάντησε και το φόβος:

—Κακούργα!... Θέληρες να με πνί-
ξης!...

Δέν του απάντησε. Θάθελε να την έ-
ξαφνίξει το σκοτάδι μακριά απ' την ά-
πληστη άγκαλιά του... Σούρνοντας όμως,
την έφτασε ο ψαρὰς στη γωνία του κρεβ-
βατίου, και της άσπαξε το χέρι:

—Γιατί... της φώναξε. Έπειδή, σού-
δωσα ένα σωρό λεφτά;... Εινε το ευχαρι-
στώ αυτό;... Άχάριστη, βρωμοθήλη!...

Δέν του απάντησε. Τί να του πη;... Και,
με ποιά όφελος;... Αυτό πούχε γίνει, δέν
μπορούσε να διορθωθή. Τα λόγια, οι καυ-
γάδες, δέν θα κάνανε τίποτ' άλλο παρά να
προσθέσουν άνώφελη στενοχώρια... Ξαφνι-
κά, ένοιωσε η Τζένη τη δύναμή της όλη να
έκμηδενίζεται, την άγανάκτησή της να λω-
γν... Το κομύ της έμεινε σαν παράλυτο.

Ένοιωσε ή φτωχιά πώς δέν είχε τη δύναμη
ούτε να βρήση εκείνο τον έλεινό άνθρωπο,
ούτε —πολύ περισσότερο— να παλέψη
μαζί του να τον χτυπήη, να τον νικήη...
Μια φοβερή κορούσι δάρινε άπάνω στα
σκατωμένα «έλη» της Τα σπάζοσθαδ της
τάνοιωσε άσκήκωτα. Α, πόσο θάθελε να τά-
κλεινε, για να μ'ην τα ξανανοιήη ποτέ!...

Σ' αυτό το διάστημα, ο κ. Τρύφων της
είχε άσπαξει το χέρι, και τούσφιγγε μ' όλη
του τη δύναμη:

—Θά δούμε σέ λίγο τί θα πής στην ά-
στυνομία που θα σέ πάω!... μούγκρισε.

Ξαφνικά, ή καινούργια άπειλή της φάνη-
κε φοβερή μέσα στο μισοσκοτάδι που την
τοιγυρίζε: Φαντάστηκε τόν έαυτό της δου-
λιαγμένο σ' ένα τέλειρο σκοτάδι, χειρότερο

απ' αυτό, στα βάθη ενός φοβερού μπουν-
τρομυαίου, κι' ένοιωσε ένα ρίγος να της περ-
νάη τη ραχοκοκαλιά... Ένοιωσε την από-
λυτη μοναξιά να την τυλίγη από παντού,
και φοβήθηκε... Τόσο, που κι' αυτός ο φο-
βερός, ο τόσο αποκρουστικός άνθρωπος,
της έγινε σέ μια στιγμή μοναδική έλπίδα...

Χωρίς να ξέρη τί κάνει, ξετρελλαμένη
από τόν πανικό, γαντζώθηκε άπάνω του με
απόγνωσι:

—Οχι!... Οχι την άστυνομία!... Οχι
τη φυλακή!... Συγχωρέστε με!...

Μαλάκωσε ο ψαρὰς. Μέσ' στο μισοσκό-
ταδο, το μισόγυμνο κομύ της φάνταζε γε-
μάτο θαμπή όμορφιά... Οι γραμμές της,
γεμάτες γοητευτική άμφιβολία, του θολώ-
σανε ξανά το λογικό... Μέσα στα κύματα
του πόθου, σβύστηκε ο θυμός του. Την έ-
σφιξε δυνατά μέσα στα υπράσσω του, και
κόλλησε άπληστα τα δρώμικα χείλια του
άπάνω στα τριαντάφυλλα της σάρκας της...

ΚΕ'.

Ύστερ από την πρώτη αντίδρασι, η
Τζένη άρχισε να ζή την καινούργια της
τραγωδία με άδιαφορία. Σά να μ'ην ήταν
αυτή, αλλά μια άλλη, έκείνη που άνεχόταν
στο πλάι της αυτόν τον τόσο ποταπό άν-
θρωπο, που δέν είχε τίποτα ψυχικό, τίποτα
πνευματικό, και που ζούσε και φερότανε
σαν πραγματικό ζω... Σιγά-σιγά, και
στην εύαισθητή ψυχή της τόσο πληγωμένης
κοπέλλας σβήσανε μιά-μιά οι δυνατό-ητες
για άμυνα: Ο πόθος, ή λύπη, το δάκρυ...
Κάθε μέρα, ξεραίνότανε και πιά πολύ ή
κουρασμένη της ψυχή... Φραγμό δέν είχε
πιά κανένα. Ποιά να τη σταματήση; Ποι-
ός να την έλέγη; Μπροστά σέ ποιά να
κοκκινισή;... Κι' έτσι, έγκαταλείφθηκε άδι-
αφορη στο φοβερό κατηφόρισμα, που γίνε-
ται λιγυγιάδης κούρτουβάλα τόσες φορές
για τα όμορφα κορίτσια στη ζωή...

Ο κ. Τρύφων την περιποιότανε. Στην
άρχη μάστιχα, τις πρώτες μέρες, προσπα-
θισε να σκεπάσει με κάποια εύπρεπεια νο-
μιμότητα, έστω και μελλοντικής, τη συμ-
βίωσή τους:

—Άντε, και σέ λίγο θα σέ πάρω γυναί-
κα μου!... της είπε.

Έκείνη έμεινε στεγνή, άδιάφορη, άμίλη-
τη μπροστά σ' αυτή την ύπόσχεσι.

—Δέν σε νοιάζει;... άπόρησε ο ψαρὰς.
Σέ λίγο όμως πρόσθεσε:

—Ε, καλά, καταλαβαίνω... Συλλογιέ-
σαι πώς έχωμε διαφορά στα χρόνια... Κι'
ίσως νάχης δικη... Τί θα πη ο κόσμος;...
Πώς ξεμωρόθηκε και πήρα ένα κοριτσάκι
για γυναίκα μου...

Και δέν ξαναμίλησε ποτέ γι' αυτό. Η
Τζένη πάλι δέν σκέφτηκε να του παρατη-
ρήση ότι ο κόσμος το ίδιο μπορούσε να
παραξηγήση την παρόνομη συμβίωσή, του
μ' ένα «κοριτσάκι»... Γιατί να του το πη;
Με ποιά σκοπό: Την άποκατάστασή της;
Μ' αυτή δέν είχε κανένα συμφέρον, δέ μπο-
ρούσε να κάνει καμιά σκέψη, μιά και το
μυαλό της είχε πάψει να λειτουργή. μαζί
με την καρδιά της...

Πέρασε ο καιρός. Βαρειές κυλούσαν οι
μέρες, και φέρνανε τους μήνες... Η ρουτίνα
κι' ή ντροπή συνηθίζονται, όπως κι' όλα τ'
άλλα στη ζωή... Στην αρχή, τις πρώτες μέ-
ρες, η Τζένη, μ' ένα τελευταίο ύπόλοιπο
σεμνοτυφίας, κοκκινίζε δγαίνοντας από το
σπίτι του ψαρὰ. Βλέποντας τις γειτονίσι-
σες, έσκυβε πολύ χαμηλά το κεφάλι της,
για να μ'η διασταυρωθή ή ματιά της με
την καυτερή κατηγορία της κοινής γνώμης...
Σιγά-σιγά όμως, σήκωσε το κεφάλι της.

Οχι τόσο από άδιαντροπία, όσο από συ-
νήθεια. Συνήθισε νάνε φιλενάδα του κ. Τρύ-
φωνα, όπως συνήθισε και στην ιδέα πώς
είχε στερηθή για πάντα τη μητέρα της...
Μια-δυό φορές μόνο πήγε στο νεκροτα-
φείο: Στά έννιάμερα στα σαραντά. Την
πρώτη φορά έκλαψε πολύ: τη δεύτερη πιά
λίγο. Παραξενεύτηκε και ή ίδια γι' αυτό.

Ένοιωσε μέσα της όλες τις χορδές της εύ-
αισθησίας σπασμένες. Άφινότανε στην ά-
ποκρουστική άγκαλιά του ψαρὰ χωρίς ά-
μυνα καμιά. Ήτανε τέτοια ή γενική νέ-
κρωσι της ψυχής της, που κανέναν στο
τέλος να μ'ην τόν συχαίνεται. Δέν τόν έ-
νοιαζε. Ξεχνόσε και την παρουσία του ά-
κόμα, με την ψυχή της χωμένη βαθιά στην
άδυσσο του τίποτε...

Κι' όμως, ο ψαρὰς έξακολουθούσε να

την περιποιήται. Είχε αρκετά λεφτά, κι' έν-
νορούσε να την ντύνη καλά, να της ίκανο-
ποιή άκορετές από τις μικροματαιοδοξίες
που θα μπορούσε νάχη, αν ήτανε πάντα
γυναίκα, κι' όχι είδος... Ντυμένη, λοιπόν,
άσκετά καλά, σιγουρισμένη, πάντα όμορ-
φη, η Τζένη προκαλούσε τη ζήλεια της
φτωχογειτονιάς. Κι' έτσι πολλές φορές, ά-
μα έβγαινε, άκουγε τα σχόλια του κου-
στομπολιού που προσπαθούσαν να σταλά-
ξουν μέσα της δηλητήριο:

—Νά την κι' ή άστεφάνωτη!...
—Δές την! Περπατάει με μια πόζα...
—Λές κι' εινε τιμημένη, με τόν άντρα

της με τα παιδιά της...
Θά την πληγώναν ίσως όλ' αυτά τη Τζέ-
νη, αν υπήρχε τρόπος να τ' άκούση, κι' ά-
πό τ' αυτιά της να φτάσουν ως την ψυχή
της... Ούτε τ' άκουσε όμως, ούτε ή ψυχή
της πληγωνότανε, χαμένη πίσω από τα ά-
διαπέραστα σύννεφα της ληθαργικής της
άδιαφορίας...

Κάπου-κάπου, προσπαθούσανε να γλυ-
σταρήσουν στη ζωή της Τζένης κι' άλλοι
άντρες μαγεμένοι από την όμορφιά της:
Νά, ο φουρναρης, όποτε έκείνη πήγαινε να
πάρη ψωμί, δέν έπαυε να της ρίχνη ματιές
και ύπονοούμενα:

—Δέν τόν άβνείνε, βρε κορίτσι μου, αύ-
τόν τόν παλιόγερο;... της είπε μια μέρα,
Σκλαβώνει τζάμπα τα νιέια σου κοντά
του... Δέν τα λυπάσαι;...

Δέν άπαντούσε ή Τζένη, κι' έφευγε σά
να μ'ην είχε άκούσει. Και, πραγματικά, δέν
άκουε... Άπορούσε ο κόσμος, Κι' ο φουρ-
ναρης, κι' ο χαπάης, κι' ο μπακάλης:

Μά, τόν αγαπούσε λοιπόν αυτόν τόν κ.
Τρύφωνα, πούμοιαζε με μαϊμού;... Δέν
μπορεί, θα τόν αγαπούσε... Γιατί ύπονο-
ούμενα της είχανε πη κι' άλλοι, πολύ πιά
καλοί απ' αυτόν, και πιά νέοι, και πιά
πλούσιοι. Μ' αυτή, τίποτα! Για να τους
άκούση, έπρεπε να ένδιαφερόη. Και, ποιά
μπορούσανε ή άφορη του ένδιαφερόντος;
Ο έρωτας, ή το συμφέρον. Ούτε έρωτα ό-
μως, ούτε συμφέρον ήτανε πιά ίκανή να
νοήση ή φτωχιά, νεκρωμένη κοπέλλα...

Ο ψαρὰς έτωσε πολύ κι' έπινε ακόμα
πιά πολύ. Το παράπονό του ήτανε πώς ή
Τζένη δέν τόν άκολουθούσε ούτε στο
φαί, ούτε στο πιστό.

—Μά, καλά, πώς ζης χωρίς να τρώς;...
άπορούσε.

—Τρώω... Πώς δέν τρώω;... του άπαν-
τούσε έκείνη.

—Σά σουργίτι!...
Τη χτυπούσε γαδιάρικα στην πλάτη, και
πρόσθετε μ' ένα πονηρό χαμόγελο:

—Ξέρω όμως γιατί το κάνεις αυτό, κα-

τεργάρα... για να μ'ην παχύνης και πάσης
να μ' άρέσεις...
Δέν ένοιωθε ούτε την άνάγκη να γελάση
μ' αυτά ή Τζένη... Έκεί που θυμωνε διως
πραγματικά ο κ. Τρύφων, ήταν όταν την
έβλεπε να μ'η βάζη στο στόμα της το
κρασί...

—Ε, μά σύ, παιδί μου δέν ύποφέρε-
σαι!... της φώναζε γεμάτος άγανάκτησι.
Πιές ένα ποτήρι να δης τη ζωή άλλοιώς...

—Δέν μπορώ να πιώ...
—Πιές... Θά τ'ο συνηθίσεις...
—Δέν θέλω να τ'ο συνηθίσω...
Σήκωνε μ' άδιαφορία τους ώμους του ο
κ. Τρύφων, κι' έπινε αυτός με δυό ποτή-
ρια!...

Όσπου, ένα βράδυ, άφού έφαγε πολύ
κι' ήπιε περισσότερο, έπεσε ξερός άπάνω
στο τραπέζι, κι' έγωσε τη μύτη του μέσα
στις σάλτσες του πιάτου!... Άδιάφορη, ή
Τζένη τόν άφισε εκεί, χωρίς να τόν σηκώη
χωρίς να τόν βοηθήση. Παρατήρησε μόνο
πώς το χρώμα του προσώπου του είχε γί-
νει μελιτζανί, κι' ή ανάσα του ήτανε βα-
ρεία και δύσκολη...

Όλη νύχτα, ο κ. Τρύφων άγκουαχούσε
με τη μύτη του πάντα μέσ' στις σάλτσες.
Τά ξημερώματα έπαψε ν' ανασαίνη. Και,
μέσ' στις πρώτες λάμψεις της αύγης, ή
Τζένη τόν είδε πελινθό. Ρίγισε αθελά της,
και τούπιασε μηχανικά το χέρι. Άμέσως
όμως το άφισε να πέση με φοικη: ήτανε
παγωμένο!...

Τότε σκέφτηκε και φώναξε το γιατρό.
Έκείνος δέν άργησε καθόλου να δγάλη το
συμπέρασμά του:

—Εινε πεθαμένος!...
Πεθαμένος!... Έμεινε άδιάφορη και δι-
πλα στο άπρόοπτο νέο ή κοπέλλα... Αυτός
ο θάνατος που δέν της δημιουργούσε κανέ-
να κενό την άφινε το ίδιο άσυγκίνητη όπως
κι' ή ζωή...

Μαζεύτηκε ή γειτονιά μέσ' στο σπίτι
του ψαρὰ. Γεμάτο κακεντρέγεια, το κου-
στομπολιό έδωσε πάλι και πήρε:

—Νάτνη τώρα έλευθερή ή όμορφονιά!...
—Και πλούσια!...

—Τί ανάγκη έχει;... Τόν έστειλε μια
ώσ' άρχίτερα, για να γλεντήση αυτή τα λε-
φτά του...

—Μά, καλά, τόν κληρονομάει;... Άφού
την είχε άστεφάνωτη;...

—Δέν είχε συγγενείς ο ψαρὰς;...
—Πώς... Έχει μιά ξαδέσφη... Μά ήτα-
νε, λέγε, τσακωμένος μαζί της...

—Ε, δέν πρέπει να μάθω πώς πέθανε ο
ξαδέσφος της;... Νάθη να περιμαζέψη τά
καλά του και τ' άγαθά του ή χριστιανή!...

Δικά της δέν εινε;...
Η ξαδέσφη αυτή, είδοπισμένη κατάλλη-

—Μά, καλά, πώς ζης χωρίς να τρώς;...
άπορούσε.

—Τρώω... Πώς δέν τρώω;... του άπαν-
τούσε έκείνη.

—Σά σουργίτι!...
Τη χτυπούσε γαδιάρικα στην πλάτη, και
πρόσθετε μ' ένα πονηρό χαμόγελο:

—Ξέρω όμως γιατί το κάνεις αυτό, κα-

ΟΙ ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΜΑΣ

Έξαιρετική σημασία εινε ή μεγάλη προσπάθεια που άνέλαβε ή Έκκλησία για την
άντικατάσταση των 800 κατεστραμμένων ναών στην ελληνική ύπαιθρο. Πρόκειται περί έ-
θνικού σκοπού για την επιτυχία του οποίου εινε άπαραίτητη ή συμμετοχή όλων των
Έλλήνων. Άνωτέρω ή Κυριακή λειτουργία στον κατεστραμμένο Άγιο Δημήτριο
του Άνω Γραμματικού της Έδέσσης.

Δέν δά παντρευτώ

"Άρθρο της Λία ντι Λέο

Η Λία ντι Λέο, η νεαρή Ιταλίδα, στάρλετ του «Κόδο δάντις» που ο κόσμος ολόκληρος τη θεωρεί υπεύθυνη για τη διάλυση του Ιδανικού ζευγαριού Ρόμπερτ Τάιηλορ—Βαρβάρας Στάνγουικ, αποφάσισε να διακοπή τη σιωπή της και δημοσίευσε σ' ένα ιταλικό περιοδικό το παρακάτω άρθρο στο οποίο εκθέτει, με απόλυτη ειλικρίνεια, τις σχέσεις της με τον Ρόμπερτ και τι σκοπεύει να κάνει στο μέλλον.

«Γεννήθηκα στο Λέτσε και ανατράφηκα σ' ένα πολύ αστήρ περιβάλλον. Για να σχηματίσετε μια ιδέα για την αστήρητητα των γονέων μου και τους περιορισμούς που μου επέβαλαν, αρκεί να σας πω πως και στο πανεπιστήμιο ακόμα, όταν πήγαινα για να παρακολουθήσω μαθήματα φιλοσοφίας συνωδευόμουν από τον πατέρα μου. Διψούσα, ωστόσο, για ελευθερία και μία μέρα πήρα την απόφαση να δραπέτευσω απ' τη φυλακή μου. Την απόφαση μου αυτή την πραγματοποίησα στις 11 'Απριλίου 1946. Την ημέρα αυτή παντρεύτηκα το δικηγόρο της πόλεως μας Φράνκο Τραφούρο, ελπίζοντας να ξεφύγω έτσι από την επίβλεψη των γονέων μου και να δω λίγη ελευθερία.

» Δυστυχώς όμως, πέρασα απ' τη μία φυλακή στην άλλη. Ήμουν, τότε 20 χρόνων και έδερετε τί σημαίνει η ηλικία αυτή για μια κοπέλλα που έχει το δικό μου ταμπεραμέντο. Χωρίς να διστάσω καθόλου πήρα την απόφαση να πραγματοποιήσω, με κάθε τρόπο, το μεγάλο μου όνειρο: να παίξω δηλαδή στο θέατρο ή στον κινηματογράφο. Μετά τα χρήματα που είχα έφυγα για το Παρίσι. Εκεί σπατάλησα τις περισσότερες οικονομίες μου σε εισιτήρια θεάτρων. Τέλος ξαναγύρισα στη Ρώμη μέσω Κωνσταντινούπολης. Στη λουτρό-πολὶ αυτή έζησα για μερικές μέρες τη μεγάλη ζωή, που καθέναν ονειρεύεται να ζήσει.

» Φτάνοντας στη Ρώμη ήμουν σχεδόν χωρίς χρήματα. Εκεί έμαθα δύο ευχα-

ριστά νέα: ο άντρας μου είχε φύγει για τη Βραζιλία — όπου, δρίσκεται ακόμα σήμερα — και τα στούντιο της «Ταινιο-ταις» ζητούσαν νέες της ηλικίας μου για το φιλμ «Κόδο δάντις». Παρουσιάστηκα άμεσα στον σκηνοθέτη Μερβίν Λέ Ρου που φαίνεται ότι με έβλεπε κατάλληλη γιατί μου ανέθεσε άμεσα ένα ρόλο στο έργο.

» Ο πρωταγωνιστής του έργου, Ρόμ-

περτ Τάιηλορ, μου ήταν βέβαια γνωστός από προηγούμενες δημιουργίες του. Ήμουν όμως τόσο ενθουσιασμένη από την ανέλπιστα επιτυχία μου και από την φροντίδα να παίξω καλά το ρόλο που μου ανέθεσαν, ώστε δεν πρόσεξα καθόλου την παρουσία του μέσα στο στούντιο. Όπως δε μου ομολόγησε ο ίδιος αργότερα, αυτή η αδιαφορία μου ήταν ακριβώς η αιτία που τον έκανε να με προσέξει. Μια μέρα, ενώ γευμα-τίζα στο ρεστوران του στούντιο ήθε και κάθισε δίπλα μου. Εγώ δεν έδωσα καμιά σημασία στο γεγονός. Την άλλη μέρα μου ζήτησε να φάμε μαζί. Κι όταν τελειώσαμε το γεύμα μας μου πρότεινε να δρούμε το δράδυ μαζί.

» Όποιαδήποτε νέα στη θέση μου θα ενθουσιαζόταν με την πρόκληση να ξεσκάσω λιγάκι χωρίς να φοβόμην καθόλου χρήματα.

» Φάγαμε σ' ένα ήσυχο κέντρο, χορεύσαμε και μιλήσαμε για ένα σωρό πράγματα.

» Από το δράδυ εκείνο, ο Μπόμπ κι' εγώ γίναμε αχώριστοι. Ένα δράδυ με πήγε με το αυτοκίνητό του στον λόφο του Νεράντος. Η διαδρομή ήταν υπέροχη. Κάποια στιγμή του δήλωσα ότι δεν θα παντρευόμουν ποτέ.

» Η απόφασίς μου αυτή ήταν οριστική και αμετακλήτη. Δεν ήταν λοιπόν δυνατόν να παντρευτώ το Ρόμπερτ για τον οποίο δεν ένιωθα αγάπη. Κι' αυτός, πιστεύω, δεν ένιωθε έρω-

τα για μένα. Κάναμε παρέα γιατί ταίρια-ζαν τα γούστα μας.

» Δεν τον ρώτησα ποτέ για τη γυναίκα του. Εκείνος μόνος του μου μίλησε γι' αυτήν σ' έναν άλλο περίπατό μας. Μου ομολόγησε τότε πως από χρόνια δεν αγαπούσε πια τη Βαρβάρα Στάνγουικ και πως σίχα ή γρήγορα θα κατέληγαν στο διαζύγιο.

» Τον Αυγούστο έφτασε στη Ρώμη και η Βαρβάρα. Η παρουσία της έγινε αφορμή ν' αραιώσουν οι συναντήσεις μου με τον Μπόμπ. Μόλις όμως ξαναφύγε για την Αμερική, ξαναδιδάχκαμε.

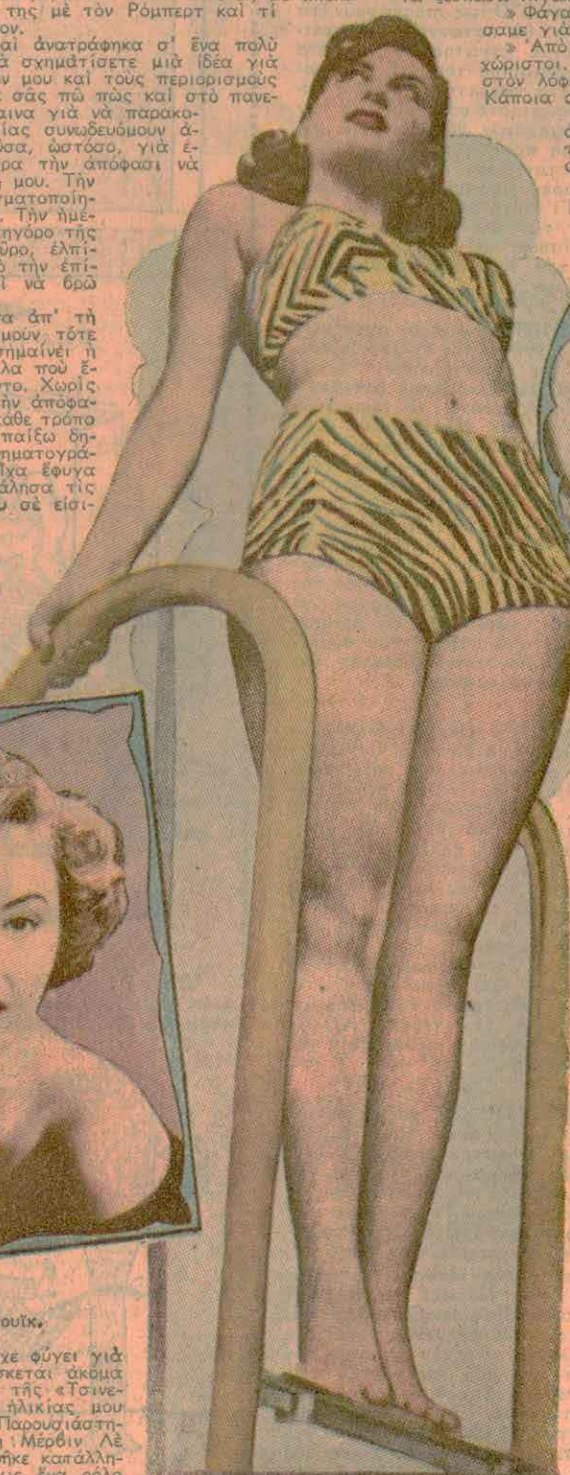
» Η ζωή μας ξαναόμοιασε όπως πρώτα. Ο Μπόμπ είχε γίνει όμως ζηλιάρης. Δεν μπορούσα πια να του πω: «Απόψε θα εγώ με κάτι γνωστούς». Ένιωσα να είμαι διαρκώς μαζί του, να ντυνέμαι σύμφωνα με τα γούστα του. Με ανάγκασε ακόμα και να δάψω τα μαλλιά μου πυρόξανθα.

» Το φθινόπωρο έφτασε, και τα πρώτα κούρα μας ανάγκασαν να διακόψουμε τους μακρινούς περιπάτους μας. Ο Μπόμπ με πήγαينه πια σ' ένα ήσυχο κέντρο ή περνούσαμε τα βράδια στο σπίτι του, συζητώντας και ακούγοντας μουσική. Δεν κάναμε ούτε μια φορά σχέδια για το μέλλον. Κι όταν τελείωσε το φιλμ και ο Μπόμπ έφυγε για την πατρίδα του, χωρίσαμε, σαν δύο καλοί φίλοι που είμαστε.

» Ο Μπόμπ θα μπορούσε ίσως να παρατείνη την παραμονή του στη Ρώμη, έπρεπε όμως να κάνει μία εγχείρησι κήλης και προτιμούσε να την κάνει στην Αμερική. Σήμερα ο Ρόμπερτ και η Βαρβάρα έχουν χωρίσει, εγώ όμως εξακολουθώ να είμαι η σύζυγος του Φράνκο Τραφούρο. Δεν ζητώ δε ακριβώς το διαζύγιο για να το έχω ως φραγμό σε περίπτωση που θα νοιώσω κανένα κεραυνό-βολο έρωτα. Σε όσους νομίζουν πως θα είμαι ή μέλλουσα κυρία Ρόμπερτ Τάιηλορ έχω ν' αναγγείλω μία ευχάριστη είδησι: υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες το ζευγας Ρόμπερτ Τάιηλορ — Βαρβάρα Στάνγουικ να συμφιλιωθῇ και ν' ξαναπαντρευθῇ.

» Η όμορφη Ιταλίδα στάρλετ Λία ντι Λέο.

ΛΙΑ ΝΤΙ ΛΕΟ

Η Βαρβάρα Στάνγουικ.

Η όμορφη Ιταλίδα στάρλετ Λία ντι Λέο.

ΛΙΑ ΝΤΙ ΛΕΟ

Το δέν πόρντ
Τζάννιτ Αν
Τελόρια νιέ Χαβεν

Η έκδίκησις του καμπούρη

Ο κύριος 'Αριστέιδης ο Μωραΐτης —νοικοκύρης άνθρωπος, κτηματομεσίτης στο Ι.σχυράτι— σπρώχθηκε από την καρέκλα του και με ύφος κατσουφιασμένο, είπε στην προεγγήτρα:

—Ακούσε, κουμπάρα Μαριώ! Σ' εύχαριστώ για το ενδιαφέρον σου. Μά σου το είπα κιόλας! Δεν δεχόμαι συζήτηση γι' αυτό το πρόσωπο —τελείωσε!— Η κόρη μου, η 'Ελένη, δεν θα χαρμιαστή με δαύτον, τον καμπούρη, το σημαδεμένο!

—Ε, καλά δά, κουμπάρε! είπε μουδιασμένη η προεγγήτρα. Ένα λόγο είπαμε... Τού λόγου σου είσαι ο νοικοκύρης! —Εμ, και δέβαινα, εμ' ο νοικοκύρης και ξέρω τί κάνω!

—Όπως θέλεις, κουμπάρε μου! Καλό δρόμο σου!

—Στο καλό, κυρά Μαριώ!... 'Ακούε εκεί, τον καμπούρη!...

Μαχαίριά να τούδιναν κατόκαρδα δεν θα πληγωνόταν έτσι ο καημένος ο Θωμάς ο Σακελλάρης, όταν έμαθε την άρνησι του Μωραΐτη για να του δώσει την κόρη του.

Ο Θωμάς τη θεωρούσε βαρεία προσβολή για το φιλότιμό του αυτή την άπορίνη της προτάσεώς του και μάλιστα τα περιφρονητικά λόγια του κύριου Μωραΐτη.

Γιατί τάχα τον απέκρουε για γαμπρό στην κόρη του; Ήταν κακό που αγάπησε και μάλιστα παράφορα, την 'Ελένη, καμάρι της γειτονιάς, ξακουστή σ' όλο το Παγκράτι για την όμορφη και την χάρη της;

Μπορεί δέβαινα η κοπέλλα νάταν όμορφη και από καλή γενιά και νάχε και προίκα. Μά και ο Θωμάς ο Σακελλάρης δεν ήταν κοινωνικά κατώτερός της. Έμποροανάβης στην κεντρική αγορά, τίμιος στις συναλλαγές του, καλοπροαίρετος άνθρωπος, δεν ήταν καθόλου ανάξιος και αταίριαστος για την κόρη του κύριου 'Αριστέιδη.

Τό μόνο ελάττωμά του ήταν αυτή η άθλια ή καμπούρα του, που τον κατατούσε δύσμορφο και κακοσουλούτωτο. Μά ένα σωματικό ελάττωμα δεν κρίνει για την άλλη αξία του ανθρώπου, όταν είναι καλός κι' άξιος. Και τί, λοιπόν; Ένας καμπούρης δεν έχει δικαίωμα ν' αγαπήση, να αποκατασταθ στην κοινωνία;

... Έτσι. Μά κι' έτσι ακόμη αν ήταν, πάλι δεν προσβάλλουν έτσι άσχημα ένα τίμιο άνθρωπο, πετώντας του σαν βροσία το χαρακτηρισμό ενός ελάττωμάτος του, που τουδωσε ο Θεός.

Καθώς τα σκεφτόταν τώρα δλ' αυτά, πειραγμένος βαθειά, ο Θωμάς χτύπησε σκληρά την γραβιά του πάνω στο τραπέζι και φώναξε άγρια:

—«Σημαδεμένος» και «καμπούρης», ε; Καλά λοιπόν, κύριε 'Αριστέιδη! Θα σου δείξω εγώ, τί αξίζει ένας σημαδεμένος!...

Πέρασαν δυο-τρεις ημέρες. Έν' απόδραδο, χτύπησε την πόρτα του καμπούρη η 'Ελένη.

—Καλησπέρα σας! είπε στον Θωμά; Πήρα το σημειώμα σας κι' ανησυχούσα, γι' αυτό και ήρθα. Μά, ξερετε...

—Καλά, καλά, δεσποινίς! 'Ελένη! της είπε εκείνος με τρομερά οικείο τόνο: Πέρνα μέσα στο φτωχικό μου και τ'ά λέμε...

Η κοπέλλα μπηκε μέσα. Ο Θωμάς κλείδωσε την πόρτα πίσω της.

—Λοιπόν, τί με θέλετε, κ. Σακελλάρη; ρώτησε η κόρη. Μου γράφατε νάρθη να σας συναντήσω, αν αγαπάω τον πατέρα μου κι' αν ενδιαφέρομαι για την ζωή του... Μά, τί τρέχει με τον πατέρα μου;

—Τούτσιλα, προχτές, προξενιά για σένα, για να σε πάρω γυναίκα μου. Μά ο πατέρας σου, δεν περιωρίστηκε να πη, έστω, τό όχι, παρά απόδωσε σχεδόν με τη βία την κυρά Μαριώ, την κουμπάρα σας. Και τώρα, όπου πάει κι' όπου σταθεί, στην αγορά και στο καφενείο με σκυλοβρίζει και με κοροϊδεύει.

Η νέα, καθώς εκείνος μιλούσε, τον ακουγε κατάπληκτη. Κανένας δεν της είχε μιλήσει για το προξενιά. Βιάστηκε ωστόσο να εξηγήθ:

—Ο πατέρας μου, είπε, διακόπτοντας τον Θωμά, είχε κάθε δικαίωμα να σας αρνηθ, μά δεν ήταν σωστό να σας φερύη έτσι. Άπορώ κι' εγώ πώς τόκανε αυτό!

Μά ο Θωμάς, που η παρουσία της 'Ελένης του ξανάθε τον πόθο, καθώς την έβλεπε τώρα μπρός του, προκλητική, γεμάτη χάρη κι' ομορφιά, άφησε έλευθερα πιά να φανερωθ ο σκοπός του. Πλησίασε κοντά της τόσο, που η ανάσα του της έκαίγε το πρόσωπο, και χειρονομώντας νευρικά, με θολωμένο το λογικό του, είπε:

—Τί να τ'ά κάνω, όμορφονιά μου, εγώ τ'ά καλά λόγια; 'Εγώ έσ'ένα θέλω!...

Κι' άπλωσε το χέρι του ανυπόμονος να της χαιδέψη το πρόσωπο.

Τότε μονάχα η κοπέλλα μάντεψε το καταχθόνιο σχέδιό του και θέλησε να φύγη. Μά καθώς έτρεξε προς την πόρτα, ο Σακελλάρης άρμωσε, την έπιασε μέσα στα δυνάτα του μπράτσα και την έσυρε προς το ντιβάνι με ήδονική λαχτάρα...

Μάταια η κόρη σπαρταρούσε κι' αγωνιζόταν να του ξεφύγ...

Φρενισμένος από μίσος και πόθο ο Θωμάς άρχισε να την φιλά. Η 'Ελένη πρόφτασε και βύθισε τα νύχια της στο λαιμό του. Κι' άκολούθησε μία άγρια πάλη, που τα φιλά διωδόνταν τα μανιασμένα χτυπήματα και τα χτυπήματα τα φιλά. Αίμα έτρεχε απ' τα μάγουλα του Θωμά. Και πάντα στη λύσσα του ο καμπούρης άρπαζε ένα σουγιά, άρμωσε πάνω στην εξαντλημένη και περιτρομη κοπέλλα, της έπιασε το κεφάλι και χάραιε βαθειά από ένα αίματηρό σταυρό στο καθε μάγουλό της!

Ύστερ' απότραβήχτηκε από το θύμα του, που ματωμένο, ανίσχυρο ξεφώνιζε σπαραχτικά κι' ανοίγοντας την πόρτα φώναζε:

—Και τώρα, είσ' έλευθερη να φύγης, όμορφονιά μου! Σύρε στον πατέρα σου, να σε καμαρώση σ'η μάδε μένη και σένα. Και πές του ότι εγώ, ο σημαδεμένος, είμ' εδώ και τον καρτερώ!...

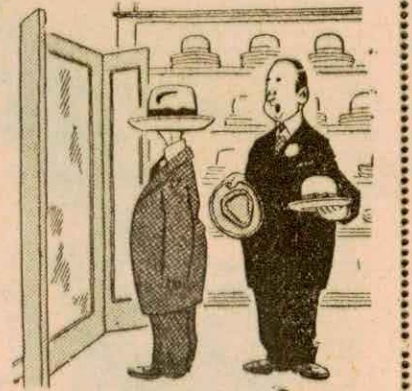
Δεν πέρασε πολλή ώρα και γεμάτος άδύνη και λύσσα για το κακό της θυγατέρας του, μανιασμένος για την προσβολή, ο κύριος 'Αριστέιδης ο Μωραΐτης, σφίγγοντας μέσα στην τόσηψη του τη λαβή ενός πιστολιού έτρεχε κατά το σπίτι του καμπούρη. Τον άκολουθούσαν καμπούροι γείτονες και δυο χωροφύλακες.

Μά, όταν μπήκαν μέσα στο δωμάτιό του κακούργου, αντίκρυσαν ένα άπροσδόκητο θέαμα: Πάνω στο ίδιο ντιβάνι, ανάίσθητος, κάτωχρος και με μάτια άπληνη, κοιτόταν ο Θωμάς ο Σακελλάρης, νεκρός! Είχε αυτοκτονήσει, μπηγοντας στο στήθος του τον ίδιο σουγιά με τον όποιό είχε σημαδέψει την 'Ελένη!

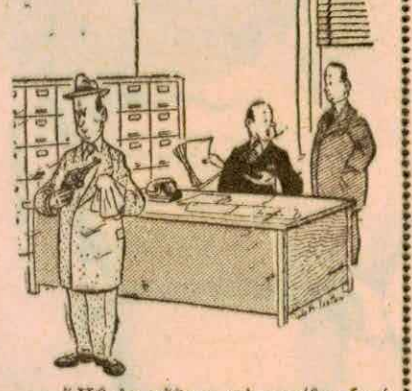
ΒΕΡΘΕΡΩΣ

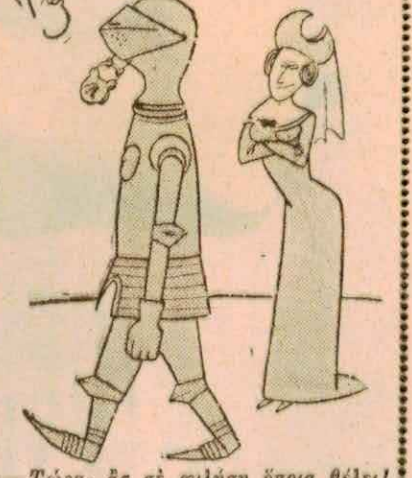
—Δεν σ'αξίζει εγώ πώς εινε από τους τύπους εκείνους που άγονται και φέρονται απ' τις γυναίκες;... (ici Paris)

—Αυτό το μοντελλάκι εινε κατάλληλο για βασους ταξιδεύοντες ινκόγνιτο!...

—Ηθελα ναξέρα πώς πείθει ο νέος μας υπάλληλος τους πελάτες μας να ξοφλάνε τα χρέη τους...

—Τώρα, άς σε φιλήση όποια θέλει!

Ο Τζών Γουαϊν στο φίλμ «Σύγκρουσις γιγάντων»

ΓΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεούλες

★ Το άμερικανικό περιοδικό «Λούκ» δημοσιεύει, όπως κάθε χρόνο, τα όνόματα των «20 πρώτων», δηλαδή των 20 πιο δημοφιλών αστέρων της 'Αμερικής κατά το 1951. Μέσα στην παρένθεσι άναφέρεται η σειρά που είχε πάρει ο ίδιος ήθοποιος:

1) Τζών Γουαϊν (4). 2) Μπρόμπ Χάπ (1). 3) Μπίινγκ Κρόσμπυ (2). 4) Μπέττυ Γκρέιπλ (7). 5) Τζάιμς Στιούαρτ (11). 6) Άμτος και Καστέλλο (3). 7) Κλίφτον Γουέμπ (14). 8) Έστερ Ουίλλιαμς (8). 9) Σπένσερ Τρέισν. 10) Ράντολφ Σκώτ (12). 11) Γκάρι Κούπερ (5). 12) Γκρέγκορι Πέκ. 13) Κλάρκ Γκρέιπλ (9). 14) Τζιούν Άλυσον (16). 15) Μπέττυ Χάπτον. 16) Μπάρτ Λάνκαστερ. 17) Ρέντ Σκέλτον (13). 18) Βάν Τζόνσον. 19) Ρού Ρότζερς (18). 20) Κάρι Γκράντ (6).

Στη σειρά αυτή λαμβάνονται υπ' όψιν και οι εισημέριες που πραγματοποιήσαν οι νέες ταινίες των αστέρων αυτών.

★ Η Μπέττυ Γκρέιπλ διαπραί κι' εφέτος τους τίτλους της: «Πιό έμπορική στάρ του κινηματογράφου» και «Βασίλισσα του Τεχνικολόρ». Τον πρώτο τίτλο της τον δίνουν οι διευθυνταί των κινηματογραφικών αθουσών της 'Αμερικής, που με τις ταινίες της πραγματοποιούν μεγαλύτερες εισπράξεις παρά με οποιαδήποτε άλλη πρωταγωνίστρια. Όσο για τον τίτλο της «Βασίλισσας του Τεχνικολόρ» αυτόν, δύσκολα θα τον χάσει γιατί έχει γυρίσει 17 έγχρωμα φίλμ, ενώ η Τζιούν Χάβερ και η Ύδον ντέ Κάρλο που έρχονται μαζί δεύτερες έχουν γυρίσει από 11 έγχρωμες ταινίες η καθεμιά. Άκολουθούν η Έστερ Ουίλλιαμς, η Τζίν Κράιν, η Σούζαν Χάινγουορντ, η Χέντυ Λαμάρ, η Ντόρις Νταϊν και η Τζάννετ Λή.

★ Ο Τζότζεφ Μάνκιεβιτς, σκηνοθέτης της ταινίας: «Όλα για την Εύα», που θεωρείται η καλύτερη της περιόδου 1950—51, σκέπτεται να γυρίσει τώρα ένα φίλμ που θα εινε συνέχεια αλλά και μία αντίθεσις συγχρόνως της δημιουργίας του αυτής. Ο τίτλος της θα εινε «Όλα για τον Άδάμ».

★ Η Λάωρ Έττα Γιάβινγκ, που θεωρείται η πιο κουφή στάρ του Χόλλυγουντ

—Εξέρετε τι κακομαθημένο παιδί ειναι, κ. 'Ανδργουε; Δεν άφίρει... γλόμπο για γλόμπο εδώ στη γειτονιά!... (Του Μ. Αναστόπουλου)

κανε τελευταίως μία άποκάλυψι, που κατέπληξε τους θαυμαστές της: «Περιμένω πάντοτε, είπε, να περάση ένας χρόνος απ' το λανσάρισμα μιας καινούργιας μόδας και τότε άγοράζω τ'ά φορέματά μου. Έτσι όχι μόνο η μόδα έχει σταθεροποιήσει τη γραμμή της, αλλά και τ'ά μοντέλα στοιχίζουν πολύ πιο φτηνά!»

★ Η Βαλεντίνα Κορτέζε έχει ειδικευθ στους ρόλους προσφύγων γυναικών. Στο νέο της φίλμ «Τό σπίτι του λόφου» παίζει τον ρόλο μιας 'Ιταλίδος πρόσφυγας που βρίσκειται σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Εινε η τρίτη ταινία στην όποια παίζει παρόμοιο ρόλο. Υπήρξε Έβραία πρόσφυγη στο φίλμ «Περιπλανώμενος 'Ιουδαίος» και πρόσφυγη από την Γιουγκοσλαβία στο φίλμ «Γυναίκες χωρίς όνομα».

★ Όταν ο Τάϊρον Πάουερ γύριζε στις Φιλιππίνες το φίλμ «Κουμάντος στις Φιλιππίνες» έλαβε από τους 'Ιθαγενείς θαυμαστές του διάφορα δώρα. Μεταξύ αυτών υπήρχαν 22 παπαγάλοι και 14 μικροί πίθηκοι. Όλόκληρο αυτό το ζωολογικό κήπο ο Τάϊρον τον μετέφερε μαζί του στο Λονδίνο. Οι γείτονές του όμως στην άγγλική πρωτεύουσα, παρό τη ζωοφιλία τους, διαμαρτύρονται διαρκώς. Σ' όσους ώστόσο τόληψαν να του παραπνευθούν, ο Τάϊρον απάντησε πως πρέπει να εινε ευχαριστήμενοι που δεν πήρε μαζί του και τον τεράστιο δάκ που του χάρισε ένας πλούσιος 'Ιθαγενής.

★ Οι 'Ιταλικοί σιδηοδρόμοι θα εφοδιαστούν μέσα σε μερικούς μήνες με βαγόνια - κινηματογράφους.

★ Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς (γυιός) έγκατέλειψε άπρόοπτα τα σπουτή της «Φόξ» στο Χόλλυγουντ κι' έφυγε για την Ουάσιγκτον. Οί καλώς πληροφορημένοι λένε ότι πρόκειται να του ανατεθ η μιά έμπιστευτική άποστολή του 'Υπουργείου 'Εξωτερικών στην 'Απω 'Ανατολή.

★ Πολλές έπιτυχίες της Τζίν Χάρολντ θα άναγωνιστούν από την «Μέτρο». Ός πιο κατάλληλη για να υποδυθ όλους αυτούς τους ρόλους που έπαιξε η «γόησσα με τα πλατίνενα μαλλιά», εκρίθη η «Αδελφά Γκάρντνερ».

★ Ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και η σύζυγός του Λωρήν Μπακάλ έοτασαν στο Παρίσι. Έμειναν κατενθουσιασμένοι από την γαλλική πρωτεύουσα που επισκέπτονται και οι δυο για πρώτη φορά. Και όμως οι άπεργίες είχαν άφαιρέσει από την πόλη των φωτών όλη της την σίγλη και υποχρέωσαν το καλλιτεχνικό ζεύγος να κάνουν το ταξίδι Χάδρη - Παρίσι με... φορητό αυτοκίνητο!

★ Ο Ράντολφ Σκώτ εινε σήμερα ο πιο εύτυχημένος αστέρας του Χόλλυγουντ. Παίζει 20 χρόνια στον κινηματογράφο κι' εφέτος για πρώτη φορά στην καριέρα του άναφέρεται μεταξύ των «10 πρώτων» της κινηματογραφούπολεως. «Αυτό άποδεικνύει λέει ο Ράντολφ πως το κοινό άγαπά πάντοτε τ'ά κάου - υπύδα φίλμ και πως το Χόλλυγουντ άπόρρωσε τ'ά τελευταία αυτά χρόνια να δώση μερικά καλές ταινίες του είδους αυτού».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ζητείται δακτυλογράφος

Ήταν κάμποσος καιρός που έγγραφα στην εφημερίδα μου τη θεατρική ζωή. Τί γίνεται, δηλαδή, στη σκηνή και στα παρασκήνια, που θα πάη ο τάδε ήθοποιος και πού η δεινά πρωταγωνίστρια, τί έργα ετοιμάζονται και άλλα τέτοια. Για μένα, το θεατρικό ρεπορτάζ έχει μεγάλη ομοιότητα με το πολιτικό. Θεάτρο και πολιτική εινε ακριβώς το ίδιο πράμα. Στην πολιτική σχηματίζονται κυβερνήσεις με ένα, δυο ή τρεις πρωταγωνιστάς, στο θέατρο καταρτίζονται θίασοι. Οί ύπουργοί κανονίζουν τα ύπουργεία που θα πάρουν, οί ήθοποιοί τους ρόλους που θα παίξουν. Τσιλιμ-πουρδίζουν μερικά στελέχη των κομμάτων που και πού και προσχωρούν σε άλλο κόμμα, προσχωρούν και μερικά καλλιτεχνικά στελέχη από τον ένα θίασο και πηγαίνουν σε άλλο.

Τσακώνονται κάποτε οί ήθοποιοί και μαλλιοτραβιούνται και ύστερα γίνονται μέλι-γάλα, το ίδιο γίνεται και με τους πολιτικούς. Ρόλους παίζουν οί ήθοποιοί, ρόλους παίζουν και οί άλλοι. Παρασκήνια έχει το θέατρο, παρασκήνια και η πολιτική. Και το κοινόν εινε πάντα το ίδιο. Έτσι, διάλεξα το θεατρικό ρεπορτάζ, που έχει τέλος πάντων κι' ένα χαρακτήρα πιο εύθυμο και πιο ευχάριστο. Η μόνη δύσκολια στο θεατρικό ρεπορτάζ, εινε ότι πρέπει να το παίρνης πιο σοβαρά από το άλλο. Γιατί καμμία φορά, εδώ που τ'ά λέμε, έχεις να κάνης και με πρόσωπα πολύ σοβαρότερα από τ'ά άλλα.

—Αυτή η δουλειά εδώ έχει άλλη χάρη, κύριε 'Αλέκο, μου είπε. Στ' άλλα γραφεία, έχεις να κάνης με ανθρώπους στρουφούς, που έρχονται και μιλούν για επιχειρήσεις, για συμβόλαια και άλλα τέτοια. Ένώ εδώ μπαίνουν θιασάρχες, ήθοποιοί, όλο καλλιτεχνικός κόσμος. Κι' αυτά που μου ύπαγορεύετε και γράφω, εινε νόστιμα κι' ευχάριστα πράμα...

Αυτή τη στήλη, την άρχισα από λίγα νέα που έγγραφα κάθε μέρα, και, σιγά-σιγά, πή...

Εξέρετε τι κακομαθημένο παιδί ειναι, κ. 'Ανδργουε; Δεν άφίρει... γλόμπο για γλόμπο εδώ στη γειτονιά!... (Του Μ. Αναστόπουλου)

Μια «μικρή» θυσία

(Η σκηνή σε μια μικρή κρεβατοκάμαρα με την παλιά συνηθισμένη επίπλωση του σπιτιού που νοικιάζουν δωμάτια «με χρυσή κουζίνα» και λουτρό).

ΕΚΕΙΝΗ: Ψηλή, λεπτή, μελαχροινή, αέριατη. Τα κρουστά κι' ακτινοβόλα νεύρα της βρίσκονται στην πρώτη άνοιξη της ζωής. Η άρωματισμένη δροσιά της φρεσκάει τον αέρα, Γλυκά μαύρα μάτια, λεπτό κέρινο μυτάκι, στόμα καλλιγραφικό, δέρμα μεταξωτό, σταρμένο. Σώμα φειδισίο, αριστικά τονεμένο. Υψος άπαλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψηλός, γεροδεμένος νέος, με σαγηνευτική αρρενωπότητα. Μάτια γαλανά, λαμπερά πού, ωστόσο, κρύβουν μια κάπως κληρονομική λήθη).

ΕΚΕΙΝΗ: (Κάθεται άπαγα στο κρεβάτι με μια έφημερίδα στα χέρια του κι' ένα τσιγάρο στο στόμα. Ψιθυριστά μονολογεί): Δεν γίνεται αλλιώς.

ΕΚΕΙΝΗ: (Μαίνεται ζωηρή και λίγο λαχνοιασμένη απ' το δρόμο): Αργήσα ε; Περιμένεις πολύ; (Τόν φιλεί τρυφερά).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι... Άλλα δεν μου είχες πη πως θα βγής.

ΕΚΕΙΝΗ: Αφάνα τ' αποφάσισα. Είδα μια μικρή αγγελία που ζητούσαν δασκάλα των αγγλικών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Με μια εκπληκτική κρυφού πόνου): Και πήγες;

ΕΚΕΙΝΗ: (Φυσικά και χαρούμενα): Ναι! Γιατί όχι; Πρέπει να δουλέψουμε κι' οι δύο για να ζήσουμε πιο άνετα. Ο δικός σου ό μισθός δεν φτάνει. Ξέρω τόσες κυρίες που εργάζονται σήμερα και βοηθούν το σπίτι τους... Η δουλειά δεν είναι ντροπή!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ασφαλώς όχι. Άλλα εσύ, Μαίρη... το βαρύνουτο κορίτσι που ζούσε ανάμεσα σε «κρουαζιέρες» και χειμερινά σπόρ, δεν μπορείς να πάρεις τόσο πολύ εύκολα μια τέτοι απόφαση...

ΕΚΕΙΝΗ (άπλά): Βλέ-

ξαυτό μου. Αν τουλάχιστον σ' αγαπούσα, θα δεχόμουν τις θυσίες σου. Τώρα όμως, γιατί; Γιατί να συνεχίζονται οι άνωφελεις θυσίες μέσα σε μια ζωή συμβατική και ψεύτικη;... (Βαρεί). Σήμερα θα χωρίσουμε, Μαίρη! Θα γυρίσεις τ' απόγευμα στον πατέρα σου! (Την κυττάζει για πρώτη φορά κατάματα, με το λυπημένο μπλε βλέμμα του. Η φωνή του τρέμει ελαφρώς): Σου ζητώ συγγνώμη για όλα!...

ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη δυνατά, τον αγκαλιάζει και τον φιλάει με λαχτάρα): Αγάπη μου! Έφτασες ακόμα κι' ως αυτή τη θυσία;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μουδιασμένα): Τι έννοιες!

ΕΚΕΙΝΗ (απερνώντας γρήγορα τα χεράκια της απ' τα ύγρα μάτια της): Μην προσπαθής να κρυφτείς! Τα ξέρω όλα! Το πρωί πήγα στον πατέρα. Του είπα καθαρά πως αν δεν μάς βοηθήσει θ' αυτοκτονήσω. Ξέρει το χαρακτήρα μου και κατάλαβε απ' το ύφος μου πως δεν παίζω κωμωδία... Πήγε να μου δώσει χρήματα. Δεν τα πήρα. Του ζήτησα να σου δώσει μια μεγάλη θύση στην Έταιρεία του. Ξέρει τις ικανότητές σου... (Με βουρκωμένη χαρά): Μαυ το υποσχέθηκε. Και τότε... ένιωσα τύψεις ό καυμένος ό πατέρας και μουπε πως σε κάλεσε και σου ζήτησε να με κάνεις να σε συγχώ για να γυρίσω πίσω στο σπίτι... για να πάω να βασανίζωμαι... (Με λυγρό ξαφνικό): Κι' ότ' εσύ... τούδωσες το λόγο σου!... (Κλαμμένο γέλιο, γεμάτο ευτυχισμένη συγκίνηση). Έτσι, λοιπόν... θα πετύχεις το σκοπό σου, κυρία «προκοθήρας»!...

(Πέφτει στην αγκαλιά του κι' Εκείνος τη σφίγγει δυνατά, ενώ διαδέχεται να σκεπαστεί την ευτυχία τους ή τόσο πικραμένη από άλλες σκηνές της ζωής).

ΑΥΛΑΙΑ...)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Τέ γοργόν και χάριν έχει...

Δυό γκάγκστερς της Νέας Υόρκης λήστευσαν διαδοχικά 9 μεγάλα ξενοδοχεία σε διάστημα μόλις τριών ωρών. Κατόπιν πήγαν σ' ένα άλλο, με την απόφαση να περάσουν εκεί ήσυχα τη νύχτα τους. Άλλ' έπειτα από λίγη ώρα, τους... ανήσυχσαν οι αστυνομικοί, που άνακάλυψαν, στο μεταξύ, τα ίχνη τους. Όπως εδήλωσαν στην ανάκριση, είχαν σκοπό να μη σταματήσουν ούτε στιγμή και να «δουλέψουν» όλη τη νύχτα, με την απόφαση ν' αρχίσουν να ζούν «έντιμος» από την άλλη μέρα. Άλλ' είχαν κουραστεί πολύ απ' τις έννεα ληστείες που διέπραξαν και γι' αυτό αποφάσισαν ν' αφιερώσουν μερικές ώρες στον ύπνο. Μέσα στις βαλίτσες τους βρέθηκαν 560 χιλιάδες δολάρια, κοσμήματα κλπ.

Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΣΥΣΚΕΥΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Ο νεαρός Άγγλος Λώρενς Χουάιτ κατόρθωσε να κατασκευάσει τη μικρότερη συσκευή λήψεως έκπομπων τηλεόρασης. Χρειάστηκε να εργασθεί έντατικώς επί δυο μήνες χρησιμοποιώντας τα υλικά δυο-τριών ραδιοφώνων που... θυσίασε!

Ο «ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΣ ΤΡΟΧΟΣ»

Ο Γάλλος μηχανικός Μ. Γκεντέρ έφτιαξε την παράξενη αυτή μοτοσυκλέτα, που ώνόμασε «περιστρεφόμενο τροχό» και ή οποία έχει μια μόνο ρόδα. Η μηχανή κι' ο οδηγός της βρίσκονται στο κέντρο της μοναδικής αυτής ρόδας, που κινείται με μηχανή δυνάμεις 3 ίππων.

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΓΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΕΣ

Ο αυτοκινητόδρομος Φραγκφούρτης-Λιμβούργου-Κολωνίας εφοδιάστηκε με τηλεφωνικά συσκευές σαν αυτές που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Τα τηλέφωνα αυτά που έχουν τοποθετηθεί κάθε δυό χιλιόμετρα, επιτρέπουν στους αυτοκινητιστάς, που παθαίνουν κάποια ατύχημα, να καλούν άμεσα βοήθεια επί τόπου.

ΟΙ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΕΣ Έκκλησίες μας

Συνέντευξη με τον Αρχιεπίσκοπο κ. Σπυρίδωνα και τον υφυπουργό της Παιδείας κ. Γ. Μόδην

Χωρίς ελληνικό χωρίς σχολείο κι' εκκλησία δεν μπορεί ούτε να έννοηθ, ούτε να ζήσει. Γι' αυτό στο ύπεροχο σύνθημα του Αρχιεπισκόπου 'Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Σπυρίδωνος, ξεσηκώθηκαν όλοι οι Έλληνες κι' οι Έλληνίδες για να τον βοηθήσουν στην προσπάθειά του για το ξαναχτίσιμο των γκρεμισμένων κι' ερειπωμένων όκτακοσίων εκκλησιών, πάνω απ' τις όποιες πέρασε ή θύελλα του πολέμου. Το έργο αυτό, κατά τους μετριώτερους υπολογισμούς θα στοιχίσει πάνω από έξηντα δισεκατομμύρια. Τα χρήματα αυτά θα βρεθούν αναμφιδότως. Ο Έλληνας λαός έκαμε πάντοτε το καθήκον του σε παρόμοιες περιστάσεις. Πρέπει όμως ιδιαίτερα να εξασθ και ή συγκινητική προθυμία των χιλιάδων κυριών και δεσποινίδων που έλαβαν μέρος στον έρανο της 4ης 'Απριλίου, καθώς και ή βοήθεια που προσέφεραν οι οργανώσεις κι' οι μαθηταί των κατηχητικών σχολείων. Επίσης αποδοτική θα είναι και ή συμβολή της 'Εθνικής Τραπέζης που έθεσε στη διάθεσή του Αρχιεπισκόπου όλο το μηχανισμό της για τη διεκπεραίωση αυτού του έργου και του υπουργείου Οικονομικών και 'Ανοικοδομήσεως που διαθέτει ήδη για τον ίδιο σκοπό πλήθος υπαλλήλων του. Μα ακόμη και πολλές τεχνικές υπηρεσίες φάνηκαν πρόθυμες να τους μιμηθούν.

Ο αρχιεπίσκοπος κ. Σπυρίδων είχε την καλωσύνη να μου δώσει μια διαφωτιστική συνέντευξη του για το «Θησαυρό», στην όποια πλέκει το έγκώμιο της 'Ελληνίδας και τριονίζει τη σημασία του έργου που άρχισε να συντελείται.

—Προσπάθησα, μάς είπε ο 'Αρχιεπίσκοπος κ. Σπυρίδων, να πείσω πρώτα τους αρμοδίους ότ' το «άπο Θεού άρχεσθαι» δεν είναι λόγος κενός, ότ' πρέπει να προηγηθεί από κάθε σοβαρή προσπάθεια ή ήθική και πνευματική αναστήλωση. Γιατί, πράγματι, χωρίς ήθική θεμελίωση τίποτε δεν μπορεί να γίνει. Επίσης τους τόνισα ότ' ή ύλική ανόρθωση και ανοικοδόμησης της χώρας, χωρίς θρησκεία και εκκλησία, είναι άδύνατη κι' ακατόρθωτη. Άλλα, δυστυχώς, δεν βρήκα επαρκή κατανόηση. Κατόπιν αυτού απέφαινε ή 'Εκκλησία της 'Ελλάδος ν' αναλάβη αυτό το έργο, έστω και μόνη της, με την έλπίδα ότ' πριν τελείωση το 1951, κάθε χριστιανός θα μπορέσει να γιορτάσει τη Γέννηση του Θεού Βρέφους μέσα στον ιερό χώρο της εκκλησίας του χωριού του. Είναι φοβερά δυσχερές, βέβαια, αυτό το έργο, άλλα γνωρίζω επίσης και τις απέραντες δυνατότητες της 'Ελληνικής Ψυχής.

»Από άρκετο καιρό οι κάτοικοι διαφόρων περιοχών μάς στέλνουν απελπισμένες εκκλήσεις και μας ικετεύουν: «Σαναχτίστε τους ναούς μας! Γεννηθήκαμε χριστιανοί. Αγάπησαμε τα χώματα της πατρίδας μας και βρήκαμε ένισχυσι ψυχική και παρηγορία στις εκκλησίες μας. Όταν οι επιδρομείς έκαigan τα σπίαμας και ήρμωσαν τους αγρούς μας, έμεις βρήκαμε καταφύγιο στην 'Εκκλησία. Όταν οι έχθροί ζητούσαν ν' αλλάξουν τη γλώσσα μας και να ύπονομεύσουν την εθνική μας συνείδησι έμεις βρήκαμε στήριγμα στην 'Εκκλησία, στη θρησκεία μας. Έκει άκούγαμε τα θεία λόγια του

Ευαγγελίου, τις φλογερές διδασχές των ιεροκρυκών και δυνάμωε ή πίστις μας στην πατρίδα. Όταν οι έρεεις μας έβαλλαν τα ύπεροχα τροπάρια «Τη 'Υπερμάχου...» και το «Σώσον, Κύριε, τον λαόν σου...» οι ψυχές μας γέμιζαν 'Ελλάδα, πλημμυρίζαν από πίστι... Και γι' αυτό το λόγο ακριβώς οι έχθροί μας έκαψαν τα σπίαμας και γκρέμισαν με λύσσα τις εκκλησίες μας...»

»Και οι γυναίκες της υπαίθρου μάς ίκέτευαν επίσης: «Όταν οι άνδρες μας πολεμούσαν στη μάχη, μάς έγγραφαν, έμεις προσευχόμεθα στην εκκλησία. Όταν τα παιδιά μας σύρονταν στην αίχμαλωσία έμεις πνίγαμε τον πόνο μας και βρίσκαμε παρηγορία μπρος στην εικόνα της Παναγίας. Όταν ό δούμαγδός της μάχης δονούσε τον αέρα έμεις άκούγαμε τον παρήγορο ήχο της καμπάνας της εκκλησίας μας και το θάρρος μας άναστήλωνταν... Όταν ή φωτιά έκαίγε τα σπίαμας έμεις ανάβαμε το κερί μας μπρος στο 'Αγιο Βήμα κι' έλπίζαμε... Και μέσα στις εκκλησίες μάς κυνηγούσαν ακόμα οι επιδρομείς. Και σ' αυτό ακόμη το τελευταίο καταφύγιο μας. Και τα δάπεδα των ναών εδάφισαν με αίμα! Μα δεν πάσαμε να πιστεύουμε και να έλπίζουμε... Βοηθήσατέ μας, λοιπόν, να εσναχτίσουμε τα ιερά μας, τους εκκλησιαστικούς οίκους που γίναν οι τάφοι τόνων μαρτύρων μας...»

»Πώς μπορούσαμε, λοιπόν, να μη τους άκούσουμε, να μη συγκινηθούμε στις εκκλήσεις; Και στο έργο μου με βοήθησαν, όπως σας είπα, πρόθυμα, όλες οι 'Ελληνίδες. Δεν μου ήταν άγνωστες, άλλωστε, οι σπουδαίες υπηρεσίες που πάντοτε προσέφεραν, σ' όλους τους τομείς της κοινωνικής δράσεως οι γυναίκες της χώρας μας. Η 'Ελληνίδα μητέρα, ή αδελφή, ή σύζυγος δεν είναι ή οικοδόμος της ελληνικής οικογενείας; Μήπως η 'Ελληνίδα δεν είναι χωρίς ύπερβολή, κατά ένα μεγάλο ποσοστό, ή δημιουργός της ιστορίας του 'Ελληνικού Έθνους; Η 'Ελληνίδα γνωρίζει να προσεύχεται κατανοητικά στο σπίτι της και να πολεμά ήρωικά στη μάχη... Να κοιμήι στωικά το παιδί της στο λίκνο του και μεταφέρει ακούραστα όπλα στον πόλεμο για τους μαχητάς... Να γεννή στην ήλακατη της και να επιδίδει, με την ίδια ευχέρεια, τα τραύματα των πληγωμένων της μάχης. Προς τις 'Ιστανικές αυτές 'Ελληνίδες εύχρίαι τις έλπίδες μου και τα αποτελέσματα ύπνηξαν ένθουσιώδη...»

Ο υφυπουργός της Παιδείας κ. Γ. Μόδης, είχε επίσης την καλωσύνη να μάς ανακοινώσει σχετικά με τον διενεργηθέντα έρανο τα ακόλουθα:

—Παντού ύπάρχουν έρείπια, παγτού ρημαγμένες εκκλησίες. Σ' όλοκληρες περιοχές έλάχιστοι ναοί έμειναν όρθιοι. Θα σας φέρω ένα παράδειγμα: Στην περιοχή του Κιλκίς ύπάρχον 131 εκκλησίες. Από αυτές σήμερα οι 117 είναι καταστραμμένες! Σε πολλά χωριά έπιασαν να χτυπούν καμπάνες, σαν να ζούμε στα χρόνια της πιο μαύρης σκαθιάς!... Και ή λειτουργία γίνεται μέσα στα έρείπια των εκκλησιών. Μεγαλώνουν τα 'Ελληνόπουλα χωρίς εκκλησία, με τον κίνδυνο να μειωθεί το θρησκευτικό τους είσθημα. Κι' αυτό είναι τρομερό! Το έργο του Αρχιεπισκόπου είναι μεγίστης σημασίας, είναι σωτήριο, είναι θεάρεστο. Η προσπάθειά του συγκινητική. Προνοεί με τη δύναμη της πίστεως στο έργο του αυτό και θα τον βοηθήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις. Η νίκη του θα είναι μια άκομη νίκη της εκκλησίας!...
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Αθηναϊκά Έδικαιρα

Οι τέσσαρες

Έκείνη ή διάσκεψις των Άναπληρωτών ακόμα συνεχίζεται με βήμα σημειωτόν. Με ένα βήμα προς τα μπρος και προς τα πίσω το (άλλο, κάπως, περίπου, ως έξης, καθώς δεν άμφιβάλλω:

Δευτέρα: Η συζήτηση τραβάει για συμφωνία. Τρίτη: Πλήρης αντίθεση, μαυρίλα κι' άγανία. Τετάρτη: Είν' ή ύπόθεσις σαν γινόμενο σύκο. Πέμπτη: Όλος άπρόοπτα, τα βρόντηξε ό Γκρομύκο. Παρασκευή: Επανερχεται και πάλιν ή αϊθρία. Σάββατο: Επακολουθεί διένεξις άγρία. Την Κυριακή: Οι τέσσαρες πάνε στην έξοχή. Δευτέρα: Νέα έδδομάς και...φτου κι' απ' την άρχή!

Μακάρι να κυλήσουν έτσι πεντέξη χρόνια, γιατί, όταν αυτοί μιλούν, σωπαίνουν τα κανόνια!

Τό Συνέδριον

Είς περιβάλλον εύχαι, θερμών και φιλικών, συνήλθε εδώ το διεθνές Συνέδριο Γυναϊκών. Και ήρθαν αντιπρόσωποι από τον κόσμον όλον, για ν' αναπτύξουν ειδικώς τον γυναικείον ρόλον.

Επήγα στο συνέδριο... Είν' καλλονές γεμάτο! Και μία δεν άντίκρισα απ' τα έξηνα κάτω. Ήταν γυναίκες πάνσοφες με πείρα, νου και γνώσι, μα ραντεβού δεν δάδελα καμμία να μου δώση!

Κι' άφου είπαν πράγματα πολλά με σοβαρή ουσία, πήγαν και στην 'Ακρόπολι, καθώς και στα μουσεία. Και όλοι άπορούσαν εκεί, στα τελευταία, ποιές ήταν οι αντιπρόσωποι και ποιά ήσαν... τ' (άρχεια!

Και πάλι τα ταινάρα

Ετοιμασθήτε καπνισταί! Καινούργια σας λαχτάρα. Οι καπνοδόμηχανοί που λύσσαζαν εφέτω καινούργια πάλι αύξησι ζητάνε στα τσιγάρα που πάνε να τα φάσσουν μια λίρα το πακέτο! Προχθές ακόμα έγινε μια αύξησι γενναία και πήρανε άμπάριζα και πάλιν ξανά για νέα!

Μα όμως μη θυμώνετε και μην άγανακτείτε. Και δεν μπορώ στο θέμα αυτό την ώρα μου να (χάνω. Κ' απ' ν' είνε, μωρέ παιδιά. Καί, ότ' και να (πήτε, έχει την ιδιότητα να πάη προς τα... πάνω!

Ντι-Ντι-Τι!

»Ασχημα είνε κύριοι, εφέτω τα μαντάτα. Μας το δηλώσαν έπρωχτες κομμένα και σταρτάτα: Δεν έχει, λέει, Ντι-Ντι-Τι και όλοι άς το ξερουν, για λόγους συναλλάγματος σταγόνα δεν θα φέρουν!

»Αδεια θα μείνι κι' άχρηστη και άδρανη ή τρόμπα. Κι' εκείνη ή περίφημη του Ντι-Ντι-Τι ή υπόαμα. Είν' μια συνέπεια κι' αυτή κι' όχι από τις λίγες: Για λόγους συναλλάγματος να έρσουνε κι' οι... (μυίγες!

Ένα ρεκόρ!

Μια διεθνής στατιστική απ' τις πολύ σπουδαίες, μάς δίδει το συμπέρασμα ότ' ό 'Ελλην, λέει, απ' όλους τους λαούς της γης τρώει το πιο λίγο (κρέας, είς όύ την κατανάλωσιν είμαστε τελευταίοι!

Είν' αλήθες πως έχουμε στο κρέας άπεργία. Ολίγην σχεδιν έχουμε με την κρεωφαγία. Γιατί είνε χώρα ή 'Ελλάς περίφημη κι' ώρσία, όπου άνθίζει ή έλθα και θάλλει ή... φασολέα, που βράζει άκατάπαστα σε κάθε τσουκαλιά!

Αναβολή

Καθώς όλοι οι μισθωτοί το έπληροφόρησαν, οι τών τροφίμων διανομαί και πάλιν ανεδιήθησαν. Διότι διεφώνησαν σαφώς οι Αμερικανοί, να και γιατί το άπόθεμα που έχουμε δεν φτάνει!

Ναί, βέβαια, ύπόσχεσις είχε δοθή έσχάτως. Μα όλα άς μην τα θέλουμε απ' το πτωχόν μας (κράτος, που δεν μοιράζει τρόφιμα, έν είδει συσσιτίων, μα τακτικώτατα ένεργεί διανομάς... δελτίων!

ΠΑΝ, ΠΑΠ,

Μόλις έφτασε η μαύρη ώρα της σκλαβιάς, πολλοί πατριώτες βρέθηκαν απέναντί σ' ένα σκληρό δίλημμα: Τί να κάνουν; Να μείνουν εδώ και να συμμερισθούν μαζί με τους άλλους τα βάσανα που αναμφισβήτητα θα έφερνε η κατοχή, ή να προσπαθήσουν να δραπέτεύσουν για τη Μ. Ανατολή και να συνεχίσουν από εκεί κάτω τον αγώνα τους; Άλλα έ- να τέτοιο ταξίδι, την εποχή εκείνη, κάθε άλλο παρά εύκολο ή- ταν. Αμείλικτα τα γερμανικά στούκας, πετούσαν, μέρα και νύ- χτα, πάνω από τις ελληνικές θάλασσες και βομβάρδιζαν με- γάλα και μικρά πλοία, που δεν ήταν δικά τους. Σε όλο το Σαρωνικό και τον Αργολικό τα πλοούμενα, αψάνδρα, μ' εκα- τοντάδες θύματα. Τα παλιά, τα κουρασμένα, αλλά και τόσο αγαπημένα στους Έλληνες κοραδάκια της ακτοπλοΐας μας, τα ωραία κόττερα και οι θαλαμηγοί, τα φορτηγά και τα μπι- ργκαντίνια, αποδεκατίστηκαν κυριολεκτικά. Και κείνοι που δο- κίμασαν να φύγουν με όλα αυτά τα μέσα, γνώρισαν αφάντα- στες περιπέτειες.

Τα πλοία ταξίδευαν μονάχα τη νύχτα — με κίνδυνο ν' ανα- τινυχθούν κάθε στιγμή από τις χιλιάδες νάρκες που είχαν σκορ- πίσει σε όλα τα σημεία οι Γερμανοί — και κρυβόντουσαν την ημέρα στους όρμους των νησιών του ελληνικού αρχιπελά- γους. Άλλα και κεί ταδρίσκον συχνά τα περιπολικά «στουκάς» και τα βούλιαζαν σαν καρυδότσουφλα. Ούτε ένας όμως δεν αποφάσιζε να παραιτηθεί από το σκοπό του, όταν τον έβασε μπροστά. Η μακρυνή αφρικανική γή, όπου θα μπορούσε κανείς να καταταχθεί στο στρατό, στο ναυτικό και στην αερο- πορία, έμοιαζε σαν ένας ανείρεμενος παράδεισος. Άλλα πώς ήταν δυνατό να φτάσει κανείς ως εκεί; Πώς να ξεφύγει από την αγρυπνή επιτήρηση των Γερμανών; Και με ποιόν τρόπο να διασχίσει τη θάλασσα που την περιπολούσαν συνέχεια τορ- πιλλοκατοί, υποβρυχία και αεροπλάνα του έχθρου;

Δεν πέρασε όμως πολλός καιρός, όταν άρχισε να διαδίδε- ται σε ώριμους κύκλους, στρατιωτικούς ιδίως, ότι ο τρό-πος αυτός υπήρχε. Μικρά πετρελαιοκίνητα καΐκια, που είχαν ξεφύγει τον όλεθρο και δεν είχαν ακόμα έπιταχθεί, με το προσ- ήκουσ ότι πηγαίνουν στη Σάμο, τη Χίο ή τη Μυτιλήνη για να φέρουν τρόφιμα, κατάφεραν να περάσουν στις μικρασιατικές ακτές. Έβγαίναν κυρίως κοντά σε τρία σημεία: Στο Κου- σάντασι, στον Τσερμέ και στην Έφεσο. Τα τουρκικά παρά- κτια φυλάκια, όχι μόνο τους άφιναν ν' αποδίδασθουν, αλλά και τους βοηθούσαν να φτάσουν στη Σμύρνη. Εκεί τους παρα- λαμβάναν αγγλικές και ελληνικές υπηρεσίες, για να τους οδη- γήσουν στη Συρία ή την Αίγυπτο. Κάποτε όμως τα φυλάκια αυτά τους άρχιζαν στο τουφεκίδι κι' οι δραπέτες αναγκάζονταν να επιστρέψουν από κει που ξεκίνησαν. Αυτό έγινε αρκετές φο- ρές και πολλά παλληκάρια χάθηκαν στο γυρισμό τους. Γιατί σε περίπτωση που οι Γερμανοί έπιαναν κάποιον να επιστρέ- φει από την Ανατολή, του έριχναν αμέσως την κατηγορία του κατασκοπού. «Όσο κι' αν προσπαθούσε να τους πείσει για το αντίθετο, ήταν καταδικασμένος. Η μικρότερη ποινή που του επέβαλαν συνήθως, ήταν καταναγκαστικά έργα για πολλά χρό-νια. Μα και πάλι δεν τη γλύτωνε αν τον πετούσαν στην ο- μμρία, πράγμα που γινόταν συχνά. Πολλοί Έλληνες πατριώ- τες, πληρώνουν έτσι με τη ζωή τους. Ήταν σπάνια περι- πτώσι να τη γλυτώσει κανείς κι' αυτό μόνο αν μπορούσε να πληρώσει «λύτρα» στους μεσάζοντες, δηλαδή σ' όσους τα εί- χαν καλά με τους Γερμανούς κι' έκαναν μαζί τους μυστηριώ- δεις και ύποπτες δουλειές. Η αλήθεια είναι ότι πολλοί από τους «μεσάζοντες» αυτούς πρόσφεραν εξαιρετικές εκδουλεύσεις — αν και με πληρωμή πάντοτε — σε ώριμους που είχαν τη δυνατότητα να εξαγοράσουν το κεφάλι τους.

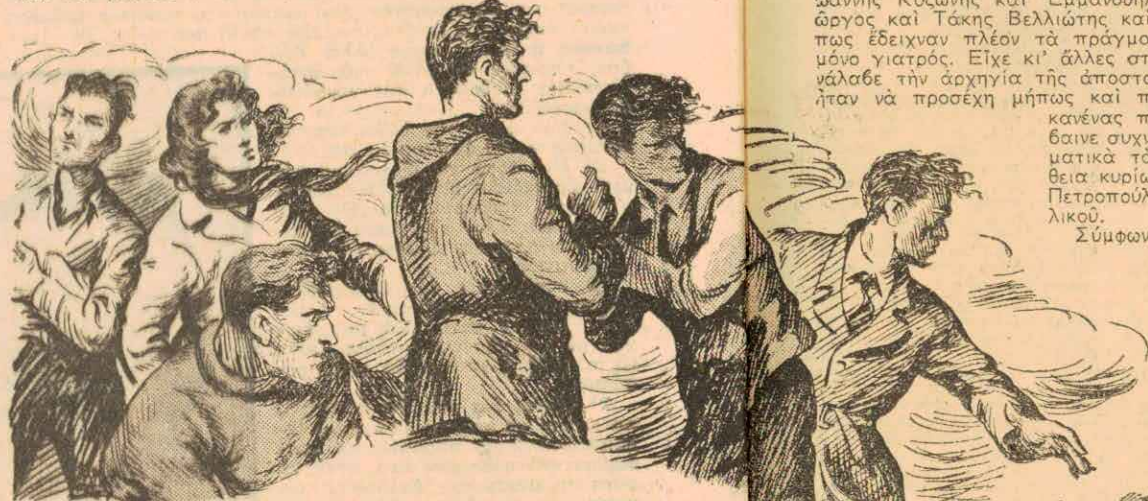
Όστόσο, όσο προχωρούσε ο καιρός, τα μυστικά ξεκινήμα- τα πολλαπλασιάζονταν. Νεαροί κι' ασπρομάλληδες αξιωματι- κοί, όλων των όπλων, έπιστήμονες, εργάτες, καλλιτέχνες, Ιε- ρείς, αστυνομικοί, διαφορετικής προελεύσεως και τάξεως αν- θρωποι, που τους συνέδεε άρρηκτα το ίδιο ιδανικό και το ίδιο πεπρωμένο, ξεκινούσαν για «κάτω». Έτσι ο ένας πίσω από τον άλλον οι φίλοι, χάνονταν από τη συντροφιά. Και όταν ρω- τούσαν στο σπίτι τους, έπαιρναν πάντα τη στερεότυπη α-πάντησι:

— Έφυγε για το χωριό. Ο θεός είναι άρρωστος... Μα εκείνος που ωστόσο είχε μπη κιόλας στο νύημα και δεν ζητούσε περισσότερες εξηγήσεις. Έπειδή ήξερε πολύ καλά ποιους κινδύνους δημιουργούσε η αναχώρησις αυτή, όχι μόνο για τον ίδιο, ως πού να φτάσει στον προορισμό του, αλλά και για την οικογένειά του, δεν δυσαρεστείτο κανείς με την α- πόλυτη μυστικότητα που κρατούσαν οι συγγενείς του, ακόμη και για τους πιο στενούς φίλους. Η Γκεστάπο και η Ιταλική Τσά-Εσσε, είχαν άρchiσει να γίνονται εξαιρετικά επίκινδυνες με τους ντόπιους χαφιέδες που τις βοηθούσαν. Ζήλευσαν μονά- γωρτα ήξεραν το μυστικό, τόσο το καλύτερο, Ζήλευσαν μονά- χα οι εδώ το φίλο τους για την απόδρασί του και περίμεναν με αγωνία να περάσουν δυο-τρεις βδομάδες, κάποτε μάλιστα

Έλληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Φυγή προς την ελευθερία

κείνη, ο τολμηρός αυτός Έλληνας, ξαναγύρισε στην Αθήνα, ύστερα, από δυομισι χρόνια περίπου που έλειπε από την πρω- τευσούσα. Είχε αποτραβηχτεί στην πατρίδα του, στη Νέα Έ- πιδαυρο, κι' έμενε μαζί με τη γυναίκα του σ' ένα χτήμα, από το Σεπτέμβριο του 1941, γιατί οι Γερμανοί είχαν έπιτα- χθεί το Ιατρείο του, στην οδό Μπουμπουλίνας 4. Εύτυχως είχε προλάβει να πάρη τα έπιπλα του και ν' αποθηκεύσει σε συγγενικά του σπίτια. Σε όλο αυτό το διάστημα, δεν είχε α- νακατευθεί πουθενά, παρ' όλες τις προτάσεις που του έκαναν οι διάφορες έθνικές οργανώσεις που τον γνώριζαν καλά και ως διάφορες έθνικές οργανώσεις που τον γνώριζαν καλά και ως άνθρωπο και ως πατριώτη και ως έπιστήμονα. Ο κ. Οίκο- νόμου προσπαθούσε ν' αποφύγει με κάθε τρόπο τους σκοπέ- λους. Σαν Έλληνας βέβαια λάτρευε την πατρίδα του. Άλλα λους, σαν γιάτρος προτιμούσε ν' ασχοληθεί με τους άρρώστους του και τον μάγευε η απλόικη ζωή του χωριού του. Ήρθε όμως

Στο τέλος αναγκάστηκαν ν' αποδίδασθουν στη στεριά κοντά στην Κάρυστο....

ή κατάρρευσι της Ιταλίας και οι Ιταλοί που ήταν στην Έ- πιδαυρο παραδόθηκαν στις ομάδες υπαίθρου, που με την ευ- καιρία αυτή, κατέλαβαν πολλά σπίτια της περιοχής, ανάμεσα στα όποια και το δικό του.

Αυτό ήταν αρκετό για τον κ. Οικονόμου να καταλάβη πως η ζωή του και η ζωή της γυναίκας του θα κινδύνευαν με το παραπάνω. Οι Γερμανοί βέβαια, δεν θ' άφιναν ανεξόχλητες τις ομάδες αυτές. Κάθε άλλο. Κι' έπειδή είχαν άρchiσει κι' όλες ώριμένες αψιμαχίες εκεί γύρω, αποφάσισε να εγκα- τείψη τα πάντα και να επιστρέψει στην Αθήνα. Έτσι, μια κατασκότεινη νύχτα, μπήκαν σε μια βάρκα μαζί με τον κ. Α- νάργυρο Έμμανουήλ—άδελφό του πολιτευτή κ. Δημ. Έμμανουήλ — έφτασαν στην Αίγινα και από κει κανονικά στον Πει- ραιά. Όστόσο παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε για να ξαναπαρή το Ιατρείο του, δεν το κατώρθωσε. Και από το σημείο αυτό άρχισε η μυθιοστορηματική περιπέτειά του.

Ξαφνικά ο κ. Οικονόμου πήρε την απόφασι να φύγει. Δεν ήταν ούτε ο πρώτος, ούτε ο τελευταίος που θάκανε αυτό το σάλτο μορταλε προς την ελευθερία. Αν κατώρθωνε να φτάσει στη Μ. Ανατολή, θα πήγαινε να καταταχθεί ως γιάτρος στον τακτικό ελληνικό στρατό που πολεμούσε στο πλευρό των Συμ- μάχων. Αν δεν τα κατάφερε και πιανόταν, η ζωή του θα σταματούσε ως εκεί. Την απόφασι του αυτή την είπε στη γυναίκα του και της εξήγησε, με κάθε λεπτομέρεια, όλα τα ύπερ και τα κατά μιας τέτοιας απόπειρας. Θα ήθελε πάλι να τον ακολουθήσει και να μοιραστεί μαζί του τις δραματικές περιπέτειές του. Ν' αντιμετώπισουν μαζί το θάνατο, αν αυτό ήταν το γραφό τους. Η κ. Οικονόμου χαμογέλασε. Ήταν μια νέα, κατάξιατη κυρία.

—Από τη στιγμή αυτή δεν θα περιμένω παρά τη... δια- ταγή σου για την αναχώρησι! του είπε αποφασιστικά.

Έτσι, από την επομένη, άρχισε με τρόπο ή... «αναγνω- ρισαί» του εδάφους, ή προσέγγισι προσώπων, που είχαν κά- ποια σχέση μ' αυτές τις δουλειές. Στο τέλος ο κ. Οικονόμου, κατάφερε να γνωριστεί με τον πλοιοκτήτη Σ. Βοριά που είχε

μερικά ψαροκάικα κι' έκανε ταξιδάκια ανάμεσα στα νησιά του Σαρωνικού. Ο γιάτρος τον ψυχολόγησε όσο μπορούσε. Κι' ένα βράδυ, αφού διεπίστωσε τα πατριωτικά του αισθήματα, του εξομολογήθηκε το μυστικό του και του πρότεινε να τους πε- ράσει κρυφά στα μικρασιατικά παράλια. Θα τον πλήρωνε όσα- όσα. Ο Βοριάς σκέφτηκε αρκετή ώρα. Σε όλο αυτό το διά- στημα ο κ. Οικονόμου αγωνιούσε. Διάφορες σκέψεις του βα- ρανίζαν το μυαλό: Τί να σκεφτόταν άρα γε ο πλοιοκτήτης; Έκανε άσχημα άρα γε που του μίλησε για τα σχέδιά του; Ποιά θα ήταν η απάντησί του; Στο τέλος όμως ο Βοριάς του είπε:

—Άκου, γιάτρε, εγώ δε μπορώ να λείψω από το πόστο μου ούτε μια μέρα. Οι Γερμανοί μ' έχουν... μαρκάρε κι' αν εξαφανιστώ, μπορεί να με υποψιαστούν. Έπειδή όμως θέλω να σε διευκολύνω, εύχαρίστηθα σ' σου πουλήσω ένα από τα καΐ- κια μου και θα σου δώσω για καπετάνιο τον Κώστα Γιαγκου- δάκη. Είναι τμήσιος και ριψοκίνδυνος και ξέρει να κάνει καλά τη δουλειά του...

Ο κ. Οικονόμου του έσφιξε συγκινημένος το χέρι. Η α-πάντησι του Βοριά ήταν ό,τι έπρεπε. Ο γιάτρος έφυγε αμέ- σως κατόπιν και τράβηξε για το καφενείο της στοάς των Δημοσίων Υπαλλήλων, όπου τον περίμεναν πέντ' ξη από τους τριαντατέσσερες της συντροφιάς του, που θα τον ακολου- θούσαν στο πολυμρό και επίκινδυνο ταξίδι. Εκεί τους εξήγη- σε τ' αποτελέσματα των ένεργειών του και την επομένη πλη- ρωσε ο καθένας ό,τι μπορούσε για να συμπληρωθεί το ποσό της αξίας του καΐκιου: Κάπου εκατό χρυσές λίρες. Ο για- τρός, για να οικονομήσει χρήματα, ξεπούλησε τα έπιπλα και τα ρούχα του. Μα οι θυσίες δεν λογαριάζονται σε τέτοιες στιγ-μές. Το σπουδαιότερο ήταν να πετύχουν το σκοπό τους. Α-νάμεσα στους «φυγάδες» ήταν οι ταγματάρχαι Μηχανικού Ί- ωάννης Κοζώνης και Έμμανουήλ Λιοναράκης, οι αδελφοί Γι- ώργος και Τάκης Βελλιώτης και ο ύπολοχαγός Πονήρης. Ό- πως έδειχναν πλέον τα πράγματα ο κ. Οικονόμου δεν ήταν μόνο γιάτρος. Είχε κι' άλλες σπάνιες ικανότητες. Γι' αυτό α- νάλαβε την άρχηγία της αποστολής και το πρώτο που έκανε ήταν να προσέχη μήπως και παρεισφύρη στην ομάδα τους κανένας προδότης, πράγμα που συνέ-βαινε συχνά την εποχή εκείνη. Και πραγ- ματικά τα κατάφερε καλά, με τη βοή-θεια κυρίως του στενού του φίλου κ. Θ. Πετροπούλου, ταγματάρχου του Πυροβο- λικού.

Σύμφωνα με το σχέδιο του γιατρού, η αποστολή χωρίστηκε σ' έ-ξη ομάδες με δικό της άρ- χηγό ή κάθε μία. Και την παραμονή της αναχώρησε-ως, τους έδωσε τις εξής εντολές: 1) Κάθε άρχηγος έπρεπε να πάρη την ομάδα του και να περιμένει σ' έ-να ώρισμένο σημείο, στο δρόμο που πάει για το Μαρκόπουλο και άκριβώς

στη θέση που λέγε-ται «Σταυρός». 2) Όλοι ανεξαιρέτως έ-πρεπε να καθώνται στις πλαγίες του δρόμου και να κάνουν — σε περι- πτώσι που θα τους έπαιρ- ναν είδησι οι Γερμανοί — ότι ήταν έκδρομεις και ξε-κουράζονται. 3) Κανείς δεν θα κρατούσε τίποτε μαζί του που να δείχνει ότι έπρόκειτο να ταξιδέψουν, δηλαδή ψωμιά, κουβέρτες, δέματα κλπ. 4) Σε κα- νένα απολύτως δεν θα έπρεπε να μιλήσουν για το σκοπό τους και 5) Μόλις θα έβλεπαν ένα άνοιχτο φορτηγό αυτοκίνητο πράσινο και το γιάτρο δρόμο στον οδηγό θα έπρεπε, χωρίς άργοπορία, να πηδή-σουν μέσα και να σκεπαστούν μ' ένα μουσμά, α-φού βάπτασαν όλοι πρηνείς. Άκριβώς την ώρισμένη ώρα, ο έ-πισμηνίας κ. Αντρέας Γαλιώτης, αφού παρέλαβε το γιάτρο και την κυρία του από την Αθήνα με το φορτηγό, ξεκίνησαν δισταχώς για τον προορισμό τους. Όλα έγιναν όπως είχαν κανονισθεί και το αυτοκίνητο με όλους τους έπιβάτες του σκε- πασμένοι, έφτασε κατά το σύρρουπο — αφού συναντήθηκαν στο δρόμο με μια γεωμετρική φάλαγγα, χωρίς εύτυχως να τους σταματήσει — στο Μπρασά, στο σημείο δηλαδή εκείνο που έπρεπε να τους περιμένει το καΐκι με τον καπετάν Κωνσταντή Γιαγκουδάκη. Εκεί όμως δεν βρήκαν κανένα. Ο γιάτρος έ-

νοιωσε την ψυχή του να πλημμυρίζει από αγωνία. Όλοι γύρω του έστεκαν και περίμεναν να τους δώσει μια εξήγησι. Άλλα τί μπορούσε να τους πη; Όλα τα είχε κανονίσει με σχολα- στική προσοχή. Κι' όμως παρ' όλη την ύπόσχεσι του τίμιου θαλασσολόγου, το καΐκι δεν φαινόταν πουθενά. Όστόσο, για καλό και για κακό, ο κ. Οικονόμου πήρε την ομάδα του και απομακρύνθηκε κάπου τριακόσια μέτρα από την παραλία. Φο- βόταν πρό παντός καμιά προσοχή. Άλλα η νύχτα πέρασε χωρίς να συμβη απολύτως τίποτε. Τα χαράματα έστειλε τον άνθυπολοχαγό Καραγιάννη για ανίχνευσι, ως το Πόρτο Ρά- φτη, μήπως και ανακαλύψη το καΐκι. Ο νεαρός αξιωματικός έφυγε αμέσως. Άλλα δεν πέρασε μισή ώρα, όταν φάνηκε να επιστρέφει τρέχοντας.

—Έδώ είναι, είπε μόλις έφτασε κοντά τους, πίσω από το μεγάλο βράχο! Ο καπετάν Κωνσταντής είναι πολύ στενοχωρη- μένος που δεν κατάλαβε καλά το σημείο που του ώρισαμε...

Οι καρδιές όλων πήγαν στη θέση τους. Πρέπει να έχη ζήσει κανείς τις δραματικές αυτές στιγμές για να καταλάβη την ά- γωνία των τριάντα πέντε αυτών ανθρώπων. Όστόσο την ώρα εκείνη δεν μπορούσαν πια να επιδιδασθουν στο καΐκι. Με το φώς της μέρας, υπήρχε φόβος να προσδοθούν. Αναγκάστηκαν λοιπόν να κρυφτούν όπως-όπως εκεί τηγύρω και μόλις νύ- χτας επιδιδαστήκαν ένας ένας. Το ταξίδι άρχισε... Οι πρώ- τες ώρες κύλησαν ήσυχες από κάθε άποψι. Ο γέρο θαλασσο- λυκος πρόσφερε στους «φυγάδες» άφθονο νερό, λίγο ψωμί και έλιές κι' ο καθένας ξάπλωσε σε μια γωνιά του καταστρώμα-τος. Ο κ. Οικονόμου, που ήξερε από πλοούμενα, κάθισε δί-πλα στο καπετάν Κωνσταντή. Ξαφνικά όμως κι' ενώ η θά- λασσα ήταν ως τότε ήρεμη και γλυκειά, ξέσπασε απότομα τρικυμία.

—Μπουρίνι! έκανε ανήσυχος ο καπετάνιος. Την έχουμε ά-σχημα...

—Ίσως να είναι περαστικό, καπετάνιε. —Φοβάμαι πως όχι. Μάλλον θα δυναμώσει άργότερα, κοντά τα μεσάνυχτα.

Πραγματικά, κοντά τα μεσάνυχτα, η μανία των κυμάτων με- γάλωσε. Όστόσο το καΐκι αγωνιζόταν με θάρρος. Στο τέλος όμως αναγκάστηκαν να γυρίσουν μπρος-πίσω και ν' αποδίδασ- θουν στη στεριά, κοντά στην Κάρυστο. Οι «φυγάδες» κρύ- φτηκαν σε μια σπηλιά ως πού να καλύτερουν ο καιρός και νάρη να τους ξαναπαρή ο καπετάν Κωνσταντής. Το τί πέρα-σαν τρία μερόνυχτα εκεί μέσα, είναι κάτι που εφεύγει από την ανθρώπινη φαντασία. Άγρυπνοι, νηστικοί, διψασμένοι!

Πώς να κοιμηθούν; Δεν τους άφινε η αγωνία να κλείσουν μάτι, στον παραμικρό θορύβο τινάζονταν επάνω, ζούσαν μέ-σα σ' ένα φρικτό έφιάλη...

Πολύ πρωί, πριν φωτίση καλά, σέρνονταν, ένας-ένας έξω από τη σπηλιά κι' «έβασκαν» — αυτή είναι η τραγική κυριολεξία — τρώγοντας με βουλμία κανένα άγριοχορτο για να συγκρατή-σουν την πείνα που τους θέριζε τα σπλάχνα και να σβύσουν τη βασανιστική δίψα τους, που στέγνυε το στόμα τους κι' έκανε τη γλώσσα τους να δυσκολεύεται να προφέρει τις λέξεις.

Τρεις ημέρες ατελείωτου μαρτυρίου, που μόνον άντρες γε- ροί, αποφασισμένοι, με σιδερένια θέλησι και τείσιμα χαλύδδινα μπορούν να υποστούν, ν' αντιμετώπισουν νικηφόρα.

Γύρω τους στεροκοπούσε ο θάνατος, πολύμορφος, άδυσώπητος. Πρό παντός τους δασάνιζε ο φόβος μήπως ανακαλυφθούν από τους Γερμανούς ή τους χαφιέδες τους. Την τετάρτη μέρα το πρώτο ό καιρός, όπως είχε χαλαρεί ξαφνικά, διαρρώθηκε από-τομα. Ο ουρανός ξάνοιξε ολοκάθαρος κι' η θάλασσα γαλήνε-ψε. Και το καΐκι φάνηκε να έρχεται. Η ψυχή των «φυγάδων» γέμισε καινούργια έλπίδα. Άρα γε θα έφταναν ποτέ στο πο- λυπόλο τέρμα; Ο πόθος τους πραγματοποιήθηκε. Με τη βοήθεια του Θεού τα χαράματα της επομένης, χωρίς καμιά

άλλη περιπέτεια, ο καπετάν Κωνσταντής Γιαγκουδάκης τους αποδίδασε κρυφά στον Τσερμέ. Από κει και πέρα ο δρόμος προς την ελευθερία ήταν άνοιχτος. Ο γιάτρος κ. Γεώργιος Οί- κονόμου είχε κερδίσει το μεγάλο παιχνίδι...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ (Η άλλη λογογραφία όπισθεν)

ΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ιωάννην Σαλαπάταν, Δημήτριον Μπρεβιάνον. Κωστήν Παπαμιχαλοπούλον καὶ Μιχαὴλ Ἐξητάρην: Οἱ Κατὰ σκοποὺν θὰ συνεχίσουσιν. **Μάριο ν Κ. Ν.**, Ἐνταῦθα: Μοῦ γράφετε: «Φαίνεται πὺς εἶσαι ἕνα καθυστηρημένον μυαλό, γιὰ ν' ἀποκαλῇ τοὺς Γερμανοταῖκους «δολοφόνους» καὶ «σασίστες» τῇ στιγμῇ ποῦ εἶνε οἱ πρὸ πολιτισμένοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης». Ἐξήσοι κοντά τοὺς δὲ διάστημα τῆς Κατοχῆς—ποῦ νὰ μὴν τελείωσιν ποτέ—καὶ διαπιστώσῃ τὰ εὐγενεῖα καὶ ἀνθρωπιστικὰ ποὺ σπείρῃσθα κλπ.». Πολλὸ σωστά, σινιόρε Μάριο! Σὲ δὲ αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε δὲν ἔχω νὰ προσέθω παρὰ ὅτι εἴσατε ἕνα μεγάλο... τομάρη! **Πράκτορα Β. Β. 13**, Θεσπικόν: Νὰ μοῦ στείλετε τὸ ἱστορικὸ σας καὶ τίς φωτογραφίας, γιὰτὶ ἀξίζει ὁ κόπος ν' δημοσιευθῶν. Σέρω, τὶ ἔχετε προσφέρει στὸ μυστικὸ συμμαχικὸν ἀγῶνα τῆς τετραετίας ἐσέως καὶ ἡ οικογένειά σας. Περιμένω καὶ σὰς εὐχριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. **Α. Μ. 13** τὸν **Φαμ. 13** κ. ν. Ἀδριας: «Οἱ μὲν ἐλέπτετε δὲν σὰς ἔχουν καθόλου. Σὰς ἔστωκα ταχυδρομικῶς τὴν ἀπάντησιν καὶ θὰ σὰς ἔχω ἔντομα ἀρκετὰ κεφάλαια ποὺ θὰ δημοσιεύωσιν πολλὸ σύντομα. Λιγνὴ ὑπομονή! καὶ εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. **Ιωάννην Χωρικό ν**, Ἀρτάν: «Τὸ αὐτοῦγραφο ποὺ Ντὼν Στόττ μ' ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικὰ, φτάνει νὰ εἶνε γνήσιον. Εὐχαριστῶ νὰ τὸ ἀνταλλάξωμαι, μὲ ὅ,τι βελήσῃτε ἐσέως ἀπὸ δῶ. Νὰ μοῦ γράψετε σύντομα. **Αναστάσιον Ψαλτήν**, Ἀλιέρι: Ποτέ δὲν με κουράζουν τὰ γράμματα τῶν φίλων μου. Ἀπαντῶ λιγάκι ἀργὰ ἀπὸ τὴ στήλῃ αὕτη, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ποτέ. Ἄλλῃ φορὰ πάντως νὰ μοῦ γράψετε τῇ διεύθυνσιν σας γιὰ νὰ σὰς ἀπαντῶ ταχυδρομικῶς. **Κλεάνθην Βελισσάρδου ν**, Ἐνταῦθα: «Εσὲς δὲν ἔχετε δικίον νὰ παραπονεῖσθαι γιὰ τὴν καθυστέρησιν τῆς ἀπαντήσεως. Ἐφ' ὅσον ἔγχε μέσα στὴν Ἀθῆναι καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ζήτημά σας «πέτελει» καλύτερα νὰ πᾶρετε ἀπὸ τὰ γράφειά μας ἕνα μεσημέρι νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ κοντά. Κατ' ἐτέοια πράγματα δὲν τελειώνουν ποτέ με ἀλληλογραφία. **Κώσταν Ἀντωνιάδην**, Ἐνταῦθα: Ἡ παρατηρήσις σας πολλὸ σωστὴ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν γίνεται διαφοροτικὰ. Τώρα μάλιστα μὲ τὴν ἐλλείψει τοῦ χαρτίου, εἶνε ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σας. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. **Χαρίλαον Βενέτην**, Κατορία: Γιατὶ ὅς σ' στενοχωροῦν τέτοιαι ἰδέες; «Οἱ αὐτὰ ἔχουν περάσει κ' ἀνήκουν στὸ παρελθόν. Ἐκείνου ποὺ πρέπει νὰ ἐνδιαφερόμεθα μας, εἶνε τὸ μέλλον. **Κόκον Γ. Σ.**, Ἐνταῦθα: Δὲν ἔχετε δικίον. Κι' αὐτοὶ ὅπως καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ τοιφεκίστηκαν ἀπ' τοὺς Γερμανούς. Ἱταλοὺς καὶ Βουλγάρους, εἶνε ἥρωες. «Οἱ εἴπασι γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος. Οἱ «Κατὰ σκοποὶ» δὲν πρόκειται νὰ διακοποῦν. Τὸ ρεπορτάζ ποὺ μοῦ προτείνατε εἶνε καλὸ γιὰ καθημερινὴν ἐφημερίδα, ὅχι γιὰ περιοδικόν. **Χριστὸφ. Ρ. Παπαζαφειρίου**, Μεσολόγι: Οἱ ἰδέαι αὐτὲς δὲν ἀρμόζουν σ' ἕνα «Ἑλληνα. Κι' ὅμως κατὰ βάθος, ἔχω τὴν ἐντύπωσιν, πὺς δὲν τίς πιστεύετε οὐτε οἰς. Τὸ γράμμα σας εἶνε γεμάτον ἀπὸ ἀμφιβολίας γιὰ τὸν αὐτὸν σας. Προσπάθειτε νὰ συνέλθετε καὶ νὰ μοῦ ἐξαναγράψετε, ὅταν πῇ βαρετὴ νιαυρετὴ! **Γεώργιον Μπουκουβάλαν**, **Π. Ρ. Σ. Τ. 1918**: Δὲν κάνω οὔτε τὸν «ἔξυπνον» οὔτε τὸν «παλληκαρὸν» ὅπως νομίζετε. Ἀλλὰ σὺ κατ' ἐτέοια «κουνούτια» σὰν καὶ σὰς, πὺς μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλῇ ταχυδρομικὰ; Μ' ἐνόησατε; **Ἀντώνιον Στματίον**, Τρικκαλα: Γιὰ τὸ ζήτημά σας, μ' ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ παρουσιάζετε, δὲν πρόκειται νὰ γράψω. Κι' αὐτὸ ἐπειδὴ δὲν ἔχει κανεὶς σχέσιν με τοὺς «Κατὰ σκοποὺς» τῆς κατοχῆς. Εἶνε συμβὰν ποὺ ἔγινε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν. Αὐτοὺς θὰ τοὺς κρίνῃ ἡ ἱστορία! **Ἐλεὺθερίον Κρυονερίτην**, Νέον Κόσμον: Τὸ γερμανικὸ αὐτὸ «μυλόκον» ἔγινε στίς 17 Ἰουνίου 1944. Συνέλασαν τότε 102 Ἑλλήνας καὶ τοιφεκίσαν ἐπὶ τόσους εἰκοσι τρεῖς. Ὁ ἕνας μάλιστα, ποὺ τραυματίσθηκε ἀπλῶς, προσοιμήθηκε τὸ σκεπτικὸν καὶ ὅταν ἐφύγαν οἱ Γερμανοὶ κ' οἱ χωφίδες τοὺς, κατῳρῶσεν νὰ δραμετεύσῃ. Τ' ὄνομα τοῦ νομίμ' ὅς εἶνε Ἱερώλις Μαρίτσας. **Σπύρον Ντάνετάν** ν, Νικηπολιν: Σὰς γράφω ταχυδρομικῶς γιὰ νὰ δεῖξετε τὸ γράμμα μου στοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους σας. Ἡ συναντικὴ ἀπορεὶ νὰ δημιουργήσῃ καμμίαν φορὰ τραγικὰς παρεξηγήσεις. Δὲν ἔχουν ὠστόσο δικίον νὰ σὰς κατηγοροῦν γιὰ... δολοφονίαν! Γιὰ τὸν συναντικὸν σας ἐγγραφα ὅτι ἐξέτελέσθη ἡ σὴν κατοχὴ ἀπὸ μίαν μυστικὴν ὀργάνωσιν. Ἀφοῦ λοιπὸν ποῦ

ἴσῃ, πῶς εἶναι δυνατόν ἐξίστασθαι σεῖς ἐκεί-
 νος; Ἀ λ έ κ ο ν Μ π ο σ τ η ν, Ἐνταῦ-
 θα; Εὐχάριστος γιὰ τὴν ὑπέδειξιν, ὅα ἡ γῆ
 ἠπανόρθωσε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἐρχόμενα θεῶτα τοῦ
 «Θησαυροῦ» ποῦ πρόκειται γιὰ ἑξαγνάρωσιν γιὰ
 τὸν προδότη αὐτόν. Ξ ε ν ο φ ω ν τ α Μ π ο
 γ α δ α ν, Ἐνταῦθα; Ὁ α γραφὸς καὶ ἡ ἀντί-
 «ΜΟΕ» ἀν καί εἰνε τοῖ ἴδιον γιὰ τὴν «Ἀντα-
 φὸρ» [133]. Ἀλλὰ τί να πρωτογράφη κανεῖς
 Ἄν ἔχετε στοιχεῖα καὶ πληροφορίες γιὰ τὴν
 ἀργάνωσιν αὐτῇ τῶν Συμμάχων, σὰς παρακα-
 λῶ να μοῦ τα στείλετε. Δὲν συμβαίνει ὅλο
 ποῦ ὑπομαζεύω. Γράφω γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὁ-
 ὅλα, ἀλλὰ μετὰ τὴ σειρά τους. Μ π ο φ α λ λ ο
 Μ π ι λ α ν, Ἐνταῦθα; Ὅταν ἀποφορτισθῇ, πε-
 ράσθω ἓνα μεσημέρι ἀπ' τὰ γραφεῖα μας να τὸ
 ποῖμε ἀπὸ κοντά. Δὲν καταλαβαίνω τὴν ἀντι-
 σῆσιν σας. Στὸ κάτω- κάτω ἔχετε υποχρῶσαι νο-
 μίζω να τὸ κάνετε αὐτὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ
 γιὰ τὸν ἑλπίον Ἑλληνας συμπολεμιστάς σας. Π α ν.
 Χ α σ ι ὡ τ η ν, Ἀδελφά; Τα ἴδια ἔγραψα
 καὶ στὸ φίλο σας Π. Χαλκιδάκον, ποῦ μοῦ ἔ-
 στειλε πέντε δολοχέως κόλλες τοῦ διαγινώ-
 σμου γιὰ να μοῦ γράψῃ τὰ παραπάνω του.
 Ἐχετε ἀπόλυτο δικαίωμα συμφωνοῦν μαζί σας
 πληρῶστα. Ἄν ἔzerate ὅμως πόση ἀντίδρασι
 εἴσχω ἀπὸ ὀρισμένους «ἀποδυνάμεις» φίλους,
 θὰ με δικαιολογῶσατε! Θὰ κάνω ὡστόσο ὅ,τι
 μπορῶ γιὰ να σὰς εὐχαριστήσω στὸ μέλλον.
 Τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ἀγάπη σας με συγκινοῦν.
 Λ ε ω ν ἱ δ α ν Π α π α σ τ ε ρ γ ἱ ο υ,
 Βόλον; Πολὺ σύντομα θὰ ἑξαγνάρω γιὰ
 τους «Λεγεωνάριους» ἐπὶ τὴ θάλασιν ἐντελῶς ὅ-
 νων στοιχείων. Τὸ ἐβέλιο τοῦ Νομάρχου Κοζα-
 νης κ. Γιάννη Γκόστη, τιτλοφορεῖται «Φόλος
 τοῦ Ὀλυμπο» καὶ ἔχει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.
 Δὲν πρέπει να γραφεῖτε γιὰ τὴν ἡρώδι Μακε-
 δονία, ἀν δὲν τὸ συμβουλεύεσθε πρῶτα. Μ α ρ-
 κ ο ν Ἰ ω ἄ ν ν ο υ, Στέφανον Κατρίδαν, Γε-
 ωργίον Γεωργιάδην, Ἀγ. Ποντικτοπούλου καὶ
 Σοφία Ὀρφανοῦ; Εὐχάριστος γιὰ τὸ ἐνδια-
 φέρον. Ὁ «Κατάσκοπος» θὰ συνεχιστοῖ. Μ η-
 ν α ν Δ η μ ὀ σ τ ο υ λ ο ν, Σ.Τ.Γ. 913. Α. Β.
 Ἰζόλη, Γεωργίον Καραθανάση καὶ Παντε-
 λῆον Ἀντωνόπουλον; Οἱ στίχοι σας ἀρκεῖα
 καλοῖ, ἀλλὰ ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει ὡς ἀρχὴ να μὴ
 δημοσιεύῃ συνεργασία ἀναγνωστών. Αὐτοῦται.
 Ν ι κ ὀ λ α ν Τ ῶ α ν ε τ ὶ ο ν, Π. Λη-
 ξορί, Κεφαλληνία; Ὁ γιάτρος κ. Κώστας Γ.

Η ΜΑΥΡΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Αυτή η νεαρή μαύρη χορεύτρια είναι η Βίκυ Χέντερσον που θριαμβεύει σήμερα στη Ρώμη. Η Βίκυ είναι πιο γνωστή με την επωνυμία «Μαύρη Αφροδίτη», θεωρείται δε από πολλούς κριτικούς ως η διάδοχος της Ζοζεφίνας Μπαϊκερ.

...αυτός είναι συμπαιδαίωτός σας και μένει στην Αθήνα, Έμμα, Μινελάκι 40. Να το γράψετε κι' εμένα, λέγοντας ότι θα σας απαντήσει. «Πα λ λ η κ α ρ ι 41-44», Ένταυθα: «Ένας που σύστασκαλείται σπαλληκάρης υπογράφει και το γράμμα του και δεν απειλεί σαν τις γυναικούλες της γειτονιάς! Αυτό δείχνει πως είμαστε ένας δειλός και τιποτένιος! Αν θέλετε όμως να μου αποδείξετε το αντίθετο, σας περιμένω όποτε θέλετε. Μήπως προτιμάτε ναρβού έγος; Β λ α δ . Ά ν δ ρ ε ο π ο υ λ ο ν . Ένταυθα: «Ο Παοτάσιος Σκάλλος ήταν έπισημιάς και άνηκε στην «Αντίναος Φώρος 133» και συγκεκριμένα στην υπηρεσία «εισαγωγή». Έξέτε- λείθη στις 8 Σεπτεμβρίου 1944 στο δάσος του Δαφνίου, μαζί με άλλους έθδουηιανένα πατριώτες. Θά ήθελα πολύ να μου στείλετε τη φω- τογραφία του γιά να σας πω άν είν αυτός και γιά να τη μεταχειριστώ στο είδαλο μου. Είπα- σχεδόν ή μόνη που μου λείπει απ' τους εκτε- λεθέντες. Π α ν α γ ι ω τ η ν . Π α ν α γ ο π ο υ λ ο ν . Δολιανά: Εύχαριστώ δέχομαι την πρότασή σας, φθάνει να μη μου ζητήσετε κα- νένα υπέρογο ποσό. Πότε θα μου τίς στεί- λετε; Α θ α ν ά σ ι ο ν Β α σ ι λ ε ι α δ η ν . Θεογίνης: «Όπως είδατε έγραφα σ' έ- να από τα προηγούμενα τεύχη του «Θησαυ- ρού». Και θά ξαναγράψω, γιάτι ή ιστορία του είνε μεγάλη και με πολλές περιπέτειες. Εύχα- ριστώ γιά το ενδιαφέρον. Τ ρ ι α ν τ ά φ υ λ λ ο ν Χ α ρ α λ α μ π ο υ λ ο ν . Κρησι- νιά: «Όταν έγραφα γιά το Γιάννη Βλαχάκη, έννοούσα αυτόν και όχι τον Κωνσταντίνον Βλα- χάκη, που δεν ξέρω ποιος είνε. Θά ήθελα υ- στόσω να μου στείλετε το Ιστορικό του φίλου- σας κι' άν είν ενδιαφέρον θα το δημοσιεύσω εύχαριστώ. Γ ε ρ α σ ι μ ο ν Τ ο π α λ - δ ο ν . Ζάκυνθος: «Η πατρίδα μας έχει πολλά τέτοια δράματα, αλλά και την πιο ένδοξη Ι- στορία του κόσμου. Λοιπόν δεν πρέπει να «α- νευριάζουν» κάτι τέτοια γεγονότα. «Ισα- Ισα, αυτά πρέπει να σας χαλδωδούν την ψυχή! Το καρτ- ποστάλ ωραιότατο και σας εύχαρι- στώ. Α κ ρ ι β η Σ α ρ α ν τ ο π ο υ λ ο ν . Ένταυθα: Το προσωπικό του «Θησαυ- ρού» είνε υπερίπληκτο. Αυτούμαι. Λ α θ ρ α - ο ν . Ένταυθα: Δεν πειράζει, κάποτε θα όρθε- τε δικό σας. Πίποτε δε μένει άτιμωρητο. Π α ν . Β ε ν τ ο ρ η ν . Κοκκινιά: Εύ- χαριστώ γιά το θερμό σας γράμμα. Θά προ- σπαθώ να σας εύχαριστήσω και πάλι. Λιγη- ύποηση. Σ υ γ γ ρ α φ έ α Κ . Π . Σ . Ένταυθα: Πώς είν δυνατό να χωρέσω δύο- πετεινοί στο ίδιο κοττάκι; «Αν γράψετε και- σεις κι' εγώ «Κατάσκοποι» τότε ο «Θησαυ- ρός» δεν θά είνε περιοδικό ποικιλία ύλης. Α γ η σ . Ψ α ρ ο μ υ τ η ν . Γεωργίου Τορ- κάμτσου, Βασιλάκη Κ. Βενετσάνου, Ανδρέ- αν Πιόρκου, Α. Παρασκευόπουλου, Σοφ. Αδών- και Κων/νου, Αθηνόπουλου: Οί «Κατάσκο- ποι» θα συνεχιστούν. Εύχαριστώ γιά το ενδια- φέρον. Κ ω ν σ τ . Σ η φ α κ α κ η ν . Σ . Τ . Π . 13Γ: Χαρήκα παρα πολύ που οι «Κατά- σκοποι» μου έγιναν άφορη και ξαναόρθετε τον χαμένο έξέδελό σας στην Αμερική. Θέλω να μου γράψετε άν σας απάντησε, γιά να χαρώ- άλλη μια φορά. Παρακαλώ να μεταδώσετε τους χαιρετισμούς μου στον ταγμ. κ. Καρ. Α μ η η ν . Π α ρ ο δ α δ α κ η ν . Ένταυθα: Παρέδωσα το γράμμα σας στο «Ερωτικό Γραμματοκιβώτιό» γιά να σας απάντησει ή άρ- μοδια συντάκτρια. Χ α ρ . Γ ρ α ρ ο υ φ α λ λ ι α ν . Θεογίνης: Κάθε άλλο, φίλε μου, το γράμμα σας ήταν ωραιότατο και το δια- βάσα μονορούφι. Δέ με «κοτίζει» διάλογο και να μου γράψετε όποτε θέλετε. Για τα ευγένη- κα σας αισθητά, χίλια εύχαριστώ. Θ ε ν ο ν Φ ι λ ω ρ ο ν . Σπερειαδός: Μέ ποιον τρόπο θά μπορούσ. να γίν ή συνεργασία αυτή, αφού- μένετε τόσο μακριά από την Αθήνα; Σ π φ ο ρ ο ν Φ λ ε σ σ α ν . Γυθειόν: Ο κ. Λου- κας Λιναράς είν υπάλληλος του Ύπουργείου Έσωτερικών. Μπορείτε να του γράψετε. Α ι - μ ι λ λ ι α ν Ν . Ν . Ένταυθα: Εύχαριστώ γιά το «θαυμασμό» σας. Κι' εγώ ατό προσπαθώ. Νά φέρω την επίσημη τα άγνωστα γεγονότα και τους άρσενες ήρωες της κατοχής. Οί «Κα- τάσκοποι» δεν πρόκειται να διακοπούν προς το παρόν. Σέ έθελω θά κυκλοφορήσουν μόλις τε- λεσίωση ή δημοσίευσις των σόν «Θησαυρόν». Μ π α ν τ ο λ ι δ ο ν η Σ ο φ . Σ ο φ . Άνοι- σεις, άνοησιπέ μου! Κατηγορήσαν κάποιον, ό- ταν αυτός ο «κάποιος» έχει βάθει κάπου την- ήριστα του. Άλλωστε ο «αυθάδης» τρόπος- μου μου γράψετε και το ψευδώνυμό σας, άπο- δείκνουν πως κάποιον λάκκο έχει ή σάβα! Η ήμψος κάνω λσθος; Λ έ λ ι ο ν Ά ν δ ρ ε - π δ α κ η ν . Ηράκλειον-Κρήτη: Για την άπαγωγή του Κράπεθ θα γράψω, καθώς και γιά όλη τη μυστική δράση του ηρωικού ηνσιού- σας. Λιγη ύποηση λοιπόν. Α θ α ν ο ν . Π . Κ . υ ρ ι α κ ο π ο υ λ ο ν . Π . Φάληρον: Οί ήρωες της κατοχής είν χιλιάδες. Μπορεί να γραφεί- κανεσί γιά πολλά χρόνια και να μη τελειώ- νη. Βιβλία της αντίστασης υπάρχουν πολλά και- θά θα όρθετε σε όλα τα κεντρικά θέατρούλες της Αθήνας, Ρ . Π α ν ο υ ρ γ ι α ν . Άλέκος- Δεστούνης, Ανδρέαν Γκιόκαν, Δημήτριον Κρι- κέλαν, Άδαμ. Α . Άδάμ, Βάγγον Ρολογιάν, Σόσα Κаланτζάκου, Μαρία Κουρουγιώτη, Τζών Βάμπ, Ίωάννη Βαλοδώνη και Ήλεκ- τρον Σαπουτζάκη; Οί «Κατάσκοποι» θα συ- νενυχιστούν. Ι . Β . Ι .

Πάει, τελείωσαν τ' άσπεία!
Έκλογές σε λίγο θάχουν οί Κοινοτήτες κι' οί Δήμοι
κι' άντηξη κάθε πλατεία
καί ή κάθε λεωφόρος καί τ' κάθε καλντερίμι
στά χωρία καί στήν Άθήνα
άπό «ζήτω» κι' άπό «μπράβο» γιά τόν Τάδε καί τόν
(Δείνα
πού τούς βλέπουμε προθύμους
ν' αναλάβουν τ' κομάντο σέ Κοινοτήτες καί Δήμους
καί πού ντόμπρα τ' ζητάνε καί χωρίς ύπεκφυγές
Δήμαρχοι καί Κοινοτάρχοι νά χρισθούν στίς εκ-
* (λογές)

"Όπου πάμε, όπου σταθούμε
 λόγια πάντα εκφραζόμαστε φλογερών υποψηφίων"
 και καθοδηγάτε κι' αυτούμε
 σάν... κοροϊδα με λοφίον
 τί ό ένας θα μάς κانه,
 τί ό άλλος θα μάς ράνη,
 τί ό τρίτος θα μάς φτιάξη.
 λόγια ωραία και μεγάλα, λόγια απ' τ'ό πρωί ως τ'ό
 (βράδυ.

που απέχουν απ' την πράξι
 ὅσο απέχει ὁ... Μανιαδάκης ἀπὸ τὸν Ζαχαριάδη!

*

Εἶνε βέβαια σκοτούρα κι' ἀναταραχὴ μεγάλη,
 πρέπει ὅμως καθε πῶλις ἕνα Δήμαρχο νὰ βγάλῃ,
 ἕνανε απ' ὅλους, ὅστις
 ὁ κατάλληλος δὲν θάνε, δυστυχῶς, ὁ Δήμαρχος τῆς,
 γι' αὐτὸ θάπρεπε νὰ βροῦμε
 τοὺς ἐνδεειγμένους τρόπους
 ὥστε νὰ τοποθετοῦμε

στὶς κατάλληλες τὶς θέσεις τοὺς κατάλληλους ἀν-
 (θρώπους).

*

Φέρ' εἰπεῖν, κάποιοι ποῦ ἔχει ἕνα κέντρο κοσμικὸ
 πούν' ὑπόδειγμα, νὰ πούμε, παραδείσων ὑπογείων,
 καὶ ποῦ ὑδέρνει τὸν κοσμάκη μ' ἕνα τρόπο εὐγενικό
 πρέπει νὰ χρησθῇ ἀμέσως Κοινοτάρχης τῶν... Σφα-
 (γίων)!

*

Καὶ τῆς Πάουερ ὁ μέγας καὶ πολὺς Δαλαϊλάμας
 ποὺ καὶ σύγχισι καί... σκότος ἔχει φέρει στὰ μα-
 (τά μα)

ἐπειδὴ, χωρὶς ντροπῆς,
 μὲ συχνὲς διακοπὰς
 ἀζει, μᾶς... σκοτίζει καὶ στὰ νεύρα μας
 εἶναι τὶς εὐθύνες μ' ἓνα τῶπορ ζηλευτὸ
 θάπρεπε, παιδιὰ, νὰ γίνη
 Δήμαρχος στὸ... Διακοφτό!

Ὁ Στρατὴς ὁ Κουλουμβάκης ποὺ διάγει ἐν σιγῇ
καὶ γυρνᾷ σὰν μαγκούφης καὶ μ' ὀργή μονολογῇ
ἔξω ἀπ' τὴ Βουλὴ καὶ ψέγει τοῦ Λαοῦ τὰς τόσας
(πλάνες)

Θά'πρεπε νὰ ἐκλεγῇ
Κοινοτάρχης... Μαγκουφάνας!

Ὁ διευθυντὴς τῆς Οὐλὲν πού μιὰν ὁμορφὴ αὐγὴ
ἀπεξήρανε τὴ Λίμνη μετὰ ζήλου ἰδιαίτερου,
πρέπει, βρὲ παιδιὰ, νὰ βγῇ
Δήμαρχος τοῦ... Ξηρομέρου!

Ὁ Χαλᾶς ποὺ κάθε νύχτα τὸ «πιστεύω» του κινε
κι' ἀπ' τὸ σαματὰ τὰ τζάμια τρίζουσε τοῦ «Ζα

εἶπε πρέπον ἐν σπουδῇ
 Δήμαρχος νὰ βγῇ τῆς... * Πάκος, τῆς καζούρας δι- (λαθῇ)
 Καὶ ὁ Νίκος Χατζηπάνος πού τὰ καύσιμα ἐκείνη
 τοῦ ἐκάνανε στραπάτσα φοβερά καὶ ναυμεμένα,
 πρέπει Δήμαρχος νὰ γίνη, ὅχι βέβαια στὴν Ἀθήνα
 μὰ στὰ... Βούλγα τὰ Κοσμεμένα!

Ὁ Σπυράκης Μαρκεζίνης
ὁ ἀτσίδας, ὁ τσαχπίνης
ποὺ οἱ φανερὲς καθόλου δὲν τ' ἀρέσουν οἱ δουλειές
κι' ὅλο κάνει λαβολιές

καὶ ἀρέσκεται κυρίως στὰ κρυφὰ τὰ πίτσι-πίτσι,
πρέπει σίγουρα νὰ γίνῃ Δήμαρχος στὸ...Διαβολίτσι.

Ὁ Δημήτριος ὁ Χέλμης, ὑπουργὸς ἀπ' τοὺς μαγ-
(γιώρους

που μᾶς τάρσξε στους φόρους,
ἀλλὰ τώρα πλέον ἔχει μᾶς' στὴν ἀγνοία πνιγῇ,
θῦμα ἴσως ὁ καυμένος τῆς σκληρῆς τοῦ εἰμαρμένῃς,
θάπτερε νὰ ἐλεγῇ
Κοινοτάρχης... Βουλιαγμένης!

Τὸν Τσαλδάρη ποῦχει ἕνα προσωπάκι νοστιμοῦλι,
φρέσκο-φρέσκο, ροδαλόχρουν καὶ μὲ τρίδιπλο προ-
(γαῦλι)

—μέ τὴν ψῆφον τοῦ κυρίου τῆς κυρίας καὶ τῆς δού-
(λας—

Δήμαρχο... Πετρομαγούλας!
★
*Ο Μπώ-Ζωρὲ ὁ Παπανδρέου ποῦνε πράγματι ἀτίσιδα
μὰ μετὴν Πτολεμαΐδα
βρέθηκε μέσ' στο κενό
καὶ γιὰ νὰ ἰσοροπήσῃ ἤγωνίσθῃ κατὰ κόρον,
θάπτεπε νὰ βῇ, φρονῶ,
Κοινοτάρχη... Μετεώρων!

‘Ο Πλαστήρας πού τὸν ἔχουν στὴν ΕΠΕΚ κρυφά (καμάρια)
κι ἔκτιμουν τὸς ἀρετὰς τοῦ τὰς γνωστὰς κι τὰς (μεγάλας,
μὰ καὶ τὸν ἀποκαλοῦνε ὅλοι Μαύρο Καβαλλάρη,
εἶνε δίκαιον, νομίζω, νάβῃ Δημάρχος... Καβάλας!

“Όσο για τὸ Βενιζέλο πού τὸ Κράτος διευθύνει
μ’ ἀρκετὴ καπατωσύνῃ
σάν Πρωθυπουργὸς λαμπρὸς,
πρέπει Δημάρχος νὰ γίνῃ
τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ... πατρός!

*Ο Κοτζιάς ο Κώστας πάλι
που γινάτι τόχει βάλει
να τὸν κἀνὲ τὸ κοινὸν
Δῆμῳ τῶν Ἀθηνῶν.

Δημάρχο των Αθηνών,
ἐπειδὴ μιᾷ ἀνάπτυξί του... πρόωρος τὸν διακρίνει
κι' ἀσφαλῶς υποσχεῖται ὅλους τοὺς κρεμανταλάδες
πρέπει σίγουρα νὰ γίνη
Δήμαρχος στοὺς... Ποδαράδες!

Κι' ὁ ὑπάλληλος τοῦ Κράτους πού ἡ φτώχεια τὸν
 καὶ πού τροφίμα τοῦ τάζουν, ἀλλὰ τροφίμα δε (βλέπει,
 σβαρά σὰς τὸ προτείνω δίχως νάμαι διόλου εἰρῶν
 νάβη ἀμέσως Κοινοταρχίς, ἀντιστάσεως μὴ οὐσης,
 ἢ... Ἁγίων Ἀναργύρων
 ἢ Ἁγίας Εὐλοῦσε!

Τους κατάλληλους ανθρώπους πρέπει άμεσα να
(τους χρίσουν)
Κρινοτάρχακ και Δημάρχους κι' έτσι θ' άνασσουν
(τήσουν)
ήθε πρόλι, γιατί θάχουν πρόγραμμα καλό και
(πλήρει).

Φτάνει νὰ μὴν καταντήσουν
ἀπὸ... Δήμαρχοι, κλητῆρες!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίτσα της Εποχής

Ευθύμα ενσταίτανε

Σ' ένα ζαχαροπλαστείο — την ώρα που είνε φίλσα — μπαίνει μια κυρία με τὸ σκυλάκι της. Στρώνεται σ' ένα τραπέζι, καὶ τὸ κρατᾷ ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα. Τὸ σκυλάκι φέρνει βόλτα, κάπως ἀνήσυχος, καὶ τρίβεται ἐπάνω στὸ παντελόνι ἐνὸς κυρίου πού κάθεται στὸ πλαιῖο τραπέζι καὶ νιώθει μεγάλη δυσφορία γι' αὐτὸ πού γίνεται.

— Κυρία μου, τῆς λέει στὸ τέλος, δὲν τραβάτε λιγάκι τὸ σκυλάκι σας;

— Ὁ, μὴ φοβάσθε, κυρίες. ὁ

παντὴ ἡ κυρία. Δὲν δαγκώνει. Καὶ ὁ κύριος κυττώντας τὸ σκυλί:

— Μά, κυρία μου, δὲν φοβάμαι τὸ σκυλί σας ἀπ' τὴ μεριά τῶν δοντιῶν...

Δὲν πρόφτασε νὰ τὸ πῇ καὶ τὸ χαριτωμένο σκυλάκι τῆς κυρίας, ὅμως τὸ ἔνα πόδι καὶ μετεχειρίσθη τὸ πόδι τοῦ κυρίου, ὅπως μεταχειρίζεται καὶ τὸν τοῖχο, ἢ τίς κολώνες τοῦ τράμ.

— Σὰς τόπα, κυρία μου! εἶπε ἀναγκασμένος ὁ καταβροσχιὸς κύριος.

Μὴν κάνετε ἔτσι! ἀπάντησε ἡ κυρία. Τὸ σκυλάκι μου εἶνε ἀριστοκρατικῆς ράτσας!

Κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῆς κυρίας, μ' αὐτὲς τίς πράξεις, τὰ σκυλιά καλῆς ράτσας ἐκτοξεύουν... ὀριγκάν!

Στὸ κομπό σπῆτι τῆς κυρίας Χ, ὁ κύριος Α' χάνει στὰ χαοτὰ δέκα ἐκατομμύρια. Ἀλλὰ κατὰ «μυριζέται».

— Μου ἐπιτρέπετε νὰ πάρω

μαζί μου τὴν τράπουλα; λέει. Θὰ μὲ φέρν γούρι, αὔριο.

— Εὐχαρίστωσε. Τὴν παίρνει καὶ τὴν ἐξετάζει. Σηματοδότην! Κι' ἐπανέρχεται τὴν ἐπομένη ἐδριμύτης.

— Σηματοδότην ἡ τράπουλα, κυρία μου!

— Ἀδύνατον! — Ἀδύνατον! Ἰδοὺ καὶ τὰ σημάδια.

Χαλασμός κυρίου! Ἡ οἰκοδόμοισα διασπασμένη.

— Δὲν ἔχω ἰδέα! Χαμογελαδὸς ὁ ἀπαλώσας τὸ παραδοκί:

— Τί λέτε, κυρία μου; Κυκλοφοροῦνε μέσ' τὸ σπῆτι σας σηματοδότης τράπουλες καὶ δὲν ἔχετε ἰδέα;

— Σὰς ὀρκίζομαι στὴν... τιμή μου! Ἀχ, Θεέ μου! Εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ λιποθυμήσω!

— Μὴ λιποθυμήτε ἀκόμα, κυρία μου. Κανονικὰ πρέπει νὰ πάω στὴν ἀστυνομία.

— Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό! — Λέω ὅτι πρέπει νὰ πάω.

Ἀλλὰ προτιμῶ νὰ κάνουμε μιὰ συμφωνία: Νὰ λαμβάνω κι' ἐγὼ μέρος στὴν ἐπιχείρησι. Τί διαλέγετε ἀπὸ τὰ δύο;

— Φυσικά, τὸ δεύτερο. — Ἐν τάξει! Κι' ἔτσι, ἂν θὰ πάμε κάποτε στὴν ἀστυνομία, θὰ μᾶς πάνε καί... τοὺς δύο!

Στὴ συντροφιά ὁ λόγος ἦταν περὶ γιγατών. Πετᾶνκε ἔσθονα ἕνας καὶ τοὺς εἶπε τὴν καταπληκτικὴ ἱστορία του.

Κάποτε ὑπέφερε ὁ ἀνθρώπος καὶ πῆρε σθάρνα τοὺς γιγατρούς. Ὅλοι τοὺς συνιστοῦσαν ἀσπληρότατη διαίτα. Ἐνας, ὁ μὴς, ἀποτέλεσε ἐξαιρεσι.

— Νὰ τῶς, τοῦ εἶπε καὶ κρέας καὶ τῆς αὐτῆς καὶ αὐτῆς καὶ ὅ,τι τραβᾷ ἡ ψυχὴ σου καὶ νὰ πῆνς γενναία!

Μισοαπορρημένος, μισοχαρούμενος ὁ ἀσθενὴς ἐξέφρασε αἰ-

σθήματα εὐγνωμοσύνης στὸν γιγατρό, προσθέτοντας:

— Μά, γιγατρε μου, σ' ὅποιους γιγατροὺς πῆγα ὡς τώρα μου συνέστησαν αὐστηροτάτη διαίτα.

Καὶ ὁ γιγατρός σταράτα:

— Ἀκουσε, ἀγαπητέ μου, ἐγὼ δὲν μεταχειρίζομαι τὸ παλαιὸ σύστημα τῶν γιγατρῶν. Ἐγὼ ἔχω μέθοδο δική μου. Γιὰ νὰ κρῦβουμε ἀπὸ τὸν ἄρρωστο τὴν πραγματικὴν κατάστασί του καὶ νὰ τὸν ταλαιπωροῦμε. Ἡ ζωὴ εἶνε μικροί. Τῶς καὶ πῆνε ὅσο σοῦ μένει καιρός, γιὰτὶ δὲν προκρίνεται νὰ θεραπευθῇ.

Ὁ πελάτης ἔμεινε ἀπολιθωμένος.

— Ἀπλάθ, θὰ πεθάνω; — Ὅλοι θὰ πεθάνουν, ἀγαπητέ. Λίγο γρηγορότερα, λίγο ἀργότερα δὲν ἔχει σημασία. Καὶ ὁ ἀποφασισμένος τὴν ἱστορία προσέθετε:

— Μὲ βλέπετε; Πέθαναν: — Ὅχι δό.

— Καὶ εἶνε δέκα χρόνια ἀπὸ τότε, ἔρετε δὲ ποίος πέθανε;

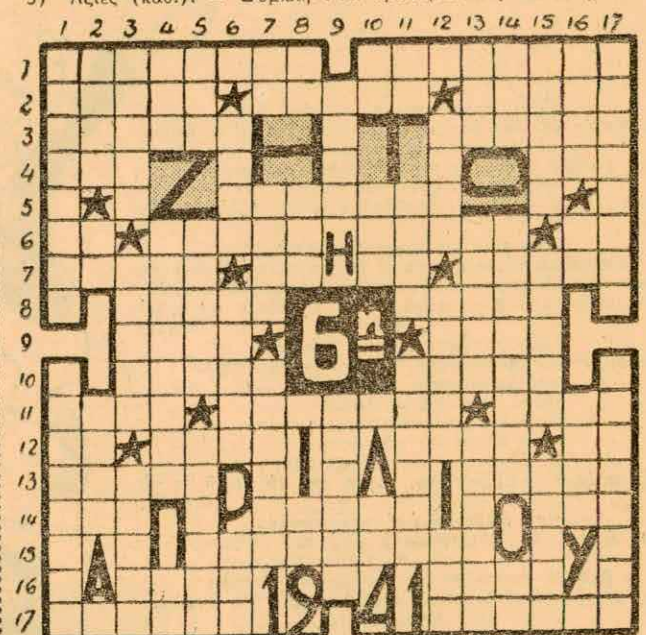
— Ποίος; — Ὁ... γιγατρός! — Δυνατόν! — Ἰδοὺ καὶ τὰ σημάδια.

Καὶ ἡ παρέα ἀνεκάγχασε. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 323

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Μία τέτοια εἶνε καὶ ἡ δη. Ἀπριλίου. — Ἐκεῖ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐσημείωσε τὴν πρώτη του νίκη κατὰ τῶν Περσῶν.
- 2) Κάκισμα τῆς κεφαλῆς. — Ἐκεῖ πραγματοποιήθηκε ὁ Ἡρακλῆς ἐναντὶ τοῦ αἰθίου του. — Πολύτιμο σὲ ὅσους χρησιμοποιοῦν κοφτερά εργαλεία.
- 3) Ἀξίες (καθ.). — Συμπλή.
- 4) Ἀναφορική ἀντωνυμία (πληθ.).
- 5) Στρατιωτικὸ σῶμα. — Μένει στὴν πόλι. — Ἀνοίγει τὴν ὀρεξί.
- 6) Μέρος τοῦ ματιοῦ. — Εὐθύς. — Σύντομη ἀπάντησις.
- 7) Ἀναφορική ἀντωνυμία. — Ἰσως μὲ ἄλλον. — Δέντρο τῶν δειντροποιῶν.
- 8) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρ.). — Ἀρχικά ὁργανώσεως. — Τὰ πρωτομαθαίνομε στὸ σχολεῖο.

ρομα τῆς γυναικείας κοιμότητος.

4) Ἐταί λεγόταν ὁ Πίνγκερτον. — Εἰς διπλοῦν, τυμπανοκρουσία τῆς ζούγκλας.

5) Ἐχεῖ τὸ χρώμα τοῦ μενεξέ. 6) Τὰ λευκοδόντια. — Πρωτεύουσα χώρα τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας. — Τὸ ῥημα τοῦ χασάπ. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία.

7) Δίδεται στὸ δικαστήριον. — Ζῇ καὶ κινεῖται. — Δυὸ ὅμοια φωνήεντα. — Ἐορτές τῶν Ἀρχαίων.

8) Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς μιᾶς φιλάρεσκης γυναικας. — Γαροχὴ.

9) Δὲν μεταβάλλεται εὐκολα. — Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος πού δολοφονήθηκε στὴ χώρα μας.

10) Γιὰ νὰ τὰ θρῆτε, ρίψτε μιὰ ματιά στὸ Αἴγαιο. — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).

11) Ὁ Ἀδάμ ἦταν ὁ πρῶτος. — Τὸ παιδί αὐτὸ δὲν προσδεύει στὸ σχολεῖο (καθ.). — Ἐκτασις ὕψ.

12) Φανερόνως διαταγμὸ. — Βουνο τῆς Θεσσαλίας. — Δυνατὸ ποτό. — Ἀριθμὸς μὲ γράμματα.

13) Ἀναπνοή. — Τὰ καρσάκια ἀνυπομονοῦν νὰ φτάσουν σ' αὐτή.

14) Μικρὸς καρπὸς (καθ.). — Κραυγὴς (καθ.). — Κάνω κάτι ἁπλοῦς.

15) Μεταβέτω ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

16) Τὸ πίσω μέρος τοῦ σώματος. — Ἀπασχολοῦν τὸν ἄμαξά.

17) Πρωτεύουσα. — Βρέφος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Ἡ Ἰτέα ὡς πρὸς τὴν Ἀμφίπαρα. — Περιούν τὰ φανταράκια μας.
- 2) Φυλὴ τῶν παιγνιοχάρτων. — 100 τετραγωνικά μέτρα. — Ἡ ρωτὴ τοῦ Ζολᾶ.
- 3) Δέντρο. — Βρύση. — Γεωργικὸ ἐργαλεῖο.
- 4) Ἀρβρό. — Ὁ ἰδρυτὴς τῆς θεοκεντρικῆς μεταρρυθμίσεως.

Ἐγίναν τριχῶτα

Ὅπως ἀναφέρει σὲ μιὰ πρόσφατη ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι τοῦ κἀποιος Ὀδύγητος γιγατρός, παρετήρησε ἕνα περιεργότατο φαινόμενον σὲ μερικά ἀπ' τὰ παιδιά πού υποβάλλονται σὲ θεραπεία με στρεπτοκοκκίαν: Φύτρωναν δηλαδή ἀφθονες τρίχες στὸ πίσω μέρος τῶν μπράτσων τους καὶ στὸ ἔμπροσθεν μέρος τῶν κνημῶν τους! Ἡ αἰτία δὲν ἔχει ἐρεθῆ ἀκόμη.

εἰλά, ντροπαλὰ ἡ Βασιλικὴ ἔκανε δυὸ δῆματα ἔμπροσ. Μάντεψε τὸ πύρινο, ἐξεταστικὸ βλέμμα τοῦ πανίσχυρου Σουλτάνου κορφωμένο ἐπίμονα ἀπάνω τῆς. Ποιὰ θὰ ἦταν ἡ ἀπόφασί του; Οἱ τιμές, τὰ πλοῦτη, ἡ δόξα; Ἡ ἡ περιφρόνησι, ἡ ἀδυσία; Μὰ κι' ἂν συνέβαινε τὸ δεύτερο, τόσο τὸ καλύτερο. Θὰ γυρίζε κοντὰ στὴ βασανισμένη τὴ μάνα τῆς. Ἐξάφνα ἀντήχησε στ' αὐτιά της ἡ φωνὴ τοῦ Σουλτάνου: — Μὴ φοβάσαι, κοπέλλά μου. Μὴν τρέμεις, Γιοχαῖ. Μπράβο!... Εἶσαι ἀληθινὰ ὡραία!... Ἐχεις μιὰ ὁμορφιά πού δὲν βρίσκεται ἄλλω σὴν καὶ σένα μέσα στὸ χαρέμι μου... Μπράβο, Γιοχαῖ!...

Ἡ Βασιλικὴ δὲν πίστευε στ' αὐτιά της. Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Σουλτάνου, τοῦ τρομεροῦ Νικητῆ βγαίνανε αὐτὰ τὰ λόγια; Καὶ τᾶλεγε γι' αὐτή; Μήπως ἀνεῖνευε; Μὰ ὄχι. Ἦταν ἀλήθεια. Εἶχε ἀρῆσει στὸν Πατισᾶν. Καὶ μ' ὅλο τῆς τὸν πόνον καὶ τὸ σπαραγμὸ τῆς καρδιάς τῆς ἐνόησε. — γυναικα ἦταν κι' αὐτὴ ὅπως ὅλες — μιὰ βαθεῖα ἱκανοποίησι, μιὰ γλυκεῖα συγκίνησι.

Μάντεψε ὁ Σουλτάνος τὴ συγκίνησίν της καὶ χαμογέλασε μὲ κλωσύν.

Γιοχαῖ, τῆς εἶπε κατόπιν, ἔχεις τὴ σπᾶνι ὁμορφιά πού μονάχα στὴν πατρίδα σου βρίσκεται. Ἐνα πλάσμα σὴν καὶ σένα περίμενα πάντα γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ χαρέμι μου. Θὰ πάρῃς τὴν καλύτερη θέσι στὴν καρδιά μου, Γιοχαῖ!...

Ἀμέσως ὕστερα ὁ Σουλτάνος χτύπησε τίς παλάμες του.

— Καρὰ! Ὁ πονηρὸς ἀρχιερεὺς πού εἶχε ἀπομακρυνθῇ λίγο, μὰ πού εἶχε τευνώσῃ τ' αὐτιά του καὶ εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ Πατι-

σᾶν, πλησίασε λάμποντας ἀπὸ χαρὰ. Ἐκανε ἕνα βαθὺ τεμενά καὶ εἶπε:

— Στίς διαταγές σου, πολυχρο- νεμένη μου!

— Ἀκουσε τί θὰ σοῦ πῶ. Καρὰ, καὶ κάρῳσέ το καλὰ στὸ μυαλό σου! Πάρε τὴν ὁμορφὴ κόρη πού μᾶς ἦρθε ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ ὀδήγησέ την στὸ καλύτερο διαμέρισμα τοῦ χαρεμιού. Ἐκεῖ θὰ μένῃ ἀπὸ δῶ κι' ἔμπροσ. Δὲν βέλω νὰ τῆς λείψῃ τίποτα. Ζήτησε ἀπ' τὸ ταμεῖο μου ὅσα χρήματα κι' ἂν χρειαστοῦν καὶ ἱκανοποιήσε καθε τῆς ἐπιθυμία. Ἀκουσε, Καρὰ!;

Προσκύνησε πάλι ὁ Κιολάρης καὶ ἀποκρίθηκε:

— Ὁ ἐκτελέσω τὰς ἀμέσως τίς προσταγές σου, πολυχρο- νεμένη μου.

Γύρισε πάλι κατόπιν στὴ Βασιλικὴ ὁ Σουλτάνος:

— Καλὴ μου Γιοχαῖ, τῆς εἶπε, ἀπὸ σήμερα θὰ προστάξῃς καὶ θὰ γίνεται ὅ,τι ποθεῖ ἡ ψυχὴ σου. Ὁ ἔλω νὰ εἶσαι εὐτυχισμένη...

Σώπασε γιὰ μιὰ στιγμή κι' ὕστερα τῆς ρώτησε:

— Πές μου, Γιοχαῖ, ἔχεις καμιά ἐπιθυμία; Μὴ διατάξῃς, μίλησε ἐλευθέρω.

Ἡ Βασιλικὴ ἦταν ἐξυπνὴ κοπέλλα. Κατάλαβε ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή κρινόταν ἡ τύχη της. Σήκωσε τὰ γλυκὰ τῆς μάτια καὶ ἔριξε μιὰ ματιά στὸ Σουλτάνον.

Ἦταν ὡραῖος ἄντρας ὁ Ἀχμέτ. Περήφανος, ἐπιδεδιηγμένος, μὲ μάτια γεμάτα φλόγα.

Συγκινημένη ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς τῆς ἡ Ἀθηναία κόρη τοῦ ἀπάντησε ἡσυχᾶ κι' ἀπλά:

— Δὲν βέλω τίποτα, ἀφέντη μου. Τί νὰ τὰ κάνω τὰ δῶρα; Τὸ μεγαλύτερο δῶρο γιὰ μένα εἶνε ἡ συμπάθειά σου, πολυχρο- νεμένη Σουλτάνε. Αὐτὴ μὲ παρηγορεῖ γιὰτὶ βρίσκουμαι μακριὰ ἀπ' τὴν πατρίδα μου καὶ τὴ μητέρα μου.

Τὰ λόγια τῆς Βασιλικῆς συγκίνησαν τὸ Σουλτάνον. Πρῶ- τη φορὰ τὸ ἀκούγε ἀπὸ τὰ χεῖλη μιᾶς γυναικας πού προ- ριζόταν γιὰ τὸ χαρέμι του.

Σηκώθηκε ἀμέσως ἀπάνω, πῆγε κοντὰ τῆς καὶ τὴ φίλησε στὰ τριανταφυλλένια τῆς μάγουλα.

Γύρισε ὕστερα πάλι στὸν ἀρχιερεὺς.

— Καρὰ, τοῦ φώναξε, ὅπως σοῦ εἶπα: Ἡ Γιοχαῖ θὰν ἀπὸ σήμερα ἡ μοναδικὴ σύντροφός της ζωῆς μου.

Ὁ ἀρχιερεὺς ὅμως πῆρε τὴ Γιοχαῖ κι' ἀνέθηκε ἀπὸ γυναι- κωνίτη. Τὴν ἄφισε σ' ἕνα δωμάτιο καὶ τῆς εἶπε:

— Περιμένε μὲ ἐδῶ, Γιοχαῖ. Δὲν θ' ἀργήσω νὰ γυρίσω. Ἐτρέξε ὕστερα στὸ καλύτερο διαμέρισμα τοῦ γυναικωνί- τη πού κατοικοῦσε ἡ Φατμέ.

Ἡ εὐνομένη τοῦ Σουλτάνου ἦταν ἐκεῖ.

— Κυρά μου, τῆς εἶπε, συμπάθα μὲ γιὰ τὸν πικρὸ λόγον πού θὰ σοῦ πῶ: Ὁ πολυχρονεμένος Σουλτάνος διάταξε νὰ ἐγκαταστήσῃ στὸ διαμέρισμα αὐτὸ τὴ Γιοχαῖ...

Ἡ Φατμέ μάντεψε τί σημασία εἶχαν ὅλα αὐτὰ.

Ἐνα νέο ἄστρο ὁμορφιάς ἀνέτελλε καὶ μεσουρανοῦσε. Κι' αὐτὴ ἔπεφτε στὴν ἀφάνεια. Φλόγες πέταξαν τὰ μάτια τῆς. Σκοτείνισσε τὸ ὠραῖο τῆς πρόσωπο. Κύτταξε τὸν Καρὰλὴ μὲ θανάσιμο μῖσος καὶ φεύ- γοντας ἐξάλλη τοῦ φώναξε:

— Ἐγνοια σου, προδό- τη, διπρόσωπε, τζαναμπέ- τη... Σὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ σὲ κρεμάσω!...

Σὲ λίγο ὁ Καρὰλὴς ἐν-

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἡ ὡραία Ἀθηναία πού ἔγινε Σουλτάνα

Ἐδῶ μέσα εἶνε πλοῦσια, παραιομένη!...

Ἀπ' τὴν ἄλλη μερὰ ὁ Σουλτάνος ἀρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὴ Γιοχαῖ καὶ νὰ μένῃ ὥρες μαζί της. Τὸν γοῆτευε μὲ τὴν τρυφερότητά της, τὴν καλωσύνη της, τὸ σπινθηροδόλο πνεύ- μα της.

Ἐνα βράδυ πού ὁ Σουλτάνος ξεκουραζόταν ἀκούμπημέ- νος στὰ γόνατά της ἀπόρησε βλέποντάς την νὰ παίρνῃ ἕνα τούρκικο βιβλίο καὶ νὰ διαβάσῃ.

— Ἐρεῖς τούρκικα, γλυκεῖά μου Γιοχαῖ; τῆς ρώτησε.

— Πολὺ λίγα, ἀφέντη μου. Ὅσα μπορεῖ νὰ μάθῃ μιὰ κοπέλλα σὴν καὶ μένα στὴν Ἀθήνα.

Κατενθουσιασμένος ὁ Σουλτάνος Ἀχμέτ τὴν ἐσφίξε στὸ στήθος του καὶ τὴ γέμισε φιλία.

— Εἶσαι ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου, Γιοχαῖ! Ἐχεις ὅλα τὰ προτερήματα πού κάνουν μιὰ κοπέλλα ἀνεκτίμητη. Ἡ συν- τροφία σου μὲ ξεκουράζει, γλυκεῖά μου!...

Τὸ σαράϊ, ἀπ' τὴν μιὰ ἀκρὴ στὴν ἄλλη, καὶ ἰδιαίτερα ὁ γυναικωνίτης, ἔχουν ἀναστατώσῃ. Οἱ εὐνοχοί, μὲ τὴ λεπτὴ, γυναικεῖα φωνή τους καὶ τὴ γυναικεῖα περὶεργεία τους, συγ- κεντρωμένοι σὲ ομάδες, στὸ βάθος τῶν διαδρόμων καὶ στὰ πύλα ἀπὸ μερὰ τῶν ἀπεραντῶν κήπων κρυφομυλοῦν. Δου- λεύουν οἱ γλώσσες τους. Ὅλοι ἀναφέρουν τὸ ὄνομα τῆς Γιο- χαῖ, τῆς πεντάμορφης, τῆς σεμνῆς, τῆς ἀσυγκρίτης κόρης πού ἦρθε ἀπ' τὴν Ἀθήνα καὶ μάγεψε τὸν κραταῖο Σουλτάνον.

Ἐκεῖ πού ἡ ἀναστάτῳσι δὲν ἔχει ὅρια, εἶνε ὁ γυναικωνίτης. Οἱ γυναικὲς τοῦ Σουλτάνου ἔχουν σηκοῦν στὸ πόδι. Καὶ λένε καὶ λένε:

— Τὴν εἶδατε αὐτὴ τὴ νέα;

— Μὰ εἶνε τόσο ὁμορφὴ; Τὴ τῆς βρῆκε ὁ Πατισᾶν καὶ ξε- πρελλάθηκε μαζί της καὶ τὴν ἀκολουθεῖ σὴν τὸν ἴσκιόν της.

— Ἐγὼ τὴν εἶδα!... ἀντιχεῖ μιὰ φωνὴ γεμάτη μῖσος.

— Κι' ἐγώ!... Κι' ἐγώ!...

Εἶνε ἡ Φατμέ, ἡ πρῶτη εὐνομένη γυναικὸς πού μίλησε πρῶτη καὶ τὴν ἐμυήσαν ἡ Ἐμινὴ καὶ ἡ Λεῖλα.

Οἱ ἄλλες γυναικὸς κρέονται ἀπὸ τὰ χεῖλη τους.

Ἡ Ἐμινὴ κι' ἡ Λεῖλα ἀφίνουν τὴ Φατμέ νὰ μιλήσῃ. Κι' ἐκεῖνη χύνει τὸ φάρμακόν της, μὲ λύσσα, μὲ νύκτα:

— Εἶνε μιὰ χαμένη, μιὰ κόρη τῶν ραγιαδῶν, χωρὶς καμιά χάρι, ἕνα κορτσόπουλο, πού δὲν θὰ τὸ ἤθελα, μὰ τὸν Ἀλ- λαχ, οὔτε γιὰ σκλάβο μου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ ἀπαγωγή τῆς ὡραίας Μερχῆ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πάπας επισκέπτεται και πάλι τη γριά μάγισσα και παίρνει το φίλτρο για τη νέα που θέλει να κατακτήσει. Ο Βονιφάτιος Βονιφάτιος μαζεύει κρυφά στον κήπο της επαύλει του Πάπα τον Ραγκαστέν. Κι' ο Ιππότης αιχμαλωτίζει τον τρομερό Βοργία και ελπιώνει τους φίλους του. Ο Πάπας συνεννοείται στο μεταξύ με τη θαλαμηπόλο Πιερρίνα, για να δώσουν στη Ροζίτα το φίλτρο.

Λέγοντας αυτά, την απόθεσε σ' ένα τραπέζακι που βρισκόταν κοντά στον Πάπα.

Ο Βοργίας χαμογέλασε. Είχε άδικησει χωρίς λόγο τους ανθρώπους του. Και, βέβαια, δεν θα μπορούσε να βρή πια πιστούς και πιο άφοσιωμένους υπηρέτες.

Πιερρίνα, είπε, πηγαίνετε να είδωποιάτε τον άδελφό Αγγέλο, ότι δεν θα τον χρειαστώ άποψε. Αισθάνομαι την ανάγκη να κοιμηθώ... Έπειτα, ξαναγυρίστε εδώ...

Η Πιερρίνα έφυγε άμέσως. Ο Πάπας έβγαλε τότε ένα μπουκαλάκι από την τσέπη του κι' έριξε τρεις σταγόνες απ' το περιεχόμενό του μέσα στη μπουκάλια.

Η Πιερρίνα ξαναγύρισε έπειτα από λίγο.

Έξεπληρώσα τη διαταγή σας, είπε.

Εύχαριστώ, Πιερρίνα, απάντησε ο Πάπας. Μπορείτε να πηγαίνετε...

Α!... Πάρτε αυτή τη μπουκάλια και ξαναβάλτε την στη θέση της... Δεν καταλαβαίνω γιατί μου την φέρατε εδώ...

Η Πιερρίνα πήρε άμέσως την μπουκάλια κι' έφυγε. Μετά την αναχώρησή της, ο Άλέξανδρος Βοργίας σηκώθηκε από τη θέση του κι' άρχισε να βηματίζει μέσα στο δωμάτιο με ζωρότητα άσυνήθιστη για την ηλικία του. Αιτός οι τρεις σταγόνες, που είχε ρίξει μέσα στη μπουκάλια, θα του χάριζαν για λίγη ώρα την αγάπη και την απόλαυση. Η Ροζίτα θα γινόταν δική του.

Κατά τις εφημέριες, βγήκε από τα διαμερίσματα του και διευθύνθηκε στην πτέρυγα, όπου βρισκόταν το δωμάτιο της Ροζίτας.

Η Πιερρίνα τον περίμενε στον προθάλαμο.

Ήπια ένα γεμάτο ποτήρι κι' έπειτα αποκοιμήθηκε άμέσως, του είπε σιγά.

Έπειτα εξαφανίστηκε όπως ένα φάντασμα. Ο Πάπας άνοιξε άργα την πόρτα και μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Μια μικρή λάμπα έκαιγε πάνω σ' ένα τραπέζακι, πλάι στο κρεβάτι.

Ο Βοργίας παραμέρισε τα παραπετάσματα και το φως της λάμπας απλώθηκε πάνω στο πρόσωπο και το σώμα της

νέας. Η Ροζίτα κοιμόταν. Ένα χαμόγελο πλανιόταν πάνω στα χείλη της...

Ο Πάπας δέ θυμόταν αν είχε ρωτήσει τη μάγισσα πότε έπρεπε να την ξυπνήσει. Αλλά ο πόθος τον έκαιγε. Δεν είχε την υπομονή να περιμένει.

Έσκυψε τότε κι' αναζήτησε με τα χείλη του το στόμα της νέας, ενώ ταυτόχρονα άκουμπουσε το χέρι του πάνω στο στήθος της...

Αλλά, άφηνικά, τινάχτηκε όρθιος, νοιώθοντας ένα αίσθημα φρίκης και τρόμου. Το σώμα της νέας ήταν άκαμια πνοή δεν έβγαине από το στόμα της.

Ο Βοργίας ξαναδρόηκε, ώστόσο, το θάρρος του και, πλησιάζοντας στο κρεβάτι, άνασκήωσε τα χέρια της νέας κι' έπειτα τα πόδια της. Η άκαμψία τους δεν του άφισε καμιά άμφιβολία ότι είχε μπροστά του ένα πτώμα.

Ο τρόμος του ήταν μεγαλύτερος από την έκπληξή του.

Πέθανε! ψιθύρισε. Άλλά τί ήταν εκείνο που προκάλεσε το θάνατό της;... Αυτό το καταραμένο φίλτρο, χωρίς άμφιβολία... Άλλά τότε κείνος που την σκότωσε είμαι εγώ!... Μήπως έκαμα λάθος καθώς μετρούσα τις σταγόνες;... Η μάγισσα ή μάγισσα με γέλασε;... Άλλ' όχι! Δεν είναι δυνατόν... Δεν είχε κανένα λόγο γι' αυτό... Την πληρώσα όχι σαν βασίλισσα, αλλά σαν αυτοκράτορα...

Η παραμονή μέσα σ' αυτό το δωμάτιο τον τρόμαξε. Έκλεισε πάλι τα παραπετάσματα του κρεβατιού κι' έπειτα βγήκε στο διάδρομο.

Μπορεί, όμως, να μην είναι νεκρή, μονολόγισε καθώς άποκαρυνόταν. Άλλ' αυτό μόνο ή μάγισσα μπορεί να το ξέρη... Αυτή επίσης θα μου πη αν υπάρχει κανένα αντίδοτο...

Χωρίς να σκεφθώ περισσότερο, ο Πάπας τυλίχτηκε σ' ένα μανδύα και βγήκε από μια μυστική πόρτα της επαύλεις.

Έπειτα από μερικά λεπτά βρισκόταν στη σπηλιά του Άνιο.

Η μάγισσα τον περίμενε ίσως. Γιατί στεκόταν στην είσοδο του άντρου και τί μάτια της φαίνονταν να ψάχνουν μέσα στη νύχτα.

Ο Πάπας έτρεξε κοντά της.

Μάγισσα, είπε, έγινε κάτι το τρο-

ματικό...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

Ανέβηκε κι' άκούσε...

μερό... Το χέρι μου δεν υπολόγισε ίσως όπως έπρεπε τις σταγόνες... Μπορεί, όμως, το λάθος να είναι δικό σου... Άλλά δεν έχωμε καιρό να συζητούμε γι' αυτά τα πράγματα... Η νέα είναι άρρωστη... πολύ άρρωστη...

Υποφέρει πολύ;

Δεν ξέρω, γιατί δεν μιλάει... Άλλά νομίζω πως θα πεθάνει, αν δεν είναι κιά-λας νεκρή... Δόσε μου ένα αντίδοτο για το καταραμένο φίλτρο σου...

Καμιά φορά, απάντησε ή μάγισσα, τα φίλτρα έχουν το αντίθετο αποτέλεσμα από κείνο που επιδιώκουμε... Σίγγει κανείς στην άγκαλιά του τον άνθρωπο που αγαπάει και, άφηνικά, βλέπει ότι πρόκειται για ένα πτώμα...

Μάγισσα, παρακάλεσε ο Βοργίας, δεν μπορεί να μην έχω ένα αντίδοτο για το δηλητηριό σου... Δόσε μου το... Ίσως υπάρχει ακόμη καιρός...

Είσατε τα μάτια της;... Πώς είναι;

Σαν γυάλινα...

Και το στόμα;

Τα χείλη της είναι κατάψυχρα και χωρίς πνοή...

Προσέξατε τα νύχια της;

Είμαι μαυρισμένα στη βάση... Άλλά δόσε μου το αντίδοτο... Είμαι βέβαιος πως μπορούμε ακόμη να την σώσουμε... Πες μου πως αυτό το αντίδοτο το έχεις...

Το έχω, απάντησε με ξηρό τόνο ή μάγισσα.

Και νομίζεις πως μπορεί να σωθώ;

Ναι.

Εμπρός, λοιπόν, δόσε μου το...

Όχι! είπε στεγνά ή μάγισσα.

Ο Πάπας την κύτταξε κατάπληκτος.

Σου είπα ότι αυτή ή νέα πεθαίνει, φώναξε. Και άρνείσαι να μου δώσεις το αντίδοτο που θα την σώσει;... Μήπως, λοιπόν, είσαι τρελλή!

Ποτέ δεν ήμουνα λιγότερο τρελλή απ' αυτή τη στιγμή, Ροδρίγο Βοργία, απάντησε ή μάγισσα.

Ο Πάπας άνατρίχισε. Ήταν ή πρώτη φορά που ή γυναίκα αυτή του έλεγε τ' όνομά του.

Γιατί δεν θέλεις να μου δώσεις το αντίδοτο; ρώτησε.

Γιατί θέλω να υποφέρω, Ροδρίγο, απάντησε ή μάγισσα.

Αυτή τη φορά, ο Πάπας τρόμαξε. Η φωνή της μάγισσας δεν ήταν όπως άλλοτε... Κι' αυτή τη φωνή του φαίνονταν πως την άναγνώριζε... Πού άρα γε την είχε άκούσει!

Δεν θέλεις να σώσεις αυτή τη δυστυχισμένη; ξαναρώτησε.

Όχι, απάντησε με σταθερή φωνή ή μάγισσα, που είχε άποτραβηχτή στο βάθος της σπηλιάς σέ τρόπο που ή ξεχωρίση. Όχι!... Σε ξέρω άρκετά, Ροδρίγο... Και ξέρω επίσης ποιά είναι αυτή ή νέα, πράγμα που σου άγνωρίζει... Μάθε το, λοιπόν, για να άηδίασες περισσότερο τον έαυτό σου, αν είσαι σέ θέση ακόμη να το κάμεις... Πριν από δέκα έξη χρόνια, ή υπέταρα αυτής της νέας την άφιση έγκλημα-τικά στα σκαλοπάτια της έκκλησίας των Άγγέλων... Και έξερις ποιά ήταν ή υπέταρα της;... Η κόμηση Άλμα, ή παλιά έρωμένη σου!

Η κόμηση Άλμα! ψιθύρισε ο Πάπας με σβυσμένη φωνή.

Αυτό το παιδί, συνέχισε ή μάγισσα, το περιμάζω και το μεγάλωσα... Η Ροζίτα είναι κόρη σου, Ροδρίγο!... Και σύ, ο πατέρας της θέλεις να την άτιμάσεις! Άλλά δεν κατάφερες τίποτε άλλο από το να την σκωτώσεις!... Είσαι ο δολοφόνος του παιδιού σου, Ροδρίγο Βοργία!

Ο Πάπας ένοιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν.

Σκότωσα την κόρη μου! ξαναείπε σαν ήχω.

Αυτή είναι ή άρχή της τιμωρίας! άκούστηκε από το βάθος της σπηλιάς ή φωνή της μάγισσας.

Και, την ίδια στιγμή, έσβυσε ο πυρός, που ή ανταύγεια του φωτίζε ως τότε το έσωτερικό της σπηλιάς.

Ο Πάπας κυριεύθηκε άμέσως από τρό-

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

ματικό...

μο, κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελλός φωνάζοντας:

Η κόρη μου!... Η κόρη μου!...

Ο πατέρας

Ο Ροδρίγος Βοργίας περιπλανήθηκε ως μια ώρα μέσα στην άγρια αυτή τοποθεσία, τρέχοντας πότε προς τα δώ και πότε προς τα κεί, σαν τον άνθρωπο που δεν ξέρει πού να διευθύνει τα βήματά του. Οι προσεχώς των θάνατων πληγώνονταν τα πόδια του και τ' άγκάθια έσχίζαν τις σάρκες του, αλλά δεν αισθανόταν πόνο.

Αυτή ή περιπλάνησις καταπράυνε, ώστόσο, τον παροξυσμό του κι' ήρέμισε τα νεύρα του. Το μυαλό του άρχισε να ερ-γάζεται και πάλι κανονικά. Η πραγμα-τικότητα τον έβληξε, αλλά δεν τον τρόμαξε πια.

Ήταν μοιραίο! ψιθύρισε. Άλλά δεν πρέπει να σκέφτομαι πια αυτή την τρα-γική περιπέτεια.

Κι' ώστόσο, την σκεφτόταν χωρίς να το θέλη. Ο κλονισμός ήταν πολύ δυνατός. Η ιδέα ότι ήταν ο δολοφόνος του παιδιού του δεν μπορούσε να φύγει από το μυαλό του.

Όταν ξαναγύρισε στην έπαυλη, ή πρώτη του σκέψη ήταν να πάει στο δωμάτιο της νέας, για να γονατίσει μπροστά της και να της ζητήσει να τον συγχωρήσει. Άλλά δεν βρήκε το θάρρος να το κάμη. Πέρασε κατόπιν από το δωμάτιο του άδελφού Άγγέλου και χτύπησε την πόρτα.

Ο νεαρός κληρικός τάχασε βλέποντας τον Πάπα μπροστά του.

Μήπως είσατε άρρωστος, άγιο Πάτερ; ρώτησε.

Όχι, απάντησε ο Πάπας. Ήθελα να σου ζητήσω κάτι... Ναι, αυτό είναι... Θέλω να δώσεις έντολή να σημάνουν πένθιμα την καμπάνα.

Τέτοια ώρα;

Αυτή είναι ή έπιθυμία μου.

Ο κληρικός υποκλίθηκε.

Θα γινή το βέλημά σας, απάντησε.

Έπειτα πήρε το θάρρος να ρωτήσει:

Ποιος πέθανε, άγιο Πάτερ;

Αυτή ή νέα... που είχε φέρει ή Πιερρίνα. Θέλω να χτυπήσουν την καμπάνα για την ψυχή της...

Τόσο νέα! είπε ο Άγγελλος. Τρέχω άμέσως για να έκτελέσω τη διαταγή σας. Θέλετε νάρθω κατόπιν να σας βρώ;

Όχι, απάντησε ο Πάπας. Αισθάνομαι την ανάγκη ν' άναπαύομαι... Καληνύχτα, Άγγελε...

Ο Πάπας διευθύνθηκε κατόπιν στα διαμερίσματά του. Άλλά το πρώτο χτύπημα της καμπάνας τον έκαμε να τινάχτη όρθιος... Είχε την εντύπωση πως νιγνόταν μέσα σ' αυτά τα δωμάτια με τα βαρειά κι' επιβλητικά έπιπλα κι' αισθάνθηκε την ανάγκη να βγεί έξω για ν' άναπνεύσει.

Να γιατί κατέθηκε τόσο άργα στον κήπο...

Τη συνέχεια την ξέρουν οι άναγνώσται μας. Άπό το νυχτερινό αυτό περίπατο έ-πωφελήθηκε ο Ραγκαστέν για να δέση τον Πάπα και να τον μεταφέρει στο σπιτάκι του κηπουρού.

Έπειτα από μερικές στιγμές ο Ιππότης κι' οι δύο φίλοι του είχαν συγκεντρω-θή γύρω στο κρεβάτι.

Ο Ραφαήλ πνιγόταν από τη συγκίνηση. Ο Μακιαδέλι παρακολουθούσε σαν θε-ατής αυτή την παράξενη σκηνή.

Πέρασαν μερικές στιγμές σιωπής. Ο Ραγκαστέν την διέκοψε και, σκύδοντας προς το μέρος του Πάπα, του είπε:

Άγιο Πάτερ, θα σας βγάλω το μαν-τήλι από το στόμα. Σας άρκίζωμαι ότι δεν πρόκειται να πάθετε κανένα κακό. Εί-μαστε εδώ τρεις άνθρωποι, που ζητούμε δικαιοσύνη. Άλλά δεν είμαστε δολοφόνοι. Σας προειδοποιώ, ώστόσο, ότι, στην πα-ραεικόη φωνή που θα βγάλετε, θα σας γώσω τοια δάκτυλα απ' αυτό το έγχειρι-διο μέσα στο λαιμό σας... Άπαντήστε μου με μια κίνηση του κεφαλιού σας ότι δεν σκεφτόσαστε να μ' άναγκάσετε να το κάνω αυτό...

Λέγοντας αυτά είχε γυνώσει το έγχει-ριδίό του κι' έδειχνε την άσπαστη λά-μα του στον Πάπα.

Ο Βοργίας έκαμη μια κίνηση με το κε-φάλι για να δείξει πως θα συμμορφωνόταν με τις υποδείξεις του. Ο Ραγκαστέν του

έβγαλε τότε το φιδωτό και προσπάθησε να δώσει στο σώμα του μια άναπαυτική θέση πάνω στο κρεβάτι.

Ο Πάπας είχε ξαναδρόη την ψυχραιμία του. Και γύρισε, πρώτα-πρώτα, προς το μέρος του κηπουρού του, που βρισκόταν στο πάτωμα δεμένος και φιδωμένος.

Και σύ την έπαφες καλέ μου Βονι-φάτιε; είπε. Παρηγορήσου, φίλε μου, και μη χάνης το θάρρος σου. Οι κύριοι είναι πολύ καλοί χριστιανοί και δεν υπάρχει φόβος ότι θα θελήσουν να έπωφεληθούν από τα πλεονεκτήματα που τους παρέχει αυτή ή κατάσταση... Όπως άδολη, έλπι-ζω πως ή όργη τους θα ξεσπάσει μόνον σέ μένα...

Από το μυαλό του πονηρού Βοργία εί-χε περάσει ή υποψία ότι ο κηπουρός ήταν συνένοχος των έχθρων του, που τον είχαν δέσει και τον είχαν φιδώσει για να τον ξεγελάσουν και τα λόγια του αυτά δεν είχαν άλλο σκοπό από το να το έξακρι-ώσουν.

Άλλ' ο Ραγκαστέν το κατάλαβε και σκέφτηκε πως ήταν χρέος του ν' άπαλλά-ξη τον κηπουρό από κάθε υποψία.

Μα την πίστι μου, είπε, δεν είμαι βέβαιος αν θα φανώ έπιεικής άπέναντι του κηπουρού σας... Ούτε οι ύποσχέσεις που του δώσαμε, ούτε οι άπειλές δεν μπορέ-σαν να τον συγκινήσουν... Άντιστάθηκε σαν λιοντάρι και δεν ξέρω πως καταφε-ραμε να τον κάμωμε καλά... Άλλά θα λο-γαριαστούμε μαζί του...

Ο Πάπας γύρισε προς το μέρος του κηπουρού.

Βονιφάτιε, του είπε, σου ύπόσχομαι ότι, αν γλυτώσω από τα χέρια αυτών των ανθρώπων, θα αύξησω το μισθό σου κα-τά 100 σκούδα το χρόνο. Στο μεταξύ, σου δίνω την παπική εύλογία μου.

Έπειτα στράφηκε προς το μέρος του Ιππότη και των συντρόφων του.

Κύριοι, είπε, περιμένω να μάθω τί θέλετε από μένα. Άν, όμως, ή πρόθεσίς σας είναι να με σκοτώσετε, σας παρακα-λώ, να έπισπεύσετε ότι έχετε να κάμετε. Δεν μου άρέσει να ζω κάτω από την ά-γωνία.

Νομίζω πως σας είπα, απάντησε ο Ραγκαστέν, ότι ούτε εγώ ούτε οι φίλοι μου πρόκειται να έπιχειρήσουμε τίποτε είς βάρος της ζωής σας.

Τί θέλετε λοιπόν;

Δικαιοσύνη, άγιο Πάτερ, φώναξε ο Ραφαήλ. Δικαιοσύνη!

Τέκνον μου, απάντησε ο Βοργίας, δεν κάνω τίποτε άλλο από το ν' άγωνί-ζωμαι για την επικράτηση της δικαιοσύ-νης στον κόσμο.

Άγαπήτα μου Ραφαήλ, είπε παρεμ-βαίνοντας ο Ραγκαστέν, δεν είναι καιρός για άισθηματολογίες. Άφασε σέ μένα τη

δικαιοσύνη, άγιο Πάτερ, φώναξε ο Ραφαήλ. Δικαιοσύνη!

Τέκνον μου, απάντησε ο Βοργίας, δεν κάνω τίποτε άλλο από το ν' άγωνί-ζωμαι για την επικράτηση της δικαιοσύ-νης στον κόσμο.

Άγαπήτα μου Ραφαήλ, είπε παρεμ-βαίνοντας ο Ραγκαστέν, δεν είναι καιρός για άισθηματολογίες. Άφασε σέ μένα τη

δικαιοσύνη, άγιο Πάτερ, φώναξε ο Ραφαήλ. Δικαιοσύνη!

Τέκνον μου, απάντησε ο Βοργίας, δεν κάνω τίποτε άλλο από το ν' άγωνί-ζωμαι για την επικράτηση της δικαιοσύ-νης στον κόσμο.

Άγαπήτα μου Ραφαήλ, είπε παρεμ-βαίνοντας ο Ραγκαστέν, δεν είναι καιρός για άισθηματολογίες. Άφασε σέ μένα τη

δικαιοσύνη, άγιο Πάτερ, φώναξε ο Ραφαήλ. Δικαιοσύνη!

Τέκνον μου, απάντησε ο Βοργίας, δεν κάνω τίποτε άλλο από το ν' άγωνί-ζωμαι για την επικράτηση της δικαιοσύ-νης στον κόσμο.

Άγαπήτα μου Ραφαήλ, είπε παρεμ-βαίνοντας ο Ραγκαστέν, δεν είναι καιρός για άισθηματολογίες. Άφασε σέ μένα τη

δικαιοσύνη, άγιο Πάτερ, φώναξε ο Ραφαήλ. Δικαιοσύνη!

Τέκνον μου, απάντησε ο Βοργίας, δεν κάνω τίποτε άλλο από το ν' άγωνί-ζωμαι για την επικράτηση της δικαιοσύ-νης στον κόσμο.

Άγαπήτα μου Ραφαήλ, είπε παρεμ-βαίνοντας ο Ραγκαστέν, δεν είναι καιρός για άισθηματολογίες. Άφασε σέ μένα

συμβουλευτή. Σας βεβαιώ ότι δεν ήξερα τίποτα, ούτε ακόμη ότι σας είχαν καταδικάσει σε θάνατο... Έμαθα αυτό το πράγμα μόνον όταν ο γυιός μου, που ούτε αυτός ζήτησε την έγκρισή μου, σας επεκλήρυξε μετά τη δραπέτευσή σας, χρησιμοποιώντας τ' όνομά μου. Διέταξα άμεσα ν' αφαιρεθούν οι πινακίδες που ανενεργαφον την επικήρυξή σας και να σταματήσει κάθε καταδίωξη εις βάρος σας... Μπορείτε να βεβαιωθείτε και μόνος σας γι' αυτό, πηγαίνοντας στη Ρώμη...

Ο Ραγκαστέν ένοιωσε το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια του. Ο γέρο Βαργιάς είχε έτοιμες απαντήσεις για όλα. «Αν λήη αλήθεια, σκέφτηκε ο Ραγκαστέν, πρέπει να πείσω στα πόδια του και να του ζητήσω συγγνώμη... Αλλά αν υποκρίνεται, δεν μπορώ να μη τον θαυμάσω... Είναι απαράμιλλος στην τέχνη της ηθοποιίας».

Το πρόσωπο του Πάπα φάνερανε, στ' αλήθεια, απόλυτη ηρεμία και ταυτόχρονα μια έγκαρτέρησι, που κινούσαν τη συμπάθεια και το σεβασμό.

—Ας το παραδείξωμε κι' αυτό, είπε ο Ραγκαστέν. Θα σας μιλήσω τώρα για το γεγονός που μας έφερε εδώ... Μία νύχτα, πριν από λίγο, μία νέα άπληξη από τη Ρώμη και ώδηγήθηκε σ' αυτή την έπαυλη... Η άπαυγή έγινε σύμφωνα με δική σας διαταγή, αγιε Πάτερ.

—Εννοείτε τη νέα που άπληχθη τη νύχτα που επρόκειτο να γίνουν οι γάμοι της με το φίλο μου Ραφαήλ Σαντίνα, που είνε εδώ παρών; ρώτησε χωρίς ίχνος τα-ραχής ο Πάπας.

—Ναι, αγιε Πάτερ, απάντησε ο Ραφαήλ, αντί του ίπποτου. Γι' αυτό ήρθαμε εδώ...

—Αλλοίμονο! ψιθύρισε ο Πάπας, ενώ ένα δάκρυ έτρεχε από τα μάτια του.

—Αρνείσθε αυτή την άπαυγή; ρώτησε με άγριο ύφος ο Ραγκαστέν.

—Δεν την άρνούμαι, απάντησε ο Πάπας. Την όμολογώ, αλλά δεν ντρέπομαι γι' αυτήν.

—Δεν ντρέπεστε γιατί ώδηγήσατε εδώ μία νέα με το σκοπό να την διαφθείρετε; φώναξε όργισμένος ο Ραγκαστέν.

Ο Πάπας κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

—Μιλάτε άπερίσκεπτα, νέε μου! είπε. Και παίρνετε το θάρρος να μιλήσετε με τρόπο προσβλητικό για μία νέα, που άποτελούσε καύχημα άρετής κι' έντιμότητας.

—Αυτό είνε πολύ! φώναξε ο Ραγκαστέν. Πέστε μας, λοιπόν, γιατί διατάξατε τους ανθρώπους σας να την κλέψουν και να την φέρουν εδώ;

—Γιατί ήταν δικαίωμά μου!

—Έχετε δικαίωμα, λοιπόν, να διαφθείρετε τις έντιμες κι' ένδρετες νέες;

—Παίζετε, νέε μου, είπε ο Πάπας, με άυστηρό ύφος, αλλά χωρίς θυμό. Θα σας πώ όλη την αλήθεια, αφού μ' αναγκάζετε σ' αυτό... Δεν έκαμα τίποτε άλλο από το να έξασκώ τα πατρικά μου δικαιώματα... Αυτή η νέα ήταν κόρη μου!...

Η νεκρή

Ο Ραγκαστέν, ο Μακιαβέλι, κι' ο Ραφαήλ επανέλαβαν μ' ένα στόμα:

—Κόρη του!

Ο Ραφαήλ είχε συγκινηθή περισσότερο από τους τρεις. Τα λόγια του Πάπα τον είχαν άναστατώσει. Ο άνθρωπος που ήθελε να τιμωρήσει ήταν, λοιπόν, πατέρας της Ραζίτας!... Όλα έξηγούντο τώρα...

Ο σεβασμός άντικατέστησε μέσα στην ψυχή του το θυμό και την όργη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Αρραβώνες

Κική Κων. Μέλλου, του γνωστού έργοστα-σιάρχου, άδνος άσυνίλδης, ήρραβωνίσθησαν. Εύχόμεθα ταχέως την στεφάν.

Οικογένεια Κων. Χειλοπούλου, Στυλ. Γερμανή, Νικ. Μυλωνά, Μεν. Μέλλου

Γάμοι

Είς τοδε τελέσαντες τους γάμους των έν Κωνσταντινουπόλεως κ. Ιωάν. Νασσάπουλον με-τά της Δος Καλλιόπης Σενάκη εύχόμεθα κάθε εύτυχίαν.

Οικογένεια Άντ. Μάγαλη

Το μουσείο ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ο θάνατος του ποδοσφαιριστού

Στην παραλία της Δραπετσώνας, το πρωί της 27 Ιουνίου 1940 ένα πλήθος περιέργων μαζεύτηκε γύρω από το πτώμα ενός άγνωστου μικρού παιδιού. Οι άστυνομικοί που είχαν τρέξει σ' εκείνο το μέρος της παραλίας κι' οι λιμεναφύλακες είχαν την βεβαιότητα ότι το άτυχον αυτό παιδί είχε πέσει θύμα έγκληματος. Κι' άρχισαν άμέσως έρευνες και άναζητήσεις. Άναστατώνσαν όλη τη γύρω συναι-κία για να έξακριβώσουν την αλήθεια. Άνακαλύψαν τέλος ότι το πτώμα άνη-κε στον 12ετή Θεόδωρο Γιαννόπουλο, ένα καλό κι' άξιαγαπώτο παιδί, το όποιο λά-τρευαν κυριολεκτικώς οι γονείς του. Ο πατέρας του ήταν άγιος άνθρωπος και φυσικά δεν είχε έχθρους που για να τον εκδικηθούν ίσως θα σκότωναν το παιδί του. Έξακριβώθηκε έπίσης ότι όλο το ά-πόγευμα ο μικρός έπαιζε ποδόσφαιρο κον-τά στο σπίτι του. Το βράδυ μαζεύθηκε κι' έφαγε με τους γονείς του που βεβαί-ωσαν ότι τον είδαν που πήγε ένωρίς να κοιμηθή, γιατί ήσανε από το παιγνίδι πολύ κουρασμένος. Το έγκλημα ώστόσο έπρεπε να είχε γίνει άργα τη νύχτα. Άρα βγήκε ο μικρός απ' το σπίτι και συ-νάντησε κάποιον, κατόπιν προηγουμένης συνεννοήσεως. Κι' αυτή ήταν η αλήθεια.

Ο μικρός είχε σηκωθεί από το κρεβ-βάτι του, είχε ντυθή άδρόμυα κι' είχε βγί από το σπίτι με τσέπες προφυλάξεις, που κανείς δεν τον είχε αντίληψη. Μάταια ό-μως έρευνούσαν οι άστυνομικοί για να μάθουν από ποιόν μπορούσε να είχε πα-ρασυρθή ο Γιαννόπουλος. Κατά το διά-στημα της περασμένης ήμέρας ο μικρός δεν είχε συναντηθή με κανέναν. Όλες τις άλλες ώρες ήταν στο σπίτι του. Τ' άπό-γευμα μόνον είχε βγί κι' είχε παίζει με μερικούς φίλους της ηλικίας του, χωρίς καθόλου ν' άπομακρυνθή.

Οι άστυνομικοί άρχισαν άε παραλλήλου να έρευνούν μήπως επρόκειτο περί αυτο-κτονίας. Αυτοκτονούν—θα πητέ—τόσο μι-κρά παιδιά; Γιατί όχι; Οι περιπτώσεις είνε βέβαια πολύ σπάνιες. Θα έπρεπε πάντως να είχε προηγήθη κάτι, κάποια κακοτυχία του παιδιού, κάποια άπογοή-τευσι: Να το είχαν μαλώσει οι γονείς του, να το είχαν δείρει, να το είχαν τρο-μοκρατήσει για ένα σφάλμα που έκανε. Μά ο άτυχος Γιαννόπουλος δεν είχε κάνει τίποτα στους γονείς του και δεν είχε τι-μωρηθή. Τι τον έκανε λοιπόν να σηκωθή στην καρδιά της νύχτας από το κρεββά-τι του, να φύγει κρυφά από το σπίτι και να τρέξη στα βράχια της Δραπετσώνας για να βρῇ τόσο τραγικό θάνατο; Αυτό το έρώτημα άπασχολούσε την άνακρίσι,

χωρίς όμως και να μπορεί κανείς να βρῇ μία έξήγησι. Το πτώμα του μικρού Γιαν-νοπούλου μεταφέρθηκε στο μεταξύ στο νε-κροταμείο κι' εκεί έγινε λεπτομερής και προσεκτική νεκροψία. Από την πρώτη στιγμή ώστόσο άποδείχθηκε ότι σε κανέ-να μέρος του σώματος του δεν είχε ούτε κακώσεις ούτε ίχνη πάλης ο μικρός. Τα τραύματα που είχαν έπιφέρει τον θάνα-το προήρχοντο από την πτώση του από το βράχο που είχε ύψος 20 μέτρα!

Οι ιατροδικασταί διαπίστωσαν έξαφνα ότι ο θάνατος του μικρού Γιαννοπούλου είχε συμβῇ όταν κοιμόταν!... Αυτή η δι-απίστωση υπέρθεσε ακόμα περισσότερα τα πράγματα. Στην περίπτωση αυτή ο δο-λοφόνος έπρεπε να είνε οικίος του παι-διού. Να είχε κοιμηθή στο δωμάτιό του και τη νύχτα να το είχε πάρει στην άγ-καλιά του κοιμισμένο για να πάη να το πετάξει από το βράχο!... Άλλά έξακρι-βώθηκε ότι κανείς γνωστός, φίλος ή συγ-γενής του θύματος δεν είχε κοιμηθή το βράδυ εκείνον στο σπίτι του Γιαννόπου-λου. Να είχε κάνει το έγκλημα ο πατέ-ρας του; Αυτό είχε άποκλεισθή από την πρώτη στιγμή, γιατί οι οικογένεια ζούσε άρμονικά κι' όπως άναφέραμε, ο Γιαννό-πουλος ήταν ένας άγιος άνθρωπος.

Μυστήριο βαθύ κι' άνεξερεύνητο σκέ-παζε το τραγικό αυτό γεγονός. Άστυνο-μία, άνακρίσις, ιατροδικασταί βρίσκονταν έμπρός σ' ένα γρίφο από τους πιο δύσ-κολους.

Από το άλλο μέρος οι έφημερίδες έ-καναν διάφορες υποθέσεις και κατέληγαν στην ίδια έπώδο: Οι άρμόδιες άρχες εί-νε ύποχρεωμένες ν' άνακαλύψουν και να συλλάβουν τον άπαισιό δολοφόνο του ά-τυχου μικρού. Οι άρμόδιες άρχες... Άλ-λά οι άρχες έκαναν το καθήκον τους. Βά-δισαν, ώστόσο, μέσα σε ψηλαφήτα σκοτά-δι. Μόνον η πίστις σε φαντάσματα θα έ-λυνε το μυστήριο. Άλλά τα φαντάσματα—είτε υπάρχουν είτε όχι—δεν δολοφο-νούν ανθρώπους...

Μά τότε τί είχε συμβῇ λοιπόν; Πώς είχε σκοταθῇ ο Γιαννόπουλος; Κατά τη διεξονυχιστική άνακρίσι που άκολούθησε η μητέρα του παιδιού μέσα στις τσέπες λεπτομερείς της ζωής του που είχε θυ-μηθῇ κι' άναφέρει, θυμήθηκε και κάτι... ά-σημαντο που το κατέθεσε στο τέλος, μη έχοντας τίποτε άλλο να είπει.

—Θυμάμαι, είπε, πως ο γυιός μας καμιά φορά τη νύχτα σηκωνόταν από το κρεβάτι, έκανε μία βόλτα στο σπίτι κι' έπειτα έπεφτε και ξανακοιμόταν!... Όταν την άλλη μέρα τον ρωτούσα τί εί-χε τη νύχτα και γυρίζει σαν φάντασμα, δεν θυμόταν τίποτε!...

—Τί θες να πής; τί ρώτησαν. Ήταν, να πούμε, ύπνοβάτης;

Σάστισε η άμοιρη μάνα.

—Δεν ξέρω πως το λένε αυτό το πρά-μα, απάντησε. Ήτοση η αλήθεια είνε αυτή. Το δυστυχισμένο το παιδί μου γυ-χατρεπατούσε, ήταν σαν όνειροπαρμένο πότε-πότε.

—Αυτό είνε! Ήταν ύπνοβάτης!...

Έτσι τέλος λύθηκε το μυστήριο του θά-νάτου του μικρού Θ. Γιαννόπουλου. Ή περίπτωσης του ήταν μια από τις πιο σπάνιες που άναφέρονται στα ιατροδικα-στικά χρονικά. Και να πως έξηγήθηκε ο θάνατός του:

Ο μικρός Γιαννόπουλος έπαιζε ποδό-σφαιρο ως άργα τη νύχτα με τους φί-λους του, κοντά στο σημείο του βράχου από τον οποίο είχε πέσει και σκατωθή. Έπειτα πήγε στο σπίτι του, έφαγε και κοιμήθηκε. Μά η σκέψη του ήταν όλη δο-σμένη στη μάλα. Το ποδόσφαιρο είχε στο μυαλό του όταν περιήλθε σε κατάσταση ύπνοβάσεως. Έτσι ντύθηκε άδρόμυα, άνοιξε την πόρτα, πήγε εκεί που έπαιζε ποδόσφαιρο τ' άπόγευμα κι' όλομύναχος άρχισε να τρέχει έδώ κι' εκεί και να κλω-τσάει μία άνυπαρκτή μάλα. Παίζοντας κοιμισμένος, βρέθηκε στην άκρη του βρά-χου και γκρεμίστηκε στο κενό όπου βρή-κε οίκτρο θάνατο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Το ψυγείο

ΣΤΙΣ μικρές άγγελίες έφημερίδος δημοσιεύον-ταν το περασμένο κα-λοκαίρι και άκριβώς τις μέ-ρες της μεγάλης κάψας η έ-ξής άγγελία: «Πωλείται ήλε-κτρικό ψυγείο, άμερικανικό, μάρκας Τζένεραλ Έλέκτρι-κ, ύψος 12 ποδών, εις τιμήν έ-κτακτον εύκαιρίας. Άποτα-θῇ τηλεφώνων τάδε, όναμα τάδε, ώρα 5—7 μ.μ.»

Το περασμένο καλοκαίρι, ως γνωστόν, ήταν από τα χει-ρότερα κι' η έλλειψη πάγου έκανε πολλόν κόσμο ν' άναστε-νάξη με την γλώσσα έξω:

—Αχ, ένα ψυγείο!

—Αχ, ένα ήλεκτρικό ψυ-γείο!

—Ένα ψυγείο νάχαμε και τίποτε άλλο!

Μέσα στα κυνικά καύμα-τα πάντα το ήλεκτρικό ψυ-γείο άποτελεί το μοναδικό όνειρο των τσουρουφλιζόμε-νων Άθηναίων, πολλοί απ' τους όποιους στέκονται έξω απ' τις βιτρίνες με τα ήλε-κτρικά είδη κι' όνειροπαλούν. Την πόρτα των μαγαζιών, ό-μως, περνούν όλοιγιοι, γιατί αν τα ήλεκτρικά ψυγεία δρο-σίζουν, οι τιμές των, όμως, τσουρουφλίζουν. Δώδεκα, ξε-καπέντε και δεκαοχτώ έκα-τομμύρια δεν είνε δα αριθ-μοί πολύ δροσιστικοί.

Γι' αυτό όταν ο κ. Άνάρ-γυρος Χ. είδε την άγγελία του πωλημένου ψυγείου εις τιμήν έκτακτον εύκαιρίας έ-σπευσε να πάρη το τηλεφώνον και σε λίγο βρίσκονταν τέτ-α-τέτ με ένα συμπαθέστατο και εύγενέστατο άνθρωπο.

—Λοιπόν; Πώς είνε το ψυ-γείο σας;

—Το μεγαλύτερο μέγεθος, κύριε.

—Τζένεραλ Έλέκτρικ;

—Μάλιστα κύριε.

—Πολύ μεταχειρισμένο;

—Τί λέτε κύριε! Άθικτα.

Άφού δεν ήρθε άκόμα. Είνε στο δρόμο. Μαύ το στέλνει δώρο ένας θεός μου απ' την Άμερική, αλλά δεν έχω τα χρήματα να το έκτελωνίσω.

Δασμοί και εισφορά πέναντων τά τρία έκατομμύρια.

—Και λοιπόν;

—Αν θέλετε να το αγορά-σετε θα μου δώσετε προκα-ταβολικώς τα χρήματα αυτά και άλλα τρία έκατομμύρια με την παραλαβή του.

Ο κ. Άνάργυρος έβυσε την φαλάκρα του, ξεροκατά-πτε και ρώτησε:

—Και πότε έρχεται;

—Με το «Νέα Έλλάς». Σε δέκα μέρες.

—Είνε βέβαιον;

—Τί λέτε, κύριε! Να ή έ-πιστολή του θείου μου.

Και έβγαλε απ' το πορ-τοφόλι του την έπιστολή του θείου του απ' την Άμερική—φάκελλος, γραμματόσημα, σφραγίδες έν τάξει—και του έδειξε τη σχετική παρά-γραφο: «Σου στέλνω και το ήλεκτρικό ψυγείο που σου ύ-ποσχέθηκα, πολυαγαπημένε μου άνεψιέ. Το έφόρτωσα χθές στο «Νέα Έλλάς».

—Ωστε σε λίγες μέρες φτάνει.

—Μά τί σας λέω!

—Και ζητάτε, συνολικώς έξη έκατομμύρια;

—Δώδεκα κάνει, κύριε. Ρωτήστε στα μαγαζιά.

—Ε-γώ, όμως δεν πρόκειται να κάνω ούτε έμπορίο, ούτε μαύ-ρη αγορά. Έχω, κατεπείγου-σες άνάγκες.

Και από δώ τον είχε, από

—Το ψυγείο μας είνε το μεγαλύτερο μέγεθος, κύριε!...

και τον είχε τον έφαγε με τα λιμά και ο κ. Άνάργυρος πλήρωσε τα τρία έκατομμύ-ρια για να μη χάση το κε-λεπούρι.

Αυτά προ μηνών. Ήδη εί-νε σχεδόν χειμώνας και δεν γίνεται πουθενά συζήτησι πε-ρί ψυγείων, παρά μόνονα στη συνεδρίασι του δικαστηρίου, το έδωλο επί ημνης κατέ-χει ο ψυγείουχος κύριος και

στρατιά όλόκληρη θυμάτων καταβέντον:

—Μου έφαγε τρία έκατομ-μύρια!

—Μου έφαγε δυό έκατομ-μύρια.

—Μου έφαγε δυόμισι έ-κατομμύρια!

—Μου έφαγε δυό έκατομ-μύρια!

Έφτά άρσενικοί είνε οι πα-θόντες και δυό μόνονα θηλυ-κοί, πράγμα που σημαίνει ό-τι η άναλογία της άφελείας στην πόλι της Παλλάδος βα-ρύνει δυσανάλογα το ίσχυρό φύλον που έπρεσε κατά μεγα-λύτερη πλειοψηφία θύμα της άπάτης του θύην ψυγείουχου.

Έννιά μινύσεις επί άπτη ύ-ποβλήθηκαν κατά του άπα-τεώνας, που τις αντιμετώπι-ζει με ψυχραιμία, συντριβή και καρτερία.

Στη σειρά των θυμάτων κα-λείται και ο κ. Άνάργυρος.

—Πώς τον έμπιστευθή-κατε;

—Ήταν πειστικώτατος, κ. πρόεδρε.

—Και δεν ύποπτευθήκατε;

—Μου έδειξε το γραμά-απ' την Άμερική. Τί να πώ; Μς στράβωσε η «μεγάλη εύ-καιρία». Μ' έψηνε και η έλλει-ψη του πάγου. Βρισκόμουν σε άπόγνωσι. Γι' αυτό την έ-παθα.

—Λοιπόν; Πώς έγινε;

—Όταν ήρθε το βαπόρι έόπευσα να τον βρώ. Άλλά μου δικαιολογήθηκε ότι το ψυγείο δεν φορτώθηκε σ' αυ-τό το βαπόρι και το περίμε-

Κατεβάζει το κεφάλι.

—Αλλοίμονο!

—Τί θα πῇ αλλοίμονον;

—Είμαι οίκογενειάχος, κ. πρόεδρε. Έχω παιδιά. Γι' αυτό άκριβώς και άποφάσι-σα να πωλήσω το ψυγείο.

Ο γυιός μου είνε στο στρα-τό, υπηρετώντας την πατρι-δα κι' η κόρη μου, φυματική στη «Σωτηρία». Είχα έξοδα τρομερά. Άφανισμός! Και έ-φυγαν τα χρήματα, κ. πρόε-δρε, δίχως να το καταλάβω.

Συγκινησίς. Παρά πέντε να κλαψι το άκροατήριον. Άλλά απ' την διαδικασία άποδει-κνύεται ότι... ούτε γυναίκα έ-χει, ούτε φυσικά, παιδιά! Σπείδουν, λοιπόν, οι συγγι-νηθέντες να ακουπίσουν άνα-κτισμένοι τα δάκρυά τους κι' άκούει εύχαρίστως την κα-ταδίκη:

—Ένα χρόνο φυλακή!

Κι', επί τέλους, οι παθόν-τες δροσίζονται λιγάκι. Έ-στω και χωρίς ψυγείο.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Νεοπλουτισμοί

Ένας νεόπλουτος μπήκε σ' ένα άρχαιοπωλείο του Μο-νασπρακίου και ζητάει ν' ά-γοράσει κάτι πολύ παλιό για το σπίτι του που να κλην έν-τύπωσι. Ο άρχαιοπώλης του δείχνει ένα άρχαιο ελληνικό βασί.

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό, κύριε, μπορεί να μην πιάση πολύ στο μάτι, αλλά είνε κομψοτέχνημα δυό χιλιάδων χρόνων, του λέει.

—Τα παραλέτε, παραστή-ρει ο νεόπλουτος. Πώς είνε δυό χιλιάδων χρόνων, αφού βρίσκόμαστε στο 1951;

—Αυτό,

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΟΣ

Η μετάδοσις του καρκίνου

Ο ρόλος του μητρικού γάλακτος

Ο δόκτωρ Τζών Μπίτνερ, που ανακάλυψε πρώτος την επίδραση του μητρικού γάλακτος στη μετάδοσι του καρκίνου, συνεχίζοντας τα πειράματά του πάνω σε ποντικούς, έκαμε μερικές ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις, που διαφωτίζουν τελείως το ζήτημα της μεταδοτικότητας αυτής της τρομερής ασθένειας.

Ο Αμερικανός επιστήμων είχε προσέξει κατά τη διάρκεια των πειραμάτων του ότι πολλές ποντικές προσεβάλλοντο ευχερώστατα από το καρκίνου του στήθους (σε αναλογία 90% περίπου) ενώ άλλες παρουσιάζαν αείσθητη νόσηση. Σχημάτισε, λοιπόν, δυο ομάδες. Στη μία έβαλε ποντικές που έπασχαν από καρκίνου του στήθους και στην άλλη ποντικές που αντιστάσαν σ' αυτή την πάθηση. Κατόπιν πήρε τα νεογνά των πρώτων, άμεσα μετά τη γέννησή τους και τα έδωσε στις δεύτερες για να τα θηλάσουν. Το αποτέλεσμα ήταν ότι η αναλογία του καρκίνου στη νέα γενιά κατέβηκε στο μηδέν σχεδόν. Από τ' άλλο μέρος, πήρε τα νεογνά απ' τις δεύτερες και τα έδωσε στις πρώτες για να τα θηλάσουν. Όλα σχεδόν προσεβλήθησαν από καρκίνου.

Τα πειράματα αυτά κρίνονται απ' τους επιστήμονες ως εξαιρετικά μεγάλης σπουδαιότητας. Γιατί αποδεικνύουν με τρόπο άναμφισβήτητο την ύπαρξη ενός ιού, που είναι φορέας του καρκίνου. Αποδεικνύουν επίσης πόσον μεγάλος είναι ο κίνδυνος μεταδόσεως της τρομερής αυτής ασθένειας από μητέρες που αγνοούν ότι πάσχουν από καρκίνου στα παιδιά που θηλάζουν.

Εξαιρετικά σημαντική κρίνεται επίσης μια πρόσφατη ανακοίνωσις του καθηγητού Όλντιν Ντέμπερτ, του Έθνικου Αμερικανικού Ινστιτούτου του καρκίνου σχετικά με μια μορφή αυτής της ασθένειας, που παρέμεινε ως σήμερα άγνωστη, γιατί είχε δημιουργηθεί γύρω της μια «συνωμοσία σιωπής».

Πρόκειται για τον καρκίνου του άπνευστου, για τον όποιον κανείς δεν μιλούσε. Οι ασθενείς, παρήγγειλε ο δόκτωρ Ντέμπερτ, για λόγους κακών έννοισεων αιδούς, απόφευγαν να μιλήσουν για την πάθησή τους και σε πολλές περιπτώσεις, την φθίνουν ή ακόλουθη το δόξιο της ή προσπαθούν να την θεραπεύσουν με πρωτόγονα μέσα. Από τ' άλλο μέρος, οι γιατροί, για τους ίδιους ακριβώς λόγους, άφιναν αυτή τη μορφή του καρκίνου «στο σκοτάδι» σαν να μην υπήρχε.

Κατά τον δόκτωρ Ντέμπερτ, όμως, η μορφή αυτή αποτελεί μια απ' τις πιο διαδεδομένες. Στη σχετική ανακοίνωσή του ανέφερε ότι επί 101.000 περιπτώσεων καρκίνου του πεπτικού συστήματος, που καταγράφησαν στα διάφορα αμερι-

κανικά νοσοκομεία κατά το 1950, οι 40.000 βρίσκονταν στο άπνευστο.

Ο δόκτωρ Ντέμπερτ παρατήρησε εν συνεχεία ότι ο καρκίνος του άπνευστου είναι δυνατόν να διαγνωσθεί με πολύ μεγαλύτερη ευκολία από ό,τι ο καρκίνος του στομάχου ή των εντέρων. Το ίδιο μεγάλες είναι επίσης οι έλπίδες θεραπείας του, έφ' όσον η διάγνωσις γίνη εγκαίρως.

Πρέπει να φανερώσουμε στους καρκινοπαθείς την πάθησή τους;

Ο δόκτωρ Στάνλεϊ Κόμπ, καθηγητής της νευροπαθολογίας στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, σε μια διάλεξη που έδωσε τελευταία, κατέκρινε τις επιφυλάξεις πολλών γιατρών σχετικά με το αν πρέπει ή όχι να φανερώνουν στους καρκινοπαθείς την κατάσταση τους.

Ενός πεινιχτός τρόπος για τη διάγνωσι της έγκυμης σύντης

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, ως γνωστόν, χρησιμοποιούσαν σπιρίδα σπαραίου ή κριθαριού για να εξακριβώσουν αν μια γυναίκα ήταν έγκυος ή όχι. Αυτά τα σπιρίδια τα έβαζαν να μουσκέψουν λίγη ώρα μέσα σε ούρα γυναικών. Αν η ελαστικότητα των γυναικών γρηγορώτερα από το κανονικό, έδιναν το συμπέρασμα ότι αυτή η γυναίκα ήταν έγκυος. Έκτοτε, η έπιστήμη έκανε μεγάλα βήματα.

Οι Ούγγροι γιατροί ανακάλυψαν τελευταία μια μέθοδο, που έχει το πλεονέκτημα απέναντι των προηγούμενων ότι είναι πιο... ποιητική. Σκέφθηκαν να χρησιμοποιήσουν γι' αυτό το σκοπό τα μπουμπουκία ενός φυτού, που φέρεται παντού σχεδόν, του ξιφίου ή σπαθόχορτου. Τα μπουμπουκία αυτά τα πότισαν με ούρα ανδρών, γυναικών μη έγκυος και γυναικών έγκυος. Τα τελευταία άνοιξαν έπειτα από είκοσι τέσσερες ώρες, ενώ τα άλλα χρειάστηκαν 4-5 ημέρες. Επί 53 περιπτώσεων, η μέθοδος αυτή αποδείχθηκε αλάνθαστη στις 52.

Η θνησιμότης και ο χειρρός

Ο δόκτωρ Κουβιέ υπέβαλε στη Γαλλική Ιατρική Ακαδημία τα πορίσματα μιας έρευνής του σε πέντε διαφορετικές πόλεις σχετικά με τη σχέση που υπάρχει μεταξύ της θνησιμότητος και των μεταβολών της ατμοσφαιρικής πίεσεως. Από την έρευνά του προκύπτει ότι οι περισσότεροι

θάνατοι συμβαίνουν κατά τις περιόδους που η ατμοσφαιρική πίεσις έρρισκεται σε πολύ χαμηλό επίπεδο. Κατά τις ίδιες περιόδους, πολλές ασθένειες παρουσιάζουν αίσθητη επίδειξη. Οι αλκοπύσεις των φυμωτικών ιδίως είναι συχνότερες και περισσότερο άφθονες.

Οι δερματοπάθειες των παιδιών

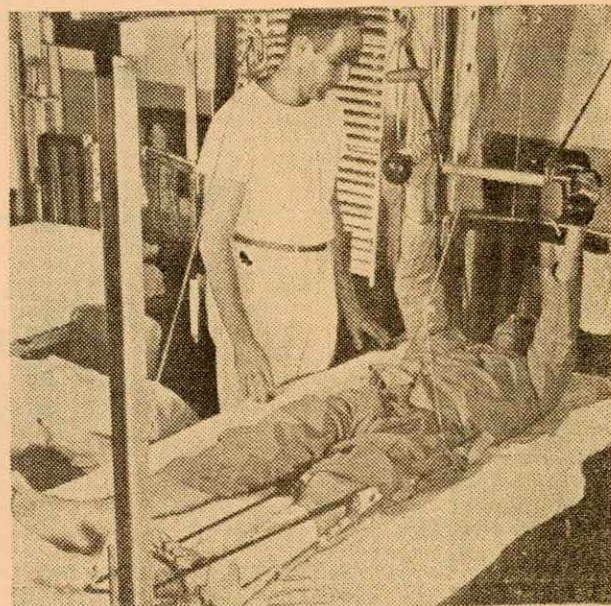
Σύμφωνα με μια ανακοίνωσι του δόκτωρ Στιούαρτ, πολλές δερματοπάθειες των παιδιών, όπως το έκζεμα, ο έρπηθας κλπ. οφείλονται στην ύπαρξη εκθέλασθ-σεων. Μετά την άφαιρσι των εκθέλασθ-σεων αυτών, ο έρπηθας του δερματος καταπαύει.

Ο ιός - φάντασμα

Στο αμερικανικό νοσοκομείο «Τζών Χόπκινς» συνεχίζονται τα πειράματα για την εξακρίβωσι των μέσων καταπολεμήσεως του ιού που προκαλεί τα κρουαλογήματα. Πρόκειται για τον περίφημο «M. R. 1» που έχει αποκαλεσθεί «ιός - φάντασμα», γιατί έχει ξεγυμνωθεί πολλές φορές ως σήμερα από τα χέρια των έρευνητών, που είναι υποχρεωμένοι να επαναλάβουν τα πειράματά τους από την αρχή, για να μπορέσουν να τον... ξαναπιάσουν. Τα πειράματα γίνονται πάνω σε έθελοντάς, άντρες και γυναίκες, γιατί, όπως έδηλωσε τελευταία ο δόκτωρ Βάρντ, που διευθύνει τις σχετικές έρευνες, «το κρουαλογήμα είναι αποκλειστικά ασθένεια του ανθρώπου». Αν ο ιός αυτός απομονωθή οριστικά, τότε θα είναι εύκολο να έρευνών και τα μέσα της καταπολεμήσεώς του.

Η καπνιά αψάνει την παραγωγή

Πειράματα που έγιναν στο γεωπονικό σταθμό του Αμχερστ (Μασσαχουσέτη) απέδειξαν ότι η καπνιά μπορεί να επιταχύνει την ώριμηση των δημητριακών, να αυξήσει την διάρκεια καλλιέργειας των αγρών (να περιορίσει, δηλαδή, τις καλούμενες περιόδους άγρωναπαύσεως) και να κάνει με-

Ο «ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ»

Τα αμερικανικά στρατιωτικά νοσοκομεία που θεραπεύουν τραυματίες του Κορεατικού πολέμου έχουν εφοδιασθεί τελευταίως με όλα τα τεχνικά επιστημονικά μέσα που εφευρέθηκαν στην τελεία θεραπεία των τραυματιών. Ένα από τα πολλά αυτά τεχνικά μέσα, είναι κι ο «μηχανικός γυμναστής». Το μηχανήμα αυτό τοποθετείται επάνω στο κρεβάτι του τραυματία, που δεν μπορεί να μετακινηθεί, για να εκτελέσει την απαραίτητη για την θεραπεία του γυμναστική των τραυματισμένων μελών του. Στη φωτογραφία μας ένας τραυματίας γυμνάζει τα τραυματισμένα άκρα του.

γαλύτερη την απόδοσή τους. Η καπνιά επιδρά στους ώλους της γής και τους κάνει ν' απορροφούν μεγαλύτερη ποσότητα ήλιακής θερμότητας. Έτσι, συντομύνεται η περίοδος ώριμάνσεως των καρπών, ενώ, από τ' άλλο μέρος, οι αγροί που ανακωογονούνται διαρκώς κουράζονται λιγότερο. Τα πειράματα που έγιναν απέδειξαν ότι στους αγρούς, όπου εφαρμόστηκε η νέα μέθοδος, το χώμα είχε στην επιφάνεια και σε βάθος πέντε εκατοστών θερμοκρασία ανώτερη κατά 2-3 βαθμούς από άλλα γειτονικά έδάφη, που εκαλιεργούντο σύμφωνα με τις παλαιές μεθόδους.

Η διατροφή των προβάτων

Ο δόκτωρ Μάρστον, διευθυντής του Βιομηχανικού Ινστιτούτου της Μελβούρνης (Αυστραλία), συνιστά την ανάμιξι μικρών ποσοτήτων αλάτων χαλκού στην τροφή των προβάτων.

Με τόν τρόπο αυτό το μαλλί των γνίεται πιο πυκνό κι' αποχτά μεγαλύτερη άντοχη.

Κατά τον ίδιο επιστήμονα, πολλές ασθένειες των προβάτων οφείλονται στην έλλειψη μεταλλικών στοιχείων, ιδίως χαλκού και κοβαλτίου, από τον όργανισμό των.

Πόση ύγρασις εισπνέουμε

Οι Αμερικανοί επιστήμονες υπελόγησαν ότι το ποσόν της ύγρασις που εισπνέουμε κάθε μέρα μαζί με τον ατμοσφαιρικό αέρα εισδυναμει με μισό λίτρο νερού.

Νέες μέθοδοι θεραπείας της ημικρανίας

Δύο νευρολόγοι της Νέας Υόρκης έγκαινισαν μια νέα μέθοδο εναντίον της ημικρανίας. Μόλις εκδηλωθή ή προσβολή, εισάγουν στον όργανισμό του ασθενούς, με τη βοήθεια μιας ειδικής μάσκας, ένα αέριο που αποτελείται κατά τα 10% από άνθρακικό οξύ και κατά τα 90% από οξυγόνο. Η ημικρανία εξαφανίζεται άμεσα, καθώς και τα διάφορα επεκλούσματα της: όπτικές και γαστρικές διαταραχές, ζάλη, τάσις προς έμετο κλπ.

Πόσο νερό θέλουμε ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Αποτελεί τα 70 ο)ο του βάρους του σώματός μας

Ο Αλέξης Κορρέλ είχε γράψει άλλοτε: «Το ανθρώπινο σώμα αποτελείται από μια φούστα αλάτι, που είναι διατεταμένη μέσα σε νερό».

Αλλ' ως δούμε αναλυτικότερα ποιά είναι η περιεκτικότητα του σώματός μας σε νερό. Το σώμα ενός ανθρώπου βάρους 60 κιλών περιέχει 42.900 κιλά νερό, δηλαδή τα 70 % του βάρους του. Στο παιδί, η αναλογία του νερού είναι ακόμα μεγαλύτερη (76 % κατά τη γέννησι). Στο έμβριο των τριών μηνών, έξ' άλλου, που έχει κεφάλι, χέρια, πόδια και όλα τα απαραίτητα στη ζωή όργανα, το νερό αντιπροσώχει στα 94% του βάρους του.

Αλλ' έμπρός σ' αυτούς τους άοιθους γεννιέται ένα εύλογο ερώτημα: γιατί, υπ' αυτές τις συνθήκες, ο άνθρωπος δεν... διαλύεται; Και πώς το σώμα του μπορεί να ένη τη γνώση σ' όλους μας συναχή και αντίσταισι;

Η χημική σύστασις του ανθρώπινου σώματος είναι περίπου η ακόλουθη:

	Κιλά
Νερό	42.900
Πρωτεϊνικές ουσίες	10.300
Λίπη	8.350
Σακχαρώδεις ουσίες	0.200
Μεταλλικά άλατα	3.250

Ας κάμουμε τώρα το ακόλουθο πείραμα:

Ας δώσουμε μέσα σε μια μεγάλη λεκάνη: 43 λίτρα νερό, 9 λίτρα λάδι, 10.300 κιλά σκόνης σιγών ή κόλλας από αποξηραμένα ψάρια, 0.200 κιλά ζάχαρης και 3.250 κιλά μεταλλικών αλάτων (κατά το ήμισυ αλάτι της κουζίνας και κατά το άλλο ήμισυ κιμωλία σε σκόνη), κι' ας τα αναμείξουμε επί αρκετή ώρα. Θα φτιάξουμε έτσι ένα είδος ομοιομορφης κόλλας.

Πώς συμβαίνει, λοιπόν, ώστε το ανθρώπινο σώμα μ' όλο που αποτελείται από τα ίδια στοιχεία, να είναι στερεό και να παρουσιάζει ώρισμένη μορφή; Η εξήγησις είναι απλή: Στο πείραμά μας, τα διάφορα στοιχεία που αναφέραμε αποτέλεσαν ένα ομοιογενές μίγμα. Στο ανθρώπινο σώμα, αντίθετα, η ανάμιξις δεν είναι ομοιογενής. Έτσι, άλλα μέρη του παρουσιάζονται περισσότερο κι' άλλα λιγότερο στερεά. Τα πρώτα αποτελούν τον σκελετό, γύρω στον όποιον προσαρμόζονται τα λιγότερο στερεά μέρη.

Τα στερεά μέρη του σώματός μας είναι τρία:

α) Τα όστα που αποτελούνται από ανθρακικό ασβέστιο κι' από φωσφατούχο ασβέστιο και που περιέχουν μόνο 22 % νερό.

β) Οι συνεκτικές ίνες που συνδέουν τα διάφορα όργανα μεταξύ των, καθώς επίσης και τα κύτταρα που αποτελούν το καθένα απ' αυτά.

γ) Το κερατοειδές στρώμα του δέρματος, που καλύπτει και συγκρατεί όλα τα όργανα που αποτελούν το σώμα μας.

Αν βγάλουμε όλα τα στερεά

μέρη του σώματος και καταλείψουμε τα 42.900 κιλά νερό που περιέχει στα υπόλοιπα, θα ίδουμε ότι η αναλογία του νερού γι' αυτά θάηει τα 80% του βάρους των. Αυτά τα στοιχεία, λοιπόν, αν κάμουμε μια τούπα στο δέμα, θάπρεπε να γυθούν έξω. Κι' όμως, όλοι έβουμε πως αυτό δεν συμβαίνει. Το μόνον που έκρέει είναι το αίμα, αλλά κι' αυτό σταματάει συνήθως, όταν επέλθη η πείσις (θρόμβωσις). Γιατί το έσωτερικό του σώματός μας μ' όλο που περιέχει 80% νερό, δεν βρίσκεται σε ύψη κατάστασι, αλλά σε κολλοειδή (με την έκφρασι αυτή χαρακτηρίζουμε την κατάστασι εκείνη της ύλης, που δεν είναι ούτε στερεή, ούτε υγρή).

Αλλ' αφού το νερό παίζει τόσο σημαντικό ρόλο, ποιά είναι η ποσότης του, που πρέπει να πίνουμε κάθε μέρα;

Για ν' απαντήσωμε σ' αυτό το ερώτημα, πρέπει να ίδουμε πρώτα ποιά ποσότητα νερού γάνει το σώμα μας κατά τη διάρκεια του 24ώρου.

Το περισσότερο νερό το γάνουμε με την αναπνοή. Αναπνέουμε 17 φορές στο λεπτό, δηλαδή 14.280 φορές την ημέρα. Σε κάθε αναπνοή γράνει από τους πνεύμονας μας 1—1½ λίτρο αέρος, που είναι κεκορεσμένος από υδρατμούς, υπό πίεσιν 46 περίπου χιλιοστομέτρων. Το νερό που περιέχεται σ' αυτούς υπολογίζεται σε 1 περίπου λίτρο την ημέρα. Τα ούρα, έξ' άλλου, που περιέχουν 97% νερό, προκαλούν, κατά τα άτομα, μια απώλεια 1—1½ λίτρα νερού στο 24ωρο. Ο ιδρώτας, τέλος, που αποβάλλει ακατάπαυστα το σώμα μας, προκαλεί μια απώλεια 0.600 λίτρου νερού την ημέρα.

Έτσι, οι ημερήσιες απώλειες νερού θάάνουν, κατά τα άτομα, τις 2.500—2.800 λίτρες. Αυτό σημαίνει πως πρέπει να πίνουμε ίση ποσότητα νερού την ημέρα;

Αυτό θ' αποτελούσε πλάνη, γιατί το νερό που πίνουμε δεν είναι το μόνο που εισάγουμε στον όργανισμό μας. Μια άλλη σδοσάη πηγή είναι οι τροφές.

Οι πατάτες π.χ. περιέχουν 80% νερό και το κρέας 70%. Υπολογίζεται ότι με κανονική διατροφή εισάγουμε στον όργανισμό μας 1—1½ λίτρα νερού την ημέρα. Οι τροφές, όμως, συνεισφέρουν έμμεσα μια άλλη ποσότητα νερού. Ός γινωστόν, όλες οι τροφές καταστρέφονται μέσα στον όργανισμό μας δι' οξειδώσεως. Τα κατάλοιπα αυτής της οξειδώσεως είναι ανθρακικό οξύ και νερό. Η ποσότης του τελευταίου υπολογίζεται σε 400—600 γραμμάρια την ημέρα.

Οι επιστήμονες έχουν υπολογίσει ότι μια ποσότης 0.800—1 λίτρο νερού την ημέρα είναι έπαρκής για ένα κανονικό άτομο. Στην ποσότητα αυτή συνυπολογίζονται και τα διάφορα ροφήματα: γάλα, σούπες κ.λπ.

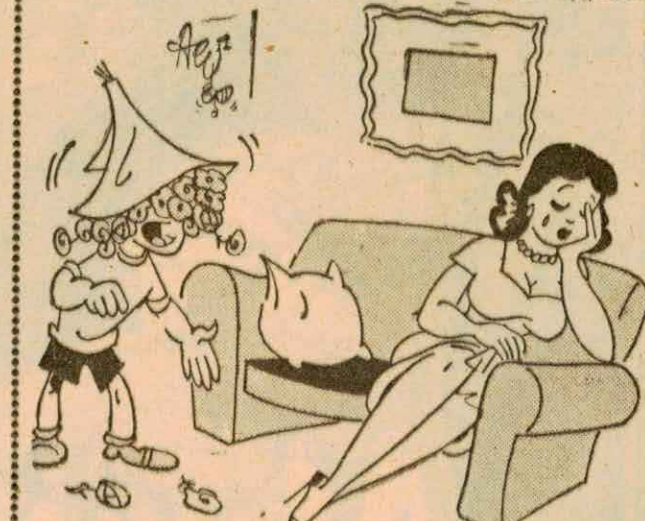
Μ' απλούστερα λόγια, 1—3 ποτήρια νερού σε κάθε γεύμα είναι υπερπερκή για τις ημερήσιες ανάγκες σε νερό του όργανισμού μας.

Το πολύ λοιπόν νερό είναι επιβλαβές κάπως στην υγεία.

δόκτωρ ΖΑΚ ΜΠΕΝΟΥΑ

Τελωτοθεραπεία

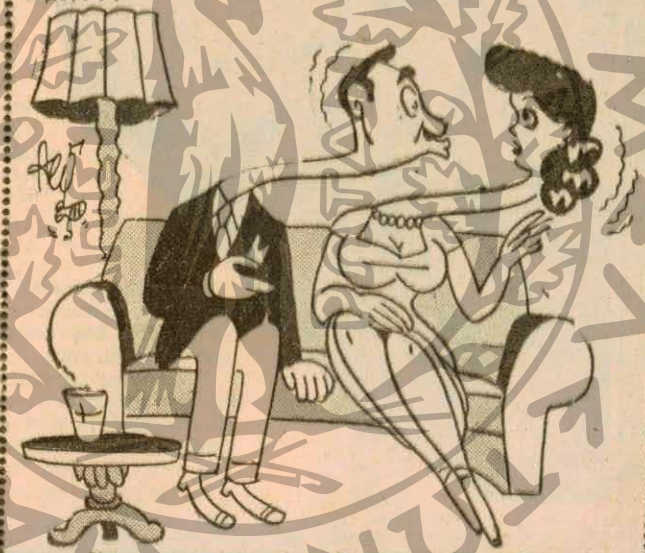
(Του Αρχέλαου)

— Βρε Καίτη, κάθε φορά που θά τσακώνεσαι με το Χρήστο, εγώ θά την... πληρώνω;...

ΟΙ ΑΡΜΕΝΙΚΕΣ ΒΙΖΙΤΕΣ
— Καλέ, μήπως θέλετε να μοιμηθήτε, και σάς... κρατάμε;...

— Σας παρακαλώ, κύριε Ντενέη, καθήστε ήσυχα!...

Τα τυχερά αυλαφάκη

Αδελφή της, η Ντέλια, έπρεπε να πάρουν ειδική άδεια για να τη δουν.

Προς το βράδυ, η άρρωστη ζήτησε να δει την αδελφή της.

—Για μια στιγμή μόνο, δεσποινίς Ντέλια, της είπε ο έφημερεύων.

Η Ντέλια ήταν ένα πλάσμα αγαθό κι' απλόϊκό. Ήταν άσχημη και φορούσε γυαλιά. Γι' αυτό ίσως η Ντανιέλ ήθελε να τη σπουδάσει. Η Ντέλια είχε νοιώσει άφοσίωσι για το Μαξιμ και είχε μαντέψει, από το λίγο που είχε συναναστραφεί μαζί του, τον έρωτά του για τη Ντανιέλ. Γι' αυτό είχε πει στο γιατρό:

—Γιατρέ, ο «αδελφός» μου δεν μπορεί να μπη κι' αυτός.

—Όχι, Ντέλια, άσχημη η Μαξιμ, δεν έχω τό κουράγιο. Θα τη δώ αύριο, όταν θα είναι καλύτερα.

*

Μα ούτε την άλλη μέρα, ούτε τις επόμενες ο Μαξιμ μπήκε στο θάλαμο της Ντανιέλ. Κάτι του λέγε πως η Ντανιέλ θα τον βαρύνει.

—Έτσι πέρασε καιρός. Κι' έξαφνα η θλιβερή έδρα κυκλοφόρησε από στόμα σε στόμα: η Ντανιέλ Βερριέ δεν θα μπορούσε πια να έλαιοχρήση, οι γάμπες της θάμειναν παράλυτες.

Οι θαυμαστές άρραίωναν ακόμα και οι φίλοι και οι συνάδελφοι έφυγαν. Μονάχα ο Μαξιμ έμεινε, αυτός ο αμετάπειστος έρωτευμένος. Έμεινε ώρες κι' ώρες έξω απ' το θάλαμό της δίχως να ζητάει να τη δει.

Κάποια μέρα που η Ντανιέλ ήταν καλύτερα, που μιλούσε και χαμογελούσε, που το είχε πάρει απόφασι για την κατάστασί της, η Ντέλια της μίλησε για το Μαξιμ και για ό,τι είχε κάνει. —Θάθελα να τον δεχτής, Ντανιέλ, είνε τόσο καλός.

—Πες του να μπη!

Ο Μαξιμ μπήκε μέσα και στάθηκε ακίνητος. Η συγκίνησι τον παρέλυνε. Όταν κατάφερε να προχωρήσει, έπεσε γονατιστός κοντά στο κρεβάτι της Ντανιέλ, δίχως να μιλά, κατάχλωμος. Η Ντανιέλ ήταν έτοιμη να κλάψη. Μα έπνιξε τη συγκίνησί της και του είπε στωικά:

—Βλέπεις, Μαξιμ, η γοητεία έσθυσε πιά. Τώρα πια δεν είμαι η γυναίκα που όνειρευόσουν, που έβλεπες διαρκώς μπροστά σου με τη φαντασία σου. Τώρα πια δεν είμαι μια ωραία χορεύτρια που όλοι θαυμάζουν και γελοιοκρατούν, αλλά μια δυστυχισμένη παράλυτη. Αυτό θα σε κάνει ν' απογοητευθής.

—Τίποτα δεν άλλαξε για μένα, Ντανιέλ. Ακόμα μια φορά σου ζητώ να με παντρευτής.

—Να σε παντρευτώ!... Δεν μιλάς σοβαρά, αγαπητέ μου Μαξιμ...

—Μιλώ πολύ σοβαρά, αγάπη μου.

—Θέλεις να ενώσεις τη ζωή σου με μια άνηρη; Τί ευτυχία μπορώ να σου χαρίσω πλέον;

—Τη μεγαλύτερη ευτυχία του κόσμου, καλή μου Ντανιέλ.

—Μην επιμένεις, Μαξιμ.

—Θα επιμένω όσο μου μένει πνοή ζωής. Πρέπει να το καταλάβεις, Ντανιέλ. Είσαι το όνειρό της ζωής μου... Δεν πρέπει να διστάζω πια. Πες μου το ναί, αγαπημένη μου.

Η Ντανιέλ τον κύτταξε πολλή ώρα βουδύ. Τα μάτια της είχαν βουρκώσει. Μα μέσα από το βουρκωμά τους έβγαν ναί!

Συγκινημένος, όσο ποτέ άλλοτε στη ζωή του ο Μαξιμ κλαίγοντας από γαρά, άρχισε να φιλά, έσπασε, τα λευκά, αλαβάστρινα γέδια της Ντανιέλ.

*

Λίγες μέρες αργότερα έγιναν οι γάμοι της. Και οι νεογυμφοι έφυγαν με το αυτοκίνητό τους για να κάνουν το μήνα του μέλιτος στην Ιταλία, προσδόντας για τη Μπορντιγκέρα. Καθώς τα πολυτελές αυτοκίνητο περνούσε απ' το δημόσιο δρόμο — ήταν μια τελευταίου τύπου Καντλάκ — ο κόσμος παρακαλούσισε το ευτυχισμένο ζευγάρι και πρό πάντων την ωραϊότητα γυναίκας, τη Ντανιέλ, που δεν κατέβαινε απ' το αυτοκίνητο, ίσως από τεμπελιά. Ο κόσμος την κύτταζε κι' ο Μαξιμ νόμιζε πως την αναγνώριζε. Ίσως να λέγε ν' αυτή! «Είνε η Ντανιέλ Βερριέ που κάνει μια καινούργια τουρνέ στη Κωνσταντινούπολη».

Αυτό πίστευε ο Μαξιμ πως έλεγε ο κόσμος για τη γυναίκα του και η γλυκειά αυτάπατη θέρμαινε ακόμα πιο πολύ τον έρωτά του για την άτυχη Ντανιέλ, που τώρα την αγαπούσε όπως ποτέ του δεν είχε αγαπήσει καμιά γυναίκα στη ζωή του.

ZAN PERRIE

Εκεί η πόρτα έκλεισε ω του.

Βασίλειά μου βαρειά πη. Κάθισε, μόνος, σ' έναν πά στο διάδρομο, με τη σκέψη του χειρουργείο. Τον έμπνησε απ' τη πλάσι των νεύρων του, η κλαμένη φωνή κοριτσιού, που είχε φτάσει εκεί με μιάνελή του νοσοκομείου.

—Ήσυχασε, όλα θα πάνε καλάώρα είνε στα χέρια του γιατρού. Θα δής θα πώση, μικρή μου.

Μα το κορίτσι δεν ήσυχάζε και μια στιγμή έτρεξε στην πόρτα του χειρουργείου για να την ανοίξει, φωνάζοντας:

—Ντανιέλ, Ντανιέλ, μην πεθάνεις, θα κάνω δίχως έσένα.

Ο Μαξιμ φαινόταν απολιθωμένος, δδύν του κοριτσιού τον έκανε να ξεχάσει τη του. Το κορίτσι έκλαιγε αδιάκοπα. Είχε καθί κι' αυτό στον πάγκο, κοντά στο Μαξιμ.

—Δεσποινίς, ακούστε, δεσποινίς, είπε αυτός, είμαι φίλος της αδελφής σου, μου τί μπορώ να κάνω για σένα. Μην κλ θα γίνη καλά.

—Αν ξέρατε τί καλή που ήταν η ελφή μου, είπε το κορίτσι, σκουπίζοντας τα εμά του. Σκεφθήτε πως δεν ήθελε ποτέ να δουν. Με είχε γράψει στο Πανεπιστήμιο και δούε για μένα, καταλαβαίνετε;

—Μα γιατί λες «δούλευε»; Θα βέβαι ξανά.

—Όχι, η αδελφή μου είπε πως ατάσασί της είνε πολύ σοβαρά.

*

Την άλλη μέρα άρχισαν να πηγαν στο νοσοκομείο οι θαυμαστές, οι συνάδελφοι φίλοι της Ντανιέλ, μα σε κανένα δεν έπτόταν να μπη στο θάλαμό της. Ακόμα κι' ο ξιμ και η

Αισθηματικό διήγημα

Εμαθε την είδησι ξαφνικά. Την είχε δει στη σκηνή όλο το βράδυ, ντυμένη με τα τούλια, τις κορδέλλες, τα λουλούδια, τα φτερά πάνω στο άρμονικό, στο λυγρό της σώμα. Την είχε δει, ύστερα, να βγαίνει απ' το θέατρο και για δεκάτη φορά την είχε καλέσει να φάνε μαζί κι' αυτή και πάλι του είχε πει «όχι». Δεν μπορούσε να πιστέψη πως της είχε συμβη αυτό το τρομερό δυστύχημα. Για να πειστή θέλησε να πάη στο νοσοκομείο, μα δεν είχε το κουράγιο. Τον είχαν πληροφορήσει πως η Ντανιέλ είχε πληγωθή σοβαρά. Έπεφτε χιόνι εκείνο το βράδυ και δεν άντελήφθη ένα φορτηγό αυτοκίνητο που έρχόταν κατ' άπάνω της.

Ο Μαξιμ έφτασε, τέλος, νύχτα στο νοσοκομείο κι' άρχισε να ψάχνη μέσα στους θαλάμους μήπως τη συναντήσει. Και πραγματικά τη συνάντησε στο διάδρομο, την κατάλαβε απ' τα νύσσαφένια μαλλιά της, την ώρα που την πήγαιναν με το φορείο στην αίθουσα του χειρουργείου. Έτρεξε προς τα

Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Συναντώνται όλα τα πρόσωπα στο αγρόκτημα του Γκρανβάλ. Η κυρία Λαδόν τρέχει ν' αγκαλιάσει τη Διονυσία. Ο γερο-Λαδόν όμως είναι όπως πάντα δύστροπος κι' ανένδοτος για το γάμο του γιου του με τη Διονυσία. Ο Κάρολος δηλώνει πως χωρίς τη Διονυσία δεν θα μπορούσε να ζήσει. Μά ο πατέρας του δεν αλλάζει γνώμη, μ' όλες τις παρακλήσεις της γυναίκας του.

53^{ον} —Τώρα καταλαβαίνω γιατί μου γράφουν νάρθη δώδ. Μου είχαν στήσει παιδί...
—Ναί, κύριε Λαδόν, είναι παιδί α είπε ο γιατρός Βαρέ.

—Ο γέρος στράφηκε προς το γιό του :
—Εσύ Κάρολε, του είπε αψήχρά, τό ήξερες. Γιατί λοιπόν δεν με προειδοποίησες ;

—Πατέρα μου, δεν ήξερα τίποτα, σου τό όρκισα, διαμαρτυρήθηκε ο νέος. Περίμενα τόν ιδιοκτήτη του αγροκτήματος.

—Α, ναι, τόν ιδιοκτήτη...
—Άλλωστε, πατέρα μου, νά και τό γράμμα, πού έλαβα προχτές.
—Περίττον. Καταλαβαίνω πως δεν ήξερες τίποτα. Καλά. Καλά.

Καί προχωρώντας προς τή νέα, τής είπε, προσπαθώντας του κάκου νά κρύψη τή συγκίνησή του :

—Διονυσία, τόν αγαπάς λοιπόν πολύ αυτόν τό νεαρό ;
—Ναί, κύριε Λαδόν, απάντησε εκείνη ντροπαλά.

—Κι, είναι αλήθεια, Διονυσία, ότi του απαγορεύεις ν' απειθάρη στις διαταγές μου ;

—Ναί, κύριε Λαδόν, και τώρα του απαγορεύω, γιατί ποτέ, ποτέ δεν θα γίνει γυναίκα του, χωρίς τή θέλησή σας.

—Πολύ καλά. Για νά δεχτής νά γίνει γυναίκα του γιου σου, πρέπει νά σου άνοιξω τήν άγκαλιά μου, και νά σε πω κόρη μου. Έστω... Έχεις τίς ιδέες σου. Καί νομίζω πως οι δικές σου ιδέες αξίζουν περισσότερο από τις δικές μου. Δεν σε ήξερα, Διονυσία. Αλλά τώρα βλέπω πως είσαι καλή κοπέλλα. Λοιπόν, σου άνοίγω τήν άγκαλιά μου. Έλα, κόρη μου, νά σε φιλήσω...

Η Διονυσία έπεσε χαρούμενη στην άγκαλιά του γέρου.

Η κυρία Λαδόν, τρελλή από τή χαρά της, άγκάλιασε τό γιό της και τόν φίλησε κλαίγοντας.

—Νά πού είσαι εύχαριστήμένος αυτή τή φορά, είπε ο γερο-Λαδόν στο γιό του. Δεν θα φοβερίζεις πιά τή μητέρα σου κι' έμένα ότi θα φύγεις και θα πάς... δεν ξέρω πού. Άφού αγαπίσαστε τόσο πολύ ή Διονυσία και σύ, θα σας παντρεύουμε. Τό είπαμε πιά.

Καί, στρέφοντας προς τούς άλλους, πρόσθεσε :

—Βλέπετε, είμαι γέρος πεισματάρης, αλλά δεν δίνω και τόση σημασία στα χωράφια και στα λεφτά, όπως νομίζετε, α

—Κύριε Λαδόν, είπε ο κόμης Ντεσσλέρ, κάματε πολύ καλά, και σας σφίγγω τό χέρι !
—Κύριε κόμη, ψιθύρισε ο γέρος, τέτοια τιμή... σε μένα...

Στό μεταξύ, ή Διονυσία κι' ο Κάρολος άλλαξαν έρωτόλογα, έχοντας πλάι τους τήν κυρία Λαδόν.

Η κυρία Λαδόν κι' ή Εύγενία χαμογλούσαν, παρακολουθώντας αυτή τή σκηνή.

—Κύριε κόμη, είπε ο γερο-Λαδόν, μαντεύω και κάτι άλλο: Πρώτα-πρώτα ότi σε είσαστε ο καινούργιος ιδιοκτήτης του αγροκτήματος, κι' ότi θέλετε νά κάμετε τό γιό μου εκμυσθώτi.

—Κύριε Λαδόν, απάντησε ο κόμης, έπιταξέτε μου νά σας πω ότi δεν μαντέψατε τίποτα. Βέβαια, όπως όλοι εδώ, είμαι κι' εγώ εύτυχής για τό γάμο του γιού σου με τή Διονυσία Μορέλ, και σας συγχαίρω για τήν άπόφασή πού πήρατε.

Έλπίζω ότi ο κύριος Κάρολος θα μείνει μερικά χρόνια στο Γκρανβάλ, αλλά δεν είμαι εγώ ο ιδιοκτήτης αυτού του αγροκτήματος.

—Τότε λοιπόν, ποιος είναι ο ιδιοκτήτης ;
—Κύριε Λαδόν, είπε ή κυρία Μορέλ, τό αγροκτήμα Γκρανβάλ είναι ιδιοκτησία τής δεσποινίδας Διονυσίας Μορέλ.

Ο γερο-Λαδόν έμεινε κατάπληκτος.

—Εύγενία, αδελφή μου, τί λές; φώναξε ή Διονυσία.

—Αδελφή μου, απάντησε σοβαρά ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

—Εύγενία, απάντησε ή Εύγενία, δεν έχεις τό δικαίωμα ν' άρνήσαι εκείνο πού ο Λουσιέν, ή μητέρα κι' εγώ σου προσφέρουμε, και πού ο κύριος κόμης...

μης κι' ο κύριος Μουριλλόν τό έπιδοκιμάζουν. Πάρε τό συμβόλαιο, και τώρα θα μάς δεχτής σαν οικοδέσποινα. Μήπως τάχα σε σένα δεν χρωστούμε τό ότi σήμερα είμαστε πλούσιοι; Μήπως σε σένα δεν χρωστούμε όχι μονάχα τόν πλούτο αλλά και τήν εύτυχία; Άλλωστε δεν μπορείς νά πής ότi προσβάλλεσαι, γιατί ο κύριος Λαδόν σου άνοιξε τήν άγκαλιά του και σε είπε κόρη του, ποσού μάθη ότi έχεις προίκα.

—Μά αυτό πιά δεν είναι προίκα... είναι μεγάλη περιουσία! μουμούρισε ο γερο-Λαδόν.

Η Διονυσία έπεσε, κλαίγοντας, στην άγκαλιά τής κόμης της.

—Όρίστε πράγματα, πού δεν τά περίμενα, είπε ο γερο-Λαδόν στη γυναίκα του.

—Κύριε Κάρολε, είπε χαρούμενη ή Εύγενία, όλοι μας έχουμε μεγάλη όρεξη και παρακαλούμε τή δεσποινίδα Διονυσία νά πih νά στρώσουν τό τραπέζι...

Πέρασαν τήν ημέρα τούς στο Γκρανβάλ. Τριγύρισαν από αγρόκτημα, και τό βράδυ, πού θαφενγαν, συζητήσαν για τή διαμονή τής Διονυσίας τις δεκαπέντε μέρες, πού έμεναν ακόμα, ως πού νά γίνει ο γάμος της.

Ο γιατρός Βαρέ πρότεινε νά έπιστρέψω στο σπίτι του.

—Μπα, τό Μπλουά είναι μακριά, είπε ο γερο-Λαδόν. Θα μείνι στο δικό μου σπίτι.

Ο μελλεθάνχτος

Κλεισμένος στο κελλί τών μελλοθανών ο Ραβιό στριφογύριζε πάνω-κάτω σαν όθριο.

Δεν θέλει νά πεθάνη. Θέλει νά ζήσει, νά εκδικηθώ, αν μπορέσει, όλους εκείνους πού τόν κυνήγησαν και τόν κατέστρεψαν.

Νά ζήση... Πώς θα γίνει αυτό; Φυσικά φροντίζει νά υποβάλη μια αίτηση για χαρί και περιμένει τώρα τό άποτέλεσμα. Θα του χαρίσουν τή ζωή; Θα μετριάσουν τήν ποινή του; Κι' αν γίνει αυτό δεν θα πεθάνη στις φυλάκες;

—Όχι! Ο Ραβιό δεν είναι απ' τούς ανθρώπους πού σπαίζουν σ' ένα κελλί, πού τούς βγάδουν απ' τις φυλάκες για νά τούς μεταφέρουν στην τελευταία τους κατοικία, στον τάφο. Ξέρει ν' αντιδράσει, ξέρει ν' αποκτήσει τήν έλευθερία του, φτάνει νά τού δώσουν χαρί.

Μέσα στο μυαλό του Ραβιό στριφογυρίζει από ήμερες μια σκέψη: Η άποδραση.

Με ποιό τρόπο θα μπορέσει νά πραγματοποιήσει τή σκέψη του αυτή; Αυτό δεν τό ξέρει ακόμα. Θα έπωφεληθώ από κάθε ευκαιρία. Είναι ικανός για όλα και μάλιστα τώρα πού νοιώθει τό φτερά του θανάτου νά τόν άγγίζουν.

—Αν τού δώσουν χαρί... Μόνον αυτό σκέφτεται προς τό παρόν.

Τή νύχτα δεν μπορεί νά κοιμηθώ. Τρομεροί εφιάλτες τόν βασανίζουν.

Βλέπει διαρκώς μπροστά του τόν Κορντιέ, τόν ασυνείδητο συνένοχό του. Μόλις σφαλίσουν λίγο τά βλέφαρά του νομίζει πως άκούει κάτι σαν θρόισμα μέσα στο κελλί του.

Πετάγεται άνήσυχος, έντρομος κι' αντίκρύκει τό φονιά τής Κλάρας Γκερέν. Στέκει μπροστά του φρικώδης, άπαίσιος...

—Απ' τή χείλη του τό χλωμό, τή πανιασμένα τρέχει μαύρο αίμα... Τά μάτια του είναι πεταγμένα έξω απ' τις κόγχες τους. Κι' αυτά τά μάτια τόν κυττάζουν άγρια, κληρό, σαρκαστικά!

—Ο Ραβιό νοιώθει κύριο ιδρώτα νά κυλάει στο μέτωπό του. Η καρδιά του χτυπάει δυνατά μέσα στο στήθος του, σαν νά γίνη κομμάτι. Θέλει νά φωνάξει μά δεν μπορεί, δεν έχει τή δύναμη, ή φωνή του πνίγεται, ένα άόρατο χέρι τού σφίγγει τό λαιμό...

Τό άπαίσιο πρόσωπο τού Κορντιέ έχει μια έκφραση σαρκαστική. Από τό στόμα του βγαίνει ένα γέλιο, πού δεν έχει τίποτε τό ανθρώπινο...

Ο Ραβιό νομίζει πως θα τρελλαθώ. Κλείνει τά μάτια του για ν' άποφύγει τό άνατριχιαστικό δράμα. Κι' όταν τά ξανανοίγει ο Κορντιέ, τό φάντασμα τού συνένόχου του είναι εκεί κοντά του...

Κι' όταν τό όραμα σβύση, χαθή, έμφανίζεται άλλη όπτασία, άλλο θύμα τού κακούργου. Είναι μια γυναίκα, περασμένης ηλικίας.

Ο Ραβιό δεν δυσκολεύεται νά τή γνωρίσει. Είναι τό άλλο θύμα του. Είναι ή Κλάρα Γκερέν. Τά λευκά μαλλιά της πέφτουν ξεπλεκτά και άτακτα στους ώμους της... Στάζουν νερό... Νερό και βόρβορο στάζουν και τά ρούχα της τά φτωχικά. Τόν κυττάζει μ' ένα βλέμμα γεμάτο πόνο...

—Νομίζει πως άκούει τή φωνή της, μια φωνή υπόκοψη, πού μοιάζει ώστόσο σαν νάρχεται από πολύ μακριά... Τά λόγια πού άνηχούν είναι έπιτιμητικά... Είν' ένα παράπονο, μια διαμαρτυρία για τήν κακία του, για τή σκληρότητά του...

—Ο Ραβιό δεν δύσκολεύεται νά τή γνωρίσει. Είναι τό άλλο θύμα του. Είναι ή Κλάρα Γκερέν. Τά λευκά μαλλιά της πέφτουν ξεπλεκτά και άτακτα στους ώμους της... Στάζουν νερό... Νερό και βόρβορο στάζουν και τά ρούχα της τά φτωχικά. Τόν κυττάζει μ' ένα βλέμμα γεμάτο πόνο...

—Νομίζει πως άκούει τή φωνή της, μια φωνή υπόκοψη, πού μοιάζει ώστόσο σαν νάρχεται από πολύ μακριά... Τά λόγια πού άνηχούν είναι έπιτιμητικά... Είν' ένα παράπονο, μια διαμαρτυρία για τήν κακία του, για τή σκληρότητά του...

Ο Ραβιό σπώνεται κι' αρχίζει νά θηματίζει, σαν θηρίο μέσα στο κλουβί του. Ο φύλακας απ' έξω δεν τόν άφήνει απ' τά μάτια του.

Η άγρυπνη παρακολούθησή αυτή ένοχλεί τό μελλοθάνον, τόν έκνευρίζει.

Μά δεν μπορεί νά κάνει διάφορικά. «Τό σχέδιο... τό σχέδιο!...» συλλογίζεται.

Δεν έχει νά διαλέξη άνάμεσα σε πολλές λύσεις. Πρώτα-πρώτα πρέπει ν' άπαλλαγώ απ' τό φύλακα. Νά τόν παρأسωρη στο κελλί του.

Τό πράγμα δεν τού φαίνεται δύσκολο. Θα προσποιηθώ τόν έξαντλημένο, τόν άρρωστο. Θα σωριαστώ κάτω, λιποθύμως θέν. Κι' έτσι θα μπορέσω νά παρأسωρη μέσα στο κελλί τό δεσμοφύλακα.

Τι θα γίνει κατόπιν;

Ο Ραβιό ξέρει καλά τή δουλειά του. Καθώς ο φύλακας θα σκύβη επάνω του θα τόν άρπάξει και θα τόν άχορησέψει.

Καί κατόπιν... βλέποντας και κάνοντας, σύμφωνα με τήν παροιμία.

—«Επειτα απ' τις σκέψεις αυτές ο Ραβιό ήρέμησε. Σάπλωσε στο κρεβάτι του κι' έκλεισε τά μάτια του.

Μά δεν κοιμάται. Παρακολουθεί τό δεσμοφύλακα πού στριφογυρίζει απ' έξω και τόν παρακολουθεί από τό κιγκλιδόφρακτο παραθυράκι τις πόρτας. Τόν παρακολουθεί με τήν άκοή...

Συγχρόνως υπολογίζει τήν ώρα πού θα βάλη έμπρός τό σχέδιο του. Πρέπει ν' άφήση νά περάσει λίγο τό μεσημέρι.

Τήν ώρα αυτή, μετά τό γεύμα, όλοι σχεδόν αναπαύονται λίγη ώρα.

—Ικανοποιημένος απ' τις σκέψεις του αυτές ο Ραβιό άρχίζει νά βονγάζ, κρατώντας πάντα τά μάτια του κλειστά. Κι' άκούει τό δεσμοφύλακα νά πλησιάζει και νά στέκεται στο παραθυράκι τής πόρτας.

—Οί ώρες περνούν άργά.

Η ήμερα αυτή είναι κρίσιμη. Θα μάθω αν προέκειται νά ζήση ή νά πεθάνη...

Πραγματικά, δεν έπεσε έξω στους υπολογισμούς του. Λίγο πριν απ' τό μεσημέρι άκούει βήματα στο διάδρομο.

Η ταραχή του είναι μεγάλη.

Θέλει νά σηκωθεί όρθιος, αλλά δεν τό κατορθώνει. Τά γόνατά του λυγίζουν και δαναπέφτει στο κρεβάτι του δαυός, λαχανιάζοντας, σαν νά είχε περπατήσει έπι ώρες!

—Έρχονται!... μουμούριζει.

Φέρνουν τή ζωή ή τό θάνατο;

Τά βήματα σταματούν έμπρός στην πόρτα τού κελλιού του. Άκούει ψιθύρισμα... Είναι ο διευθυντής τών φυλακών και δυό άλλοι. Τί λένε; Γιατί δεν μπαίνουν μέσα; Δεν μπορεί νά καταλάβω στην παραλάλη πού βρίσκονται.

Κάποιοι πλησιάζει στο μικρό άνοιγμα τής πόρτας και κυττάζει μέσα.

Ο Ραβιό πρόφτασε νά διακρίνη τό πρόσωπό του. Είναι ο διευθυντής τών φυλακών.

Κάτι ψιθυρίζουν ακόμα έξω απ' τήν πόρτα και φεύγουν.

Μά κάποιος έμεινε και δηματίζει απ' έξω. Ο φύλακας. Κάθε τόσο πλησιάζει στο άνοιγμα και κυττάζει μέσα. Ο Ραβιό είναι έξαλλος. Έχει μαντέψει τί συμβαίνει.

Η αίτησή του για νά τού δώσουν χαρί άπορρίσθηκε. Γι' αυτό τόν επιβλέπει τώρα άγρυπνα ο φύλακας.

Τό πρωί πριν ακόμα άνατείλη ο ήλιος θα τού τό άνακαινώσουν και όλα θα τελειώσουν πιά...

Δεν πρέπει ν' άμφισβάλω, δεν πρέπει νά χάνω καιρό. Ότι έχει νά κάνει πρέπει νά τό κάνει σήμερα.

Τό σχέδιό του είναι τρελλό. Μά τί σημασία έχει; Ο θάνατος στέκεται πάνω απ' τό κεφάλι του. Καμμία έλπίδα, καμμία σωτηρία.

Πρέπει νά καταστρώσω άμέσως τό σχέδιό του. Ξέρει καλά πως δεν είναι καθόλου εύκολο νά ξεφύγει. Μά καμμία φορά οι πιά τρελλές αποφάσεις, οι πιά άπελπισμένες ένέργειες πετυχαίνουν, χωρίς νά τό περιμένει κανείς.

—Στό κάτω τής γραφής, ψιθυρίζει, είναι προτιμότερος ο θάνατος από μια σφαίρα τών φρουρών απ' τόν έξευτελισμό τού άποκεφαλισμού...

Ο Ραβιό σπώνεται κι' αρχίζει νά θηματίζει, σαν θηρίο μέσα στο κλουβί του. Ο φύλακας απ' έξω δεν τόν άφήνει απ' τά μάτια του.

Η άγρυπνη παρακολούθησή αυτή ένοχλεί τό μελλοθάνον, τόν έκνευρίζει.

Μά δεν μπορεί νά κάνει διάφορικά. «Τό σχέδιο... τό σχέδιο!...» συλλογίζεται.

Δεν έχει νά διαλέξη άνάμεσα σε πολλές λύσεις. Πρώτα-πρώτα πρέπει ν' άπαλλαγώ απ' τό φύλακα. Νά τόν παρأسωρη στο κελλί του.

Τό πράγμα δεν τού φαίνεται δύσκολο. Θα προσποιηθώ τόν έξαντλημένο, τόν άρρωστο. Θα σωριαστώ κάτω, λιποθύμως θέν. Κι' έτσι θα μπορέσω νά παρأسωρη μέσα στο κελλί τό δεσμοφύλακα.

Τι θα γίνει κατόπιν;

Ο Ραβιό ξέρει καλά τή δουλειά του. Καθώς ο φύλακας θα σκύβη επάνω του θα τόν άρπάξει και θα τόν άχορησέψει.

Καί κατόπιν... βλέποντας και κάνοντας, σύμφωνα με τήν παροιμία.

—«Επειτα απ' τις σκέψεις αυτές ο Ραβιό ήρέμησε. Σάπλωσε στο κρεβάτι του κι' έκλεισε τά μάτια του.

Μά δεν κοιμάται. Παρακολουθεί τό δεσμοφύλακα πού στριφογυρίζει απ' έξω και τόν παρακολουθεί από τό κιγκλιδόφρακτο παραθυράκι τις πόρτας. Τόν παρακολουθεί με τήν άκοή...

Συγχρόνως υπολογίζει τήν ώρα πού θα βάλη έμπρός τό σχέδιο του. Πρέπει ν' άφήση νά περάσει λίγο τό μεσημέρι.

Τήν ώρα αυτή, μετά τό γεύμα, όλοι σχεδόν αναπαύονται λίγη ώρα.

—Ικανοποιημένος απ' τις σκέψεις του αυτές ο Ραβιό άρχίζει νά βονγάζ, κρατώντας πάντα τά μάτια του κλειστά. Κι' άκούει τό δεσμοφύλακα νά πλησιάζει και νά στέκεται στο παραθυράκι τής πόρτας.

—Οί ώρες περνούν άργά.

Η ήμερα αυτή είναι κρίσιμη. Θα μάθω αν προέκειται νά ζήση ή νά πεθάνη...

Πραγματικά, δεν έπεσε έξω στους υπολογισμούς του. Λίγο πριν απ' τό μεσημέρι άκούει βήματα στο διάδρομο.

Η ταραχή του είναι μεγάλη.

Θέλει νά σηκωθεί όρθιος, αλλά δεν τό κατορθώνει. Τά γόνατά του λυγίζουν και δαναπέφτει στο κρεβάτι του δαυός, λαχανιάζοντας, σαν νά είχε περπατήσει έπι ώρες!

—Έρχονται!... μουμούριζει.

Φέρνουν τή ζωή ή τό θάνατο;

Τά βήματα σταματούν έμπρός στην πόρτα τού κελλιού του. Άκούει ψιθύρισμα... Είναι ο διευθυντής τών φυλακών και δυό άλλοι. Τί λένε; Γιατί δεν μπαίνουν μέσα; Δεν μπορεί νά καταλάβω στην παραλάλη πού βρίσκονται.

Κάποιοι πλησιάζει στο μικρό άνοιγμα τής πόρτας και κυττάζει μέσα.

Ο Ραβιό πρόφτασε νά διακρίνη τό πρόσωπό του. Είναι ο διευθυντής τών φυλακών.

Κάτι ψιθυρίζουν ακόμα έξω απ' τήν πόρτα και φεύγουν.

Μά κάποιος έμεινε και δηματίζει απ' έξω. Ο φύλακας. Κάθε τόσο πλησιάζει στο άνοιγμα και κυττάζει μέσα. Ο Ραβιό είναι έξαλλος. Έχει μαντέψει τί συμβαίνει.

Η αίτησή του για νά τού δώσουν χαρί άπορρίσθηκε. Γι' αυτό τόν επιβλέπει τώρα άγρυπνα ο φύλακας.

Μαντεύει ότi τόν κυττάζει και τόν παρακολουθεί καχύποπτα.

Έξακολουθεί τό βονγγιτό του, χωρίς ν' άνοίξη τά μάτια του, χωρίς νά κινηθώ, σαν νά είναι βυθισμένος σε ύπνο.

Έξαφνα άκούει τή φωνή τού δεσμοφύλακα :
—Ραβιό!...

Δεν δίνει απάντηση.
—Ραβιό, τί έπαθες; Είσαι άρρωστος; Ο μελλοθάνος συνεχίζει τό παιχνίδι του.

Ο δεσμοφύλακας δεν ύποψιάζεται τίποτα.
Χτυπάει τήν πόρτα και φωνάζει :
—Ραβιό, ζύπνα!

Ο Ραβιό κινείται έλαφρά και μισανοίγει τά βλέφαρά του.
—Τί έχεις, Ραβιό;

Ο μελλοθάνος ανακάθεται στο κρεβάτι του, με τό κεφάλι σκυμμένο, άνασαιώνοντας βαρειά.

—Είσαι άρρωστος, Ραβιό; Βονγούσεες στον ύπνο σου. Τί έχεις;

—Νοιώθω δυνατό ρίγος, φίλε μου. Έχει στεγνώσει ή γλώσσα μου, τό κεφάλι μου πονεί, σαν νά τού μπηγουν πυρωμένα καρδιά!...

—Θες νά φωνάξω τό γιατρό;
—Όχι.
—Κι' όμως...

Ο Ραβιό τού κόβει τή φράση με μια χειρονομία :
—Τι νά τόν κάνω τό γιατρό; Νά σε κυττάξω, Ραβιό.

Ο μελλοθάνος γελάει σαρκαστικά.
—Νά φροντίσω για τήν ύγεια μου; Για τή ζωή μου; Τί άστείο, αλήθεια!... Μά εγώ είμαι ένας καταδικασμένος σε θάνατο!... Αύριο,

ήθελα. Θα έχω πυρετό, όπως καταλαβαίνω. Θες να μου φέρεις ένα ποτήρι νερό. Φίλε μου! Κάνε μου αυτή τη χάρη κι' ο Θεός θα σ' την ανταποδώσει.

Ο δεσμοφύλακας κυττάζει το κανάτι με το νερό που βρίσκεται μέσα στο κελλί, πλάι στο κρεβάτι.

—Δεν έχεις νερό;

—Όχι. Δεν πρόσεξα καθώς δημάτιζα πάνω-κάτω και το έχυσα.

—Περιμένε. Θα σου φέρω ένα ποτήρι.

Ο δεσμοφύλακας φεύγει.

Ο Ραβιό χύνει γρήγορα-γρήγορα το νερό που βρίσκεται στο κανάτι.

Τεντώνεται κατόπιν και σφίγγει τις γραβιές του για να ξεμουδιάσει. Του χρειάζεται όλη η κτηνώδης του δύναμη για να κερδίσει το παιχνίδι.

Ο δεσμοφύλακας είναι δυνατός άντρας. Θα χρειαστεί να παλέψει άγρια για να τον καταβάλει και να τον αφήσει αναισθητό στο δάπεδο.

Στην ανάγκη θα τον δέσει, σκίζοντας σε λουρίδες τα κλισσοκεπιάσματα.

Ούτε σκέφτεται πώς θα βγεί απ' τις φυλάκες, όταν θα δοθεί ελεύθερος έξω απ' το κελλί του.

Ελπίζει όμως στο Διέδρο, που τόσο τον βοήθησε άλλοτε.

★

Τώρα που πλησιάζει η στιγμή της δράσεως νοιώθει τις δυνάμεις του να διπλασιάζονται.

Θ' αγωνισθεί σαν άγριος.

Εξαφνα ακούει θόρυβο στο διάδρομο.

Είπε, χωρίς άλλο, ο δεσμοφύλακας που γυρίζει, φέρνοντάς του το νερό.

Ο Ραβιό πλαγιάζει στο κρεβάτι.

Ο δεσμοφύλακας πλησιάζει στο παράθυρο.

—Ραβιό!... Έδώ είναι το νερό...

Και του περνά το ποτήρι ανάμεσα από τα κάγκελα του μικρού παραθυριού της πόρτας.

Ο Ραβιό σιγοτοιρίζει τα δόντια του με λύσσα. Να πάω ο διάβολος! Αυτό δεν το πρόβλεψε...

Τι θα κάνω τώρα; Θα σηκωθώ να πάρω το νερό ή θα προσποιηθώ ότι δεν είναι σε θέσι να κάνω ούτε ένα βήμα πέρα από το κρεβάτι;

Αυτό όμως δεν είναι φρόνιμο.

Ο δεσμοφύλακας θα υπομισθώ. Δεν πέφτει κανείς «του θανάτου» απ' τη μια στιγμή στην άλλη. Χρειάζεται υπομονή και τέχνη για να πετύχει το κόλπο.

—Δεν ακούς, Ραβιό; Ξαναφωνάζει ο δεσμοφύλακας και τον κυττάζει με προσοχή.

Ο Ραβιό δαγκώνει, ανασπώνει το κεφάλι του και λέει δραχνά:

—Διψώ!...

—Σούφερα το νερό, Ραβιό.

—Α, ναι!... Το νερό... Σ' ευχαριστώ, φίλε μου!... Είσαι πολύ καλός!... Στάσου μια στιγμή!...

—Μα τί έχεις πάλι;

—Σου είπα δεν είμαι καλά. Τώρα νοιώθω σκοτεινός.

—Έλα να πιεις το νερό. Αμέσως ύστερα θα τρέξω στο γιατρό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφόρησε σε κομψό τεύχος συλλογή ποιημάτων του Άρναβαν, με τον τίτλο: «Σκορπία φύλλα».

★

Στη σειρά των εκδόσεων της Κλωστοϋφαντουργικής Βιβλιοθήκης του κ. Π. Γ. Κερασώτη προστέθηκε ένα ακόμη έργο του εδουαρδίου και χαλκένιου συγγραφέως: «Η Ελληνική Κλωστοϋφαντουργία κάτω από το φακό της αμερόληπτης ιστορίας». Πρόκειται για ένα διέλιον που μπορούν να το διαβάσουν ευχάριστα και οι μη ασχολούμενοι με τον κλάδο αυτό της βιομηχανίας μας.

★

Οι εκδόσεις Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25) εκυκλοφόρησαν σε κομψό τόμο το περίφημο μυθιστόρημα του Νικολά Σεγκύρ «Το κορίτσι της αμαρτίας», ένα έργο δραματικό, συναρπαστικό. Πωλείται δρχ. 6.000 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και τα περίπτερα και στις επαρχίες αποστέλλεται στέν προεβάζοντα την αξία του ενός έπιστολης προς το Βιβλιοπωλείον Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Φιλελλήνων 25).

Ο Βασιλεύς διάταξε τη μεταφορά του, τελικά, στη Βασιλίσσα...

ΛΥΟΗΚΕ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ του «Ξιδηρού προσωπίου»;

Ένας άριστοκράτης έγκληματίας και κκοποιός

Πόσα δεν έχουν γραφεί ως σήμερα για τον περίφημο φυλακισμένο της Βασιλίσσης, που έμεινε γνωστός στην ιστορία με το όνομα του «Ξιδηρού Προσωπίου»; Και πόσες υποθέσεις δεν έγιναν για την ταυτότητά του; Ο ίδιος ο Βολταίρος άφινει να υπονοηθεί ότι έπρόκειτο ούτε λίγο, ούτε πολύ, για κάποιον αδελφό του Λουδοβίκου 14ου κι' άλλοι ιστορικοί υποστηρίζαν ότι έπρόκειτο για το νόμιμο διάδοχο του Λουδοβίκου 13ου, ενώ ο Βασιλεύς «Ηλίας ήταν νόθος γιός της Άννας της Αυστριακής — καρπός των σχέσεων της με το δούκα του Βουκίτχινγκ ή τον Μαζαρίνο — και σφετεριστής του θρόνου. Άλλοι έρευνήτες είδαν στον έγκλειστο της Βασιλίσσης τον ίδιο το Μολιέρο, που είχε προκαλέσει τάχα με τα έργα του την όργη του βασιλέως «Ηλίου ή κάποιου 'Ηρακλή Άντωνίου Μαρία Ματτιόλι, που είχε προδώσει τάχα τις μυστικές διαπραγματεύσεις που έκανε ο Γάλλος μονάρχης για να σφετερισθεί το φρούριο του Καζάλε.

Η άσπτηρή ιστορική έρευνα απέδειξε, όμως, άσυστατες όλες αυτές τις φανταστικές υποθέσεις. Άπο τ' άλλα μέρους, ανακαλύφθηκε τελευταία μια σειρά έγγραφων, που διαφωτίζουν τελείως το μυστήριο του «Ξιδηρού προσωπίου».

Πρέπει, πρώτα-πρώτα, να σημειώσουμε ότι η μάσκα που φορούσε στο πρόσωπο δεν ήταν σιδερένια, αλλά βελούδινη. Στο ημερολόγιο της Βασιλίσσης αναγράφονται τα εξής: «Σήμερα, 19 Νοεμβρίου 1702, ή-μέρα Δευτέρα, πέθανε κατά τις 10 το βράδυ ο μυστηριώδης φυλακισμένος, που είχε το πρόσωπο του σκεπασμένο πάντοτε με μια μάσκα από μαύρο βελούδο».

Όσον αφορά την ταυτότητά του, φαίνεται ότι έπρόκειτο για τον Ευστάθιο Ντωζέ, γιό του άρχοντος του Καβούα, που υπηρετούσε με το βαθμό του λοχαγού στο σώμα των σωματοφυλάκων του καρδινάλιου ντε Ρισελιέ. Ο αδελφός του Λουδοβίκος ήταν γενναίος αξιωματικός και έφτασε στο βαθμό του στρατάρχου.

Ο Ευστάθιος δεν ύστερούσε σε θάρρος και ανδρεία, αλλά από τ' άλλο μέρος ήταν έκδοτος σε παντός είδους άκολασίες κι' είχε αξιοθρόνητη φήμη μεταξύ της γαλλικής αλής, που, ωστόσο, δεν διακρινόταν για την ήθικη και την άρετή της. Μεταξύ πολλών άλλων περιπετειών, είχε λάβει μέρος, μαζί με μερικούς νέους της

άριστοκρατίας, σ' ένα θλιβερό έπεισάδιο διακυβερνησε των θείων στην εκκλησία του Ρουασσύ. Η ύποθεσις αυτή προκάλεσε μεγάλο θόρυβο, αλλά οι άρχες πρoτίμησαν να την άφισουν να ξεχασθεί, λόγω του ότι οι ήρωες της έφεραν μεγάλα και πασίγνωστα όνοματα, έπρεπε δέ, σύμφωνα με τους νόμους της έποχής, να καταδικασθούν σε άτιμωτικό θάνατο (άποκοπή της γλώσσας, των χεριών και άπαχονισμό), πράγμα που θα εξέθετε την τάξη των ευγενών στα μάτια του λαού.

Μερικά χρόνια άργότερα, ο Ντωζέ σκότωσε, σε κατάσταση μέθης, ένα νεαρό ύππρητ. Αυτή τη φορά, ο Λουδοβίκος 14ος τον ύποχρέωσε να παραιτηθεί από τη θέση του λοχαγού των βασιλικών σωματοφυλάκων.

Από τη στιγμή αυτή, ο Ντωζέ ρίχτηκε άχαλινωτος στην περιπέτεια και το έγκλημα. Συναναστρεφόταν με κκοποιούς, είχε οργανώσει ληστρικές συμμορίες, που λυμαινόταν τη νύχτα το Παρίσι και τα προάστια κι' είχε λάβει μέρος σε πολλές διαρρήξεις κι' άπάτες. Ο Λουδοβίκος 14ος, μ' όλα που άπόφευγε, για λόγους σκεπτικότητας να καταδικάσει τους ευγενείς, διάταξε αυτή τη φορά τη σύλληψή του, που πραγματοποιήθηκε στις 28 Ιουλίου 1669.

Οι αξιωματικές πράξεις και τα έγκλημάτα που τον βάρυναν ήταν τόσα πολλά, ώστε, αν παραπεμπόταν σε δικαστήρια, θα καταδικαζόταν, χωρίς άμφιβολία, σε θάνατο.

Άλλ' ο Ντωζέ έπρεπε να ζήσει. Κι' ο λόγος ήταν ο εξής: Ο Ευστάθιος είχε ένα θείο από τη μητέρα του, που είχε εκπατρισθεί στον Καναδά κι' είχε σχηματίσει εκεί μια κλοσσαιία περιουσία. Αυτή την περιουσία θα την κληρονομούσε ολόκληρη, γιατί, στο μεταξύ, ο μεγαλύτερος αδελφός του είχε πεθάνει.

Άποασίσθηκε λοιπόν, να έγκλεισθεί ο Ντωζέ στο φρούριο του Πινιερόλ, ως ότου πεθάνει ο θεός του. Μόλις γινόταν κληρονόμος, η περιουσία του θα δημευόταν, μ' άλλα λόγια θα πήγαινε στο βασιλικό ταμείο.

Άλλ' όλα αυτά τα σχέδια κατέρρευσαν, γιατί ο θεός του Ντωζέ πληροφορήθηκε τα συμβαινόντα και, μ' όλη τη μεγάλη ηλικία του, βιάστηκε να παντρευτεί κι' άφισε την περιουσία του στη γυναίκα του και στο παιδάκι που άπόκτησε απ' αυτή.

Στο Πινιερόλ ο Ντωζέ ζούσε όπως κι' οι άλλοι φυλακισμένοι. Δηλαδή χωρίς μάσκα. Άλλά, κατά το Μάρτιο του 1680, διέπραξε ένα καινούργιο έγκλημα. Δηλητηρίασε τον πρώην γενικό επιθεωρητή των Οικονομικών Φουκέ, που έκρατείτο στο ίδιο φρούριο, από την έποχή που είχε πέσει στη δυσμένεια του Λουδοβίκου 14ου.

Ο βασιλεύς διάταξε τότε τη μεταφορά του στο Έγκζιλ, κατόπιν στη νήσο της Άγίας Μαργαρίτας και, τελικά, στη Βασιλίσση. Στην τελευταία φυλακή ο Ντωζέ έφτασε με μια μαύρη μάσκα στο πρόσωπο. Κάτω απ' αυτήν βρισκόταν ένα φίμωτρο, που τον έμπόδιζε να μιλήσει και που του το έβγαζαν μόνον όταν έπρόκειτο να φάει. Ο λόγος ήταν ο εξής: Ο Ντωζέ είχε κάμει αυτό το έγκλημα, έπειτα από ύπόδειξη ενός έπιφανούς συγκρατουμένου του στο Πινιερόλ, του δουκός ντε Λωζέν, που μισούσε θανάσιμα τον Φουκέ, γιατί, στον καιρό της δυναμείας του, είχε εναντιωθεί στο γάμο του με τη «Μεγάλη Δεσποινίδα», που ήταν μικρανεψία του Λουδοβίκου 14ου. Ο βασιλεύς «Ηλίας φοβόταν, λοιπόν, μήπως ο Ντωζέ καταγγείλι το δούκα ως ήθικό άτυπώργα του έγκλήματος που είχε διαπράξει και κλονίση μ' αυτό τον τρόπο το κύρος της άριστοκρατίας μεταξύ του λαού. Για το λόγο αυτό, έλαβε τα μέτρα που άναφέραμε, θέλοντας να καταστήση άδύνατη την επικοινωνία του Ντωζέ με τους φίλους του ή όποιονδήποτε άλλο.

Αυτή είναι, λοιπόν, η άληθινή ιστορία του «Ξιδηρού προσωπίου» που άπασχόλησε όσον καμμία άλλη τους ιστοριοδίφες από τις άρχες του 18ου αιώνας ως τις ήμέρες μας.

ΣΤΗΝ Έπερκαυκασία, το μεγάλο αυτό τμήμα της άπειστης Ρωσίας, ύπάρχει μια πόλις μ' έυδοξο παρελόντος. Η πόλις αυτή είναι η Κουταίς, πρωτεύουσα της άρχαίας Κολχίδος, πατρίδας της Μήδειας.

Η Κουταίς όμως είναι διάσημη και για ένα άλλο λόγο: «Βγάζει παλληκάρια πιο γενναία κι' από λιοντάρια και πασθένες πιο άυροφες κι' από νεράιδες», όπως λέει σ' ένα τραγούδι του ο Λέρμοντωφ.

Άπ' όλους τους βασιλείς που διέπρεψαν στην Κουταίδα, μεγαλύτερη αίγλη έδωσε σ' αυτή την πόλι, μια γυναίκα, η πεντάμορφη Βασιλίσσα Θαμάρ που ολόκληρη η ζωή της στάθηκε ένα θλιβερό δραματικό μυθιστόρημα, με άπίστευτες, με καταπληκτικές περιπέτειες. Η Θαμάρ ανέθηκε στο θρόνο της Γεωργίας το 1180, ύστερ' από τον τραγικό θάνατο του πατέρα της, του βασιλέως Δαυίδ Γ', που τον έπνιξε με τα χέρια του ο ίδιος ο αδελφός του!

Τον καιρό που η Θαμάρ ήταν ακόμα πριγκήπισσα — παιδούλα δεκαπέντε χρόνων — πήρε άντρα ένα Ρώσσο πριγκίπα, τον όποιο άγάπησε με όλη τη δύναμη της παρθενικής καρδιάς της. Στην αρχή ο σύζυγός της ήταν καλός και τρυφερός μαζί της. Όταν όμως άργότερα η Θαμάρ έγινε βασίλισσα, ο σύζυγός της, που δεν μπορούσε να συμβασιλεύσει έπειδή ήταν από άλλο τόπο, συνέλαβε το σατανικό σχέδιο να διαδώ η γυναίκα του απ' το θρόνο, με την κατηγορία ενός μεγάλου παραπτώματος. Έτσι θα είχε το δικαίωμα να γίνη αυτός βασιλιάς και να εξουσιάζει μόνος του το μεγάλο εκείνο κράτος... Η Θαμάρ έρωτευμένη ακόμα μαζί του δεν μπορούσε να φαντασθεί πώς ζέστεινε ένα φίδι στην άγκαλιά της.

Η τραγική αλήθεια της άποκαλύφθηκε την ήμέρα που ο σύζυγός της την καταγγείλει στο λαό ότι είχε δέχεν άνομες σχέσεις μ' ένα μαύρο σκλάβο των άνακτόρων!... Ο λαός — κοπάδι πάντα άβουλο κι' εύκολόπιστο — πίστεψε στα πλανερά λόγια του συζύγου της και ζήτησε την άυστηρή τιμωρία της Βασιλίσσης, που άτίμωσε μ' ένα βδελυρό έρωτα το θρόνο της Γεωργίας!

Μα οι ψευδομάρτυρες που τούς είχε πληρώσει ο πριγκίπας για να καταθέσουν πώς είδαν τη Θαμάρ στην άγκαλιά του μαύρου σκλάβου, όταν βρέθηκαν μπρός στους δικαστές, όταν άντίκρουσαν το βουβό μ' αφήφανο πόντο της πεντάμορφης Βασιλίσσης — που δεν καταδεχόταν ούτε να άπολογηθεί — μετάνοισαν και πέτοντας στα γόνατα, εξομολογήθηκαν στους δικαστές όλη την αλήθεια, με δάκρυα συντριβής στα μάτια.

Η είδησι αυτή προξένησε κατάπληξι σ' όλους τους Γεωργιανούς.

Συνέλασαν άμέσως τον πριγκίπα, που έτρεμε τώρα από το φόβο του, και κάθισαν αυτόν στο έδωάιο του κατηγορουμένου. Και οι ίδιοι οι δικαστές, που έπρόκειτο να καταδικάσουν τη Βασιλίσσα για ένα φανταστικό έγκλημα, καταδίκασαν τον πριγκίπα σε θάνατο με σκληρά βασανιστήρια, για τη βδελυρή του πράξη. Τότε η Θαμάρ έδειξε όλο το μεγαλείο της καρδιάς της.

Δεν μπορούσε να ξεχάσει πώς ο έλεεινός εκείνος άνθρωπος που την κύτταζε τώρα με βλέμματα γεμάτα άγνία και ίκεσία, ήταν ο πρώτος άντρας που άγάπησε στη ζωή της.

Και τον συγχώρησε! Του χάρισε τη ζωή σ' άνάμνησι της πρώτης τους άγάπης, με τον όρο όμως να φύγη από την Κουταίδα και να μη ξαναπατήσει το πόδι του στη Γεωργία.

Όστόσο ο άνάσιος αυτός άνθρωπος αντί να μεταμεληθεί για την πράξη του, μίσωσε περισσότερο τη σύζυγό του! Και ώρκίστηκε να την έκδικηθεί.

Φεύγοντας λοιπόν από την Κουταίδα, τράβηξε για την Κωνσταντινούπολι.

Εκεί συναντήθηκε με πολλούς στρατηγούς του Βυζαντίου, από εκείνους που πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους σε όποιον τους πληρώνε. Έμίσθωσε πολλούς απ' αυτούς, στρατολόγησε μερικές χιλιάδες άνδρών και τούς ώδηγησε στη Γεωργία για να εκθρονίσουν τη Θαμάρ.

Η πρώτη του όμος έκστρατεία είχε τραγική άποτυχία. Τα στρατεύματα της Θαμάρ άποδεκάτισαν τ' άτακτα στήθη του πριγκίπου. Όστόσο εκείνος δεν έχασε το θάρρος του. Άφου περιπλανήθηκε κάμποσο καιρό στα βουνά και στα

Θαμάρ, η πονεμένη βασίλισσα

της ζούσε ακόμα. Τον κινήθηκε μόνη της στις χαράδες και στους λόγγους.

Και τέλος τον συνάντησε σε μια βουνοκορφή. Όρμησε πάνω του με γυμνό το σπαθί της. Ο πριγκίπας κατάκοπος, εξαντλημένος από τη μάχη, γονάτισε μπροστά στη γυναίκα του και ζήτησε τη συγγνώμη της.

—Δεν σε πιστεύω πιά! του άποκρίθηκε η Θαμάρ. Έτοιμάσου να πεθάνεις!...

Και μ' ένα χτύπημα του σπαθιού της, έκοψε το κεφάλι του συζύγου της — το κεφάλι αυτό που το είχε άλλοτε χαιδέψει με τόση τρυφερότητα, που το είχε γεμίσει φιλία! Κατόπιν έσκυψε, το πήρε από κατοχής ματωμένο, το κύτταξε αμίλητη και κάτωρη και το τύλιξε στο μανδύα της...

Ύστερ' από την περιπέτεια αυτή, η ώραία Θαμάρ έχτισε ένα μοναστήρι έξω από την Κουταίδα και περνούσε εκεί τον περισσότερο καιρό της, προσευχομένη διαρκώς.

Στο μοναστήρι αυτό ύπήρχε ένα δωμάτιο, όπου κανείς δεν είχε το δικαίωμα να μπει. Στο δωμάτιο εκείνο, η Θαμάρ φύλαγε βλοσυρόμενο το κεφάλι του συζύγου της, μέσα σ' ένα σκαλισμένο χρυσό κιώτιο. Οι άνθρωποι του περιβάλλοντός της την έβλεπαν συχνά να μπαίνει στο δωμάτιο αυτό και να μένη πολλές ώρες. Κι' όταν έβγαине πάλι έξω τα μάτια της ήταν κλαμμένα.

Φαίνεται πώς η Θαμάρ δεν έπα-

—Δεν σε πιστεύω πιά! του φώναξε η Θαμάρ. Έτοιμάσου να πεθάνεις!...

ψε ποτέ ν' άναπα τον άπιστο άντρα της. Κι' αν και νέα και ώραία, έζησε χωρίς άλλον έρωτα ως το τέλος της ζωής της. Έθαψε τα δροσερά νερά της στο μοναστήρι, πλάι στο κούμενο κεφάλι του μόνου άντρα που άγάπησε, μα που την πρόδωσε αίσχρα και τον σκότωσε με τα ίδια της τα χέρια!...

Κι' όταν πέθανε, μέσα στο φέρετρό της έκλεισαν και το βλοσυρόμενο κεφάλι του συζύγου της, που τόσο τον είχε άγαπήσει!...

χωριά του Καυκάσου, κατόρθωσε να μαζέψη με άπατηλές ύποσχέσεις μερικές έκτοντάδες άγριων-βρώπων. Και με το στρατό αυτό, εξεστράτευσε για δεύτερη φορά εναντίον της Θαμάρ...

Η Θαμάρ έχασε την ύπομονή της αυτή τη φορά. Μπήκε η ίδια επί κεφαλής του στρατού της και έπετέθη κατά του πρώην συζύγου της, με την άπόφασι να ξεμπερδέψη μια γιά πάντα μαζί του. Και η νίκη στεφάνωσε τ' όπλα της!

Οι Καυκάσιοι σκορπίστηκαν συντριμμένοι στα γύρω βουνά. Μα η νίκη δεν ήταν πλήρης για τη Θαμάρ, αφού ο άθλιος σύζυγός της ζούσε ακόμα. Τον κινήθηκε μόνη της στις χαράδες και στους λόγγους.

Και τέλος τον συνάντησε σε μια βουνοκορφή. Όρμησε πάνω του με γυμνό το σπαθί της. Ο πριγκίπας κατάκοπος, εξαντλημένος από τη μάχη, γονάτισε μπροστά στη γυναίκα του και ζήτησε τη συγγνώμη της.

—Δεν σε πιστεύω πιά! του άποκρίθηκε η Θαμάρ. Έτοιμάσου να πεθάνεις!...

Και μ' ένα χτύπημα του σπαθιού της, έκοψε το κεφάλι του συζύγου της — το κεφάλι αυτό που το είχε άλλοτε χαιδέψει με τόση τρυφερότητα, που το είχε γεμίσει φιλία! Κατόπιν έσκυψε, το πήρε από κατοχής ματωμένο, το κύτταξε αμίλητη και κάτωρη και το τύλιξε στο μανδύα της...

Ύστερ' από την περιπέτεια αυτή, η ώραία Θαμάρ έχτισε ένα μοναστήρι έξω από την Κουταίδα και περνούσε εκεί τον περισσότερο καιρό της, προσευχομένη διαρκώς.

Στο μοναστήρι αυτό ύπήρχε ένα δωμάτιο, όπου κανείς δεν είχε το δικαίωμα να μπει. Στο δωμάτιο εκείνο, η Θαμάρ φύλαγε βλοσυρόμενο το κεφάλι του συζύγου της, μέσα σ' ένα σκαλισμένο χρυσό κιώτιο. Οι άνθρωποι του περιβάλλοντός της την έβλεπαν συχνά να μπαίνει στο δωμάτιο αυτό και να μένη πολλές ώρες. Κι' όταν έβγαине πάλι έξω τα μάτια της ήταν κλαμμένα.

Φαίνεται πώς η Θαμάρ δεν έπα-

Επιμένετε για την αγνότητα των προθέσεων σας και την αγκαλιάζετε σαν άγνωστος φίλος...

Οδηγός του συγχρόνου Δόν Ζουάν

Πώς κατακτώνται οι διάφοροι τύποι των γυναικών

Στο Παρίσι εξεδόθη πρό μινός ένα βιβλίο, που έγινε κυριολεκτικά ανάρπαστο. Πρόκειται για το «Εγχειρίδιο του καρδιοκατακτητή», του Ζαν Ντοτούρ, στο οποίο υποστηρίζεται με τον πιο πειστικό τρόπο, ότι κάθε άντρας μπορεί καλύτερα να παίζει τον ρόλο του Δόν Ζουάν, αρκεί να ξέρει πώς θα φερθεί στις γυναίκες. Μερικές από τις συμβουλές του συγγραφέως — οι σπουδαιότερες και βασικότερες — για την κατακτάση των γυναικών είναι οι ακόλουθες:

Η επίθεσις κατά μέτωπον

Όταν είσατε βέβαιος ότι έχετε προστά σας μία γυναίκα εξοικειωμένη στις άντρες αισθηματικές επιθέσεις, μπορείτε να της πείτε άφοβα, χωρίς περιστροφές: «Κυρία μου, σας παθαί και θέλω να γνωριστούμε στενότερα!» Την ίδια φράση μπορείτε να την πείτε και σε τόσο άστεισμο, χωρίς να δείξετε φυσικά ότι επιμένετε, ώστε να μη βρεθείτε και πολύ έκθετοι. Όταν σιδηρώσετε, όμως, κι αν προφέρει αυτή τη φράση, το αποτέλεσμα θα είναι μάλλον ικανοποιητικό. Η κυρία που θα σας ακούσει, θα δείξει μίαν ανησυχία, κάποια κρυφή ανησυχία, που θα σας είναι πολύ εύκολο να την εκμεταλλευθείτε. Υπάρχουν, τέλος, και περιπτώσεις, που ένας άντρας και μία γυναίκα ανταλλάσσουν βλέμματα γεμάτα πόθο απ' την πρώτη στιγμή που θ' αντικρύσουν ο ένας τον άλλο. Μία απλή φράση τότε είναι αρκετή για να επιταχύνει τα γεγονότα.

Το κόλπο της άγνης φίλης

Όταν μία γυναίκα σας λέει ότι ο Ζάν, ο Λουί ή ο Ερνέστος είναι κάποιος φίλος της, να είσατε μελλον βέβαιος ότι ο Ζάν, ο Λουί ή ο Ερνέστος διατέλεσαν έρωστα της.

MENTIOYM

Ελπίς Παυλάτου
Βραβείον 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών, δόξας Κρήτης 6 (παρόδος Λισίων πλατεία Βάθης).
Δέχεται καθ' ἐκάστην. Τηλέφ. 52-869

Εσείς πάντως θα δείξετε ότι πιστεύετε στα λόγια της και ότι δεν πονηρεύσατε για τις σχέσεις της αυτές. Επαναλαμβάνετε τις λέξεις «άγνη φίλη» κατά κορον κι επιμένετε για την αγνότητα των προθέσεων σας. Την πιάνετε από το μπράτσο, σαν άγνωστος φίλος, της σφίγγετε το χέρι σαν άγνωστος φίλος, την αγκαλιάζετε σαν άγνωστος φίλος, την χαϊδεύετε σαν άγνωστος φίλος. Τρεις μέρες αργότερα, την κατακτάτε, τέλος, ολοσχερώς... σαν άγνωστος φίλος. Από εκεί και πέρα θα δέτε αν θα διατηρήσετε τον τίτλο του άγνωστου φίλου... χωρίς να είσατε πλέον άγνωστος φίλος!

Το κόλπο της σιωπής

Υπάρχουν πολλά είδη σιωπής. Αυτό που θα χρησιμοποιήσετε για να επιτύχετε την κατάκτηση μιας γυναίκας πρέπει να είναι αρκετά μελετημένο. Θα την κυττάτε με βλέμμα ταραγμένο και τα νείλη σας θα τρέμουν, χωρίς να αρθρώνουν την παραμικρή λέξη. Πιάνετε το χέρι της με την αδεξιότητα έρωτευμένου γυμνασιόπαιδους και το σφίγγετε. Θα σας το αποσύρει. Εσείς, όμως, θα το ξαναπιάνετε πιο θαρρετά. Εκείνη θα το τραβήξει πάλι, θα το ξαναπιάνετε και στο τέλος θα το αφήσει μέσα στο δικό σας. Θα εξοικειωθείτε, ωστόσο, να την κυττάτε, χωρίς να βγάλετε μιλιά. Σιγά-σιγά, θα τραβήξετε το χεράκι της προς τα χείλη σας και θα το φιλήσετε. Αν δέτε ότι δεν θύμωσε, τότε να είσατε βέβαιος ότι η υπόθεσις βρίσκεται σε καλό δρόμο.

Το κόλπο της σιωπής παρουσιάζει τα εξής πλεονεκτήματα: Δεν κουράζετε τη σκέψη σας για να βοηθήτε πρωτότυπες και ωραίες φράσεις. Γλυτώνετε από ένδεχόμενες γκάφες. Δεν λέτε πράγματα που θα μπορούσαν να φανούν βλακώδη. Κάνετε τη γυναίκα να σας θεωρήσει σοβαρό, έντιμο και απαλλαγμένο από το επίκινδυνο ελάττωμα της φλυαρίας.

Το κόλπο της άφηνρ. μύδας

Την αφήνετε να μιλήσει συνεχώς χωρίς να τη δια-

κόπτετε. Λίγο ενδιαφέρει τι λέει. Προσποιώσαστε ότι δεν την ακούτε. Το βλέμμα σας θα είναι ασημένιο, όμοιο, χωρίς να προσηλώνεται σε όρισμένο αντικείμενο. Ξαφνικά, θα σας ρωτήσει:

—Μα δεν με προσέχετε, λοιπόν; Ονειροπολείτε;

Θα κάνετε πως ξαφνιάζεστε και θ' απαντήσετε:

—Τί;... Πώς;... Δεν σας άκουσα καλά;... Συγνώμη. Η αλήθεια είναι ότι δεν άκουγα τί μου λέγατε. Ήμουν ασημένιος... Κιττάζα τα μάτια σας... Παρακολουθούσα έκστατικός τών κινήσι των χειλιών σας...

Θα την δέτε να ξαφνιάζεται. Δεν το περίμενε καθόλου αυτό. Θα κοκκινίσει, θα δείξει ένα είδος άμνησινίας και δεν θα ξέρει τι να απαντήσει. Αυτό θα κρατήση περί τα δέκα δευτερόλεπτα. Επωφεληθήτε, για να κάμπετε την επίθεσί σας. Αρχίστε πλέον να μιλάτε όρμητικά, με θέρη, με φωνή που να πάλλεται από συγκίνηση. Εκθειάστε τη γοητεία του προσώπου της, τη μουσικότητα της φωνής της, την αρμονία των κινήσεων της... Ταυτοχρόνως, πλησιάζετε, όσο περισσότερο μπορείτε, και πάρετε το χέρι της μέσα στο δικό σας... Σε λίγο θα της το φιλήσετε χωρίς να δείξει και μεγάλη δυσφορία. Τη συνέχεια θα την βρήτε μόνος σας.

Το κόλπο της ψυχικής λλυσέως

Σταματάτε στη μέση μιλάς φράσεως, παίρνετε ύφος έκστατικό και της ψιθυρίζετε:

—Πρέπει να είσατε πολλά αισθηματικός τύπος. Το βλέπω στα μάτια σας, στον τόνο της φωνής σας, σε όλες σας τις εκδηλώσεις.

Εκείνη θα χαμογελάσει κολακευμένη και θα βελήση να σας διαψεύσει. Χαμογελάτε και σείς, αλλά δεν ανακαλείτε... τη «διάνωσι» σας. Πάντοτε άσπρε στις γυναίκες να τις θεωρούν αισθηματικές. «Αν η κυρία με την οποία μιλάτε είναι πραγματικά αισθηματική, θα γοντευθεί από τα λόγια σας. Θα σκεφθεί ότι και σείς είσατε αισθηματίας. «Αν πάλι είναι ψυχρού χαρακτήρος πάλι θα κολακευθεί. Θα σας αντικρούσει, πάντως με φωνή γεμάτη δειλία, αλλά σείς θα επιμένετε. Και το κόλπο θα πετύχει. Αρκεί να της πείτε ότι έχει δίκιο να φυλαγεται από τους άντρες, γιατί οι περισσότεροι είναι αναισθητοί και κινικοί. Θα σας πάρη για υπεραισθηματία και θ' ανταποκριθεί, χωρίς μεγάλους δισταγμούς στο φλογερό σας αίτημα.

Μελετήσατε τα παρακτινικά όλα αυτά και ανάλογα κινείστε την τακτική σας, ή στρατηγική σας. Γιατί οι γυναίκες είτε δώως τα φρούρια. Ζήτημα πολιορκητικής τακτικής είναι η εκπόρθησί τους. Ένα φρούριο δεν ανθίσταται αιώνια. Το ίδιο και οι γυναίκες. Παροδίδουν τα δπλα στον καλό στρατηγό.

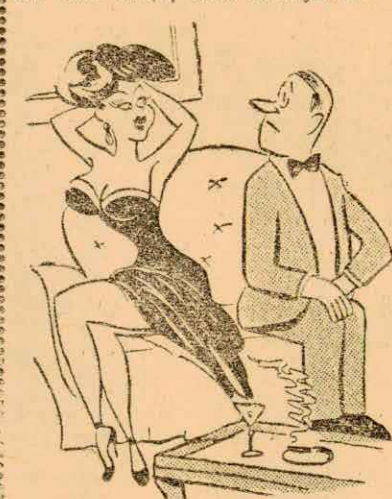
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο παραχαράκτης: Για να βοηθήσουμε την κυβερνήσι στην προσπάθειά της για την εξοικονόμηση χαρτον, από δω και πέρα θα τυπώνουμε μόνο είκοσαχίλιαρα!...

—Απορώ, αντρανι μου, πώς δεν σου άρεσει το καπέλλο μου, αφού δεν σου είπα ακόμη πόσο κοστίζει!...

—Κρίμα τ' όνομά σας, κύριε Καραφωτιά!...

Ο Πατριάρχης Γρηγόριος και η ανάστασις του Γένους

Τα υπέρτατα λόγια του Γερμανού Παλαιών Πατρών στη Βεστίτσα

Ο καπετάν Γιάννης Φαρμάκης δεν ήταν παλληκάρι μόνο στις μάχες. Ίσως μεγαλύτερη τόλη, από κείνη που έδειχνε στους πολέμους, του χρειάστηκε όταν κίνησε να πάη στο Άγιον Όρος για να δρής τον Πατριάρχη Γρηγόριο, να «συναγορεύη» μαζί του και να τον υπάση στο υστήριο της Φιλικής Έταιρείας. Ο Γρηγόριος —που σε λίγο ξαναγινόταν Πατριάρχης στην Κωνσταντινούπολη— ήταν τότε εξοριστός στον Άθω.

Και να τί έγινε με το Γρηγόριο και το Φαρμάκη εκεί:

Ο Γρηγόριος αντί να κατηχηθεί έκατηχε κι' αντί να διδαχθεί έδιδε.

Είπε στο Φαρμάκη:

—Σε κάθε κίνησι του Γένους ο Πατριάρχης πρέπει να είναι έμπρός. Να οδηγεί και να πέτη πρώτος! Να πής στους ανωτέρους σου, ότι δεν δέχομαι τη μυσή. Γίνουμαι μέλος της Φιλικής Έταιρείας, να δεν όρκίζομαι. Ο Πατριάρχης δεν όρκίζεται ποτέ, μόνο υπόσχεται. Ο Πατριάρχης ενεργεί, ό,τι θεωρεί σύμφωνο με το μεγάλο σκοπό της Έταιρείας, αλλά δεν μπαίνει κάτω από άλλους. Όσο το Γένος είναι δουλωμένο, ανώτερη Αρχή από τον Πατριάρχη δεν υπάρχει. Ο Πατριάρχης δεν καταγράφεται στον κατάλογο των Μελών της Έταιρείας. Αλλόιομο στο Γένος αν ανακαλυφθή σ' αυτόν γραμμένος! Ακούω, αλλά δεν υπακούω, εκτελώ, αλλά δεν το όμολώ. Δέχομαι ακέραιο το πνεύμα, αλλά όχι το γράμμα της Έταιρείας. Θα φτιάξω τάχα σχολεία και θα κάνω γι' αυτά έράνους, μα όλες τις εισφορές θα τις διαθέσω για την έπιτυχία του ιερού σκοπού μας. Θα κυττάω να συμπληρώσω τις κορυφές του τόπου και να τις λυτρώσω απ' την αλυσή και το πάθος. Το παραδειγμα του Ίησού ζητάει θυσία του ποιμένου για χάρι των πολλών, κι' όταν έρθη ή στιγμή αυτή, θα φωνάξω: Γεννηθήτω το θέλημα του Θεού! Αυτά να πής στους ανωτέρους σου.

Σε λίγο ο Πατριάρχης, κι' όταν πιά είχε ξαναγυρίσει στην Πόλη, ως Γρηγόριος Ε', έτοιμάσε μέσα στο σπίτι του μία μυστική κ.α.τ.α.π.κ.τ.η. και στο βάθος της έχτισε ένα μικρό εκκλησάκι. Εκεί γινόταν η μυσή των Φιλικών από τον Πατριάρχη. Εκεί έμαθαινε τα νέα. Κι' από εκεί έδινε τις οδηγίες στους Έφόρους.

Στον Άλ. Υψηλάντη έγραψε μόνη τη λέξι: «Φ ρ ο ν η σ ι ς», και στον πλούσιο Ζωσιμά τη λέξι: «Β ο ή θ ε ι ο ς».

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΈΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΟΜΑΔΑ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Την κριτική του μεγάλου ποδοσφαιρικού αγώνος Έλλάδος — Ιταλίας, που θα διεξαχθή στο Παλέρμο την 8η Απριλίου, θα γράψω ό έκλεκτος συνεργάτης μας κ. ΤΑ ΚΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ, ό όποιος και συνοδεύει τους διεθνείς μας στην Ιταλία.

Κάποτε πήγε και είδε τον Πατριάρχη ένας έμπιστος απεσταλμένος της Φιλικής Έταιρείας. Ήταν τότε που οι Τούρκοι άρριξαν να υπομιάζονται το Πατριαρχείο.

—Αν κινδυνεύη ή ζωή σας, είχε πη αυτός στον Γρηγόριο Ε', υπάρχει έτοιμο πλοίο για να φύγετε, και όσα χρήματα θέλετε...

—Ακούσε, απάντησε, κάτι που θα σου πώ: Ο Υψηλάντης κι' ό Ζωσιμάς βρίσκονται σε κάποια πλάνη άναφορικά με το άτομό μου. Τίποτα ποτέ ούτε ζήτησα, ούτε θέλησα για μένα! Τα λεφτά χρειάζονται για τον Άγωνα, και γι' αυτό τα ζητώ. Όσο για το πλοίο που μου λές, ας μείνη. Γιατί μπορεί να χρειαστή να περνώω το πτώμα μου.

Ο Πατριάρχης Γρηγόριος, προβλέποντας το τέλος του στην άγχωνη, μαζέψε διαστικά, πριν άρχισή ή Έπανάστασι του 21, όλα τα Βυζαντινά κειμήλια από πανοπλίες, θασιλικές αμφιέσεις κι' άλλα χρυσοποίκιλα σκεύη και τα έστειλε στον Μητροπολίτη Άθωνών Διονύσιο, με την έντολή να τα κρύψη. Ο Διονύσιος πριν εύλογήσι τη σημαία της Έπανάστασος στην Άθήνα και πριν περνώω, σ' έπισημότατη τελετή, με τη σπάθη του στρατηγού τον Όδυσσέα Άνδρουτσο, τον ήρωα της Γραβιάς, είχε φροντίσει να ασφαλιστούν όλα τα Βυζαντινά αυτά κειμήλια του Πατριαρχείου, όπως και οι διδωλίες των μοναστηριών και των σχολείων της Άττικής, μαζί με την περιήρη διδωλίες της Κοινότητας Άθωνών, στη Μονή Φανερωμένης της Σαλαμίνας.

«Σας πένμπουμε — λέει το γράμμα του Μητροπολίτη Άθωνών, που σώζεται — Πανοσιώτατε ήγούμενε, όλα τα πολύτιμα σκεύη των εκκλησιών μας, των προπατορών μας, τάς διδωλίες κλπ., και παρακαλούμε να τα φυλάξετε όλα καλά, έως ότου άποκατασταθ ό Γένος μας».

Τα μοναστήρια τότε δεν φρόντιζαν μόνο για τη θρησκεία, τα γράμματα, τις τέχνες και την περίθαλψι του λαού. Δουλεύανε και για την άνάστασι του Γένους.

Σχετικά ό Φιλικών γράφει:

«Η Έκκλησία, ως μητρη ήδη όλων των Έλλήνων, άντειχε γενναία έναντίον των όχληρών έπιδωλών. Προβλεπτικοί νόες του Ιερατείου έρρυθμισαν δαδμηδόν τον διοργανισμόν της και εκείνον του Κλήρου, και ώδήγησαν το Έθνος εις ύπαιρξιν καλύτεραν υπό τον δεσποτισμόν, προπαρασκευάσαντες αυτό εις τα μεγάλα επιχειρήματα...»

Από τη σειρά των μεγάλων του Ιερατείου προέρχεται και ό Παλαιών Πατρών Γερμανός. Άλγες δδωλίες πριν άρχισή ή Έπανάστασι κι' εύλογήσι τη σημαία της, είχε πάει στη Βεστίτσα (Άγιον) στο σπίτι του Άγγ. Μελετόπουλου, όπου ήταν συναγμένοι πολλοί προύγοντες. Για να μη υπαινύνη γυναίκες στον όντα όπου κουσουλίσαν, ό διάκος του Γερμανού Πατρών, έδωσε το γλυκό. Μα στο βάσο πάντα ήταν πλήθος μαζευμένα τα υμνήματα.

—Μυρμηγκία, μυρμηγκία, θα μας φάνε το γλυκό, Δεσπότη μου, έίπε ό νοικοκύρης στον Γερμανό, υπονοώντας πως οι έχθροι ήταν πολλοί.

—Μυρμηγκία, άρχοντα κύρι Άγγελή, έίπε τότε ό Δεσπότης, μα θα τα χαλάσωμε με του Θεού το θέλημα... Αί, τί λές, έσύ, καλό παλληκάρι. Μητρώ; ρώτησε, ύστερα, το γυιό του Μελετόπουλου.

—Αλήθεια, Δεσπότη μου, κι' αν δεν τους χαλάσωμε τους έχθρούς, ας πεθάνουμε καλύτερα!

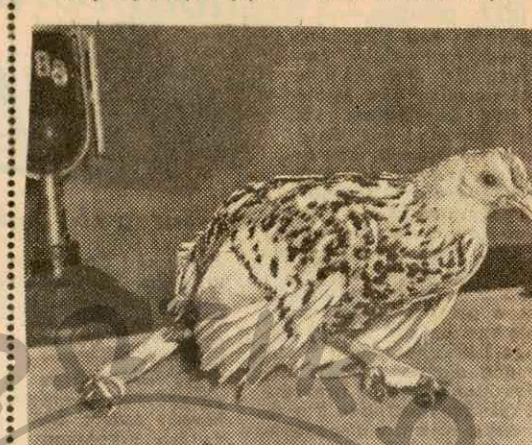
—Έχε την εύχή μου! έίπε ό Γερμανός. Άμποτε όλοι νάχουμε τη δική σου την καρδιά...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑ... ΣΩΒΡΑΚΑ

Πρό ήμερών, μία όμάδα από 9 φοιτητές του Πανεπιστημίου Ρήνινγκ του Λονδίνου κατέπληξε τους πούριανούς Λονδρέους. Για να διαμαρτυρηθούν για τα διδασκτρα, που ατέλησαν υπερβολικά τελευταία, οι φοιτητάι διέσχισαν με την πρωτότυπη αυτή περιβολή τους πιά κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας κι' έφτασαν στο Υπουργείο Παιδείας, αλλ' όπως ήταν φυσικό τους άπαγορεύτηκε ή είσοδος. Χωρίς ν' άπογορευθούν από την άποτυχία τους, πήγαν τότε εν σώματι στη Βουλή των Κοινοτήτων. Κι' εκεί όμως δεν κατόρθωσαν να μπουν και να εκθέσουν τις απόψεις τους παρά άφω φόρεσαν τα παντελόνια τους...

Η ΚΟΙΤΑ ΠΟΥ ΠΑΤΙΝΑΡΕΙ

Ένας νέος Αμερικανός σταθμός τηλεόρασεως προσέφερε στους θεατάς και άκροατάς του ένα μοναδικό θέαμα παρουσιάζοντας τους για πρώτη φορά την «κοίτα που πατινάρει». Η κοίτα αυτή λέγεται Χόνεϊ και άήκει στον Τζών Χόλλιντση, που είναι και ό γυμναστής της. Ο Αμερικανός αυτός κατόρθωσε με την υπομονή του όχι μόνο να μάθη την κοίτα του να πατινάρη, αλλά και να ξεφωνήσι σαν κοκκοράς!

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΗ ΦΟΡΜΑ ΤΟΥΣ

Το μεταλλικό αυτό έλασμα, που επινόηθηκε από έναν πρακτικό Αμερικανό, διατηρεί τα παπούτσια σε καλή φόρμα και τα έμποδίζει να γυρίσουν προς τα έπάνω. Είναι κατασκευασμένο από άσφαλι καλής ποιότητας και κοστίζει μισό δολάριο.

ΕΙΧΕ σκοτεινιάσει. Εξω από το φως του δρόμου, δέκα μέτρα πέρα, είχε κίελας ανάψει. Ο Τζών Κορνταϊν, σιγομουρμουρίζοντας ένα τραγουδάκι, έβδυσε τα φώτα του καταστήματός του, «Ραδιόφωνα με δόσεις», και κινήθηκε προς την έξοδο, ικανοποιημένος που η μέρα του είχε πάει καλά από άποψη εισπράξεων.

Καθώς πλησίαζε στην πόρτα, είδε ένα διαδότη να σταματά μπροστά στην είσοδο του αντικρινού ένεχυροδανειστήριου, να κυττάζει γύρω και να χώνεται βιαστικά μέσα στο μι-

κωσε και, καθώς ανθρωπώνονταν, το φως του δρόμου φώτισε το πρόσωπό του κι' ο Κορνταϊν διέκρινε καθαρά τα χαρακτηριστικά του. Ήταν ένα γυνώιδες πρόσωπο με γαμψή μύτη και μαύρο λεπτό μουστάκι.

Την ίδια στιγμή, ο άγνωστος τόβαλε στα πόδια και

θέσπετε ένόρκως στο δικαστήριο ότι αυτός είναι ο άνθρωπος που είδατε να βγαίνει από το κατάστημα του Τζιούλ λίγες στιγμές έπειτα από τον πυροβολισμό;

—Απολύτως βέβαιος! απάντησε ο Κορνταϊν.

Ο άνθρωπος που είχε ανά-

τος ήταν ο άνθρωπος, που είχα δει να βγαίνει από το κατάστημα του γερο-Τζιούλ! Κι' όμως το ίδιο θα μπορούσε να όρκιστεί και για τον Σλίμ Ντόναλ...

Όταν την άλλη μέρα ο Κρόφφοντ συνελήφθη και τον παρουσίασαν στον Κορνταϊν, ο τελευταίος αναγκάστηκε να όμολογήσει στον άνακριτή πως δεν ήταν σε θέση να πει ποιος από τους δυο ύπόπτους ήταν ο δολοφόνος.

Τέλος, ο άνακριτής αποφάσισε να κάνει το ίδιο βράδυ μία αναπαράσταση της σκηνής του εγκλήματος, όπως την είχε παρακολουθήσει ο Κορνταϊν από το κατάστημά του. Έσδυσαν τα φώτα των δυο καταστημάτων, χαμήλωσαν το ρολό του γερο-Τζιούλ όπως ακριβώς ήταν την ώρα του εγκλήματος και ο Κορνταϊν πήρε θέση πίσω από την πόρτα του καταστήματός του.

Από εκεί είδε τον πρώτο από τους δυο ύπόπτους, να πλησιάζει, να μπαίνει στο ένεχυροδανειτήριο κι' έπειτα να βγαίνει σκυδώντας ελαφρά και να απομακρύνεται.

«Αυτός είναι!» σκέφτηκε. «Έπειτα, είδε το δεύτερο ύποπτο να πλησιάζει επίσης, να μπαίνει στο κατάστημα του γερο-Τζιούλ, να ξαναφαινεται πάλι, να κοντοστέκεται ακριβώς κάτω από το ρολό και τέλος να απομακρύνεται.

«Αυτός είναι!» σκέφτηκε πάλι ο Κορνταϊν. Όταν ο άνακριτής μπήκε έπειτα από λίγο στο κατάστημα των ραδιοφώνων, ο Κορνταϊν είπτε:

—Δεν μπορώ να σας πω ποιος από τους δυο είναι...

—Για σκέψου καλύτερα!

—Έκανα ό,τι μπόρεσα, κύριε. Ή σκέψι ότι μπορώ να καταστρέψω έναν άνθρωπο και να ξεφύγω εξ αιτίας μου ο ένοχος με τρωμάζει.

—Δεν σου θυμισε τίποτε ο λη ή αναπαράσταση;

—Απολύτως, τίποτε...

—Κι' όμως τους είδες και τους δυο να βγαίνουν απ' το κατάστημα, όπως τη νύχτα εκείνη... Δεν πρόσεξες τίποτε το ιδιαίτερο;

—Όχι... Δηλαδή... Για σταθετέ... σταθετέ...

Ξαφνικά σταμάτησε γουργυλίζοντας τα μάτια του και φώναξε:

—Μα ναί... ναί, έτσι είναι...

—Τί θές να πής; απόρρησε ο άνακριτής, κυττάζοντάς τον έπιμονα.

—Αντί να του απαντήσω ο Κορνταϊν τον ρώτησε:

—Ο πρώτος... ποιος ήταν ο πρώτος;

—Ο Σλίμ Ντόναλ απάντησε ο άνακριτής.

—Αυτός είναι ο ένοχος, είπτε ο Κορνταϊν. Θυμάμαι τώρα ότι ο δολοφόνος, βγαίνοντας από το κατάστημα του γερο-Τζιούλ, χτύπησε το κεφάλι του στο ρολό και το καπέλλο του έπεσε χάμω. Τώρα, ενώ ο Ντόναλ αναγκάστηκε να σκύψει για να πιάσει το καπέλο, ο δεύτερος, ο Κρόφφοντ, που είναι πιο κοντός, μπήκε και βγήκε ελεύθερα, χωρίς να σκύψει. Σταμάτησε, μάλιστα, για μία στιγμή κάτω από το ρολό χωρίς το κεφάλι του να το αγιάξει!

Η παρατήρησης του Κορνταϊν ήταν σωστή. Κι' έτσι ο ένοχος αναγκάστηκε να όμολογήσει την πράξη του.

ΣΤΗΛ ΓΟΥ-ΙΝΤ

Ζήτημα γύφους

Ο άγνωστος δεν έσκυψε αρκετά και το κεφάλι του χτύπησε στο ρολό...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΤΗΜΑ

σσοκότεινο κατάσταση, όπου ο ιδιοκτήτης του, ο γερο-Τζιούλ, έτοιμαζόταν επίσης να κλείσει. Το ρολό ήταν μισοκατεδαμμένο. Ο Κορνταϊν πρόσεξε, μάλιστα, ότι το κάτω μέρος του ρολού βρισκόταν ακριβώς στο αυτό ύψος με το πάνω μέρος της σκοτεινής προθήκης του ένεχυροδανειστήριου. Πρόσεξε επίσης ότι ο καθυστερημένος έπισκέπτης του γερο-Τζιούλ αναγκάστηκε να σκύψει ελαφρά για να μη χτύπηση το κεφάλι του στο ρολό.

Καθώς άγγιζε με το χέρι του το πόμολο της πόρτας, ο Κορνταϊν θυμήθηκε πως είχε άφισει το κλειδί του επάνω στο ταμείο και γύρισε για να το πάρει.

Είχε κάνει τρία ή τέσσερα βήματα προς το βάθος του καταστήματός του, όταν άκουσε έναν πυροβολισμό από το μέρος του ένεχυροδανειστήριου. Γύρισε και κυττάζε τρομαγμένος και την ίδια στιγμή είδε τον έπισκέπτη του γερο-Τζιούλ να βγαίνει όρμητικά από το κατάστημα. Ο άγνωστος δεν έσκυψε, φαίνεται, αρκετά αυτή τη φορά γιατί το κεφάλι του χτύπησε ξαφνικά στο ρολό και το καπέλλο του έπεσε χάμω. Έσκυψε άμέσως, και ο σπ-

χάθηκε πίσω από την πρώτη γωνία. Ο Κορνταϊν άνοιξε την πόρτα του καταστήματός του, έτρεξε απέναντι, μπήκε στο ένεχυροδανειστήριο και γύρισε τον ηλεκτρικό διακόπτη, που βρισκόταν δίπλα στην πόρτα.

Αυτό που είδε τον έκανε να ξεφωνιστεί από φόβη. Στο πάτωμα, κοντά στο ταμείο, ήταν ξαπλωμένος ο γερο-Τζιούλ με μία τρύπα στο μέτωπο. Το σουταρί του ταμείου ήταν ανοιχτό και άδειο.

Την επόμενη μέρα, ο Τζών Κορνταϊν την πέρασε στο τηλέμα σημάτων του άρχηγού της αστυνομίας, προσπαθώντας να ανακαλύψει το πρόσωπο, που είχε δει να βγαίνει από το κατάστημα του γερο-Τζιούλ, τον δολοφόνο, ανάμεσα σε εκατοντάδες φωτογραφίες κατοίκων.

Ήταν προχωρημένο το απόγευμα, όταν ο Κορνταϊν σταμάτησε μπροστά σε μία φωτογραφία αφιόνοντας μία κραυγή:

—Αυτός είναι!

Το πρόσωπο του άγνωστου της φωτογραφίας ήταν έντελώς όμοιο με το πρόσωπο του δολοφόνου. Ήταν γυνώιδες, η μύτη του ήταν γαμψή και το μουστάκι του μαύρο και λεπτό.

—Είστε βέβαιος; ρώτησε ο αστυνομικός που συνόδευε τον Κορνταϊν. Μπορείτε να κατα-

γνώρισε ο Κορνταϊν και που ήταν ο Σλίμ Ντόναλ, ένας διασημότης με «βαρύ» φάκελλο, συνελήφθη λίγες ώρες αργότερα σ' ένα καμπαρέ. Δεν μπόρεσε να αντίταξη κανένα άλλο λόγι για την ώρα που είχε δολοφονηθεί ο γερο-Τζιούλ κι' έτσι ώδηγήθηκε στο άρχηγείο της αστυνομίας, όπου τον παρουσίασαν στον Κορνταϊν.

—Αυτός είναι! είπτε με πεποίθηση ο τελευταίος. Θα τον αναγνωρίζα ακόμα κι' ανάμεσα σε χίλιους!

Ο Σλίμ Ντόναλ διαμαρτυρήθηκε έντονα δηλώνοντας πως ήταν άθωπος και αρνήθηκε να απαντήσει στις ερωτήσεις που του έκαναν οι αστυνομικοί.

—Θέλω το δικηγόρο μου! είπτε. Αυτός θα βρή τρόπο να αποδείξει την άθωπότητά μου.

Ο δικηγόρος ήρθε μισή ώρα αργότερα, καυδέντιασε για λίγο με τον Σλίμ Ντόναλ μέσα στο κελλί του και βγήκε με θριαμβευτική έκφραση στο πρόσωπό του.

—Ο πελάτης μου, είπτε στον άνακριτή, μου εξεμυστηρέθη ότι έχει έναν σωστό, που σίγουρα θα έχω κάνει το εγκλημα αυτό. Προκειται για τον Πίτερ Κρόφφοντ. Έχετε την καλώςήν να παρακαλέσετε τον κ. Κορνταϊν να πείξει μαζί με μία φωτογραφία του Κρόφφοντ; Πρέπει να υπάρχει φωτογραφία του στο αρχείο σας, γιατί έχει αρκετές καταδίκες στην πλάτη του...

Όταν ο Κορνταϊν αντίκρισε τη φωτογραφία του Κρόφφοντ, έμεινε έμβροχτος. Το ίδιο γυνώιδες πρόσωπο, η γυνώιδες μύτη, το ίδιο μαύρο και λεπτό μουστάκι! Θα μπορούσε να όρκιστεί πως α-

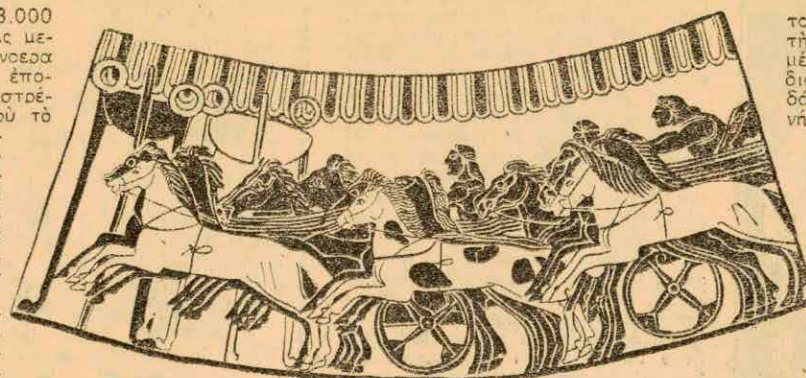
Α Σ γυρίσουμε 3.000 χρόνια πίσω. «Ας μεταφερθούμε νοερά στην Όμηρική εποχή. Τη νύχτα μας άς στρέψουμε στην Τροία, που το άθος της Έλληνικής φυλής, σκορπισμένο γύρω απ' τα τείχη, γενναία πολεμούσε. Εκεί ο Πάτροκλος, ο αδελφός του Αχιλλέως φίλος, πέφτει νεκρός, γτυπημένος απ' το χέρι του Έκτορος.

Λυπημένος κατάκαρδα ο Αχιλλέως για το θάνατο του καίει το σώμα του Πάτροκλου. Μα, ζεύει τα όστα του σε χρυσό άγγελο, μέσα σε δίπλο στρώμα λίπους. Και κυκλικά απ' τη φωτιά δάζει θεμέλια του τμήδους.

Αφού τελειώσει το μνημείο, κρατάει το στοατό εκεί και προκηρύσσει, κατά το πανόσχαιο της φυλής έθιμο, μεγάλους έπιτάφιους αγώνες.

Αθλοθέτης μαζί και έλλανομίκης ο Αχιλλέως όρίζει για βραδεία των αγώνων λέβητες, τοίποδες, άλογα, μουλάρια, γερά όδδια, καλλίζωνες γυναικές και ένα κομμάτι σίδερο, σπάνιο μέταλλο της εποχής εκείνης.

Τ' αγώνισμα της άρματοδρομίας γίνεται πρώτο. Ός έπαθλα άθλοθετεί ο Αχιλλέως για τον πρώτο νικητή μία γυναίκα και ένα τρίποδα μ' αψιτιά. Για τον δεύτερο, άδάμαστη έ-

Άγώνες άρματοδρομίας. (Από μελανόμορφη ύδρια του 6ου αιώνας).

Εκεί λοιπόν διεθύνεται ο Μενέλαος, άποφεύγοντας τις συγκρούσεις των άρμάτων.

Ο Αχιλλέως το βλέπει αυτό και έξυπνα στρέφει τ' άλογα και τα όδηγεί έξω απ' το δρόμο, λοξεύοντας και κυνηγώντας τον Μενέλαο. Και κατασβάνει να τον προσπεράσει.

τους άγκώνες, το στόμα και τη μύτη του. Άνοίγει το μέτωπό του κοντά στα φρύδια. Τα μάτια του γεμίζουν δάκρυα και κδοείται η φωνή του.

Λοξεύοντας ο Διομήδης τ' άλογά του τρέχει και περνάει πειο έμπρός απ' τους άλλους. Ακολουθεί ο Μενέλαος. Και τελευταίος ο Αχιλλέως.

Τη στιγμή εκείνη παρατηρεί ο Αχιλλέως το στένεμα του δρόμου. Υπόγειν εκεί ένα βαθούλωμα της γης, όπου το μαζεύει νο χειμωναίτικο νερό είχε κώσει το δρόμο, άποφεύγοντας τις συγκρούσεις των άρμάτων.

Ο Αχιλλέως το βλέπει αυτό και έξυπνα στρέφει τ' άλογα και τα όδηγεί έξω απ' το δρόμο, λοξεύοντας και κυνηγώντας τον Μενέλαο. Και κατασβάνει να τον προσπεράσει.

Ο Αχιλλέως το βλέπει αυτό και έξυπνα στρέφει τ' άλογα και τα όδηγεί έξω απ' το δρόμο, λοξεύοντας και κυνηγώντας τον Μενέλαο. Και κατασβάνει να τον προσπεράσει.

Οι Έλληνες, που παρακολουθούσαν με μεγάλο ένδιαφέρον τους αγώνες, βλέπουν τ' άλογα να έπετούν στην πεδιάδα. Πρώτος ο Ίδομενύς, ο άρχηγός των Κρητών, που καθόταν σ' ύψηλή σκοπιά, παρατηρεί την άρματοδρομία και κεντρίζει το ένδιαφέρον των θεατών. Λέει τη γνώμη του για τη σειρά των άρμάτων, τις δραματικές φάσεις της άρματοδρομίας, άναγγέλλει την πρωτοπορία του Διομήδη.

Ότε ο Αίας, που θυμώσε απ' τα λόγια του, του άπαντά πως δεν βλέπει καλά, λόγω της ηλικίας του. «Οι φοράδες, που προπορεύονται, του λέει, είναι του Εύμηλου».

Η φιλονεικία τους εξακολουθεί ζωηρή και ο άρχηγός των Κρητών προτείνει στον Αίαντα να στοιχηματίσουν έναν τρίποδα ή ένα λέβητα, με μάρτυρα τον Αγαμέμνονα, για να δούν ποιά άλογα είναι έμπρός.

Ο Αχιλλέως τους καθησυχάζει. Και να σε λίγο ταέχοντας ο Διομήδης, ενώ σύννεφα σκόνης κυκλίζουν τ' άρματα του τεματίζει πρώτος και πηδώντας απ' το δίφορο παίρνει το βραδείο.

Δεύτερος τεματίζει ο Αχιλλέως. Τρίτος ο Μενέλαος. Τέταρτος ο Μηνόμορνος και τελευταίος ο Εύμηλος.

Ο Αχιλλέως λυπάται τον Εύμηλο για το πάθημά του. Προτείνει στους Έλληνες να πάρη το δεύτερο βραδείο και αυτόι συμφωνούν. Άλλ' ο Αχιλλέως, ο δεύτερος νικητής, άντικρούει την πρόταση και όλοι συμφωνούν να δοθί στον Εύμηλο ιδιαίτερο βραδείο, χάλκινος θώσσκας του Άστερουπαίου.

Τότε σηκώνεται ο τρίτος νικητής ο Μενέλαος και υποβάλλει ένσταση για τον αγώνα και ειδικά για τη δεύτερη νίκη του Αχιλλέως. Υποστηρίζει πως την πέτυχε με παρατηδύσι των άλλων του πρώτου, με δόλο και δία. Και καλεί τον τελευταίο να όρκισθί πως δεν έμπόδισε το άρμα του Μενέλαου.

Ο Αχιλλέως τους δείχνει την καμψη, το σημείον της στομφής των άρμάτων. Ός κορητή της στομφής όρίζει τον Φοίνικα. Όλοι συγχρόνως ύψωνουν τα μαστίγια και χτυπούν τ' άλογα παρατρυπώντας τα να τρέξουν. Αυτά έσκινούν με ταχύτητα τρέχοντας μέσα στην πεδιάδα... Η σκόνη σηκώνεται σύννεφο. Και οι γαίτες των άλλων άνεμίζουν με την πνοή τ' άνέμου.

Τ' άρματα άλλοτε άγγιζαν τη γη και άλλοτε ύψωνονταν σχεδόν άνερα. Οι άναβάτες στέκονταν μέσα στους δίφρους (έτσι έλεγαντο τ' άρματα με δυο άλογα) και ή καρδιά τους χτυπούσε απ' την έπιθυμία της νίκης. Ο καθένας τους παρώτρυνε τ' άλογά του, που πετούσαν στην πεδιάδα, σηκώνοντας πυκνά σύννεφα σκόνης.

Άλλ' όταν πειά ξαναγυρίζουν τα γόνηρα άλογα προς τη θάλασσα, τότε φάνηκε ή άξία του κάθε άρματλήτη. Πρώτες πέρασαν στη στομφή οι γοήγορες φοράδες του Φερσητιάδη. Ύστερα απ' αυτές, πολύ κοντά τ' άλογα του Διομήδη. Σε μία στιγμή όμως λιγοστεύει ο τελευταίος άβελά του την όδω και τον ξεπερνά ο Εύμηλος. Τότε συμβαίνει ένα φοβερό δυστύχημα. Σπάει ο ζυγός των τοαχών του Εύμηλου.

Ο άτυχος άρματοδρόμος κυλιέται κοντά στον τοαγό. Σχίζει

Ο Αχιλλέως όρίζει τα βραδεία των αγώνων. (Από άμφορέα της κλασσικής περιόδου).

Ο Μενέλαος συγκινείται! Εύχαιρείται για τη διαγώνη του Αχιλλέως. Και σαν έπιδοδύσει, του ξαναδίνει πίσω το βραδείο.

Η διαγώνη φιάλη, το πέμπτο βραδείο, δόθηκε, τιμής ένεκεν, ώδω στο βασιλέα Νέστορα, σ' ένθύμιο της ταφής του Πάτροκλου.

Τους αγώνες αυτούς τους παρακολουθούσαν ψηλά από τα τείχη της Τροίας με μεγάλη προσοχή και οι πολιορκημένοι Τρώες. Γιατί οι άρματοδρομίες ήταν ένα άγώνισμα πολύ θεαματικό που συγκινούσε στα χρόνια εκείνα τους πάντας. Ήταν κάτι άνόλογο με τις σημερινές ίπποδρομίες. Το ίδιο ένδιαφέρον και τότε και τώρα, με τη διαφορά πως άπασα σ' άρματα των άρχαιων άρματοδρομών βρισκόταν στρατηγική και βασιληάδες. Σήμερα, στις ίπποδρομίες των Μενέλαο, στον Αχιλλέω, το Διομήδη τους άντικατάστησαν... οι τρέκλε!

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο σημερινός ελαστικός κορσέ των γυναικών προήλθε από την πλατεία ζώνη της μεσαιωνικής γυναικείας αμφιέσεως.

Η εξέλιξη της αμφιέσεως

Οι γυναίκες έκλεψαν τους άντρες!

Η κυριώτερη απασχόληση της σημερινής γυναίκας είναι το ντύσιμο, πράγμα που δεν συμβαίνει με τους άντρες. Οι τελευταίοι, άλλωστε, από την άποψη του ντυσίματος, μοιάζουν σαν μπιζέλια που βγαίνουν μέσα από το ίδιο σασκούλι, ενώ, αντίθετα, οι γυναίκες καταφέρνουν να ξεχωρίζουν ή μία από την άλλη. Κι' ωστόσο, δεν είναι αυτές που επινοήσαν την ένδυμασία. Την επινοήσαν οι άντρες. Κι' οι γυναίκες δεν έκαναν τίποτε άλλο απ' το να κλέβουν συνεχώς τα διάφορα εξαρτήματά της και τελικά, ξεπέρασαν τους άντρες και τους άφησαν μιλιά ολόκληρα πίσω τους.

Ένα χτυπητό παράδειγμα μας παρέχουν οι κάλτσες, που αποτελούν σήμερα ένα από τα κυριώτερα στοιχεία της γυναικείας. Οι άνθρωποι τις αγνοούσαν για πολλές χιλιετίδες. Σε εποχή που δεν είχε πολύ μακρινή από μας, έκαναν την εμφάνισή τους οι καλούμενες «γκέτες», που έκλειναν το πόδι από τον αστράγαλο ως το γόνατο. Πρώτος ο Άγγλος Ουίλλιαμ Ράιντερ, κατά το 1564, είχε την ιδέα να τις αντικαταστήσει με πλεκτές κάλτσες, όπως τις σημερινές. Στην αρχή, μόνο οι άντρες φορούσαν κάλτσες. Οι γυναίκες τις αγνοούσαν για αρκετό διάστημα. Αλλά, μία μέρα, υπέκλεψαν αυτή την αντρική επινοήσι από τότε την τελειοποίησαν σε ύψιστο βαθμό ή για την ακρίβεια, έκαναν τους άντρες να την τελειοποιήσουν προς χάριν τους.

Με πόσο άργα βήματα, ωστόσο, προχώρησαν οι γυναίκες στο κεφάλαιο της αμφιέσεως! Κατά τον Μεσαίωνα, ακόμη κι' οι πιο πλούσιες αγνοούσαν το πουκάμισο και θεωρήθηκε σαν μεγάλη πολυτέλεια το ότι η σύζυγος του Καρόλου 7ου της Γαλλίας είχε στην κατοχή της δύο, που ήταν φτιαγμένα, άλλωστε, από χοντρό ύφασμα. Η διάδοσής των σε ευρύτερα κοινωνικά στρώματα χρονολογείται κυρίως από τα τέλη του 15ου αιώνα.

Όσο για τις δαντέλλες, έχουν πολύ μεγαλύτερη ηλικία. Φαίνεται πιθανόν ότι οι γυναίκες της Αιγύπτου στόλιζαν κι' αυτές το φόρεμά τους, χίλια τουλάχιστον χρόνια προ Χριστού.

Οι γυναίκες της αρχαίας Ελλάδας και της Ρώμης συνήθιζαν να σφίγγουν τη μέση τους με μία ζώνη, για να δείχνουν καλύτερα τις καμπυλότητες του κορμιού τους. Πιο πονηρές οι γυναίκες κατά τον

Μεσαίωνα, αντικατέστησαν αυτή τη ζώνη με μία πολύ πλατειά ταινία, που σφίγγε όλο το κάτω μέρος του κορμιού των κι' εξαφάνιζε τα αντισθητικά πάχη.

Απ' αυτή την ταινία προέκυψε η ιδέα του κορσέ. Οι πρώτες που τον φόρεσαν ήταν οι Βενετσιάνες. Οι κορσέδες αυτής της εποχής είχαν μεταλλικό σκελετό κι' έκαναν εκείνες που τους φορούσαν να υποφέρουν τρομακτικά. Διαδόθηκαν, ωστόσο γρήγορα σ' όλη την Ευρώπη.

Τα παπούτσια, όπως κι' οι κάλτσες, δεν ήταν αρχικά είδος πολυτελείας, αλλά ανάγκης. Και γι' αυτό απέτελεσαν για μακρό διάστημα αποκλειστικό κτήμα των ανδρών, που ήταν υποχρεωμένοι να τρέχουν δεξιά κι' αριστερά για να εξοικονομήσουν τα προς το ζην. Στη γυναίκα, που ήταν απασχολημένη με το νοικοκυριό της, δεν χρειαζόταν σε τίποτε. Ο πρωτόγονος άνθρωπος σκέπαζε τα πόδια του με δερμάτινα ζώων. Πολύ αργότερα επινοήθηκαν τα σανδάλια. Οι αρχαίοι Έλληνες, τέλος, κατεσκεύαζαν υποδήματα, που δεν προσατέταν μόνον το πόδι, αλλά και το επάνω μέρος του ποδιού. Υπόδημα των ανδρών αρχικά, ο κόθορνος πέρασε κατόπιν και στις γυναίκες.

Τα γάντια ήταν γνωστά από την αρχαιότητα εποχή, αλλά, για πολύν καιρό, παρέμειναν αποκλειστικό κτήμα των ιππέων και των πολεμιστών. Μέσον προστασίας από το κρύο αρχικά, έγιναν με τον καιρό στολισμα των γυναικών.

Και τα μαντήλια επίσης ήταν αρχικά εξαρτήματα της αντρικής αμφιέσεως. Οι γυναίκες τα οικειοποιήθηκαν πολύ αργότερα.

Το ίδιο συνέβη και με τα καπέλα. Οι γυναίκες τα έκλεψαν από τους άντρες, που τα είχαν επινοήσει για λόγους προστασίας από το κρύο, τη βροχή και τον ήλιο και τα έκαναν αντικείμενα στολισμού.

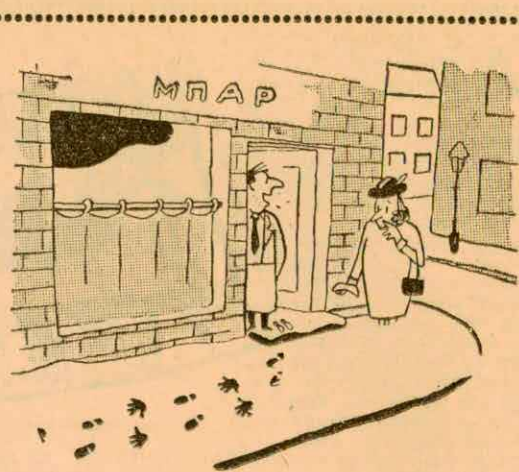
Ας έρθουμε τώρα στα ύφασματά. Τα βαμβακερά ήταν γνωστά από τέσσερες χιλιετίδες χρόνια, αν όχι περισσότερο. Η διάδοσής τους στην Ευρώπη οφείλεται στους Άραβες.

Κατά την ίδια περίπου εποχή, οι αρχαίοι Αιγύπτιοι επινοήσαν τον τρόπο της ύφανσης μαλλίνων και λινών υφασμάτων. Στην Ευρώπη τα μαλλίνα υφάσματα δεν έκαναν την εμφάνισή τους πριν από τον 8ον αιώνα. Τα λινά εισήχθησαν πολύ αργότερα. Αναφέρεται σχετικά ότι κάποιος από τους δούκες της γαλλικής Βρετάνης, πλήρωσε κατά το 12ο αιώνα σημαντικά ποσά στους Φλαμανδούς ύφαντές λινού, για να διδάξουν την τέχνη στους Γάλλους.

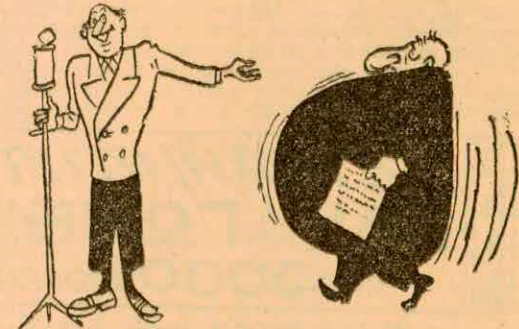
Το βελούδο, όπως και το βαμπάκι, εισήχθη από τις Ινδίες. Οι Ρωμαίοι πατρίκιιοι φορούσαν το χειμώνα βελουδένους μανδύες. Στη Γαλλία για πολύν καιρό, μόνον οι βασιλείς κι' οι μεγάλοι άρχοντες φορούσαν βελούδινα ρούχα. Από το 1536, όμως, η χρήση του βελούδου άρχισε να διαδίδεται σ' ευρύτερα στρώματα, χωρίς σε μία καινοτομία των υφαντουργών της Λυώνας, που τους επέτρεψε ν' αυξήσουν σε μεγάλο βαθμό την παραγωγή τους.

Όσον αφορά το μετάξι, ήταν γνωστό από την αρχαιότητα εποχή στην Κίνα, απ' όπου πέρασε αργότερα στο Βυζάντιο κι' από κει στην Ευρώπη με τους Σταυροφορούς. Αλλά τα έξοδα κατεργασίας της μετάξης και κατασκευής μεταξωτών υφασμάτων, ήταν πολύ μεγάλα και γι' αυτό μόνον οι πολύ πλούσιοι μπορούσαν να τα χρησιμοποιούν. Η μεταφορική διομοιχασία άρχισε ν' ακμάζει από τον 17ο ιδίως αιώνα.

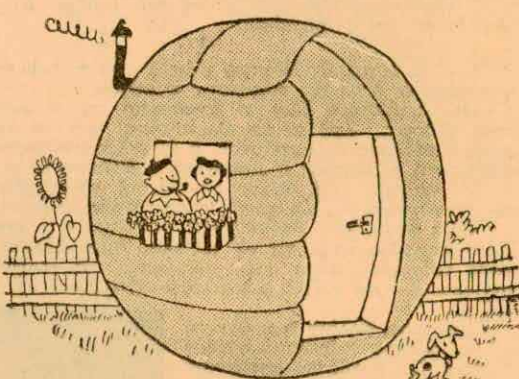
Τα έμπριμέ, τέλος, έχουν ηλικία υπερτριακοσίων ετών. Πρωτοφάνηκαν στην Ευρώπη τον 17ο αιώνα.

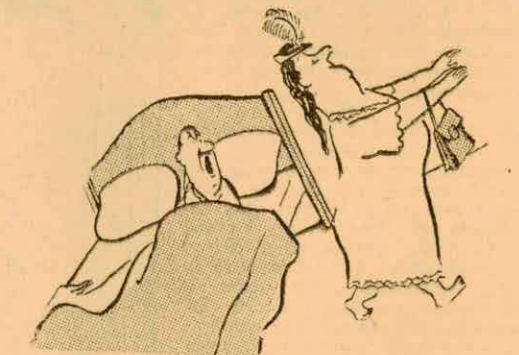
—Μόλις έφυγε ο άντρας σας, κυρία μου... Δεν ήπιε ούτε σταγόνα!...

Ο σ π ή κ ε ρ: Και τώρα, αγαπητές μου κροάτριες, ο ειδικός συνεργάτης μας θα σας δώσει μερικές πολύτιμες συμβουλές για να διατηρήσετε κομψή τη σιλουέτα σας...

Το σπίζι του ποδοσφαιριστού...

ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ

Ο σ ό ζ ν γ ο ς: Ασπασία κλείσε την πόρτα, βγαίνοντας!...

Πώς θα μάθετε τον χαρακτήρα των φίλων σας

Ένας εύκολος και διασκεδαστικός τρόπος

Θέλετε να διασκεδάσετε, αλλά και ταυτόχρονα να μάθετε τον χαρακτήρα των φίλων σας και των γνωστών σας; Δεν έχετε, συμβουλευτεί ο Άγγλος ψυχολόγος δόκτωρ Άλλαν Ρόλ, παρά να τους κάμει τις κατωτέρω ερωτήσεις. Οι απαντήσεις τους θα σας φανούν εκ πρώτης όψεως χωρίς ενδιαφέρον. Κι' ωστόσο, θα σας επιτρέψουν να διαβάσετε μέσα στην ψυχή τους σαν σε ανοιχτό βιβλίο.

Άλλ' ας δούμε καθεμιά απ' αυτές τις ερωτήσεις χωριστά.

1.— Ποιά ηλικία θα θέλατε να έχετε στις υπόλοιπες ήμερες της ζωής σας;

Το πιθανώτερο είναι ότι οι φίλοι σας θα διαλέξουν την ηλικία που έννοιωσαν πως βρίσκονταν πιο κοντά στην ευτυχία. Κι' αυτό ακριβώς θα σας επιτρέψει να τους κρίνετε.

Εκείνοι που θα εξέδελαν την επιθυμία να ξαναγίνουν παιδιά και μάλιστα πολύ μικρά παιδιά είναι άνθρωποι που δεν κατάρθωσαν ποτέ να φτάσουν στην ώριμότητα. Οι εθύνες τους τρυμάζουν. Αν θέλουν να ξαναγίνουν παιδιά, είναι γιατί επιθυμούν ν' απαλλαγούν από τις ευθύνες και τις υποχρεώσεις των. Εκείνοι που θ' απαντήσουν ότι προτιμούν την ηλικία που έχουν σήμερα είναι άνθρωποι ισορροπημένοι, που πέτυχαν στη ζωή τους. Οι άνθρωποι, τέλος, που αρχίζουν να νοιώθουν πως γεράνουν θα σας απαντήσουν ότι θα επιθυμούσαν να ήσαν μικρότεροι κατά δέκα αν όχι περισσότερα χρόνια.

2.— Τι θα κάνατε αν χάνατε όλα τα αγαθά που έχετε αποκτήσει;

Οι άνθρωποι που θα σας απαντήσουν ότι θα ξαναρχίζαν από το άλφα είναι αποφασιστικοί, δραστήριοι και θαρραλέοι. Οφείλουν πιθανότατα τη σημερινή θέση ή την περιουσία τους στην προσωπική τους ικανότητα και γι' αυτό η ιδέα ότι μπορεί να ξαναρχίσουν δεν τους τρυμάζει. Εκείνοι που θ' απαντήσουν ότι θα συμβίβαζονταν με μία μέτρια θέση, που θα τους εξασφάλιζε το προς το ζην, είναι άνθρωποι μετριοφρονες και λογικοί, αλλά χωρίς πρωτοβουλία και θάρρος. Εκείνοι, τέλος, που θα σας πούν ότι θα έπαιζαν από το παρόν για να τερματίσουν τη ζωή τους είναι πιθανότατα τυχαίοι άνθρωποι — όχι δυναμικοί βέβαια — που φοβούνται ότι η τύχη δεν πρόκειται να τους χαμογελάσει και δεύτερη φορά και πού, από τ' άλλο μέρος, δεν έχουν το θάρρος και τη δύναμη ν' αντιμετωπίσουν τη ζωή, χωρίς τις ανέσεις ή τα πλεονεκτήματα που τους παρέχει σήμερα.

3.— Αν πιάσει φωτιά το σπίτι σας και μπορείτε να πάρετε μαζί σας ένα μόνο αντικείμενο, τι θα προτιμήσετε; (Υποτίθεται πως τα μέλη της οικογενείας σας και τα αγα-

πημένα σας ζώα βρίσκονται ασφαλίσμένα).

Αν αρπάξετε ένα οποιοδήποτε ρούχο για να τυλιχθείτε μ' αυτό, είσατε άνθρωπος σώφρων και πρακτικός. Εκείνοι που θα προτιμήσουν ένα αντικείμενο που έχει γι' αυτούς αισθηματική αξία, είναι αδιόρθωτοι ρομαντικοί. Εκείνοι που θα προσπαθήσουν να σώσουν ένα αντικείμενο αξίας είναι άνθρωποι που αποδίδουν σημασία μόνο στην ύλη. Αν αναζητήσετε το πορτοφόλι σας ή το χαρτοφύλακά σας, που περιέχει έγγραφα κι' άλλα χρησιμα στοιχεία, είσατε άνθρωπος λογικός και πιθανότατα οπαδός της ρουτίνας. Δεν σας αρέσει δηλαδή να χάσετε τη σειρά της εργασίας σας.

4.— Πού θα πηγαίνατε να περάσετε τις υπόλοιπες μέρες της ζωής σας αν είχατε την ευχέρεια της εκλογής;

Οι άνθρωποι που θα σας απαντήσουν: «Εκεί όπου έζησα πάντα» είναι συντηρητικοί — ή αποστρέφονται τις περιπλανήσεις. Η απάντησή τους δείχνει επίσης ότι ευδοκίμησαν στη ζωή τους ή ότι δεν έχουν ιδανικά. Οι άνθρωποι που θα σας πούν ότι θα ήθελαν ν' αποτραβηχτούν σε κάποια έρημη γωνιά είναι αδιόρθωτοι ονειροπόλοι ή απογοητευμένοι από τη ζωή. Αν δεν έχετε ώριμη προτίμηση ανήκετε στην κατηγορία των ανθρώπων που δεν προσηλώνονται σε τίποτε ούτε αφοσιώνονται σε κανένα. Κατά πάσαν πιθανότητα, έχετε χαρακτήρα άστατο και επιφανειακό.

5.— Αν σας έμεναν μόνον είκοσι τέσσερες ώρες ζωής, πώς θα τις χρησιμοποιούσατε;

Εκείνοι που θα σας απαντήσουν ότι θα ήθελαν να τις περάσουν μαζί με τα αγαπημένα των πρόσωπα είναι άνθρωποι με συναισθηματικό και τρυφερό χαρακτήρα. Εκείνοι που θα ήθελαν να τις περάσουν μόνοι τους είναι άνθρωποι μεγαλολογικοί και πικραμένοι από τη ζωή. Εκείνοι που θα ήθελαν να τις περάσουν διασκεδάζοντας έχουν χαρακτήρα αμέριμνο και μοιραλατρικό. Εκείνοι, τέλος, που θα τις περνούσαν χωρίς ν' αλλάζουν τις συνήθειές τους, και που δεν θα φανερώνουν τίποτε σε κανένα, είναι άνθρωποι με δυνατό χαρακτήρα, ανώτερα αισθήματα και ισχυρή θέληση.

6.— Αν διασκεδάσετε σε πολύ δύσκολη θέση, από πού θα ζητούσατε βοήθεια;

Εκείνος που, χωρίς να πηδήσει σε κανένα, θα προσπαθήσει να τα βγάλει πέρα μόνος του είναι άνθρωπος δραστήριος και προικισμένος με μεγάλη αυτοπεποίθηση. Εκείνοι που θα κατέφευγαν άμεσα στην οικογένειά τους ή στους φίλους των είναι άνθρωποι με αδύνατο χαρακτήρα, που, για το λόγο αυτό ακριβώς, προσπαθούν ν' απαλλαγούν από τις ευθύνες και τα βάρη των και να τις φορτώσουν σ' άλλους. Εκείνοι, τέλος, που προσπαθούν να βγούν από το αδιέξοδο όπου βρίσκονται, επικαλούμενοι διάφορα νομικά επιχειρήματα και που αντιδρούν με όλα τα δυνατά μέσα στην πίεση που υφίστανται, είναι άνθρωποι πρακτικοί, μαχητικοί και προικισμένοι με μεγάλη πείρα από τη ζωή.

«Μαρρόν - γκλασέ»

Ο κ. Γουέμπ, πρόεδρος του Συλλόγου των Ήθικολόγων μπήκε έλαφροπατώντας στην κρεββατοκάμαρα. Η γυναίκα του ήταν λεχών. Έδω και τρεις μέρες είχε γεννήσει ένα χαριτωμένο αγοράκι κι' ο κ. Γουέμπ ήταν ο πιο ευτυχισμένος θνητός του κόσμου: είχε αποκτήσει διάδοχο. Η νεαρή και χαριτωμένη Μάργκαρετ δεν είχε κοιμηθεί ακόμα. Ο Γουέμπ όμως νύσταζε τρομερά και πλάγιασε άμεσα.

Νυστάζει, αγάπη μου; ρώτησε τον άντρα της η γλυκειά και ξανθή Μάργκαρετ, με την πιο ναζιαρική φωνή. —Λιγάκι! απάντησε αυτός και χασμουρήθηκε. —Είσαι ένας θησαυρός ανεκτίμητος! ξανάπε η γυναίκα του.

Διάβολο! Αυτό τόξερε καλά ο κ. Γουέμπ. Του δόλεσαν όλοι όσοι τον ήξεραν. Ήταν πρότυπο γραφειοκράτου, αγαπημένος απ' τους προϊστάμενους του, πιστός στη δουλειά του, πιστός στα συζυγικά του καθήκοντα, τακτικός στην εκκλησία. Έπαιρνε, αν και ήταν μόλις τριάντα δύο χρονών, τη ζωή πολύ σοβαρά. Δεν είχε πατήσει ποτέ του ούτε σε μπάρ, ούτε σε καμπαρέ, ούτε σε ύποπτα κέντρα. Γι' αυτό άλλωστε τον είχε εκλέξει ο Σύλλογος των Ήθικολόγων Πρόεδρό του. Ήταν υπόδειγμα Άγγλου πουριτανού.

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Εύθυμη Ιστορία

Με νάζι, η Μάργκαρετ του είπε:

—Τόμ, ξέρεις τί θάβελαι... Θάβελαι... είναι λιγάκι κωμικό αυτό... μά, βλέπεις, μία λεχών να έχει συχνά παράξενες επιθυμίες...

—Σάν τί επιθυμείς, αγάπη μου; ρώτησε ο Τόμ ενώ χασμουριόταν.

—Θάβελαι να φάω «μαρρόν-γκλασέ».

—Αυτό ήταν όλο, Μάργκαρετ; Αύριο θα σου φέρω όσα θέλεις.

—Αύριο; έκανε εκείνη με άπορία. Τώρα τα θέλω, Τόμ, αυτή τη στιγμή.

—Τρελλάθηκες, Μάργκαρετ; Μά είναι μία μετά τα μεσάνυχτα! Όλα έχουν κλείσει.

—Τώρα! Τώρα! Ξανάπε κλαψιάρικα η γυναίκα του.

Βλαστήνοντας όλες τις λεχώνες του κόσμου, ο κ. Τόμ Γουέμπ ξαναγύρισε, και κατέβηκε νυσταλέος τα τέσσερα πετάγματα. Σε λίγο ήταν στο δρόμο.

Πού θάβρισκε, ο δυστυχισμένος ο Τόμ, μαρρόν-γκλασέ μέσα στο Λονδίνο, στις δυο μετά τα μεσάνυχτα;

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ'άφωτα. «Νά μωρό και να τους ζητήσω μαρρόν γκλασέ; σκέφθηκε. Όχι, δεν θέμπαινε. Αυτός ο Πρόεδρος των Ήθικολόγων να μπη σε «άνομα» κέντρα; Ποτέ!

Προχώρησε σκεπτικός. Ξανάπε σε μία γωνιά του μεγάλου μπουλεδάρ μια δαμμένη κέντρα. Ποτέ!

Κατέβηκε σαν βρεμένη γάτα προς τα κεντρικά μπουλεδάρ, συναντώντας διάφορες παριές μεθυσμένων που τραγουδούσαν. Σε λίγο αντίκρισε τρία φημισμένα καμπαρέ κατ

γυναίκα, δλο γέλια κι' αναί-
δεια, τού έκοψε τού δρόμο. 'Ο
κ. Γουέμπ απόμεινε άλσος.
Ήταν πραγματικά μιά άρραία
κοπέλλα, προκλητική, καλοφτι-
γαμένη, που ύπασχόταν στον
αξιότιμο κ. Πρόεδρο των 'Ηθι-
κολόγων μιά «παραδείσια νύ-
χτα»!

Γιά πρώτη φορά στη ζωή
του, ο άσπρος, ο ήθικος, ο
αξιόπρεπής κ. Γουέμπ ένθου-
σιάστηκε απ' την αναπάντεχη
περιπέτεια. Γιατί να μην την
άκολουθήσει; Κανείς δεν θα μα-
θαίνει τίποτα.

—Ναι, άρραία είνε όσα μου
λές, τόλμησε να της πη δ κ.
Γουέμπ, μά ξερείς, άγαπητή
μου, θέλεα μερικά μαρρόν-
γκλασέ.

—Μαρρόν γκλασέ! φώναξε
ή κοπέλλα. 'Ακριδώς σήμερα
ο καλός μου μούφερε ένα κου-
τί. Θα σου δώσω όσα θέλεις.

*
—'Ετσι δ κ. Γουέμπ βρέθη-
κε στο κομψό διαμέρισμα της
Φλόρανς. Κι' όταν γλέντησε
μαζί της, της θύμισε τά... μαρ-
ρόν!

—'Α! ναι! 'Αμέσως να σου
τά δώσω!

Και τού πρόσφερε ένα κου-
τί χαρτονένιο, άρραία τυλιγμέ-
νο και δεμένο με μιά γαλαζία
μεταξωτή κορδέλα. 'Ο κ. Γου-
έμπ έφυγε... διπλά ένθουσια-
σμένος.

Σάν έφτασε σπίτι του, είχε
πιά ζημερώσει. 'Η ύπνρετρία
είχε σκώθη. 'Οταν τού άνοι-
ξε, τού είπε:

—'Η κυρία άνησυχεί. Νό-
μισε πως σάς έκοψε κανένα
αυτόκινητο.

—'Ο κ. Γουέμπ χλώμιασε,
χτύπησε ξύλο και κύτταξε τού
ρολόι του. Ήταν ή ώρα ξη!
Μπήκε στην κρεββατοκάμαρα
σάν βρεγμένη γάτα. 'Η γυ-
ναίκα του, ή χαριτωμένη, Μάρ-
γκαρετ, τόν φίλησε γλυκά.

—Τα έχω τά μαρρόν, της
είπε δειλά.

—Πόσο θα κουράστηκες,

χρυσό μου! Συχώρα με, γιά
τόν τόσο κόπο που σουδωσα.

—'Ο κ. Γουέμπ σκούπιζε τού
ιδρωμένο μέτωπό του. 'Η Μάρ-
γκαρετ άνοιξε τού κουτί:

—'Αχ! Τόμ! είσαι θησαυρός ά-
νεκτίμητος!

—Πώς! Δεν είνε μαρρόν
γκλασέ!

—'Οχι! Είνε φρουϊ-γκλασέ.

—'Οχι! Έκανα λάθος! Τώ-
ρα...

—Σε εύχαριστώ, άγάπη
μου! Τά μαρρόν δεν τά τρα-
βάει τώρα ή όρεξι μου.

—'Ο Τόμ έβγαλε ένα στεναγ-
μό γεμάτο άνακούφιση. Κα-
θώς έτρωγε τά φρουϊ-γκλασέ,
ή Μάργκαρετ δεικναι μέσα
στο κουτί ένα έπισκεπτήριο.

—Μπα! Τί είνε αυτό; ά-
πόρησε.

—'Ο Τόμ έννοιωσε τού αίμα του
ν' άνεβαίνει στο κεφάλι του.
Κοκκίνισε σάν βρασμένος ά-
σταρς. 'Εχασε τά λόγια του.

—'Ενα έπισκεπτήριο! Τί διά-
βολο έγραφε επάνω; 'Ερριξε
μιά ματιά μά δεν μπορούσε
νά διαβάσει. Τά γράμματα χο-
ρεύαν, πηδούσαν, μπερδεύον-
ταν σάν δαιμονισμένα.

—'Η γυναίκα του διάβασε τού
έπισκεπτήριο:

«Δεσποινίς Φλόρανς, 128,
Τράφαλγκαρ Σκουίρ. Δέχε-
ται επί συνεντεύξει. Τηλέφω-
νον 34-283».

—Είσαι σπουδαίος, Τόμ,
φώναξε κατενθουσιασμένη, που
μούφες και τη διεύθυνσι της
κυρίας που φτάνει τά φρουϊ-
γκλασέ. Αύριο πρωϊ-πρωϊ, θα
την έπισκεφτώ!

—Ποιόν; Ποιά; τραύλισε
δ κ. Τόμ Γουέμπ.

—Την κυρία, καλέ, που εί-
νε άσος στα φρουϊ-γκλασέ. Τί
έπαθες και κανείς σάν παρα-
ζαλισμένο όρνιθι;

—'Ο κ. Τόμ Γουέμπ, ο αξιό-
τιμος πρόεδρος των 'Ηθικολό-
γων άντί ν' άπάντησε, σωριά-
στηκε κάτω λιποθύμως!...

XENPY KOOTYS

ΚΡΑΓΙΟΝ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
MADE IN U. S. A.

Zande
ΚΡΑΓΙΟΝ - ΠΙΜΜΕΛΑ - ΡΟΥΖ ΕΙΣ ΚΡΕΜΑ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γ. Μάγκραν, Χαλάντρι: 'Η διεύθυνσις της Terry Moore
είνε: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28,
Calif. U. S. A. Της δέ Esther Williams: Metro-Goldwyn-Mayer Stu-
dios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City Calif. U. S. A. Πον-
μύν η μάθητρούλα. 'Ενταύθα: Δεν έχομε αυτή τη
στιγμή την ακριβή διεύθυνσι του 'Ερρολ Φλιν. Μόλις την πλη-
ροφηθούμε θα σας την δώσωμε άπο της στήλης αυτής. Θά ν-
Σά μ. 'Ενταύθα: Δεν άφίνομε κανένα γράμμα άναπάντητο. 'Α-
ρα ή μόνη έξηγησις είνε ότι δεν λάβαμε τού γράμμα σας. Τά ποιη-
μάτα σας έχουν αρκετά καλά σημεία. Τό καλύτερο δέ απ' όλα εί-
νε ή «Αισιοδοξία». Σε άλλα όμως ό σίχως είνε πολύ υπερβεμένος.
Αυτό συμβαίνει ίδίως στη «Μαυρομάτα» που είνε και τού άτεχνο
απ' όλα:

...Και σ' μαυρομάτα μ' ολόδροσα γέλια,
σώστη πεταλούδα 'πό κλήμα σ' κλήμα
μέ χαρι πετούσες. Καί κάθε σου δήμα
φτερά, λές, φορούσες.

—'Εχετε ύπ' όψιν σας πως δεν άπαντούμε παρά μόνο διά της στή-
λης αυτής. Γεώργιον Τσιτριγώτην. 'Ενταύθα: 'Η δι-
εύθυνσις του Humphrey Bogart είνε: Benedict Canyon 2707, Be-
verly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Πρέπει να τού γράψετε
γυλικά ή γαλλικά. I. E. Φ. 'Ενταύθα: 'Αναδημοσιεύομε ένα τε-
τράστιχο άπο τού ποιήμα σας:

Κι' απ' τού Ντουινά την άλη άκρη
μέχρι και τούτη τη γωνιά
θέ ν' άκοστή πάλη μία μέρα
«Χαίρε ω Χαίρε Λευτεριά».

Ε. Α. 'Ενταύθα: Κάθε άλλο παρά όπως τόν χαρακτηρίζετε ό-
πηρες δ περί ού ό λόγος πολιτικός άνήρ. 'Ακόμα και οι άλλοτε
έχθροι του τού παραδέχονται σήμερα αυτό. Ζαφέιρην Πη-
νείον: Τό «Σε μιά νεαρά ποιήτρια» κάθε άλλο παρά ποιήμα
είνε. 'Ιδού ένα άπο τά... τετράστιχα του:

Ναι! 'Ελα καλή μου και θα δής!
Στην άγκαλιά μου δυνατά θα σε σφίξω.
Τά χείλη μου στα χείλη σου θα κολίσω
Μιά άγάπη τρελή θα σε γνωρίσω!

Δεν πιστεύομε να σκοπεύετε στ' αλήθεια να συγκινήσετε την
ποιητριά μ' αυτό τού τετατούργημα. G. C.: 'Εν πρώτοις δεν δημο-
σιεύομε συνεργασία άναγνωστών. Θα σας λέγαμε όμως εύχαρί-
στως τή γνώμη μας γιά τού «μυθιστόρημα» σας άν τά χειρόγραφα
σας ήταν πιο καθαρογραμμένα και εύανάγνωστα. Σ. Α. Υ. Ρ. Ι. Ο. Κ.
U. S. A. 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις του Harry Edwards, δι-
ευθύνει τήν άγνοούμε. N. K. Π. Α. Ο. Λ. Ο. V. Καρίτσια: 'Η δι-
εύθυνσις του James Cagney είνε: Warner Bros. Studios, 4000 West Olive
Street, Burbank, Calif. U. S. A. Δ. Δ. Π. Α. Τ. Α. Ρ. Ι. Δ. V. Κα-
βάλλαν: Σας εύχαριστούμε γιά τά καλά σας λόγια. Λυπούμεθα
που δεν μπορούμε κι' έμεις να χαρακτηρίσουμε τού ποιήμα σας με
κολακευτικά έπίθετα. Μ. Α. Τ. Μ. Ε. V. Η. Κ. Α. Ρ. Ι. Ο. Κ. U. S. A. 'Ε-
νταύθα: 'Η διεύθυνσις της Esther Williams είνε: Metro-Goldwyn-
Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U. S. A.
Ε. Ο. Ρ. Ο. Δ. Η.: Δεν έχομε, δυστυχώς, τη διεύθυνσι του Τζινο
Ματτέρα. Θα φροντίσωμε να την πληροφηθούμε και να σας την
δώσωμε. Σ. Π. Ο. Ρ. Ο. V. Ζ. Ο. U. Ρ. V. Χαλάντρι: Πολύ
καλά και τά δύο τελευταία σας σταυρόλεξο. Τό ύπ' αριθ. 2 μόνο
έχει μιά άνορθογραφία την όποιαν θα διορθώσωμε. Γ. Ε. Ω. Ρ. Ι. Ο. V.
Ζ. Α. Μ. Π. Ο. U. V. V. Πειραιά: Καλό τού σταυρόλεξό σας γιά την
25η Μαρτίου. Αυτό που δημοσιεύσαμε όμως ήταν καλύτερο. Πι-
στεύομε να συμφωνήσετε κι' έσείς. Γ. Ε. Ω. Ρ. Ι. Ο. V. Γ. Ε. Ω. Ρ. Ι. Ο. V.
Ρ. Ι. Α. Τ. V. Πατραις: Πολύ πρόχειρα φτιαγμένο τού σταυρόλεξό
σας. Λέξεις άνυπαρκτες. Σ. Π. Ο. Ρ. Ο. V. Κ. Α. Ρ. Ο. Δ. Η. V. Κέρκυ-
ραν: Σας εύχαριστούμε γιά τά καλά σας λόγια. Τό σταυρόλεξό
σας είνε πράγματι καλό και θα δημοσιευθί. Κ. Ω. V. Σ. Α.
Λ. Α. Π. Α. V. Θερινή: 'Ελάσαμε τη νέα σας άποστολή παι-
γνιδιών. Τά καλύτερα θα δημοσιευθούν. 'Εμ μανού ή λ. Δ. V.
Α. Μ. V. Τ. Ο. U. Λ. V. Πόρτ-Σάϊν: Τέσσερες λέξεις καταστρέ-
φουν τού κατά τά άλλα καλό σταυρόλεξό σας. Πρόκειται γιά τις
λέξεις ΙΔΟΝ, ΑΤΥΣ, ΙΑΣΩ και ΑΤΥΣ που δρσκονται σέ τέτοιες
θέσεις, ώστε γιά ν' αντικατασταθούν πρέπει ν' αλλάξει ολόκληρο
τό σταυρόλεξο. 'Ι. Ω. Α. V. V. V. Τ. Ο. U. Κ. Α. Τ. Ο. V. Πειραιά:
Κάπως προχειροφτιαγμένα και τά δικά σας σταυρόλεξα. Οι λέ-
ξεις ΠΙΑΝΚΟ, ΣΕΣΑΠΟ, ΝΑΚΟΣ, ΙΝΑΙ, ΣΚΑΝ, ΡΑΔΑ και
πολλές άλλες παρόμοιες τά καταστρέφουν και μάς άναγκάζουν να
τά παραμερίσωμε. Περιμένομε κάτι καλύτερο. 'Α. Λ. Κ. V. V. Κ. Ρ. Ε.
μ. Ε. Ζ. V. V. και Φ. Ρ. Ε. Ι. Δ. Ε. Ρ. Ι. Κ. V. Ζ. Ε. Ρ. Ο. U. Βόλον: Τά
φίλη της Μπέττυ Γκρέιμπλ που είδαμε άπο τού 1945 είνε τά εξής:
«Μπαλέττα τού Μπρόντγουαϊ», «Στην κόλασι της Δουνκέρκης»,
«'Ακαπούλκον», «Πιν-'Απ-Γκέρλ», «'Ανοιξιτικά κορίτσια», «Στη
μαγεμένη 'Αργεντινή», «Μόλλυ Σίστερς», «'Αλόχα, τού τραγοιδι
τών νήσων», «'Αγάπη που σκοτώνει», «Μιά νύχτα στο Μαϊάμι»,
«Σάν όνειρο», «Πάντα στην άγκαλιά μου», «'Ενας άντρας επί
πλέον» και «'Η ζωή μου είσαι σ'». Όσο γιά τά φίλη της 'Εστερ
Ουίλλιαμς είνε τά ακόλουθα: «Μοντέρνα 'Αφροδίτη», «Βασίλισσα
των κυμάτων», «Ζιγκφρίντ Φόλλικς», «Φίστας», «Σ' ένα νύχτα μαζί
σου», «Κόρη τού Ποσειδώνος», «Θυμάμαι τά χείλη σου», «Στό ρυθ-
μό της χορής», «'Η δοκίμασα τού 'Αινάχου». Θα την ξαναδώσω
δέν έφτος σέ μιά ακόμα έγχρωμη δημιουργία της «Μιά γυναίκα
σάν έμένα». 'Αν σας δώσωμε τους άγγλικούς τίτλους και τά όνό-
ματα των παρτενέρ τους, ολόκληρη αυτή ή στήλη δεν θα μάς έ-
φτασε. Ρ. Ε. Β. V. Πειραιά: 'Η διεύθυνσις που μάς ζητάτε είνε:
S. E. Senora Dona Maria Eva Duarte de Peron, Residencia Presidencial,
Casa Rosada, Buenos Aires Republica Argentina. N. Ε. Ρ. V. V. V. V.
B. P. A. V. 'Η διεύθυνσις του Clark Gable είνε: Metro-Goldwyn-
Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U. S. A.
Σας εύχαριστούμε γιά τά καλά σας λόγια. Χ. Ρ. Η. Σ. Τ. Ο. V. Π. Α.
π. Α. Χ. Α. Ρ. Α. Λ. Α. Μ. Π. Ο. U. S. T. F. 912: Τους όρους συνδρομής
θα τους έρθετε κάτω άπο τή στήλη τού Χότζα. Α. Ε. Κ. V. Ναυ-
πλίου: 'Η διεύθυνσις της Mrs Eleanor Roosevelt είνε: Mc Call's
Magazine, 230 Park Avenue, New York 17, N. Y. U. S. A. Τίς άλλες
διεύθυνσεις τις άγνοούμε.

ΜΙΑ τυχαία σύμπτωσης είχε σμίξει αυτές
τις δύο γυναίκες μέσα στο ίδιο κελλί της
Σαλπετρείρης. 'Η μία ήταν γρή κι' έ-
δινε την έντύπωσι μάγισσας, που είχε
βγί άπο κάποιον πίνακα τού Γκόγια. Την έλε-

—Τό μόνο που με στενοχωρεί,
έλεγε στην συγκρατούμένη της,
είνε πως ό 'Αντουάν, ό γυιός
μου, δεν έχει κανένα γιά να τόν
περιποιηθί... 'Αν ξερασε τί ώ-
ρασιό παλληκάρι που είνε!... Θα
τόν γνωρίσετε μόλις βγούμε άπο
δώ...

—'Η άλλη ήταν ως τριάντα
πέντε χρόνων και, μ' όλη την
κούρσι που είχε τού πρόσωπό
της, φαίνόταν πολύ όμορφη. Είνε
αλήθεια, ωστόσο, πως ή όμορφιά
της είχε κάτι τού προκλητικό και
τού πολύ κοινό. Λεγόταν... άλλ'
ας τήν άφήσουμε να μιλήσει μό-
νη της...

—Είμαι ή θαρώνη Γκραβά ντέ
Λιβερνιέρ, είπε στη συνομιλή-
τοιά της, που την κύτταζε με
θαυμασμό. Είνα άλλοτε μέγαρο
στη λεωφόρο των 'Ηλυσίων, αιά-
ξια, κοσμήματα και γυναικιά...
'Αλλοίμονο, όμως, ό θαρώνας με
κατέστρεψε γλεντοκοπώντας με
τις θεατίνες... Και, χωρίς
να τού καταλάβω, έμπλεξα
σέ μιά θλιβερή ιστορία...

Αυτή ή ιστορία ήταν ή έ-
ξής:

—'Η 'Ανριέττα, όπως ή-
ταν τού μικρού της όνομα, είνε
συνδεθί μ' έναν δικαστικό
γασματέα, που τόν έγκατέλειψε
παίνοντας μαζί της και τις οικονομίες του, κάπου δέκα πέν-
τε χιλιάδες φράγκα. (Βρισκόμαστε στο 1903 και τά ρημά-
τα αυτά είχαν κάποια αξία). 'Ο γασματέας, όμως, την κα-
ταδίωκε και τού δικαστήριο την καταδίκασε σέ φυλάκισι ενός
έτους.

Μετά την άποφυλάκισι της, ή 'Ανριέττα έπισκέφτηκε πολ-
λές φορές τή Φρανσουάζι τού σπιτί της και γνώρισε τόν 'Αν-
τουάν, τού γυιό της. Ήταν ένας νέος ως δέκα έννα χρόνων,
άλλα φαίνόταν μεγαλύτερος, με συμπαθητικό πρόσωπο και
γεροδεμένο κορμί. 'Ενα δάιο αίσθημα άναπτύχθηκε άμέσως
μεταξύ τους και, μιά μέρα, ο νεαρός Μπουτόν έγκατέλειψε τή
μητέρα του γιά να πάη να έγκαταστήσθι στή «Βίλλα των
Κοίτων», στο 'Οτέγι, όπου έμενε ή φίλη του.

—'Η 'Ανριέττα έκαμε άμέσως γνωστό στο φίλο της ότι δεν
έπρεπε ν' άπασχοληθί καθόλου με τού χρηματικό ζήτημα. Δεν
είχε, δέβαια, περιουσία, γιάτί ό θαρώνας είχε πουλήσει ό-
λα. ('Ήταν ή ίδια ιστορία, που είχε πη και στή μητέρα
του...). 'Αλλά κέρδιζε αρκετά και γιά τους δύο. 'Απο τί;...

Είχε ειδικευθί στο εμπόριο παλαιών πινάκων μεγάλων ζω-
γράφων... Πράγμα που ήταν, άλλωστε, σωστό. 'Αλλά θα ή-
ταν περισσότερο σωστό άν τού έλεγε πως είχε ειδικευθί στο
εμπόριο τών πλαστυγραφημένων πινάκων μεγάλων ζωγράφων.
'Αποτέλεσμα, πραγματικά, μέλος μιάς σπείρας, που πουλού-
σε πλαστυγραφημένους πίνακες τού Ρομπινς, τού Ρεμ-
παντ, τού Γκόγια, τού Βελάσκεθ, τού Κορέτζιο, τού Μπουτι-
τσέλι, τού Δαυίδ κι' άλλων μεγάλων ζωγράφων σέ άνίδους
'Αμερικανούς Κροίσους, που τους άγόραζαν γιά γυνήσιου,
χωρίς να ύποπτευονται την άπάτη. 'Αλλ' αυτό ήταν άλλο
ζήτημα, που δεν μάς ενδιαφέρει στην προκειμένη ιστορία.

—'Η δουλειά αυτή άπασχολούσε πολλές ώρες την ημέρα την
'Ανριέττα. Και μερικές φορές άπουσίαζε ολόκληρες νύχτες.

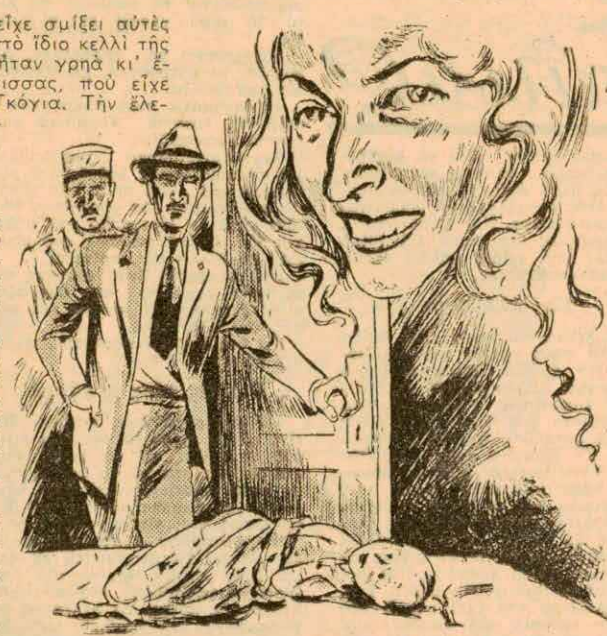
—'Αλλ' ό 'Αντουάν δεν είχε την παραμικρή ύποψια. Και πι-
στευε όλα όσα τού άφηγότο κατά την έπιστροφή της.

—'Εκείνο που άγνοούσε ήταν ότι ή άγαπημένη του είχε και
δεύτερο σπιτί πρós τού μέρος τού δάσους Φονταινερπλώ.

—'Επρόκειτο γιά μιά έπαυλι που χανόταν πίσω άπο τά δέντρα έ-
νος μεγάλου πάρκου. Και πήγαινε εκεί συχνά, πολύ συχνά...

—Θά μπορούσε επίσης να την ιδί κανείς πολύ συχνά στο
δυσωτικό μαγειτήριο και σέ διάφορες μαγειρικές κλινικές, όπου,
όμως, δεν εμφανιζόταν ως δασώνη ντέ Λιβερνιέρ, άλλ' ως κυ-
ρία ντέ Σαιν Μάρκ, ως κόμισσα 'Αλντα Μαρτινί, ως μαρκη-
σία ντέ Λας Νέβας, ως λαίδη 'Αστρουγκ...

—'Εκείνο που έκανε εκεί, δεν ήταν κανένα μυστικό. Στο δη-
μοτικό μαγειτήριο, όπως και στίς διάφορες κλινικές, έγεννού-
σαν πολλές φορές γυναίκες που δεν ήταν σέ θέσι ν' αναβέ-
ψουν τά παιδιά που έδερναν στόν κόσμο κι' άλλες που είχαν
λόγους να τά κούψουν, γιάτί πρέρχονταν άπο παράνομες
σχεσεις... 'Η 'Ανριέττα παρουσιάζόταν, λοιπόν, σάν σταλιέ-
νη άπο τόν ούρανό μπροστά τους. 'Ανίκη, έλεγε, σέ μιά δα-
γύνη που είχε σκοπό να προστατεύσθι τά παιδιά που, γιά
τόν ένα ή τόν άλλο λόγο, δεν μπορούσαν ν' αναβέψουν οι μη-
τέρες τους. Και αναλάμβανε, γιά λογαριασμό της όργανώσεως

Λίγα πιο πέρα βρισκόταν ένα νήπιό ως τριάντα ημερών...

ΔΡΑΚΟΙ και ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ

Η μέγαιρα τού Φονταινερπλώ

γείου. Δεν έλειπε απ' αυτό ούτε τού χειρουργικό τραπέζι, ούτε
τά εργαλεία. Και στο πάτωμα ήταν πεταμένα ένα σωρό
ματωμένα πανιά... Λίγα πιο πέρα, βρισκόταν ένα νήπιό ως
τριάνα ημερών με μιά δελώνα χλωμένη στην καρδιά. Τά ματιά
τού δυστυχισμένου είχαν ξερορραχί και στή θέσι τους έβλεπε
δύο ολόμαυρες τρύπες.

Τά άλλα δωμάτια δεν παρουσίαζαν σοβαρό ενδιαφέρον. Οι
αστυνομικοί κατέβηκαν κατόπιν στή ύπόγειο. Τό χάμα έβιθε
την έντύπωσι πως είχε άνασκαλευθί σέ πολλές μεριές. 'Εσκα-
ψαν τότε με μιά άείνα που δρθηκαν εκεί και δεν δυσκολεύθη-
καν να ξεθάψουν έξη σκελετούς μωρών παιδιών ηλικίας μέχρι
δύο χρόνων. Μιά προσεχτικότερη έρεύνα που έγινε την άλ-
λη μέρα έφερε σέ φώς άλλους πέντε και κατά τις έπόμενες
άλλους τρεις σκελετούς!...

—'Επίασαν τότε την 'Ανριέττα, που δεν άνιήθηκε ότι επρό-
κειτο γιά τά παδάκια που έπαιναν άπο τίς κλινικές και τά
νοσοκομεία με τού πρόσημα της υιοθεσίας.

—Είνα πάντοτε ένα ζωρό ενδιαφέρον γιά την Ιατρική, εί-
πε στην άσχη.

—'Αλλ' έπειτα δώροσε την κατάθεσι της.

—Είμαι κι' ένός δυστυχισμένο θέμα, είπε. Βρίσκομαι
στην έξουσία ενός ανθρώπου, που με κάνει να έκτελώ τις δια-
ταγές του χωρίς να μπορώ ν' αντίσταθί... Δεν έκαθα τίποτε
άλλα άπο τού να τού πηγαίνω αυτά τά παιδιά. 'Αλλά δεν έ-
ρω τίς έκανε κατόπιν. Ρουφούσε ίσως τού αίμα τους. 'Νομί-
ζω πως αυτό ήταν... Δεν ξέρω ούτε τ' όνομα του, ούτε που
μένει...

—'Αληθώς παραμυθί... Κι' ή ίδια ή 'Ανριέττα δεν έπέμεινε,
άλλωστε, σ' αυτό και σέ λίγο έφάρμασε μιά νέα τακτική της
σιωπής. Την ίδια τακτική άκολούθησε και κατά τή δική της.

—'Εμφανίσασταν μ' ένα σωρό όνοματα, της είπε ο προέ-
δρος τού δικαστηρίου. Ποιό ήταν τού πραγματικό;

—Δεν θα τού μάθετε ποτέ! άπάντησε ή 'Ανριέττα με στόμφο.

—Ήταν ή όχι ψυχοπαθής; Οι έπιστήμονες την χαρακτηρίσαν
ως επικίνδυνη σασιστρία, όπως και ήταν. 'Η 'Ανριέττα σκό-
τωσε τά δυστυχισμένα πλάσματα που έπαιναν άπο τά μαγει-
τήρια και τις κλινικές, γιά ν' άπολαύσθι τού μαρτύριό τους και
να ικανοποιηθί τις αιδωδεις διαθέσεις της.

—Υποστηρίχθηκε, έξ άλλου, ότι έπινα τού αίμα τους γιά να
διατηρή τή φρεσκάδα τού προσώπου και την ανθρωπιά της.

—Χάρις στόν γασματισμό της ως ψυχοπαθής σασιστρία
ή 'Ανριέττα γλύτωσε τού κεφάλι της. Τό δικαστήριο παραδέ-
χτηκε ότι δεν είχε άπόλυτη συναίσθησι τών πράξεων της και
τήν καταδίκασε σέ ισόβια κατανγκαστική έργα. 'Όταν ή
'Ανριέττα άκούσε την καταδίκη της, είπε:

—'Η άπόφασις είνε άδική! Δεν έκαμα κανένα κακό...

—Κατόπιν έξότισε σέ λυγμούς και σωριάστηκε λιποθύμη.

—Όταν συνήλθε, εύχαρίστησε τού γιατρό που την είχε περι-
ποιήθι και άκολούθησε πρόθυμα τούς χωροφυλάκες, χωρίς να
φέρη την παραμικρή αντίρρησι.

—Στό διόδοιο, ό 'Αντουάν έκλαιγε με λυγμούς. 'Η 'Ανριέ-
ττα, περνώντας άπο μπροστά του, έκοψε τού πρόσωπό της μ'
ένα σάλι κι' άπομακρύνθηκε θ' πτικά χωρίς να τού πη λέξι...

—Πάντοτε, να εξασφαλίσθι σ' αυτά
τά δυστυχισμένα πλάσματα θε-
τώς γονείς, που θα τά άγαπού-
σαν σάν δικά τους και θα τους
εξασφαλίσαν ένα λαμπρό μέλλον.

—Ήταν πολλές οι υπέρες που
πίστευαν τά λόγια της. Κι' έ-
στεργαν ν' άποχωριστούν τά
παιδιά τους, με τή δεβαιότητα
ότι αυτό που έκαναν ήταν γιά
τό καλό τους... 'Η φιλόφωρη
κυρία που τά έπαινε, έβάζε, ό-
μως, έναν όρο: ότι δεν θα ζήτου-
σαν ποτέ να τά ξαναϊδούν.

—Μόλις έπαινε ένα παιδί, ή
'Ανριέττα έτρεχε στην έπαυλι τού
δάσους τού Φονταινερπλώ. Κι'
έμενε εκεί πολλές ώρες και κά-
ποτε ολόκληρες νύχτες...

—Γιά κακή της τύχη, δύο διαρ-
ρήκτες μπήκαν ένα βράδυ σ' αυ-
τή την έπαυλι, γιά να την λη-
στεύουν. Και πρόσεξαν εκεί με-
ρικά πράγματα, που τους έ-
καμαν τόσο έντύπωσι, ώστε θε-
ώρησαν χρέος τους να είδοποιή-
σουν την αστυνομία, στέλνοντας
μιά άνωνυμη έπιστολή, που τη
συναρμολόγησαν, κόβοντας φρά-
σεις και λέξεις άπο έφημερίδες.

—Οι αστυνομικοί ένηργησαν με
κεραυνόβολο, ταχύτητα, λίγη ώ-
ρα μετά τή λήψι της έπιστολής.

—Εμπαιναν στην έπαυλι τού
δάσους τού Φονταινερπλώ
κι' άνασκάτωναν τά πάντα.

—Δεν χοιρίστηκε, άλλωστε,
να κοπιόσουν πολύ. Στο
δεύτερο όροφο βρισκόταν έ-
να μεγάλο δωμάτιο, που έ-
δινε την έντύπωσι χειρουργ-

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Δυστυχισμένην Κ. Β.: Νοιώθω τη θέσι σας, καλή μου φίλη, και καταλαβαίνω το άβυσσο στο οποίο βρίσκεσθε. Πώς να εγκαταλείψετε τους γονείς σας όταν έχετε πώς θα δυστυχίσουν χωρίς την ύλη της βοήθειας; Άλλα και πώς να επιμένετε στον άντρα σας να εσθλάβει γι' αυτούς όταν σας ληή ότι τα εισοδήματά του δεν επαρκούν;

Κατά τη γνώμη μου μία είναι η λύσις: Να πείσετε τον άντρα σας να σας αφήσει να εργασθήτε στο σπίτι εν ανάγκη, και να δίνετε στους γονείς σας τα χρήματα που κερδίζετε. Έλπιζω να σας το επιτρέψει. Πρέπει να σας το επιτρέψει, γιατί οφείλει να καταλάβει ότι δεν μπορείτε να εγκαταλείψετε τους γονείς σας, γ. παρόντων καθηκόντων Ιερά. Άφου σας άναγα όπως λέτε, πρέπει να θέλη την εύτυχία σας. Και εύτυχία, όταν έχετε ότι οι γονείς σας στερούνται, δεν μπορεί να υπάρξει.

Η μέδα

Εμφανίσεις, τρεις εμφανίσεις: Το πρώτο πράγμα που θα φορέσωμε την άνοιξη είναι ένα ντεμί σαϊζόν ταγιέ-

ράκι, καμωμένο δηλαδή από ένα ανοιχτόχρωμο λαινάκι, με μία φρέσκια μπλουζίτσα. Άν όμως δεν έχουμε την εύχρηστία να καμώμε ντεμί σαϊζόν ταγιεράκι, τι θα κάνουμε για να μη φανούμε καθυστερημένες;

Θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μία ανοιχτάχρωμη ντά σ' ένα ταγιέρ που έχουμε. Λίγο γούστο χρειάζεται και τα ταγιεράκι μας θα μοιάζουν σαν καινούργιο και μάλιστα δάχη τρεις διαφορετικές εμφανίσεις.

Κάνετε ένα πλαστρόν από λεπτό, λευκό λινό που σπριζείται με λάστιχο στη μέση. Το άνοιγμα του λαιμού έχει μία πλάτ που γυρίζει προς τα κάτω και κουμπώνει στο πρώτο κουμπί του πλαστρόν. Κάτω απ' την πλάτ περνά μία μαύρη δελουβένια κορδέλλα που περιβάλλει το λαιμό και καταλήγει μπροστά σαν γραβάτα.

Δεύτερος τρόπος είναι να δένεται η κορδέλλα φιάγκο και τρίτος τρόπος μέσα απ' την πλάτ να περνά ένα μαντήλι από μουσαίνα, καμωμένο πλάσε. Νά, λοιπόν, τρεις διαφορετικές εμφανίσεις του ίδιου ταγιέρ, που χωρίς πολλά έξοδα γίνεται ανοιχτάχρωμο.

Το πλαστρόν

Το λευκό πλαστρόν θα παίξει μεγάλο ρόλο φέτος και όχι μόνον στα ταγιέρ, αλλά και στα φορέματα. Έχει πολλές και ποικίλες εμφανίσεις. Γίνεται ελαφρά κολλαρικό από πολύ λεπτή βατίστα ή μεταξωτό ή πικέ ή σουαλ πικέ. Το άνοιγμα του φορέματος είναι τότε μυτερό, τότε ορθογώνιο, τότε μακρουλό δαδάλ, τότε τετράγωνο και ανάλογα φαίνεται περισσότερο ή λιγώτερο το πλαστρόν. Το γιακάδακι του ποικίλλει και αυτό: τελειώνει σε μικρά πέτα, έχει ρεβέρ μυτερά, είναι όρθιο, σκουρώνει χωρίς ρεβέρ κλπ. Το κλεισίμο του έχει μία ή δύο σειρές κουμπιά και κάποτε συμπληρώνεται με ένα μικρό δελουβένιο φιάγκο.

Το χρώμα που επικρατεί σ' αυτά τα πλαστρόν είναι το λευκό, αλλά δεν αποκλείονται και μερικά άλλα ανοιχτά χρώματα σαν το ροζ πάλ, σωμόν, εκρού, μπλε σιέλ, ελιότροπ, κίτρινο απαλό. Φυσικά μπορεί να γίνει το πλαστρόν ίδιο.

Χαριτωμένες εμφανίσεις με ανοιχτάχρωμα χαρωπά χρώματα.

Δεν αποκλείεται όμως να γίνει και με κέντημα σεμιάζε.

Τα καπέλλα

Το κυριώτερο τους χαρακτηριστικό: Φοριούνται στην κορυφή του κεφαλιού, αλλά αρκετά μπροστά ώστε να ρίχνουν μία σκία στα μάτια. Μοιάζουν λιγάκι με τα καπέλα που φορούν οι μαγικές, αλλά θυμίζουν πολύ και τα άνδρικά «μελόν».

Τα όλικά που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή τους είναι οι ψάδες Μπακού, Πικώ, Παγιασόν

και οι Παναμάδες. Έπίσης χρησιμοποιούνται τα σαντούν, τα λινά, τα γκρό-γκράιν και οι λαϊζες.

Γαρνίρονται με κορδέλλες, με πουλιά, με φτερούγες, με λουλούδια, με φύλλα.

Τα σχήματά τους τόκες πολυποικίλες, κανονιέ κλασσικά και κανονιέ φανταζι.

Τα γαρνιρίσματα τοποθετούνται όλα πακτωτά και διάλογο εις ύψος εμπρός, στο πλάι και πίσω. Ο συνδυασμός δύο χρωμάτων στο ίδιο καπέλλο είναι πολύ στη μόδα και θα ιδούμε πολλούς φιάγκους από κορδέλλα με μπρίντες.

Πολλές φορές ένας φιάγκος είναι τόσο μεγάλος που σκεπάζει πίσω ολόκληρο το κεφάλι και μέρος του τραχήλου.

Τα δελάκια θα φορεθούν, αλλά όχι πολύ.

Για τις νέες μητέρες

Η άνατροφή ενός παιδιού δεν είναι εύκολο πράγμα, δεν είναι κάτι που μπορούμε να το διαβάσουμε στα βιβλία και να το εφαρμόσουμε κατά γραμμά, γιατί κάθε παιδί έχει το χαρακτήρα του, τις αντιδράσεις του, τις αδυναμίες του. Οτι εφαρμόζεται στο ένα παιδί δεν μπορεί να εφαρμοσθή σε άλλο. Πριν λοιπόν αρχίσω μία μητέρα να εφαρμόζει ένα σύστημα άνατροφής πρέπει να μελετήση το χαρακτήρα του παιδιού της, να το ψυχολογήση. Μερικά παιδιά δεν παίρνουν με το άγριο, άλλα είναι ατίθασα και θέλουν μεγάλη σύστηροτητα, άλλοτε, πάλι, η καλσύνη και η τρυφερότητα κάνουν θαύματα.

Πρό πάντων δεν πρέπει ν' ακούσθω μία μητέρα τις συμβουλές του ενός και του άλλου. Μόνη της θα βρή πώς πρέπει να φερθή στο παιδί της. Κάποτε οι γιαγιάδες ξέρουν να δώσουν μία καλή συμβουλή, γιατί έχουν πείρα, πολλές φορές όμως παρασύρονται από τα αισθήματά τους και δείχνουν αδυναμία χαρακτήρος. Άν

καταλάβη κάτι τέτοιο το παιδί θα το εκμεταλλευθή από ένστικτο. Έκείνο, πρό πάντων, που δεν πρέπει να γίνεται είναι το να καταλάβη το παιδί, όσο μικρό και αν είναι, πως οι γονείς του διαφωνούν στο ζήτημα της άνατροφής του. Το παιδί πρέπει να αντιληφθή ότι όλοι οι μεγάλοι γύρω του συμφωνούν απόλυτα για τα ζητήματα που το άφορούν.

Κάποτε θα τύχη να κοροϊδευθή κάτι ή κάποιον το παιδί σας. Μη γελάσετε. Μαλώστε το, έστω κι αν καταλαβαίνετε ότι έχει δίκιο.

Άν κάποιος δάσκαλος το τιμωρήσει άδικα καμείτε τις σχετικές παρατηρήσεις στο δάσκαλο, ποτέ όμως παρούσα ή εν γνώσει του παιδιού. Γιατί το παιδί πρέπει να μάθει ακλόνητη εμπιστοσύνη στο δάσκαλό του.

Μη του απαντάτε άνόητα όταν σας κάνει μία ερώτηση, ούτε να του λέτε πράγματα άπίθανα. Κρίνει πάντα ένα παιδί τους μεγάλους, με το δικό του τρόπο. Και καταλαβαίνει πολλά πράγματα που εμείς ούτε καν τα υποπτευόμαστε.

Η καλή συμπεριφορά

Μερικοί όταν τρώνε χρησιμοποιούν λεπτές κινήσεις και γελοιοποιούνται. Το να τρώη καλά κανείς είναι μία τέχνη που αποκτάται μόνον αν πάρη τη συνήθεια να προσέχη πάντα όχι όταν τρώγην με ξένους, αλλά και όταν είναι μόνος του. Τότε αποκτά σιγνή-σικά φυσικά κινήσεις και δεν φαίνεται σά να καταβάλη προσπάθεια για να φάη καλά.

Μη νομίζετε ότι όλοι οι Έλληνες τρώνε άσχημα. Μόνον ο Άγγλος άστος τρώει άσχημα. Δεν άπη ποτέ κρασί ή μπύρα αν δεν ακουπήση τα χείλη του. Δεν θα φυσήξη τη σούπα του. Δεν θα ακουμήση έξω απ' το πιάτο του τα μαχαρουτήριονά του. Δεν θα χρησιμοποιήση οδοντογλυφίδες. Δεν θα κόψη το ψωμί του σε μπουκιές με το μαχαίρι του. Δεν θα φάη το τυρί με το μαχαίρι, αλλά θα το ακουμήση στο ψωμί του. Δεν θα ακουμήση τα χείλη του με ψωμί, αλλά πάντα με την πετσέτα του. Δεν θα γύρη το πιάτο του για να μαζέψη την τελευταία κουταλιά της σούπας.

Η ώρα επίσης του τσαγιού είναι απολαυστική στα αγγλικά σπιτία. Προσφέρεται το τσάι με πολλή απλοητία: Μερικές φρυγανιές με βούτυρο, λίγη μαρμελάδα, κανένα κέικ. Όλα τ' άλλα τα θεωρούν περιττά οι Άγγλοι, εκτός αν είναι περασμένη η ώρα όποτε το όνομάζουν «αργονορημένο τσάι» και σερβίρουν μαζί λίγο ζαμπόν, τυρί, φουά γκρα.

Η άλληλογραφία μου

Φτωχή όρφανούλα:

Δυστυχισμένη μικρούλα: Ο νεαρός θέλει να σας έλαπαση για να εγείλη από πάνω του κάθε εύθυνη. Πέστε το το γρηγορώτερο στη μητέρα σας.

Ανώνυμος: Σας απάντησα ήδη. Στην δδον Νίκης 10 θα ερρήτε αυτό που μου ζητάτε.

Χαϊδεμένο άγούρι: Σκέπτεσθε πολύ έγνώστικά και δεν μπορώ να συμφωνήσω μαζί σας.

Μελαχροινήν Κ. Δ.: Το άγγουρόνερο καλό είναι, αλλά σας χρειάζεται και μία κολτ-κρέμ αμερικανική. Έπίσης πρέπει να τρώτε πολλά έρσασα χόρτα και φρούτα για να θεραπευήτε από τη δυσκοιλιότητα.

Α. Μ. 130. Χ.: Σταμάτησε το δερνίκωμα των νυχτιών και άλειψέ τα κάθε βράδυ με δαζελίνη.

Καν Β. Τ.: Η σύστασις που ζητάτε είναι δδός Λυκαθήττου 14.

Ε. Θ. Σ. Γ.: Κέρκυραν: Σας ευχαριστώ για τα ώραια σας λόγια και με χαρά θα σας δώ όταν έρθετε στας Άθηνες. Για ταγιεράκι σας συνιστώ ένα από λινό μπλε νανιέ ή ένα χρώμα ελιότροπ, με ριχτή ζακεττούλα και άσπρη μπλούζα σεμιάζε.

Ε. Χ. Ι.: Βέβαια φαίνε τα νεύρα σας. Πρέπει να επιβλήθε στον εαυτό σας και να ηρεμήσετε.

Για τα στήγματα του προσώπου έπισκεφθήτε έναν καλό δερματολόγο. Όσο για τις πρόωρες ρυτίδες πάρτε μία καλή αμερικανική κρέμα, μάλλον λιπαρή.

Το στήθος σας θα ξαναβρή την πρώτη όμορφιά του αν δάξετε καθημερινώς κρού επιθέματα.

Φοιτητήν Νομικής Α. Ρ.: Δεν άπάρχει δυστυχώς προληπτικό φάρμακο για τη φάλακρα.

Τώρα τελευταία λένε ότι έβρεθε κάποιον φάρμακο, αλλά δεν ξέρουμε ακόμη τίποτα.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Πικάντικο διήγημα

Η 'Ιουλία μου είπε για δεύτερη φορά χτές πως με βαρύνεται. Άκούς εκεί! Αυτό, μα την άλήθεια, είναι άχώνευτο. Πρέπει να το πω στο φίλο μου, το Μιραμόν. Αυτός είναι άνθρωπος λογικός, πεπειραμένος. Θα μου δώση μία καλή συμβουλή. Έχει όμως νάρθη σπίτι μας μία βδομάδα. Περίεργο! Εύχαριστιόταν τόσο με τη συντροφιά μας. Και την Κυριακή κάθε βράδυ έ-

Όταν γύρισαν οι δύο τους, η 'Ιουλία ήταν ξαναμένη, με μάγουλα κατακόκκινα...

τρώγε μαζί μας. Μήπως είναι άρρωστος;

Θα πάω αύριο σπίτι του. Η διαγωγή της γυναίκας μου άπέναντί μου είναι τόσο παράξενη. Άνησυχώ. Θα τα πώ όλα στο Μιραμόν. Ίσως, οι δύο μαζί να μπορέσουμε ν' ανακαλύψουμε τί συμβαίνει αυτόν τον καιρό στην ψυχή της 'Ιουλίας. Άκούς λέει να με βαρύνεται! Καταπληκτικό! Κι όμως δεν έπαψα να την αγαπώ, να την περιποιούμαι. Πάνε λίγες μέρες που της αγόρασα ένα καινούργιο σαλόνι. Τις προάλλες την πήγα δυο φορές στην 'Όπερα και μία φορά στη Γαλλική Κωμωδία. Της αγόρασα μία γούνα, ένα φόρεμα, γλυκά. Άκόμα και τις «Χίλιες και μία νυχτες» δεμένες με μαροκινό δέρμα. Κι όμως λέει να με βαρύνεται. Καταπληκτικό! Ίσως νάκανα άσχημα που παντρεύτηκα. Ο Μιραμόν μου το είχε πη, έδω και τρία χρόνια. Κι όμως δεν τον άκουσα... Δεν μετάνιωσα βέβαια γιατί πήρα την 'Ιουλία. Η γυναίκα μου άξίζει. Είναι νοικοκυρά. Έπειτα είναι χαριτωμένη. Έχει πρόσωπο ώραιό, σώμα άρμονικό, δυο μάτια φλογερά. Με μία λέξη είναι όμορφη. Άλλά κάτι της λείπει. Ξέρετε τί; Η εύαίσθησι! Αυτό είναι! Ένώ εγώ, εγώ είμαι τόσο εύαίσθητος!...

Νά, προχθές το βράδυ, στην 'Όπερα όταν τη ρώτησα τί ένοιωσε από την παράστασις της «Μανόν», μου άπάντησε πως δεν κατάλαβε απολύτως τίποτα, να, τίποτα! Μα και η φύσι την άφίνει άσυγκίνητη. Ευρίωντας έν' άλλο βράδυ πεζή απ' την Πλάς ντε λα Κονκόρντ της είπα, δείχνοντάς της τ' άστέρια στον ουράνο.

—Γιά σκέψου, αγάπη μου, κάτι: σκέψου όλ' αυτά τ' άστέρια να είναι σωρός από κόσμους, όπως ο δικός μας! Νά υπάρχουν ίσως άνθρωποι κι εκεί. Αυτό δεν σου κάνει έντύπωσι; Όλη αυτή η άρμονία δεν σε συγκινεί;

—Ξέρεις κι' εσύ κάτι, Άμεδαίε; μου άπάντησε τότε, η ύχτα είναι παγερή και κρυώνω! Καλύτερα θάταν να παίρναμε ένα ταξί να πάμε σπίτι μας, παρά να κυτάζουμε τ' άστέρια που άδιαφορούν για μάς.

Σωστή ψυχολογία για μένα τον εύαίσθητο. Περιέργως τύπος αυτή η 'Ιουλία. Δεν μπορεί να έκτιμήση τον

έσωτερικό μου άνθρωπο». Είμαι άλήθεια δυστυχισμένος. Θα πάω να βρώ το Μιραμόν.

Δέν ήξερα τί έλεγα όλο αυτό τον καιρό. Η 'Ιουλία μου δεν με βαρύνεται. Κάθε άλλο. Μ' αγαπάει. Άχ! τί όμορφη μέρα περάσαμε στο σπίτι του Μιραμόν, στην έξοχη και πώς θα τη θυμάμαι πάντα. Ο καιρός ήταν περίφημος. Μείναμε απ' τις δέκα το πρωί ως τα μεσάνυχτα. Φυσούσε έν' άεράκι δροσερό, ο ήλιος χρύσωνε τα δέντρα, τα πουλιά κελαϊδούσαν, όλα ήταν χαριτωμένα. Μα πιδ χαριτωμένη απ' όλα ήταν η 'Ιουλία μου. Και πόσο στοργική μαζί μου, πόσο περιποιητική!

Φαντασθήτε, μούκανε και μιάν έκπληξι. Ξέρε πως λατρεύω τις φράουλες με κρέμα. Έκανε λοιπόν τον κόπο, μαζί με το Μιραμόν, και περπάτησε πάνω από δυο ώρες για να μαζέψη φράουλες. Όλο αυτό το διάστημα έβεινα φυσικά μονάχος και διάβάζα τον Πάλ ντε Κόκ. Όταν γύρισαν οι δύο τους, η 'Ιουλία ήταν ξαναμένη, με μάγουλα κατακόκκινα, με μαλλιά λίγο άτακτα. Άπ' τον άέρα φυσικά. Φαίνονταν κι' οι δύο τους κάπως κοκκινισμένοι. Μα περπατούσαν δυο ώρες για να μαζέψουν τις φράουλες που τόσο μ' άρέσουν. Ήταν άληθινά υπέροχες όταν τις έφαγα. Άλ-

λά η κρέμα; Ποτέ μου δεν τη βρήκα πιδ γλυκειά. Η μουνα ένας εύτυχισμένος άντρας ανάμεσά στη γυναίκα μου και το στενό μου φίλο. Άπ' τον ένθουσιασμό μου μάλιστα κάποια στιγμή άγκάλιασα την 'Ιουλία και τη φίλησα μπροστά στο Μιραμόν. Η 'Ιουλία μου το ανταπόδωσε με πολλή θερμή. Ο Μιραμόν μόνο άρχισε να γελάει.

—Ζηλεύεις! του είπα. Παντρεύω και σύ.

—Αυτό μούλειπε! είπε αυτός. Οι γυναίκες δεν λείπουν.

Δέν του άπάντησα. Ξέρω πως του άρέσει να ζή μία ζωή υπόεμικη. Δικαίωμα του. Δεν έβρει τί χάνει. Άχ! αυτές οι άπολαύσεις του συζυγικού βίου!

Είμαι, κύριοι, ένας συζυγος άπατημένος! Μάλιστα άπατημένος. Αυτό δεν θα μπορούσα ποτέ μου να το φανταστώ. Ο Μιραμόν είχε δικήν όταν κάποτε μου είπε:

—Οι γυναίκες, φίλε μου, είναι όλες ίδιες! Ο Μιραμόν! Ά! το κτήνος! το σιγαμένο, το άισχρό σποκέιμενο! Γι' αυτό γελούσα την ημέρα εκείνη στην έξοχη όταν φίλησα μπροστά του την 'Ιουλία για να την ευχαριστήσω για τις φράουλες.

Άλλοιμονο! Δεν ήμουνα προετοιμασμένος για ένα τέτοιο γτύπημα! Το κεφάλι μου έγινε βαρύ. Όλα στρίβουν μπρος μου. Άχ! άπιστη 'Ιουλία, τί μούκανες! Ήταν ανάγκη να μ' άπατήσης με το Μιραμόν; Δεν μπορούσες να βρής κανέναν άλλο;

Και τώρα τί θα κάνω; Νά σκοτωθώ; Όχι δά. Δεν άξίζει ο κόπος για μία χαμένη. Θα πάω να γλεντήσω, να μεθύσω, να ξεχάσω. Με την πρώτη γυναίκα που θα βρώ. Στο μέλλον τις γυναίκες θα τις περιφρονώ, δεν θα τις άναπαύω. Έτσι θάχω πάντα το κεφάλι μου ήσυχο. Δεν θα υποφέρω πιά. Πως δεν τόχα σκεφθή τόσον καιρό; Όσο για την 'Ιουλία, υπέβαλα κι' όλες αίτησι διαζυγίου.

ΣΑΡΑ ΜΟΝΣΕΛΕ

Ο ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ των πιθανοτήτων

Μέχρι ποίου σημείου μπορεί να
μ'αξ εξυπηρετήσει

Μερικοί παίκτες ζήτησαν κάποτε από το Γαλιλαίο να τους εξηγήσει γιατί, σίχοντας τρία ζάρια μαζί, σχηματίζουν πιά πολλές φορές το συνδυασμό δέκα παρά έννα. Και μία άλλη φορά ένας επαγγελματίας παίκτης παρουσίασε στον Μπλάιζ Πασκάλ το ακόλουθο πρόβλημα: "Αν δύο παίκτες αναγκασθούν να διακομίσουν το παιχνίδι τους προτού τελειώσει, με ποιο τρόπο πρέπει να μοιράσουν μεταξύ τους τα χρήματα που έχουν δώσει, λαμβάνοντας υπ' όψη τους πόντους που έχουν ως εκείνη τη στιγμή ο καθένας; Ο Γάλλος μαθηματικός και φιλόσοφος, για να λύσει αυτό το πρόβλημα, έπληρωσε τον περίφημο υπολογισμό των πιθανοτήτων. Στην πραγματικότητα, αυτός ο υπολογισμός προήγαγε, προτού ένας μαθηματικός σκεφθεί να διατυπώσει τους νόμους του. Έκτοτε, πολλοί άλλοι μεγάλοι μαθηματικοί ασχολήθηκαν μ' αυτόν, έμελετοσαν τις δυνατότες εφαρμογών του και τον τελειοποίησαν.

Αλλά να μερικά απλά παραδείγματα: "Αν ρίξω ένα μεταλλικό κέρμα στον αέρα, η πιθανότητα να έρθει κορώνα είναι 1 προς 2. Κι' η ίδια πιθανότητα υπάρχει να έρθει γράμμα. Αν, από μια τράπουλα χαρτών, τραβήξω ένα, η πιθανότητα να δώλω μια κόπια είναι 13 προς 52 ή 1 προς 4. Αν ρίξω ένα ζάρι, η πιθανότητα να φέρω 4 είναι 1 προς 6 ή απλούστερα 1/6, γιατί το ζάρι έχει έξι έδρες. Αν ρίξω δύο ζάρια μαζί, η πιθανότητα να φέρω το συνδυασμό 4 έχει ως εξής: Κάθε έδρα του ενός ζαριού μπορεί

να συνδυασθεί με κάθε μία απ' τις έδρες του άλλου.

Οι πιθανοί συνδυασμοί έδρων είναι, λοιπόν, για τα δύο ζάρια $6 \times 6 = 36$. Ο συνδυασμός 4 μπορεί να σχηματισθεί κατά τους ακόλουθους τρόπους: α) να μ'αξ δώση το ένα ζάρι 1 και το δεύτερο 3, β) να μ'αξ δώση το πρώτο ζάρι 3 και το δεύτερο 1, γ) να μ'αξ δώσουν και τα δύο ζάρια 2. Υπάρχουν λοιπόν, 3 ευνοϊκοί συνδυασμοί που μπορούν να μ'αξ δώσουν 4 έναντι 36 πιθανών. Στην περίπτωση αυτή λέμε ότι η πιθανότητα είναι $3/36$ ή απλούστερα $1/12$. Μ' απλούστερα λόγια, έχουμε μία πιθανότητα στις δώδεκα να φέρωμε το συνδυασμό 4.

Απ' αυτά τα απλά παραδείγματα είναι εύκολο ν' αντιληφθεί κανείς πόσο δύσκολος μπορεί ν' αποβεί ο προσδιορισμός μιας πιθανότητας, που εξαρτάται από μεγάλο αριθμό συνθηκών, όταν μάλιστα κάθε μία απ' αυτές έχει την ιδιαίτερη πιθανότητά της.

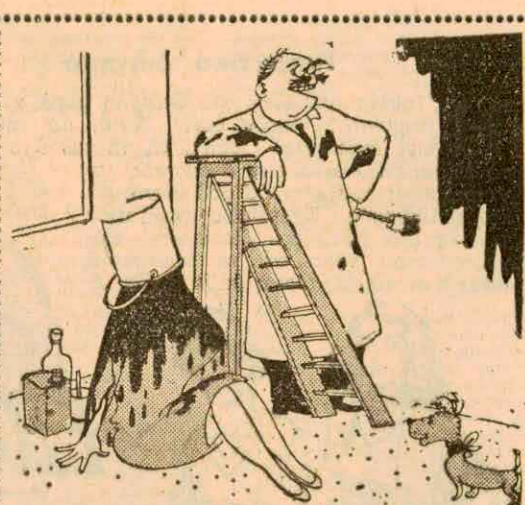
Στη σύγχρονη ζωή, ο υπολογισμός των πιθανοτήτων παίζει σημαντικό ρόλο. Εφαρμόζεται π.χ. στις ασφάλειες, που στηρίζονται αποκλειστικά και μόνο σ' αυτόν, στη βιολογία, που, χάρις σ' αυτόν, είναι σε θέση να καθορίσει τους νόμους της κληρονομικότητας, στον καθορισμό των φυσικών μεγεθών, στη φυσική, στη χημεία, στη μετεωρολογία, στην πολεμική τέχνη, στην πρόγνωση των τάσεων της δημοσίας γνώμης σε ώριμη στιγμή κλπ.

Πρέπει να σημειωθεί, ωστόσο, ότι ο υπολογισμός των πιθανοτήτων δεν αποτελεί κάτι το ασφαλές. Είναι δυνατόν, αντίθετα, να μ'αξ παρασύρει σε πολύ μεγάλα λάθη. Αφηγούνται την περίπτωση ενός ναυτικού, που, κατά τη διάρκεια μιας ναυμαχίας, πήγε να κρυφτεί στην όπη που μία έχθρική δόβιδα άνοιξε στο πλοίο όπου υπηρετούσε, κάνοντας τη σκέψη ότι ήταν απίθανο να πέση και δεύτερη στο ίδιο μέρος. Το πράγμα ήταν, βέβαια, απίθανο, αλλά όχι αδύνατο. Και πραγματικά, μία δεύτερη όβιδα, που έπεσε στο ίδιο ακριβώς μέρος, τον πολτοποίησε.

Σε παρομοία πλάνη πέφτουν πολλοί άνθρωποι στο παιχνίδι. Σημειώνουν στο μυαλό τους, προκειμένου για τη ρουλέττα, τους αριθμούς που έχουν να βγούν από καιρό και που τάρουν σ' αυτούς, με την βεβαιότητα ότι δεν μπορούν παρά να βγούν. Αλλά οι αριθμοί που βγαίνουν κατά τη διάρκεια μιας δοσμένης δεν επηρεάζονται καθόλου από κινήσεις που γίνουν κατά τις προηγούμενες. Και γι' αυτό, καθένας από τους 90 αριθμούς της ρουλέττας έχει τις ίδιες πιθανότητες να βγεί ή να μη βγεί. Στο Μοντεκάρλο το κόκκινο ήρθε κάποτε 32 φορές στη σειρά. Κι' ήταν πολλοί που έχασαν τεράστια ποσά, γιατί, έπειτα από τους πρώτους γύρους, άρχισαν να ποντάρουν στο μαύρο, με τη βεβαιότητα πως ήταν η σειρά τους να βγεί. Δυστυχώς γι' αυτούς, όμως, δεν έρχοταν. Οσοδήποτε φορές κι' αν έλθω στη σειρά ένα χρώμα, π.χ. το κόκκινο, στον επόμενο γύρο το χρώμα αυτό όπως και το μαύρο έχουν τις ίδιες πιθανότητες να βγούν.

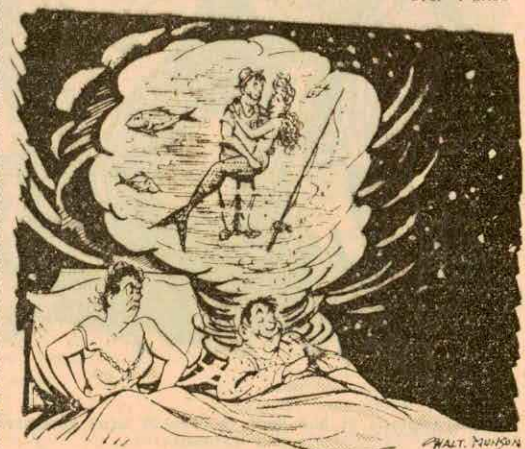
Το ίδιο ισχύει και προκειμένου για τα λαχεία με διαδοχικές κληρώσεις.

Ο υπολογισμός των πιθανοτήτων έχει, λοιπόν, αναμφισβήτητη αξία. Αλλά δεν επηρεάζει τα γεγονότα. Μ'αξ πληροφορεί π.χ. ότι υπάρχει ένα Α ποσοστόν πιθανότητας ναχώμε καλό καιρό στις 17 Απριλίου π.χ. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι θαχώμε καλό καιρό. Και τίποτε δεν αποκλείει ναχώμε έλεεινό καιρό αυτή την ημέρα.

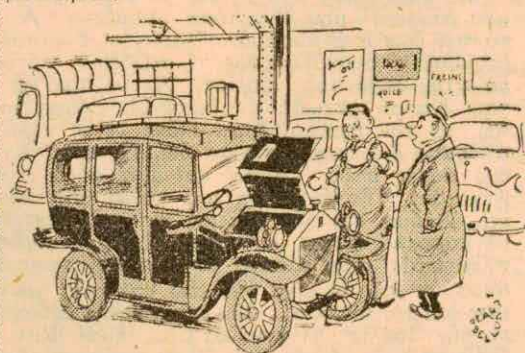

—Και μη ξεχνάς, Καλλιόπη μου, πως αυτό είναι το πρώτο χέρι!...

«ici Paris»

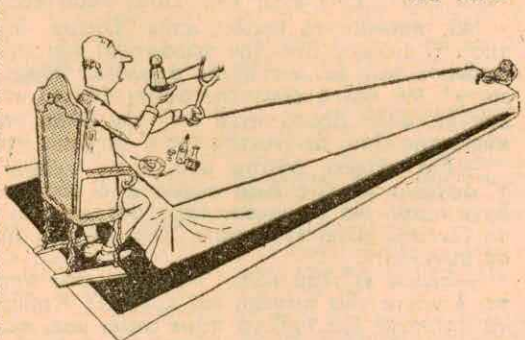

—"Ηθελα ναξεραι τι όνειρο βλέπεις, γερομπερμπάνη!...

—"Ως το 1928 δούλευε μια χαρά. Από τότε όμως...

«ici Paris»

—Πάρε το άλατι, 'Αγλαΐα!...

«Samedi». Soir»

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένα καινούργιο μέταλλο, το «Z-4», που ανακάλυψε, ο επιστήμον κόμης ντ' Ολμπάν, παρουσιάζει την παράξενη ιδιότητα να έλκεται λοχούρα απ' τον νέο πλανήτη Ρέα, σε ώριμες ημέρες και έδρες. Το φαινόμενο αυτό γίνεται αιτία ενός τραγικού και μυστηριώδους θανάτου. Ο ντ' Ολμπάν και ο φίλος του Σαιν-Κλαίρ, ο λεγόμενος «Νυκτοβίος» πασιγνωστος επιστήμων και ντετεκτιβ, συλλαμβάνουν την ιδέα να εξαταλυνθούν αυτή την έλξη για να ταξιδέψουν απ' τη Γη στη Ρέα. Κατασκευάζουν λοιπόν ένα αεροπλοίο, το «Ολμπ-1», από τέτοιο μέταλλο. Στο έργο τους τους βοηθάει ο Γκιμπνέζος επιστήμων Γκνύ Μιτάνγκ, φίλος του Σαιν-Κλαίρ. Στο ταξίδι λαμβάνουν μέρος κι' ο Ζαν Μαργκό, πρακτικός μηχανικός, κι' άλλοι αποφασισμένοι φίλοι, καθώς και η μη Βερόνικα, ανήλικη του ντ' Ολμπάν. Οι ταξιδιώτες του αεροπλοίου τους και ξεκινούν. Στο ταξίδι τους δεν τους συμβαίνει κανένα δυσάρεστο. Φτάνουν στη Ρέα και βρίσκονται σ' ένα παραδεισο περιβάλλον, έντελως διαμορφωμένο απ' της γης και πέφτουν από έκπληξη σ' έκπληξη. Η Ρέα δεν είναι ακατοίκητη. Οι ταξιδιώται του αεροπλοίου βλέπουν μια παραδειση πόλη, με τείχος γύρω. Την κατοικούν φτερωτά όντα. Έναντι της πόλεως αυτής επιτίθενται άλλα όντα νυκτοβία, άνθρωποι-γορίλλες, απάσι και τρομοποι. Γίνονται μάχη κι' οι γορίλλες άνθρωποι αιχμαλωτίζουν αρκετούς φτερωτούς ανθρώπους. Οι ταξιδιώτες του αεροπλοίου αιχμαλωτίζουν δύο Νυκτοβίους, παίρνουν μαζί τους και τους αιχμαλωτούς των φτερωτών ανθρώπων και τους οδηγούν στο αεροπλοίο τους. Οι φτερωτοί είναι καλθόβουλοι. Τους Νυκτοβίους τους κλείνουν σε μια καμπίνα και μετά το φαγητό κοιμούνται. Όταν ξυπνούν προνομιούχοι. Οι φτερωτοί δεν τρώνε παρά καθουρισμένα φουντούκια.

Το ίδιο περίπου ίσχυε και για το ύφασμα απ' το οποίο ήσαν φτιαγμένα το μαγιό κι' ο σκούφος τους. Άντρες και γυναίκες το ύφαιναν με τη μεγαλύτερη εύκολια, με τις αφθονες φυτικές ίνες που έβγαζαν απ' τον κορμό των ίδιων δέντρων. Έτσι, είχε λυθεί και το πρόβλημα της ένδυμασας.

Να γιατί δεν υπήρχαν στη Ρέα κοινωνικά ζητήματα, πώλη των τάσεων, χρήμα, καθημερινή εργασία... Η μόνη υποχρεωτική δουλειά ήταν η κατασκευή κι' η συντήρηση των κτιρίων και του τείχους της πόλεως. Μ'αξ αποτελούσε ένα άμυντικό έργο τόσο ζωτικό, ώστε όλοι οι Ρεανοί, κάθε φύλου και ηλικίας, επιβιβάζονταν πρόθυμα σ' αυτόν, σύμφωνα με τους πανάρχαιους κανονισμούς τους,

που δεν είχε σκεφθεί ποτέ κανείς να τους τροποποιήσει. Οι ημέρες της Ρέας διαρκούσαν 36 ώρες, απ' την ανατολή ως τη δύση του ήλιου — κι' αυτό ολόκληρο το χρόνο, γιατί δεν υπήρχαν εποχές του έτους σ' αυτό τον πλανήτη. Η θερμοκρασία ήταν πάντα ίδια, γλυκερά κι' ευχάριστη. Οι κάτοικοι της Γης δεν μπορούσαν να μάθουν το λόγο, γιατί η συνομιλία τους με τους Ρεανούς ήταν ακόμη στοιχειώδης. Δεν αμφεβαλλαν ωστόσο ότι θα διαφωτίσαν γρήγορα κι' αυτό το αίνιγμα — που δεν μπορούσε να εξηγηθεί μόνο με τις αστρονομικές συνθήκες της Ρέας.

Μετά το φαγητό, κατά τις 4, ξαναβγήκαν απ' το «Ολμπ-1». Δεν ήσαν επτά τώρα, αλλά έξη μόνον. Ο Φαζά είχε μείνει στο αεροπλοίο, για να φρουρή τους δύο Νυκτοβίους, δεμένους πάντα και φυλακισμένους στην πισινή καμπίνα. Οι εξερευνηταί σκόπευαν να τους μελετήσουν λεπτομερώς την άλλη μέρα γιατί οι δύο Ημερόβιοι είχαν αρνηθή, με ζωηρές εκδηλώσεις φόβου και φρίκης, να μιλήσουν γι' αυτά τα «τέρατα»...

Στο φαγητό λοιπόν ο Σαιν-Κλαίρ είχε πη κάποια στιγμή: —Πρέπει να αναλάβει σήμερα ένας απ' όλους μας, να φυλάξη τους δύο αιχμαλωτούς μας. Ο Βίττο ή ο Σόκα; —Θα μείνω εγώ, αν το επιτρέπετε, δήλωσε τότε ο μηχανικός. Χτες τη νύχτα, στο γυρισμό μας, στραβοπάτησα σε μια πέτρα και στραμπουλήσα λίγο τ' άριστερό μου ποδι. Πονάω πολύ όταν το πατάω...

Κανείς δεν αμφεβαλλε πως ο Φαζά έλεγε την αλήθεια. Άλλωστε και το προσωπο του έδειχνε ότι υπόφερε.

Καλά, μείνετε λοιπόν, του είπε ο Σαιν-Κλαίρ. Θα βρήτε στο φαρμακείο μας αλοιφές και βάλσαμα για εντριβές. Εύχομαι να γιαιτρευτή γρήγορα το πόδι σας και να μη σας κρατήσει ακίνητο για μέρες.

—Ας το ελπίσουμε! απάντησε ο μηχανικός μ' ένα έλαφρο χαμόγελο. Οι δύο Ημερόβιοι ακολουθούσαν τους εξερευνητάς, για να τους οδηγήσουν στην πόλη τους. Δεν φωσφορίζαν πια, στο φώς της ημέρας. Είχαν ένα ωραίο χρώμα, ανοιχτό ροζ, το ίδιο στα ρούχα και στο σώμα τους — και γι' αυτό φαίνονταν γυμνοί από μακριά. Ο Σαιν-Κλαίρ, η Βερόνικα κι' οι σύντροφοί τους είχαν εξεταστεί από κοντά τη μεμβράνη που αποτελούσε τις φτεράδες των Ρεανών. Ήταν λεία, στερεή, μ' αρκετό πάχος κι' εφοδιασμένη με ισχυρούς τένοντες.

Όσο για τα μάτια τους, ξεν χρεάζονταν βλέφαρα για

την προστασία τους. Γιατί άπετελούτο από ένα ύλικο τόσο σκληρό, ώστε τίποτε δεν μπορούσε να τα τρυπήσει ή να τα βγάλη απ' τις κόγχες τους. Αυτό ήταν το μόνο όργανό τους που δεν είχε καμμία αναλογία με τα ανθρώπινα.

Αυτά όμως τα αλλόκοτα κι' ανέκφραστα μάτια είχαν την Ικανότητα να βλέπουν μακριά.

—Σωστά ζωντανά τηλεσκόπια! είπε ο Σόκα. Όλοι γέλασαν μ' αυτή την παροιμοίωσι. Το ίδιο έκαμαν κι' οι δύο Ημερόβιοι. Το γέλιο τους ήταν μουσικό, σαν τη φωνή τους.

Η διαδρομή απ' το αεροπλοίο ως την πόλη δεν κράτησε περισσότερο από μια ώρα, γιατί οι εξερευνηταί είχαν συνθηθεί πια να εκμεταλλεύονται τόσο καλά την ελαφρότητα και τη μυϊκή τους προσπάθεια, ώστε δεν τους άφιναν και πολύ πίσω οι Ρεανοί που πετούσαν.

Όταν έμεινε μόνος στο «Ολμπ-1» ο Φαζά αποφάσισε να περιμένει υπομονετικά, πως δεν θα ξαναγύριζε κανείς από τους άλλους για να πάρη ίσως κάτι. Στη μισή αυτή ώρα, τούλη μ' επιμέλεια τον άριστερο του αστραγάλο μ' ένα επίδεσμο, μονολογώντας συγχρόνως: —Καλά τα κατάφερα! «Οσο έξυπνοι κι' αν είναι ο Σαιν-Κλαίρ, ο Γκνύ Μιτάνγκ και η Βερόνικα, τους τούληξα μια χαρά!

Έπειτα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

—Εγώ καιρό... είπε. Ο Σαιν-Κλαίρ, η Βερόνικα κι' οι άλλοι θέλουν πολλές ώρες για να επισκεφθούν την πόλη, και

να κουδεντιάσουν με τους αρχηγούς των Ημεροβίων. Ίσως μάλιστα να πάνε ως την πεντοροχία των ατμών... Έχω τουλάχιστον είκοσιτέσσερες ώρες στη διάθεσή μου. Ελπίζω πως, στο διάστημα αυτό, θα μπορέσω να εξηγηθώ με τους Νυκτοβίους και να προετοιμάσω αυτό που θέλω...

Ενώ μονολογούσε έτσι, είχε κλείσει την πόρτα της καμπίνας. Ύστερα είχε βρή ψαχουλεύτα, τον κοντινότερο φεγγίτη και τον είχε ανοίξει λίγο, τόσο που να περάσουν μόνο λίγες φωτεινές ακτίνες.

—Όχι, δεν είναι καλά έτσι... συνέχισε με όργη και δυνατή φωνή. Δεν διακρίνω ακόμη τα μάτια των Νυκτοβίων. Μα, αν ανοίξω παραπάνω τα μάτια τους δεν θα μπορούν να δούν το φώς και θα μείνουν επίμονα κλειστά.

Σκέφθηκε μία στιγμή, κι' ύστερα πρόσθεσε: —Πρέπει να επιτύχω ένα φωτισμό σαν της νύχτας, της Ρέας... σαν της τελευταίας νύχτας, που έφεγγαν τα δύο «φεγγάρια» και τ' άστρα. Να το πρόβλημα! Πως θα το λύσω όμως...

Σκέφθηκε λίγο ακόμα, κι' ύστερα φώναξε ξαφνικά, χτυπώντας το μετώπο του: —Το βρήκα! Η μεγάλη μπλέ σάρπα της Βερόνικας... Αυτή θα με βοηθήσει...

Πήγε άμέσως στην καμπίνα της κοπέλλας, έψαξε σ' ένα συρτάρι και βρήκε μια μπλε μεταξωτή σάρπα, που συνήθιζε να φοράη η Βερόνικα. Ξαναγύρισε έπειτα στην πισινή καμπίνα και άνοιξε ένα δεύτερο φεγγίτη, που βρισκόταν σε τέτοια θέση, ώστε το φώς του έπεφτε κατ' ευθείαν πάνω στις δύο παράλληλες κουκέτες, όπου βρίσκονταν ξαπλωμένοι και δεμένοι οι Νυκτοβίοι. Συγχρόνως εξακολούθησε το μονόλογό του: —Έτσι... θα τεντώσω αυτή τη σάρπα μπροστά στο κρύσταλλο... Μα όχι, είναι ακόμη πολύ ζωηρά το φώς... Εύτυχώς, είναι μεγάλη η σάρπα. Ας τη βάλω διπλή... ή καλύτερα...

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

Είπα, περπατώντας χωρίς την παραμικρή δυσκολία, χωρίς να πονάη καθόλου, μπήκε στη σκοτεινή πρόχειρη φυλακή των δύο Νυκτοβίων. Και τους μίλησε δυνατά, όχι βέβαια με την ελπίδα να τον καταλάβουν, αλλά για ν' ακούσουν τη φωνή του και να δούν πως ήταν ήσυχη, μαλακή, αλλά σταθερή.

ΤΟ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ ΠΡΟΪΟΝ
ΜΑΚΡΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΠΟΥ ΕΛΥΣΕ ΤΟ ΔΥΣΚΟΛΟΤΕΡΟΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ:
ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΠΩ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΑ
ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΝ ΤΟ ΣΚΟΥΠΙΣΕΤΕ

ΠΡΟΣΕΙΤΕ ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΝΗΣΕΙΣ

Μυρέις Ιστορίες

Η καυμένη ή Θελεινόδη!

Ο κ. Μενέλαος Στρατάρης άγκαλιάζει τη γυναίκα του, τη φιλεί και φεύγει για δουλειές του στην έπαρχια.

—Να είσαι φρόνιμη, της είχε πη την τελευταία στιγμή.

—Θα σε περιμένω με χτυποκαρδί, Μενέλαε μου! του απάντησε εκείνη.

Ύστερ από λίγες μέρες ο κ. Μενέλαος αναγκάζεται να ξαναγύριση στην Αθήνα. Θα πάρη μερικά χαρτιά που του χρεάζονται και την άλλη μέρα θα φύγη πάλι.

Στέλνει λοιπόν απ' την έπαρχια στη γυναίκα του το παρακάτω τηλεγράφημα: «Έρχομαι Σάββατο, Μενέλαε».

Το Σάββατο το βράδυ γυρίζοντας, στίπι του δαίκει τη γυναίκα του στην άγκαλιά ενός άγνωστου.

—Έξω φρενών αρπάζει τις θαλίτσες του και πηγαίνει να μείνη σ' ένα ξενοδοχείο.

Μία-δύο ώρες κατόπιν φτάνει εκεί η πεθερά του. Αύριο κίολας, βάλω μπρός το διαζύγιο, ούδαιάς ο Μενέλαος. Θα τη χωρίσω, την άπιστή!

—Στάσου, Μενέλαε, του λέει εκείνη. Όλη κάποια δικαιο-λογία ή Θελεινόδη μου, θα πάω στίπι να μιλώ μαζί της και θα γυρίσω.

Σε μία ώρα γυρίζει πράγματι λαμπώντας από χαρά και μόλις αντίκρουσε το Μενέλαο του φώναξε: —Δεν σου τάλεγα εγώ πως είσαι άδικος; Έχει δική η καυμένη ή Θελεινόδη. Δεν είχε λάβει το τηλεγράφημά σου!

τερα τριπλή, αν φτάνη...
»Περίφημα! Νά η έντασι
και το χρώμα του φωτός που
χρειάζεται! Έγώ βλέπω όσο
πρέπει. Μά κι' οι Νυκτόβιοι
θα βλέπουν ακριβώς όπως τη
νύχτα της Ρέας. Ωραία!...Μά
τί κάνουν αυτά τα ζώα; Κοι-
μούνται ή είναι ξύπνιοι;...
»Αφού έκλεισε τον πρώτο
φωγύτι, ο Φαζά πήγε και
στάθηκε ανάμεσα στις δυο κου-
κέτες, όπου κείτονταν οι αιχ-
μάλωτοι. Είδε τότε μ' ευχα-
ρίστησι ότι δεν κοιμόνταν οι
Νυκτόβιοι. Τα μάτια τους ή-
ταν ορθάνοιχτα.

—Α, μπράβο! φώναξε. Μά
κυττάτε, βλέπω, με περιέρ-
γει! Σίγουρα θ' αναρωτιέσθε
και σεις τι είδους ζώο είμαι
και από ποιά έρχομαι!...

»Ας προσπαθήσουμε λοι-
πόν να συνεννοηθούμε. Ωραίοι
μου γοργίλλες! Έλεγχω να με
βοήθηση ή έκφρασι των ματι-
ών σας. Θα καταλάβω άμέσως
αν η αντίληψή σας είναι ανά-
λογη με την ζωντανία της μα-
τιάς σας. Θα μεταχειριστώ
γι' αυτό την πρωτορχινή άνα-
γκη κάθε ζωντανού όντος,
δηλαδή την τροφή.

Σκύβοντας τότε στον ένα
αίχμάλωτο και τότε στον άλ-
λο, πάντα όμως έτσι ώστε να
τον βλέπουν κι' οι δύο συγ-
χρόνως, άνοιξε κι' έκλεισε το
στόμα του, έδειξε τα δόντια
του, τα χτύπησε δυνατά κι'
άγγιξε ύστερα με το δάχτυλό
του τα χοντρά χείλη των Ρεα-
νών, γιά να τους δώση να κα-
ταλάβουν πως ήθελε να δη-
τικά τους δόντια. Δεν χρειά-
στηκε να παρατείνει πολύ αυ-
τή την παντομίμα. Την τέταρ-
τη φορά, οι Νυκτόβιοι κατά-
λαβαν, κι' άνοιξαν μ' ένα

μορφασμό τα χείλη τους, ξε-
σκεπάζοντας έτσι, τις σφιγμέ-
νες οδοντοστοιχίες τους...
—Διάβολο! Περίφημα δόν-
τια!... φώναξε ο μηχανικός.
»Ας τα μετρήσουμε... Ένα,
δύο... σαράντα έξη όλα, όλα!
Έχουν τραπέζιτες, κυνόνον-
τες, τομείς... Τώρα καταλα-
βαίνω γιατί τρώμεζαν, όταν
μας είδαν, οι μικρές μαιμού-
δες του δάσους. Τις κυνηγάνε
φαίνεται, συχνά οι πελώριοι
Νυκτόβιοι και τις καταβροχθί-
ζουν...
»Όποτε λοιπόν είσατε σαρ-
κοφάγοι, αγαπητοί μου κύρι-
οι, ενώ οι Ήμερόβιοι τράνε
μόνο φρούτα... Καλά! Τώρα
θα προσπαθήσω να σας δώσω
να καταλάβετε πως είναι φί-
λος σας. Σταθήτε μία στιγμή.

Πέρασε στην αποθήκη, ά-
νοιξε το ψυγείο, πήρε ένα κομ-
μάτι βωδιού κρέας, το χώρισε
στα δυο, με μία μαχαίριά, τό-
βαλε μέσα σ' ένα πιάτο και
ξαναγύρισε στην καμπίνα.

Τα κόκκινα μάτια των Νυ-
κτόβιων άστραψαν βλέποντάς
τον. Κι' άλλαξαν μερικές λέ-
ξεις, με την παράξενη λαρυγ-
γώδη φωνή τους. Ο Φαζά δεν
αμφέβαλλε καθόλου πως ήσαν
λέξεις οι σύντομοι έναρθροι ή-
χοι που βγήκαν απ' το στόμα
τους.

»Απ' όσα ήξερε ήδη ο μη-
χανικός, έκρινε ότι το ήλεκ-
τρικό φώς θ' αποτελούσε ένα
αποτελεσματικό όπλο του σε
περίπτωσι κινδύνου...

—Δεν θάχω, παρά να γυ-
ρίσω ένα διακόπτη, είπε.
»Αφού άφισε λοιπόν το πιά-
το πάνω στο τραπέζι, έβγαλε
άδιστακτα το σκονί που έσ-
φιγγε τα χέρια του ενός Νυ-
κτόβιου. Άφισε όμως σφιχτά
δεμένα τα πόδια του.

Ο Ρεανός δυσκολεύτηκε λί-
γο στην αρχή να κουνήσει τα
μουδιασμένα χέρια του. Πολύ
γρήγορα όμως το αίμα του
κυκλοφόρησε κανονικά και οι
μύς του λειτούργησαν έλεύθε-
ρα. Τότε ο Φαζά ξαναπήρε το
πιάτο και πήγε κοντά του. Ο
Νυκτόβιος άρπαξε το ένα κομ-
μάτι κρέας κι' άρχισε να το
καταβροχθίζει με βουλιμία,
μουγκρίζοντας από ευχαρίστη-
σι. Ο μηχανικός επανέλαβε
την ίδια τακτική και με τον
άλλον αίχμάλωτο.

Πέντε λεπτά αργότερα, άρ-
χισε μία «άνταλλαγή σκέψε-
ων» μαζί τους, με ήχους και
χειρονομίες. Χρειάστηκε γι'
αυτό να μεταχειριστή όλη την
έφευρετικότητά, την ύπομονη
και την επίμονή του.

Λογάριαζε πως είχε στη δι-
άθεσί του είκοσιτέσσερες ώ-
ρες το λιγώτερο.
Δεν βιαζόταν, λοιπόν, αλλά
και δεν έχανε λεπτό. Ούτε μία
ματιά του, ούτε ένας μορφα-
σμός, ούτε μία κίνηση, ούτε έ-
νας ήχος του, δεν πηγαιναν
χαμένα. Όλα απέδιδαν στο
σκοπό να τον καταλάβουν οι
Νυκτόβιοι, να τους καταλάβη
κι' αυτός, να τους υποτάξη,
να τους επιβληθή, να τους κά-
νη συμμάχους του, μένοντας ό-
μως ο άφέντης τους, ακόμα κι'

όταν θα τους άφινε έλεύθε-
ρους. Γιατί το σατανικό και
τρομερό σχέδιό του πρόβλεπε
την επιστροφή τους στον κό-
σμο τους, στο συνηθισμένο πε-
ριβάλλον τους...

»Επειτα από μία ώρα συ-
στηματική προσπάθεια, μπό-
ρεσε να συγκεντρώση ώρισμέ-
να δεδομένα, που τα διατύ-
πωνε ύστερα μόνος του με δυ-
νατή φωνή, ενώ συγχρόνως πη-
γαινε στην αποθήκη γιά να
έτοιμάση το φαγητό του, που
θα το συμμερίζονταν και οι
Νυκτόβιοι:

—Η γλώσσα τους είναι πο-
λύ απλή, άπλούστερη κι' απ'
των Ήμερόβιων, που δεν έ-
χουν ωστόσο πλούσιο λεξιλό-
γιο, ούτε πολύπλοκο συντακτι-
κό. Άνταποκρίνεται στις βα-
σικές ανάγκες, τις ίδιες που
είχε και ο πρωτόγονος άνθρω-
πος της Γης, στην προϊστορι-
κή εποχή. Δεν θ' άργησω να
τη μάθω καλά και να τη με-
ταχειρίζομαι μ' ευχέρεια. Κι'
έτσι θα μωρεάσω να χρησιμο-
ποιήσω όπως θέλω τους Νυ-
κτόβιους.

»Το έκπληκτικότερο είναι ό-
τι δεν άνέχονται το φώς της
ήμέρας κι' ότι άγνοούν τον τε-
χνητό φωτισμό, εκτός από τον
ανεξήγητο φωσφορισμό που
χρησιμοποιούν οι Ήμερόβιοι,
πρό πάντων δε ότι δεν ξέρουν
τη φωτιά!

Ο Φαζά σταμάτησε λίγο
κι' ύστερα συνέχισε:

—Δεν ξέρουν τη φωτιά...
αυτε και οι Ήμερόβιοι άλλω-
στε γιάτί, αν την ήξεραν αυ-
τοί, θα τη χρησιμοποιούσαν
σαν πανίσχυρο όπλο κατά των
Νυκτόβιων. Δεν υπάρχει λοι-
πόν φωτιά στον πλανήτη Ρέα!

»Επομένως, είναι άγνωστο κάθε
τί που παραγουμε στη Γη με
τη φωτιά!...

»Ένας κόσμος, ένας πλε-
τισμός χωρίς φωτιά... χωρίς
το στοιχείο απ' το οποίο εξαρ-
τάται όλος ο ανθρώπινος πο-
λιτισμός στη Γη! Μά είναι κα-
ταπληκτικό, άπίστευτο!

Είχε συμπληρώσει συγχρό-
νως τις έτοιμασίες του. Και
κουβάλησε στην καμπίνα ένα
μεγάλο δίσκο, φορτωμένο με
διαφορα φαγώσιμα, μία καρά-
φα νερό, μία μπιρίλια κρασί,
τρία ποτήρια και τα συνηθι-
σμένα σκεύη του τραπέζιού.
Είχε πάρει μαζί του άφθονο
ώμο κρέας, αλλά κι' ένα κο-
τόπουλο ψητό, μία σαλάτα πα-
τάτες, διάφορες κονσέρβες ά-
πό φρούτα και λαχανικά κι' έ-
να κομμάτι ψωμί.

Οι Νυκτόβιοι έφαγαν απ'
όλα με άπληστία. Φαινόταν ό-
μως καθαρά πως ήξεραν ως
τότε καθόρα το ώμο κρέας και
τα φουντούκια.

—Είτε λοιπόν παμφάγοι,
συμπέρανε ο μηχανικός, ενώ οι
Ήμερόβιοι δεν τρώνε τίποτ'
άλλο εκτός απ' αυτά τα φουν-
τούκια δίχως τσόφλι, που ά-
φθονούν στα δάση τους.

Και συνέχισε άμέσως, με
μία φυσική συσχέτιση ιδεών.

—Θάβελαι να ξέρω ωστόσο
τί τους κάνουν, αυτοί οι γι-
γάντιοι κι' άχόρταγοι Νυκτό-
βιοι τους Ήμερόβιους που
πίανουν τόσο δυσκόλα και με
κίνδυνο της ζωής τους...

Δεν ήξερε ακόμα το λεξιλό-
γιο των ανθρώπων της Νέτα-
ρας γιά να τους διατυπώση αυ-
τή την άπορία του, αφού μάλι-
στα δεν είχε στη διάθεσί του
κανένα Ήμερόβιο, που θα
τον βοηθούσε να εξηγηθή με
παντομίμα.

»Δεν πειράζει, θα το μάθω
αργότερα» είπε με το νου του.

Και πρόσθεσε γελώντας:
—Μά τί διαβολεμένη όρεξι
που έχουν!... Άν τους άφιναι
έλεύθερους μέσα στην αποθή-
κη, δεν θαμνε ούτε ψίχουλο!

Τους έδωσε να πιουν κρα-
σί, όχι με το ποτήρι, αλλά
χύνοντάς το μέσα στην πελώ-
ρια φούχτα τους.

Στην αρχή, οι δυο Νυκτόβι-
οι έκαναν ένα μορφασμό. »Ε-
πειτα όμως άλλαξαν μερικές
λέξεις στη γλώσσα τους κι' ά-
μέσως ξαναπάρσαν κι' οι δυο
τη φούχτα τους.

—Α, σας άρεσε! φώναξε
γελώντας ο μηχανικός. Μά έ-
γώ δεν έννοώ να σας μεθύσω.
Θέλω μόνο να καταλάβετε
πως αυτό το ώραίο κρασί θα
είναι η άνταμοιβή σας, αν μ'
έξυμνητήσετε όπως πρέπει.

»Υστερα εργάστηκε ώρες ό-
λόκληρες μ' ακούραστη ύπο-
μονή, στο γαλάζιο ήμίφως, έ-
πινώντας διαρκώς καινούργια
μέσα γιά να συνεννοηθή με
τους Ρεανούς, να τους γνωρι-
ση και να μνησθ στη γλώσσα
τους. Σταμάτησε μόνον όταν
κουράστηκε πιά.

Είχαν κουρασθή άλλωστε
κι' οι δυο παράξενοι «συνμι-
ληταί» του, κι' η σκέψή τους
είχε γίνει πιά άργокίνητη.

»Ός τόσο ο Φαζά ήταν πιά
βέβαιος πως οι δυο Νυκτόβι-
οι τον θεωρούσαν σαν ένα ί-
σχυρό φίλο, ενώ έδλεπαν σαν
έχθρους όλους τους άλλους άν-
θρώπους της Γης.

—Ωραία! μονόλογησε τρί-
δοντας τα χέρια του. Δεν έχω
παρά να περιμένα τώρα την
κατάλληλη ευκαιρία...

»Χά, χά, Βερόνικα! Σίγου-
ρα, δεν μπορείτε να φαντα-
σθήτε την τύχη που σας πε-
ριμένει πάνω στον πλανήτη
Ρέα!...

»Υστερα ξανάδεσε σφιχτά
πάνω στις κοινέτες τους δυο
Νυκτόβιους. Έκείνοι δεν έφε-
ραν καμμία αντίσταση. Είχαν
άπόλυτη έμπιστοσύνη στο
»Βού» — λέξι που σήμαινε
στη γλώσσα τους «άφέντης»...

Η
Τα σατανικά σχέδια του
Φαζά

Είχε πλέον καιρό στη διά-
θεσί του ο Φαζά γιά να προ-
χωρήση στις συνεννοήσεις του
με τους Νυκτόβιους, να τους
κάνη να τον θεωρήσουν ένα ί-
σχυρο κι' έπίφοβο ευεργέτη,

να τους τρομοκρατήσει κάπως,
ρίχνοντας στα μάτια τους το
φώς ενός ήλεκτρικού φαναρι-
ού, κι' έτσι να εξασφαλίση
την έπιτυχία του διαβολικού
σχεδίου του. Είχε άρκετον
καιρό, γιάτί οι έξη έξερευνη-
ταί, που είχαν φύγει μαζί με
τους δυο Ήμερόβιους, έλειψαν
τρία ολόκληρα είκοσιτετράω-
ρα. Είχαν συμφωνήσει να έ-
φαρμόσουν στη Ρέα το ήμε-
ρολόγιο της Γης, κι' έτσι δι-
αιρούσαν τον χρόνο σε είκο-
σιτετράωρα, άδιαφορώντας αν
ήταν στην πραγματικότητα ή-
μέρα ή νύχτα.

—Ωραία! είπε ο Σαίιν-
Κλαίρ χαμογελώντας. Θα μάς
τα πητέ τώρα. »Επειτα θα
φάμε, θ' άναπαυθούμε ως άυ-
ριο το πρωί, και θ' άρχίσουμε
με ύστερα τη δουλειά, γιάτί
έχουμε να κάνουμε πολλά και
σπουδαία πράγματα.

Κάθισε κοντά στο τραπέ-
ζι, κι' οι άλλοι τον μιμήθη-
καν, έτσι ώστε να βρίσκονται
όλοι άντίκρυ στο Φαζά.

»Ας άκούσουμε λοιπόν τα
συμπεράσματά σας, είπε χα-
μογελώντας ο Νυκτάβιος.

»Είτε όλοι τους ευχαριστη-
μένοι, εύτυχισμένοι... και πρό
πάντων ή Βερόνικα!» σκέφθη-
κε πικρόχολα ο Φαζά.

»Υστερα άπάντησε:
—Α, δεν είναι πολλά γιά-
τί έχουμε να κάνουμε με άξε-
στα πλάσματα... Λοιπόν,
πρώτον: Είμε παμφάγοι και
κατά προτίμηση κρεοφάγοι.
Δεύτερον, η γλώσσα τους εί-
νε στοιχειώδης, έχει όμως πάν-
τως το συντακτικό της. Τρί-
τον, βλέπουν καθαρά τη νύ-
χτα, δεν μπορούν δε ν' άνεχθουν
κανένα φώς ισχυρότερο από το
φωσφορισμό των Ήμερόβιων
και της πόλεώς τους. Τέταρ-
τον, είναι πολύ άγριοι και δύσ-
πιστοι. Τους έδωσα να φάνε
και να πιουν, φρόντισα όμως
να τους λύσω μόνο τα χέρια.

»Αν δοκίμαζαν να μου έπιτε-
θούν, θα χρησιμοποιούσα το ή-
λεκτρικό φώς γιά να τους δα-
μάσω. Εύτυχός όμως, δεν χρει-
άστηκε. Αυτά είναι όλα, κύριε.

»Ελεγε ψέμματα ο Φαζά.
Δεν άνησυχούσε όμως, γιάτί
ήταν βέβαιος πως δεν μπορού-
σαν να τον προδώσουν οι Νυ-
κτόβιοι. Κι' έννοιωσε μία κρυ-
φή και άγρια χαρά, όταν ο
Σαίιν-Κλαίρ του είπε άπλά:

»Ετσι λοιπόν, την είκοστή
ώρα της Τρίτης 8 Σεπτεμβρί-
ου, ο Φαζά έψπνησε από τη
φωνή του Σόκα, που τούλεγε
χαρούμενα:

—Ε, κοιμηθήκατε, κύριε
Φαζά; Γυρίσαμε επί τέλους!

Ο μηχανικός είχε ξαπλωθή
ντυμένος στην καουέτα του. Ση-
κώθηκε λοιπόν βιαστικά, έτρι-
ψε τα μάτια του, χτένισε τα
μαλλιά του και πέρασε στην
κεντρική καμπίνα, όπου είναι
συγκεντρωθή κι' όλοι οι άλ-
λοι. Είδε άμέσως με ίκανοποί-
ησι ότι δεν βρισκόταν μαζί
τους κανείς Ήμερόβιος.

—Καλημέρα σας κύριε
Φαζά, του είπε ο Σαίιν-Κλαίρ.
Κατενθουσιαστήκαμε απ' τη
διαμονή μας στην πόλι των
Ήμερόβιων. Θα σας διηγη-
θούμε όσα μάθαμε. Μά πιάτε
μου πρώτα, τί κάνετε σεις;
Πώς πάει ο άστράγαλός σας;

—Α, πέρασε πιά, άπάντη-
σε ο Φαζά. Δεν ήταν πορά έ-
να άπλο στραμπουλήγμα.

—Ωραία! Έλπίδα να έπα-
φελθήκατε απ' όλον αυτόν τον
καιρό γιά να μελετήσετε τους
Νυκτόβιους. »Ετσι!...

Ο Φαζά περίμενε αυτή την
ερώτηση, και μερικές άλλες ά-
κόμα, κι' είχε έτοιμάσει τις
άπαντήσεις του. Περίμενε επί-
σης πως θαδιναν όλοι μεγάλη
σημασία σ' ό,τι είχε κάνει σχε-
τικά με τους Νυκτόβιους. Και
πραγματικά, δεν γελάστηκε:

»Όλοι τον κύτταζαν έρατημα-
τικά, με περιέργεια κι' άνυ-
πομονησία.

—Και βέβαια, κύριε! ά-
πάντησε άδιστακτα. Αυτό μό-
νο έκανα, όλο τον καιρό. Κι'
έβγαλα μερικά συμπεράσματα
που πιστεύω πως συμφωνούν
με την πραγματικότητα.

—Ωραία! είπε ο Σαίιν-
Κλαίρ χαμογελώντας. Θα μάς
τα πητέ τώρα. »Επειτα θα
φάμε, θ' άναπαυθούμε ως άυ-
ριο το πρωί, και θ' άρχίσουμε
με ύστερα τη δουλειά, γιάτί
έχουμε να κάνουμε πολλά και
σπουδαία πράγματα.

Κάθισε κοντά στο τραπέ-
ζι, κι' οι άλλοι τον μιμήθη-
καν, έτσι ώστε να βρίσκονται
όλοι άντίκρυ στο Φαζά.

»Ας άκούσουμε λοιπόν τα
συμπεράσματά σας, είπε χα-
μογελώντας ο Νυκτάβιος.

»Είτε όλοι τους ευχαριστη-
μένοι, εύτυχισμένοι... και πρό
πάντων ή Βερόνικα!» σκέφθη-
κε πικρόχολα ο Φαζά.

»Υστερα άπάντησε:
—Α, δεν είναι πολλά γιά-
τί έχουμε να κάνουμε με άξε-
στα πλάσματα... Λοιπόν,
πρώτον: Είμε παμφάγοι και
κατά προτίμηση κρεοφάγοι.
Δεύτερον, η γλώσσα τους εί-
νε στοιχειώδης, έχει όμως πάν-
τως το συντακτικό της. Τρί-
τον, βλέπουν καθαρά τη νύ-
χτα, δεν μπορούν δε ν' άνεχθουν
κανένα φώς ισχυρότερο από το
φωσφορισμό των Ήμερόβιων
και της πόλεώς τους. Τέταρ-
τον, είναι πολύ άγριοι και δύσ-
πιστοι. Τους έδωσα να φάνε
και να πιουν, φρόντισα όμως
να τους λύσω μόνο τα χέρια.

»Αν δοκίμαζαν να μου έπιτε-
θούν, θα χρησιμοποιούσα το ή-
λεκτρικό φώς γιά να τους δα-
μάσω. Εύτυχός όμως, δεν χρει-
άστηκε. Αυτά είναι όλα, κύριε.

—Αυτά που μάς λέτε, συμ-
φωνούν άπόλυτα με όσα μά-
θαμε απ' τους Ήμερόβιους
γιά τους ανθρώπους της Νύ-
χτας.

»Μά φυσικά — σκέφθηκε ο
Φαζά — γιά τους Ήμερόβι-
ους οι Νυκτόβιοι δεν είναι πα-
ρά άγρια κτήνη!»

—Δεν ξέρουμε ωστόσο, συ-
νέχισε ο Σαίιν-Κλαίρ, ποιά εί-
νε ή τύχη των Ήμερόβιων που
αίχμαλωτίζουν οι Νυκτόβιοι
και τους μεταφέρουν στα μυ-
στηριώδη και άνεξερεύνητα άν-
τρα τους, έπειτα απ' τις έπι-
θέσεις τους κατά των πόλεων.

»Λέω «των πόλεων», γιάτί
αυτή που ξέρουμε δεν είναι ή
μοναδική. Υπάρχουν δεκάδες
χιλιάδων όμοιες πάνω στον
πλανήτη Ρέα, που δεν έχει
θάλασσες, ούτε ώκεανούς, άλ-
λά μόνον ποτάμια και μικρές
λίμενες.

»Μά δε άφίσουμε αυτές τις
λεπτομέρειες. Το χαρακτηρι-
στικότερο γνώρισμα του κό-
σμου της Ρέας είναι ότι άγνο-
εί τη φωτιά!

Ο Φαζά τώερε ήδη αυτό
απ' τους δυο Νυκτόβιους. Ό-
στόσο έδειξε έκπληξη.

—Πώς!... φώναξε. »Ένας
κόσμος χωρίς φωτιά!...

—Νά, χωρίς φωτιά!... Και
μάλιστα πιά πολύ ακόμα απ'
την προϊστορική άνθρωπότητα
της Γης, γιάτί εκείνη τουλάχισ-
τον ήξερε τη φωτιά των
ηφαιστείων, των κεραυνών, τις
πυρκαϊές που άναβε ο ήλιος,
ενώ στη Ρέα δεν υπάρχουν η-
φαίστεια, δεν πέφτουν ποτέ κε-
ραυνοί κι' ή άτμόσφαιρα με-
τριάζει την ήλιακή θερμότη-
τα τόσο που δεν μπορεί ποτέ

—Μά πως έτοιμάζουν οι
Ήμερόβιοι το οικοδομικό ύλι-
κό, αφού δεν έχουν σιδερένια
εργαλεία σφυρηλατημένα με τη
φωτιά;

—Δεν υπάρχει μετάλλευμα
σιδήρου στη Ρέα, άπάντησε ο
Σαίιν-Κλαίρ, ή κι' αν ύπάρχη
στο ύπόδαφος, οι Ρεανοί το
άγνοούν. Το οικοδομικό ύλικό
βρίσκεται σε πολυάριθμα κοι-
τάσματα, λεπτότερα ή παχύ-
τερα, κοντά στην επιφάνεια
του έδάφους. Είναι ύγρο και ό-
μοιο με άργιλλο. Οι Ήμερό-
βιοι το κόβουν μ' ένα μακρύ
κι' άλύγιστο ραβδί, φτιαγμέ-
νο από ένα είδος καλαμιού που
φυτρώνει σ' άφθονία γύρω ά-
πό τα κοιτάσματα. Αφού κό-
ψουν αυτούς τους όγκους, τους
πλάθουν με το χέρι σε σχήμα
τελείων κύβων. Υστερα μετα-
φέρουν καθένας τους από ένα,
δίχως πολλή δυσκολία. Οι κύ-
βοι φτάνουν συνεχώς στο μέ-
ρος της οικοδομής και χρησι-
μοποιούνται άμέσως. Σε λί-
γες ώρες έχουν πιά ξεραθή,
κι' έχουν κολλήσει γύρω ο έ-
νας με τον άλλον. Αυτοί οι
τοιχοί διατηρούνται ως έκαστο
χρόνια δικά μας, όσο δηλαδή
διαρκεί κατά μέσον όρον ή ζωή
ενός Ήμερόβιου.

Ο Φαζά ήταν έτοιμος να
καμη ακόμη μία ερώτηση, όταν
ή Βερόνικα είπε στο Σαίιν-
Κλαίρ, άγγίζοντας το υπρά-
στο του:

—Δεν τρώμε τώρα; Πεινάω
ξέρετε. Τα φουντούκια των Ή-
μερόβιων δεν ήταν καθόλου χορ-
ταστικά γιά μας. Έφαγα
άλλωστε πολύ λίγα. Δεν μ' ά-
ρεσε ή άνοστη γεύσι τους.

—Έχετε δικη, Βερόνικα,
συμφώνησε ο Σαίιν-Κλαίρ. Θα
σας κάνουμε όλοι συντροφιά.
Και, στο φαγητό, θα έξοκα-
λουθώσαστε ν' άνακρινώσουμε
στο Φαζά όσα μάθαμε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

MANΓΑΡΙΣΜΑΤΑ
ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ
Πλατεία Ομονοίας 9, άρχας Δώ-
ρου, πλάι καφενείο Άθηναιον.
Μαντάρωνται άνδρικά και γυναι-
κειακά μαλλίνα ενδυμασία από
σκώρων, καψίμο, σχίσμο, λυώνι-
μο, κλπ. Για όλα τα σχέδια ύφα-
σμάτων, πείρα εξωτερικού, Γυρι-
στών ενδυμασιών με επιμελημέ-
νη εργασία πολυ φηνά. Επίσης
πολυτέλες τήματα δια κοινουργίας
ένδυμασιών και ψυακεία ταγιέρ.
Μεγάλη έφαρμογή λόγω μακράς
πείρας.
Α. ΧΑΤΟΥΠΗΣ Τηλ. 54.744

Το Καλλίτερο
Νηπιό
BOUTURO
Αφρο
ΒΟΥΤΥΡΟΝ
ΝΗΠΙΟΝ
ΣΚΡΑΤΟΥΣ
Αφρο
Προϊόν πείρας
30 ετών

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75, Τηλ. 55.638

ΚΑΛΥΣΣΕΣ ΝΑΥΙΟΝ 51-15
30.000-55.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΩΤΡΩΝΗ 52

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική θεραπεία. Άν-
τιμετωπίζετε τον ήλιον άνευ πόδου.
Πληροφορία δωρεάν. Πατήσια
Πιπίνου 38, Τηλ. 85-089.

Κατά της
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
Το περίφημον ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ
CLOUTIER

ΘΕΟΔΩΡ. ΧΑΡΔΑΒΕΛΛΑΣ
Ότο - ρινο - λαρυγγολόγος
χειρουργός
»Αμφοσίου Φραντζή 16. (Γων.
»Φίλε, Λ. Συγγρού). Δέχεται
8-9 και 12-2 μ. μ. — Τηλ.
91.595

Αιθροια χείλη
ME ΚΡΑΓΙΟΝ
Linnia
ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ
ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ

Παρεκτείνη
LAMBOR

Η παριζιάνα είναι
αίγυρη γιά την ύμορφιά της.
Γιάτί χρησιμοποιεί τα μοναδικά
σ' όλο τον κόσμο καλλυντικά
Emy Gerinvil
(ΖΕΡΕΝΒΙΑ.)

★Το πρωί: Λοσιόν JOUVENCE
ή SOURCE ΖΕΡΕΝΒΙΑ.

★Πριν βγη: Κρέμα SELF-
APPEAL Ν° 11 ή Ν° 12 ΖΕΡΕΝΒΙΑ.

★Γιά το Ντεμακιλιάζ: Κρέμα
MON - P.H. Ν° 14 ΖΕΡΕΝΒΙΑ.

★Το βράδυ: την θιταμινούχο
κρέμα CALORIA Ν° 13 ΖΕΡΕΝΒΙΑ.

Ζητήστε τα παντού
EMY GERINVIL PARIS
BUREAU A USINE: 5, RUE DE CHATEAULIN-BOULOGNE 90M SEINE
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΣΑΧΑΡΙΑΔΗΣ & ΣΑΜΑΡΙΤΗΣ
ΒΕΡΑΠΕΡΟΥ 25 • ΤΗΛΕΦ. 62.828

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Το νερό

«Η Έφταλία άγουροεμπνημένη και δίψασμένη, πήγε πρωί-πρωί, ν' ανοίξει τη θύρα της κι άκουσε ένα φως-φως — Καλέ Νικολάκη, ξεφώνισε, έτοιμη ξεφούσα. Σίγουρα το κόψανε πάλι που να κοπή η ζωή τους!

—Βοέ γυναίκα, πρέπει να το πάω άπόφασι. Τώρα το νερό θα μας το δύνουν κάθε τρείς μέρες με το δοχτυλές... Γι' αυτό, για ναχης προδίζονες θα πάω να σου πάρω κουκου-κίες, τσουμπλέκια, μπαρβάκια, γκαρ-γκουλέτες, σταμένες, κανάτια...

—Ηδού, τύφλα να-χη ο μπαρούπα Γιάνης ο Καντάς!

Στάθηκε λίγο ξερο-κατάπιε και συνέχισε:

—Καλέ, μη χειρό-τερα, κοτζάμ Άθνηα, με γκυοζελίμ γκυοζέρ-νο, υπουργοί με ντε-κορατσιόνες, τζινιέρ-δες με λιμουζίνες, βρο-χοπαρωγοί που κά-χοπαρωγοί που κά-

νανε ένεσεις στον ούρανό, σουσιούτζη-δες απ' την Άμερική, και τί κάνανε; Μιά τρύπα στο νερό! Άντι να μας δροσίζουν μας τσιτσιρίζουνε!...

—Σίγουρα, Έφταλία μου, τσ' είπε η δασκάλα του μαχαλά, μ' αυτή την λειψυδρία, και την απλυσία, φοβάσαι μη βγούνε τ' άπλυτά σου!

—Κερά μου, τάκανε πάλι... μού-σκεμα! Τά δικά σας τ' άπλυτα θα βγούνε στη φόρα, γιατί έμεις στη Σμύρνη και σ' ούλα τα μέρη του κό-σμου, ο κάθε φουκαράς, τον άερα, το νερό και τ' άφωσια, τάχε τζάμπα. Έ-δω όμως τά κάνουνε νεγούσιο! Η Ού-λεν μετρά πότες γουλιές ήπιαμε άπο-βραδύς, και το πρωί στέλνει τον τα-ξιντάρη της με την φατούρα.

Έκείνη τη στιγμή άπελπιμένη, μ' ένα φρεσκαδούρο στο χέρι πέρασε η Βαγγελιώ, μια κακαδρακίτη πούχε μπουγάδα και περίμενε με την ψυχή στα δόντια νάρθη το νερό. Κι' η Έ-φταλία τση φώνωσε στο κοιτισμένο:

Ένα νερό κερά Βαγγελιώ ένα νερό κούνο νερό!...

—Άχ, Έφταλία μου, ούτε οι λιτα-νείες για τ' άκορακίλια, ούτε τ' άσύν-νεφα που έφερε το σχέδιο Μάρσαλ, ούτε και το καινούργιο τραγούδι:

«πέφτουν τση βροχής οι στάλες...»

φέρανε μία ψιχάλα! Ήρθαμε πάλι τά-λε κουάλε στο 41. Τότε φταίγανε βέ-βαια οι Γερμανοί, που γιολάντιζανε μπουτισιμένους και κονσερβρισμένο το νερό στο Ρόμελ, πούχε βγάλε κό-ριζα, αλλά τώρα:

—Τώρα θα μάς πάνε ούλες σουρου-σούλε, στο Άλυσιατρείο!

—Τέτοιο κακό δεν τ' αταγιάνα ή ψυχή μου!

Η Έφταλία κούνησε το κεφάλι της κι' άποκρίθηκε:

—Να με το θυμηθήτε ούλες σας: Θά καταπνίσουμε στα στερνά να πίν-ουμε... θαλασσόνερο!...

—Άζαφνα ένας πισπιρίκος φώναξε:

—Κερά Φταλία, κερά Βαγγελιώ, τρεχάτε, το νερό!

—Αμέσως άνάστατη ήτρεξε η γυναι-κογειτονία στο ντουρέκι. Μπαρβάκια, τσουμπλέκια, φρεσκαδούρα, αλαδούτες χοροπηδούσανε, σσστό πανδαιμόνιο. Και μέσα σ' εκείνο το ρεμπελιό, η Βαγγελιώ ήσπασε τη στάμνα, και το κεφάλι τση δασκάλας, τ' άίματα τρέ-χανε μπουναίρι. Κι' η Έφταλία σκασμέ-νη στα γέλια ξεφώνισε:

—Έμεις στη Σμύρνη λέγαμε: Τό άίμα νερό δεν γίνεται, μα έδώ βλέπω πως το νερό χύεται άίμα!...

ΣΩΚΡ, ΡΩΝΑΣ

Τό δάσανα του Καραμπέτ

ΓΙΑΤΡΟΣ

Γιατιρός πολύ ζουλεύω, κουζούμ. Άμα γι-ατιρός είσαι ύναίνες ισπίτι σου ερχονται μέσα στο κάμαρα κλεινείς. Άστερα φουστάνι ιβγά-ζουν, κομινέζα ιβγάζουν, καλτσες ιβγάζουν ξε-τασμένους να έκάνης. Ρωτάς:

—Τί έχεις, γιαδρούμ;

—Ένα πονο έχω.

—Ισπίθας σου πονάει;

—Ισπίθας μου πονάει.

—Νά ιδώ, κουζούμ.

Άμα γιατιρός είσαι ύναίνα χίτς δεν ντρέπε-ται.

—Έδώ πονάς, κουζούμ;

Χέρια σου άπυλώνεις, παρακάτω πιάνεις, πα-ραπάνω πιάνεις, βάϊ-βάϊ-βάϊ γιατιρός πολύ ώραία περνάει! Άμην μπαμπάς μου τί με ήκανε! Γι-ατί, μπέ γιαδρούμ, γιατιρό ντέν έκανε; Χίτς ά-νάγκη ντέν θα είχα να κυνηγώ ύναίνες. Έμ-ισπίτι μου θα ερχονταν, έμ χαιδεμένους θα τίς έ-κανα, έμ παρά θά έπαίονα. Άχ, πολύ άσκημα πατέρας μου έκανε. Γιατιρός επάγγελμα πολύ μου ήρτασε. Όπου γιατιρός έλέπω, πολύ-πολύ ζουλεύω.

Το λοιπόν χίτς τώρα γιατιρός ντέν ήμπορώ να ίνω άμμα κομπογιαννίτης ήμπορώ, μπέ! Ά-μα κομπογιαννίτης ένεσαι πιλατεία μεγάλη έχεις. Χορταρικά-μορταρικά ήπηρε, μαντζούνια, σιρό-πια-μυρόπια, μινίνα-μινίνα φελιάν φιστίκ όλα γιατιρικά και πολυτρίχια πάτερ Γυμνάσιος σπου-δαγμένους έκανα. Κυρά Γεωργία μου λέει κόρη της Άνθίτσα άρρωστημένο ένεσαι.

—Τί έχεις, λέω.

—Περίθ έχει, λέει.

—Κουίτσα της πονάει;

—Όχι δεν πονάει. Στο στήθος έχει μεγά-λο βράσιμο και βήχα.

—Κυρά Γεωργία, λέω, έγω φάρμακο να τίς δίνω, Άνθίτσα καλά να ένεσαι. Άμα πιρτάτα ξετασμένους να έκάνω.

—Κι' εσύ, ρωτάει, τί ξέρεις άπό γιατρική;

—Έγώ, κυρά-Γεωργία μου; Γιαζούμ μπέ. Έγώ άπό γιατιρό καλύτερα γιατιρεύω. Χίτς σε γιατιρό μη πλησιάζης, κορίτσι σου χαμένο να έ-κάνης.

Κυρά-Γεωργία χίτς δεν με πιστεύει άμμα μπουκαλία-μουκαλία δείχνω, σορόπια-μορόπια, πολυτρίχια-μολυτρίχια, ήνδύαμο φελιάν φιστίκ, μολύχες, όλα τα συνεργα του πάτερ Γυμνάσιος.

—Άντε, μπέ Καραμπέτακι, λέει, έλα να δής την κόρη μου. Κι' άμα την κάνης καλά με τ' ά γιατροσόφια σου θα σου κάνω ένα ώραίο δώρο.

Δώρο-μώρο ντέν θέλω άμμα κορίτσι να έ-λέπω θέλω. Ισπίτι πηαίνο, κρεββατοκάμερα έμπαινω, κορίτσι παχουλό-παχουλό, κόκκινο-κό-κκινο στο κρεββάτι ιβαπλωμένο βλέπω. Μάτιας μου αλλοθωρίζουν, σάλια μου τρέχουν, βάϊ-βάϊ βάϊ γιατιρός ώραίο ήπάγγελμα ένεσαι!

—Καλήμέρα Άνθίτσα, λέω. Ισπίθάκι σου πονάει;

—Πονάει, λέει.

—Νά τ' ιδώ, γιαδρούμ.

—Τί είσαι; ρωτάει.

—Γιατιρός είμαι, κουζούμ, μαννίτσα σου εί-πα φάρμακα να σε δίνω. Γιατιρικά-γιατιρικά, σορόπια-μορόπια, καραμέλλες, τσοκολάτες, ό,τι τ' ά ψυχή σου τραβάει.

Άνθίτσα ρωτάει:

—Πού είναι η μαμά;

—Τώρα να έρχεται, γιαδρούμ, γιατιρικά να φέρη μολύχες να εράξαι. Έλα, κουζούμ, να σε ειλέπω, φάρμακο να σε δίνω, καλά να σε κάνω.

Χέρι μου άπυλώνω, εάϊ-εάϊ-εάϊ μούλς έπαφή ίκάνω, μάτια μου αλλοθωρισμένα ένουνται καρ-νία μου πάτ-νιόντ κάνει, πότνια μου τρέμονα, κοντά-κοντά ζυγώνω, χίτς δίγως να θέλω φι-λάκι στο άσπιρο λαϊμουδάκι δίνω. Άμην τί έ-παβα! Πόρτα άνοίγει, μαμά μπαινεί. Μόλις με βιλέπει φωνή βάζει — παληάνθρωπε, αδιάν-τροπε, γαϊδούρι, χτήνος-μήνος, λέει, κατσαρό-λα με εισαρές μολύχες άπάνω μου αδειάζει. Βάϊ-βάϊ-βάϊ τσουρουφλισμένος είνα!...

Τώρα πιρσοπό μου καμένο ένε, έπίδεσμος-μπίδεσμος έχω, άμμα πολύ εύχαδιστήμένος εί-μαι. Άνθίτσα φιλάκι έδωσα, ώραίο ήτανε, ά-μάν-άμάν!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Η μουσική

Πώς είπατε, δεσποινίς; Είπε ή ώρα που πρέπει να πέτε στο Ωδείο; Τί να κάνετε εκεί; Μήπως προσελήφθητε ως καθαρίστρια; Τί; Άρχίστατε πιάνω; Μωρέ τί μου λές, πουλάκι μου! Άστε μου άρχισες κλειδοκούβαλον; Κι' αυτές οι φυλλάδες που κρατάς έίνε νότες; Για σαντάσου!...

Και πώς σου ήρθε, κοπέλλα μου, να τ' όρίξης στο πιάνο; Τί σου φταίει το πιάνο και ή μουσι-κή και τάδαλες μα-ζί της; Όρίστε;

Πώς; Σου άρέσει ή μουσική, είπες; Και πρέπει, σαν μορφω-μένη κοπέλλα, να ξέρης και πιάνο;

Κι' αυτό το ψά-νιο σου ήρθε τώρα, στα δέκα όκτώ σου χρόνια, σε μία ήλι-κία, δηλαδή, που άλλες γυρίζουν την Ευρώπη και δύνουν συναυλίες; Στα δέ-κα όκτώ σου χρόνια, θ' άρχισες να κο-πανάς τις νότες, το ντό ρέ μί φα σόλ; Και πότε θα παρης δίπλωμα, μωρή — αν το πάρης; Στα σαράντα; Πώς; Τί με νοιάζει έμένα; Άμ αν δεν νοιάζη έμένα, ποιόνε θα νοιάξη, βοέ παλινό-πιαμα; Με νοιάζει και με κόφτει, πρώ-τα γιατί δεν άντέχω τ' άπαράξενα και τ' α γελούα. Δέυτερον γιατί το πιάνο δεν έίνε για όποια κι' όποια.

Και τρίτον γιατί έχω την άτυχία να τυγχάνω γειτόνας σου και σκέπτονται τ' άμελέτης; Που θ' άρχισες, το γκάπα-γκούπα στο καθουρνιστήρι και θγαίνω απ' τ' α ρούχα μου.

Άκου, λοιπόν, νεαρά μου σουσου-ράς, μουσικόφιλος, μουσιστραφής και μουσικοπαρμένη. Άκου και κράτα ση-μείωση! Λίγο να μ' ένοχλήσης θα γίνω πυρίτις και θα σε τινάξω στον άέρα! Είπον και έλάλησον άμωρτίαν ούκ έ-χω... Άφες τις μουσικές κι' αν θές μελωδία που να σου ταιριάζει ύπαγε είς τ' ά Μπουζούκια, βάλε τον άξιότιμο κύριο μπαμπάκα σου να σου παίξη ζουρνά.

Τί το θές το πιάνο, βοέ; Τις ή ά-νάγκη; Πώς; Είπε καλό να ξέρη μία δε-σποινίς πιάνο; Καλό έίνε, πουλάκι μου. Καλό και περίκαλο. Άλλά πρίν να μάθω κανείς πιάνο, έίνε κάτι άλλα πράματα που πρέπει να κατέχη. Τά κα-τέχεις του λόγου σου; Ξέρεις, δηλαδή, να μαγειρεύης; Νοιώθεις πως ηγανί-ζουν δυό αυγά; Πώς ψήνουν έναν ταβά πατάτες; Πώς γυαίζουν τ' α κολοκυθά-κια; Ξέρεις οίκοκυρική; Ξέρεις πως στρώνουν ένα κρεββάτι; Ξέρεις πως ράβουν ένα κουμπί, τρουάρα να σου-θη; Τί έκανε λέει; Αυτά έίνε για τις νοικοκυράδες του λαού; Τον κακό σου τον καιρό, παληόπιαμα! Νοικοκυρά-δες του λαού, λέει, ή κυρία μαρκισαί, που έχει φάει τί φασουλόδα με τη σέ-σουλα! Και πάει να μάθω, λέει, πιάνο!

Πώς; Θα μάθης και θα σκάσω; Άμ' αν μάθης έσύ πιάνο, πουλάκι μου, έγω να δάλω περικεφαλαία και να χορέψω καρσίλαμα στην πλατεία του Συντάγ-ματος. Τί νομίζεις, μωρή, πως έίνε το πιάνο; Ξεσκονιστήρι; Πώς; Νοίκιασες και πιάνο, λέει και θά το κουβαλήσης στο σπίτι για ν' άρχισης τις άσκήσεις; Για κάνε πως τ' ά κουβαλάς! Για άς κάνη πως έφαινίζεται πιάνο στο δρό-μο, και τότε τ' ά λέμε! Τότε θα με ίδης μ' ένα υπαλλά στο χέρι και θά με τρο-μάξουν τ' ά μάτια σου. Θά στο διαλύσω ως που να πής κορμιούδι και θά τρέ-χης να μαζεύης τ' ά κόκκαλα και τις χορδές. Άς κάνη μόνο πως έφαινίζεται πιάνο και τότε μού γράφεις καιροετί-σματα. Σουσουδάκι!

Θαλασσινό διήγημα

Ο μούτσος Ζάν Λεκαρντίκ, του ίστιοφόρου «Καρχαρίας», είχε βρή ένα φίλο και προστάτη στο πρόσωπο του κα-λού ναυτή Ρενέ Λαρντέν. Όλοι στο καράβι συμπαθού-σαν το Λαρντέν — όλοι, έκτός απ' τον συμπατριώτη του Σάρλ Μαρκόκ, τον ξυλουργό, ένα τύπο καυγατζή που τά-βαζε μ' όλο τον κόσμο. Ο καπετάνιος είχε άναγκασθή να τον τιμωρήσει επανειλημμένους γι' αυτή τη συμπεριφορά του, και τον είχε προειδοποι-ήσει πως θά τον έδιωχνε όταν γυρίζαν πίσω. Ο Μαρκόκ είχε σφίξει τότε τ' ά δόντια του, για να συγκρατήση τ' ά λόγια του θυμού που τον έπνιγαν. Άστερα είχε μωρμουρούσει άπειλητικά τ' όνομα του Λαρ-ντέν — που ώστόσο δεν του είχε κάνει άπολύτως τίποτε...

Ο μικρός Λεκαρντίκ διψούσε να μάθη γράμματα. Κι' ο φίλος του είχε άρχισει να του κάνη μάθημα μ' ένα χειρόγραφο αλφαβητάριο. Όταν θά γυρίζαν απ' τ' ά ταξίδι, θά του άγόραζε ένα κανονικό βι-βλίο... Μά ένα τρομερό γεγονός ματάωσε το σχέδιό του. Μιά νύχτα, στον κόλπο της Γασκώνης, ο «Καρ-χαρίας» συνάντησε μία φοβερή τρικυμία. Με πολύν κόπο μπό-ρεσε τ' ά πλήρωμα να γλυτώση τ' ά καράβι απ' τ' ά μανιασμένα κύματα. Κι' όταν καλύτερεφε κάπως ο καιρός, ο καπετάνιος έξασκρίδωσε πως ο Ρενέ Λαρντέν είχε χαθή!

Όλοι οι συνάδελφοί του, έκτός απ' τ' ά Μαρκόκ, άρώ-στησαν σχεδόν απ' τ' ά λύπη τους. Κοπιάζαν πολύ για να

άγρια. Μιά έγκληματική σκέψη είχε γεννηθή στο μυαλό του: «Αν άπλώσω τ' ά χέρι μου και τ' ά πε-ράσω απ' τ' ά τρύπα, φτάνω ως τ' ά κεφάλι του. Μ' ένα χτύπημα του σφυριού μου, τον ξεμπερ-δεύω... Έπειτα μπορώ να προφασιστώ πως μού ξέφυγε τ' ά εργαλείο στη δουλεία μου κι' έπρεπε τυχαίως πάνω στο κεφάλι του... Δεν υπάρχει άλ-λη λύσι! Η αὐτός ή έγώ!...». Δίχως να διατάξη άλλο, άρ-παξε τ' ά βαρύ σφυρί του, έχασε τ' ά χέρι του άνάμεσα στις δυό σανίδες κι' έτοιμάστηκε να καταφέρει τ' ά δολοφονικό χτύ-πημα... Την ίδια στιγμή, τραντάχτηκε δυνατά όλόκληρο τ' ά καράβι, καθώς έπλεε μ' όλα τ' ά πανιά του ανοιχτά. Οι ναύ-τες άρχισαν να τρέχουν έδώ κι' εκεί, φωνάζοντας:

Ο μούτσος κύλησε στο πάτωμα και ζήτησε. Σηκώθηκε άμέσως κι' έβαλε τις φωνές, ζητώντας βοήθεια. Καθώς κυτ-ταζε γύρω του, σαστισμένος, είδε ένα χέρι που σφυγίγε άκό-μα ένα σφυρί. Τ' ά είχαν σιχαλωθεί δυό χοντρές σανίδες τ' ά χωρίσματος κι' ο κάτοχος του βαγγούσε απ' τ' ά πόνο και θλαστήμους...

Τί είχε συμβή; Τ' ά καράβι είχε χτυπήσει πάνω σ' ένα σύν-τοριμα ναυαγίου κι' είχε πάθει άρκετές ζημιές στο σκάφος και στα έάρτια. Με τ' ά δυνατό τραντάγμα, οι μετατοπισμέ-νες σανίδες της καμπίνας τ' ά καπετάνιου ξαναγύρισαν στη θέσι τους κι' έσφίξαν δυνατά τ' ά χέρι τ' ά δολοφόνου, τ' ά στιγ-μή ακρίβως που θά χτυπούσε!

Και τώρα ο Μαρκόκ, πιασμένος στην πρωτότυπη εκείνη παγίδα, έβλεπε τ' ά φάντασμα τ' ά θυμάτος του, τ' ά Λαρντέν, να δρόνεται μπροστά του άπειλητικό, άδυσώπητο, έκδικη-τικό!... Ο Λεκαρντίκ είχε ξαναβρή τ' ά φωνή του, απ' τ' ά δυ-νατή συγκίνηση. Όταν πέρασε ή πρώτη τρυ έκπληξι, δεν σκέ-φθηκε παρά ένα μόνο πράγμα: να έκδικήση τ' ά χαμένο φίλο του, τ' ά Λαρντέν!

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... ούρλιασε. Μερικοί ναύτες έπρεξαν να δούν τί τ' ά συνέβαινε. Κι' ο μούτσος τους διηγήθηκε:

—Ο Μαρκόκ δολοφόνησε τ' ά Λαρντέν! Τον είδα με τ' ά μάτια μου να τον πετάω στη θάλασσα, τ' ά νύχτα της τρι-κυμίας. Τον μισούσε κι' ήθελε να τ' ά κλέψη την άρραβώνα-στικία του. Μου τόχε φανερώσει ο δυστυχισμένος Ρενέ... Τ' ά-ρα θέλησε ο κακούργος να σκοτώση και μένα, άπό φόβο μή μαρτυρήσω τ' ά αλήθεια!...

—Σκαμιάς, παληόπιαδο! ούρλιασε ο Μαρκόκ. Στάσου να βγάλω τ' ά χέρι μου, και θά σε λύσω σε σκουλήκι... Μά δεν πρόφτασε να πραγματοποιήση τ' ά άπειλή του, γιατί ο καπετάνιος διατάξε να τον άλυσοδέσουν και να τον ρίξουν στ' άμπάρι...

...Τώρα ο Σάρλ Μαρκόκ πληρώνει τ' ά έγκλημά του στα κάτεργα, καταδικασμένος σε ισόβια καταναγκαστικά έργα.

Τ. ΕΒΑΝΣ

Ο μούτσος, καθώς χτύπαζε γύρω του σαστισμένος, είδε ένα χέρι που σφυγίγε άκόμη ένα σφυρί...

συγκρατήσουν τούς λυγμούς τους, όταν ο καπετάνιος τούς μάζεψε γύρω του για να πούν όλοι μαζί τ' ά προσευχή για τ' ά ψυχή των πνιγμένων...

Μόνον ο Λεκαρντίκ έμενε άμίλητος, σαν άπολιθωμένος, με μία παράξενη έκφρασι άπαθείας. Δεν έδινε καμμία άπάντησι σ' ό,τι τον ρωτούσαν.

—Μά επί τέλους, παιδί μου, τί έπαθες; Βουδάθηκες; τ' ά είπε μ' άδμονία ο λωστρόμος.

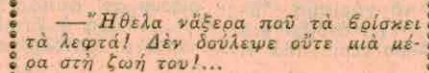
Ο μούτσος κούνησε τότε τ' ά κεφάλι του καταφaticά. Ο Μαρκόκ τον κύτταζε, με μία άπειλητική λάμψη στα μάτια. Και τ' ά παιδί άπομακρύνθηκε, σαν νάθελε ν' άποφυγή άλλες έρωτήσεις...

—Φαίνεται πως ήταν τρομερό χτύπημα γι' αυτόν ο χα-μός τ' ά φίλου του, τ' ά Λαρντέν... είπε ο καπετάνιος. Σε τέτοιες περιπτώσεις, άλλος πεθαίνει απ' τ' ά καρδιά του, άλ-λος χάνει τ' ά μνήμη του, άλλος τ' ά ήμιλία του... Ο δυστυχος ο μούτσος μας βουδάθηκε... Μά δεν πρέπει ν' άπελπιζώμα-στε. Πιστεύω να γίνη καλά... Ιδίως αν δοκιμάση κάποιον άλ-λη δυνατή συγκίνηση. Στο μεταξύ, να τον βάλετε στην άδει-αυη καμπίνα, δίπλα απ' τ' ά δική μου, για ν' άναπαυθή π' ό-ησυχ... Φροντίστε, Μαρκόκ, να διορθώσης τ' ά χόρσιμα. Έ-χουν φύγει δυό σανίδες απ' τ' ά θέσι τους κι' έχει άνοίξει μία τρύπα, απ' όπου χωράει να περάση όλόκληρο χέρι... Μά τί έπαθες; Μού φαίνεται ταραγμένος...

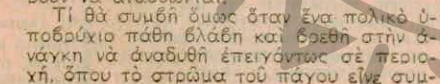
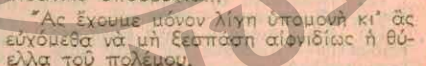
Καὶ οἱ θεραπευτικαὲς ἐνδείξεις τοῦ

Πριν από λίγο καιρό, εξ άλλου, προσφέρθηκε στην καταναάλσι ένα υδρογλυκερινόχο παρασκευάσμα, με το όνομα «Υ-φύλλα» ελίας, που παρασκευάζεται από νωπά φύλλα ελίας. Τα γονόμενα πειράματα απέδειξαν ότι 0,5 του κυβικού εκατοστομέτρου κατά χιλιογράμμου βάρους κατεδάξουν την πησιή των καρωτίδων ενός σκυλιού κατά 45 χιλιοστόγραμμα. Το φάρμακο πορεύεται εν δόσει 50—60 σταγόνων δυο έως τρείς φορές την ημέρα κι ή χρήσις του μπορεί να παραταθή επί μακρόν, χωρίς τον κίνδυνο να προκληθή οποιασδήποτε φύσεως αντίδρασις του οργανισμού.

* Το Πεκάρι εἶνε ἓνα εἶδος χοίρου τῆς Ν. Ἀμερικῆς. Τὸ δέρμα του χρησιμεύει γιὰ γουναρικά, γάντια κλπ.

*
"Αλλοτε, ἐνόμιζαν ὅτι ὁ Πολικὸς Ὠκε-

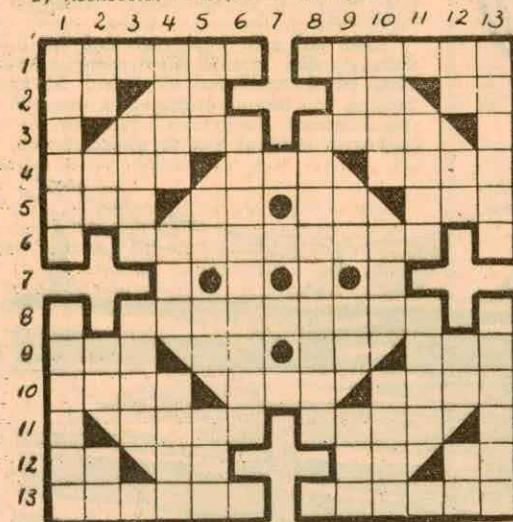

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κινηματογραφικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Το επώνυμο μίας στάρ που δεν διαφέρει πολύ απ' το όνομά της. — Γόης του αμερικανικού κινηματογράφου, το επώνυμο του οποίου θα έρθει καθεώς στην ίδια θέση.
- 2) Λουλούδια. — Νότα. — Τα δύο

σύμφωνα της επιγραφής του Σταυρού του Χριστού. — Δυο συνεχόμενα σύμφωνα του αλφαβήτου.

- 3) Φόρεμα γυναικείο (ξεν.). — Ζών.
- 4) Πολύ. — Προσωπική αντανούμια. — Φίλμ της Άννας Στέν.

5) 'Ακόμη. — Γαλλικόν μέτρον επιφανείας. — Θυμίζει «Κόμπα Μοντε-χρήστον». — Το καινούργιο επώνυμο μίας διάσημης στάρ.

6) Αυτό είναι το πραγματικό επώνυμο της Τζόαν Φονταίν.

8) Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η «Ελληνίδα Ίνγκριντ Μπέρμαν».

9) Μυστική χώρα. — Γαλλικά το χρυσάφι. — Άρθρο (ηγλ.). — Τελικός σύνδεσμος.

10) 'Αγία. — Θα τά έρθτε κοντά. — Κοντά μέσα στον «κόσμο». — Περιοχή της Δ. Γερμανίας.

11) Τέλος λατινικής προσευχής. — Προσωπική αντανούμια (πληθ.).

12) 'Αριθμητικό. — Σύμφωνον. — Μισό «μυσό». — Νότα.

13) «... Σεράνο: στάρ του γερμανικού κινηματογράφου. — Τζών...: ηθοποιός που υπήρξε σύζυγος της Χέντυ Λαμάρ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Υπήρξε παιδί - θαύμα της όθονης. — Το όνομά του βρίσκεται στο 1 οριζοντίως.

2) 11. — 'Ανεστραμμένο έρωτηματικό. — Νημάτιο. — Ξενική άρνησις.

3) Μας έσπελνε μόνο φίλμ κατά την κατοχή και μας έπαιρνε τα πάντα. — Η μητέρα του Έρμου.

4) Ποσοτικό επίρρημα. — Γνωστή στάρ που υπήρξε σύζυγος του Μίκυ Ρούνεϊ (όνομα). — Πρόθεσις.

5) Πόλις της Γαλλίας (όπως προφέρεται). — Έδωσαν τ' όνομά τους στο αλφάβητο. — Υπαρξίς (ανεστραμμένο). — Όκτώ (άγγλ.).

6) 'Η γύρω από ένα σημείο περιοχή (λέξεις σπανίως χρησιμοποιούμενη).

8) Δεν υπάρχει ταινία της στην οποία να μη καλυπτά (επών.).

9) Το μικρό όνομα πολλών 'Αμερικανίδων στάρ. — Νότα. — Πρόθεσις μισοτάτα σε φωνήεν. — Να είσαι (άρχ.).

10) Στάρ, που θεωρείται η ωραιότερη γυναικά του κόσμου (όνομα). — Νότα. — 'Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.

11) Γερμανός οικονομολόγος. — Ντούγκλας Φαίρμπακς...

12) 'Αναφορική αντανούμια. — Δείχνει. — Σύμφωνον. — Νότα.

13) 'Εγινε διάσημη με τη φωνή της (όνομα). — Διάδοχος της Τζίν Χάρλου (επών.).

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Τζα παιδί

"Ενας χήρος και μία χήρα παντρεύονται μεταξύ τους. 'Ο καθένας τους έχει μερικά παιδιά από τον πρώτο του γάμο.

"Υστερ' από μερικά χρόνια γύρω από το οικογενειακό τραπέζι καθόνται εν όλω 8 παιδιά κι' όμως ο πατέρας διχωντάς τα στη γυναικά του της λέει: —Τα ξη παιδιά μου είνε μαζί με τα ξη παιδιά σου!.. Πώς συμβαίνει αυτό;

Ερωτήσεις

Στην κάθε έρώτησι δίδονται κατωτέρω διαφορές απαντήσεις. 'Απ' αυτές όμως μόνο ή μία είνε σωστή. Προσπαθήστε να την καθορίσετε. Το παιγνίδι αυτό θα πλουτίση σημαντικά τις γνώσεις σας.

1) Ποιά πόλις λέγεται ότι έκτισθ' από τον 'Οδυσσέα;

2) Ποιά έτος λειτούργησε το πρώτο ηλεκτρικό τραμ;

3) Τι σημαίνει το όνομα 'Ορέστος;

4) Σε ποιά θερμοκρασία ο άνθρωπος αντέχει περισσότερο;

5) Πόσες φορές μεγαλύτερη είνε ή γλυκαντική δύναμις της ζαχαρίνης από της απλής ζάχαρης;

6) Στις κούρες ενός 'Ιπποδρόμου πήραν μέρος μόνο τρία αλογα: το Βέλος, η 'Αστράπη και η Νίκη. Οι ιδιοκτήτες τους ήσαν οι κύριοι Πετρίδης, Παυλίδης και 'Ιωαννίδης. 'Η σειρά των ονομάτων είνε τελείως άσχετη με τη σειρά των αλόγων.

7) 'Ενας φίλιππος που παρακολούθησε την κούρσα είνε τα εξής:

Το αλογό του 'Ιωαννίδη ήταν λευκό. Το αλογό του Πετρίδη έτρεξε για πρώτη φορά. 'Η 'Αστράπη με τις προηγούμενες νίκες της είχε αποδώσει στον κύριο της πολλά εκατομμύρια.

Το αλογό που κέρδισε την κούρσα είχε χρώμα καφέ. Το Βέλος στο μέσον της διαδρομής έπεσε κι' έσπασε τα δυο μπροστίνια του ποδία. 'Ο Παυλίδης ο οποίος είχε στοιχηματίσει στο αλογό του έχασε πολλά λεφτά.

Με τα δεδομένα αυτά μπορείτε να βρείτε το αλογό που νίκησε και το όνομα του ιδιοκτήτη του;

8) Πόσα τετράγωνα;

9) Μελετήστε προσεκτικά επί μισό λεπτό της ώρας αυτό το σχέδιο. "Υστερα, χωρίς να το βλέπετε πιά, προσπαθήστε να πείτε πόσα τετράγωνα, μεγάλα ή μικρά, υπάρχουν σ' αυτό.

10) Οι λύσεις στη σελ. 62

11) Οι λύσεις στη σελ. 62

12) Οι λύσεις στη σελ. 62

13) Οι λύσεις στη σελ. 62

14) Οι λύσεις στη σελ. 62

15) Οι λύσεις στη σελ. 62

16) Οι λύσεις στη σελ. 62

17) Οι λύσεις στη σελ. 62

18) Οι λύσεις στη σελ. 62

19) Οι λύσεις στη σελ. 62

20) Οι λύσεις στη σελ. 62

21) Οι λύσεις στη σελ. 62

22) Οι λύσεις στη σελ. 62

23) Οι λύσεις στη σελ. 62

24) Οι λύσεις στη σελ. 62

25) Οι λύσεις στη σελ. 62

26) Οι λύσεις στη σελ. 62

27) Οι λύσεις στη σελ. 62

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που δεν είχε βάρος

Επιτήδειο κλέπτε ή ψυχικό φαινόμενο;

Στά τέλη του περασμένου αιώνα, έκανε το γύρο της 'Αμερικής ένα «άξιοπεριεργό φαινόμενο» μοναδικό στα είδη του: ο Ρένυαρ Μπέκ, ο άνθρωπος που αιωρείτο στον αέρα.

Όπως βεβαίως ο αδελφός του και ίμπρεσάριός του, καθώς κι' άλλοι «άξιοπιστοι» μάρτυρες, ή εκπληκτική αυτή ιδιότης του Μπέκ εκδηλώθηκε ξαφνικά και μ' ανεξήγητο τρόπο: 'Ενα πρωί, όταν σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του, δοκίμασε τη μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής του. 'Ενοίωσε δηλαδή πώς είχε γίνει τόσο ελαφρός, ώστε δεν μπορούσε πιά να σταθή ακίνητος σε μία θέσι. Με το σκυψισμό του π. χ. για να πάρη τις παντόφλες του, ανυψώθηκε 2 πόντους απ' το πάτωμα. Κι' όταν επιχείρησε να καθίση, έμεινε αρκετός αδειανός χώρος ανάμεσα στα πόδια του και στο κάθισμα!

Το αλλόκοτο αυτό περιστατικό συνέβη στη μικρή πόλι Ντέξτερ, της πολιτείας του Κάνσας. 'Ο Μπέκ, σαστισμένος απ' την καινούργια κατάσταση του, ντύθηκε και πήγε στο φαρμακείο να ζηγιστή. —Φαίνεται πως χάλασε ή ζυγαριά μου... του είπε με στενοχωρία ο φαρμακοποιός. Σας δείχνει μόλις 6 κιλά, περίπου δηλαδή όσο ζυγίζουν μόνο τα ρούχα σας!

Το ίδιο βράδυ, ο Μπέκ έκαμε μία επίδειξη στους φίλους του. 'Ανυψώθηκε δηλαδή απ' το πάτωμα κι' έμεινε για αρκετή ώρα αιωρούμενος στον αέρα.

Σιγά-σιγά, αύξηθηκε ή εξαιρετική αυτή ικανότης του. Με την παραμικρή μική προσπάθεια, αναπηδούσε σε μεγάλο ύψος. 'Αναγκαζόταν λοιπόν να φορά ή βαρεία μολυβένια ζώνη, να περπατά με πολλή προσοχή, και να δένεται με λουριά στο κάθισμά του. 'Όταν κοιμόταν, έριχνε πάνω του σκεπάσματα με μεγάλο βάρος, για να τον συγκρατούν στο κρεβάτι.

Υστερα σκέφθηκε να «εκμεταλλευθή την παράξενη ιδιότητά του, κι' έγινε «άξιοπεριεργό φαινόμενο». Παντού όπου πήγαινε να δώση παραστάσεις, μαζευόταν πλήθος κόσμου για να τον δη. Οι πιο δύσπιστοι βλέποντάς τον, π.χ. να διαβάξη ή συχαήσυχα ένα διδύλο καθισμένος... στον αέρα, προσπαθούσαν τού κάκου ν' ανακαλύψουν καθρέφτες ή άλλα «τρυκ». Κάποτε μάλιστα πείσμωναν τόσο για την άποψή τους να βρουν μία εξήγησι του μυστηρίου, ώστε απείλησαν... να τον λυντσάρουν!

Πρέπει να σημειωθή ότι, την εποχή εκείνη, οι καιωρούμενοι άνθρωποι αποτελούσαν κοινό θέμα συζητήσεως, όπως σήμερα οι ιπταμένοι δίσκοι... Στο Λονδίνο, το περίφημο μέντιουμ Ντάνιελ Χιμ βυθιζόταν σε καταληψία, ανυψωνόταν στον αέρα κι' έβγαίνε απ' το παράθυρο. Είχε επαναλάβει δε έκατό φορές αυτό το πείραμα, πάντοτε με αυστηρό έλεγχο. Στη νήσο τού Μάν, ο παπάς Ουίλλιαμ Μος ανέθηκε ως το ταβάνι, μαζί με την πολυθρόνα του. 'Ενας άλλος κληρικός, 91 ετών, ο 'Αλφόνσος Λιγκαυόρι, την ώρα του θανάτου του ανυψώθηκε μία σπιθαμή πάνω απ' το κρεβάτι του. 'Η 'Ιταλίδα Ευσάπια Παλλαντίνο, γνωστότατο μέντιουμ, ανέβαινε 1 μέτρο ψηλά.

Κανείς όμως απ' όλους αυτούς δεν έκαμε τόσες δημόσιες επιδείξεις, σαν το Ρένυαρ Μπέκ. Οι κύκλοι ψυχικών έρευνών ασχολήθηκαν με την περίπτωση του κι' έκαμαν συστηματικά πειράματα. Στο φώς της ημέρας, ο Μπέκ ανυψώθηκε 2 πόντους και στο σκοτάδι έφτασε ως το μισό ύψος μεταξύ πατώματος και ταβανιού.

Πώς κατάρθαν να εκμηδενίση τη βαρύτητα; Κανείς δεν τόμαθε ποτέ. 'Ο Ρένυαρ Μπέκ πήρε μαζί του στον τάφο του το μυστικό του...

Κατά την έκδοχή που υποστήριξαν μερικοί σκεπτικιστάι, χρησιμοποίησε με κάποιο κόλπο μία ποσότητα «ήλιου», που τον ανασήκωνε σαν αερόστατο. Πρέπει να σημειωθή ότι στην πατρίδα του, το Ντέξτερ, υπήρχε ένα πηγάδι που απέδιδε εκατοντάδες χιλιάδες κυβικά μέτρα του ελαφροτάτου αυτού αερίου.

Ο τυχερότερος συνταξιούχος

Κάποιος Ουίλλιαμ Μούρτε υπηρέτησε στο άγγλικό Βασιλικό Ναυτικό κατά την παλοοικία της 'Αλεξάνδρειας, το 1882. Τού είχε δοθή τότε μία μικρή σύνταξις, από 9 πέννες την ημέρα. Στα 68 χρόνια που μεσολάβησαν, δεν την εισέπραξε ποτέ, ίσως γιατί έκρινε πως δεν άξιζε το κόπο να ανησυχή για ένα τέτοιο μικρό ποσό. Το αποτέλεσμα όμως είνε ότι σήμερα, σε ηλικία 84 ετών, δικαιούται να τά πάρη όλα μαζεμένα, δηλαδή 1.000 λίρες περίπου!

Η Γοργόνα

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε σε μία πολιτεία ένα πολύ άμορφο παλληκάρι, ο Ζαγκορές. 'Ο Ζαγκορές ήταν πεντάρφανος και μία μέρα αποφάσισε να ταξιδεύη μακριά για να κάμη την τύχη του.

Πριν φύγη πήγε στο νεκροταφείο, γονάτισε πάνω στον τάφο των γονέων του κι' άφου προσευχήθηκε είπε με συγκινημένη φωνή:

—'Αγαπημένοι μου γονεΐς, βοηθήστε με από τον 'Άλλο Κόσμο που βρίσκεστε, να προκόψω και να γυρίσω απ' το ταξίδι μου αυτό μεγάλος και τρανός.

Την ίδια στιγμή νόμισε πως άκουσε μέσ' από τον τάφο μία φωνή, απόμακρη και μυστική, που τούλεγε:

«'Η εύχη της μάνας σου και του πατέρα σου θα σε ακολουθήσουν όπου και να πάς, ακόμα και στην θάλασσα το βυθό».

Ευχαριστημένος ο Ζαγκορές σηκώθηκε και πήρε το δρόμο της εξοχής. Περπάτησε τρεις μέρες και τρεις νύχτες ώσπου έφτασε σ' ένα βάσος. Στη μέση τού βάσους αυτού ύψωνόταν ένα παλάτι από μαύρο μάρμαρο.

—Κάποιος, λυπημένος άρχοντας θα κατοικεί εδώ, είπε ο Ζαγκορές και χτύπησε την πόρτα.

Στο παλάτι αυτό ζούσε ένας μάγος, που όταν είδε το Ζαγκορέ τού είπε:

—Πέρασε, παλληκάρι μου, να ξεκουραστής. Κι' αύριο κάνουμε μία συμφωνία, αν θές να μείνεις και να με υπηρετήσεις.

Την άλλη μέρα ο Ζαγκορές, χωρίς να ξέρη πως ο άρχοντας εκείνος ήταν μάγος, έχτηκε να μείνη και να τον υπηρετήση τρία χρόνια.

Φρόντιζε για τον κήπο του παλατιού, έκοβε ξύλα για το τζάκι, πήγαινε στο κυνήγι. Σε μία κάμαρη του παλατιού βρισκόταν μία γυάλα γεμάτη μ' ένα ρόδινο υγρό, μέσα στο οποίο άστραφε ένα χρυσό δαχτυλίδι με μαύρη πέτρα.

Ο Ζαγκορές θέλησε μία μέρα να φορέση το δαχτυλίδι αυτό, να μόλις βούτηξε το χέρι του στο νερό άκουσε μία τρομερή βροντή και τινάχτηκε μακριά, στην άλλη άκρη τού βάσους, όπου κυλούσε ένα ποτάμι. Θέλησε άμέσως να σηκωθή, και τότες, μ' όλη την παραόλη του, κατάλαβε πως είχε γίνει ψάρι, γιατί το ρόδινο νερό της γυάλας ήταν μαγεμένο.

Άρχισε λοιπόν να σπαρταράη στην όχθη τού ποταμού, ώσπου έπεσε στο νερό και το ποτάμι τού έβγαλε στην θάλασσα.

Μαγεμένος απ' ό,τι έβλεπε γύρω του ο Ζαγκορές, έφτασε στα πιο τρομερά βάθη της θάλασσας. Έκει είδε ένα κοράλλινο παλάτι και μπήκε μέσα.

Το παλάτι ήταν έρημο. Μά σε μία μεγάλη αίθουσα, πάνω σ' ένα μαργαριταρένιο θρόνο βρισκόταν ξαπλωμένη μία πεντάρφανη Γοργόνα.

Μόλις ή Γοργόνα είδε το Ζαγκορέ μεταμορφωμένο σε ψάρι, τον πήρε στα χέρια της, τον καίεψε και τού είπε:

—Μία μυστική φωνή μού λέει πως είσαι ο άνθρωπος της μοίρας μου. Κι' εγώ είμαι μία βασίλισσα που μ' έχει κλείσει εδώ ο μάγος του μαύρου παλατιού και δεν θα λυτρωθώ παρά μονάχα αν έρεθ ή ανθρωπά και κομμάτιαση την καρδιά του, που όταν έρχεται εδώ, πριν πέση να κοιμηθή, την κλείνει στην κοιλιά ήνος μικρού χρυσόφαρου. Σε τρεις μέρες θάρη. Θά σε κρύψω στον όντα, που και-

Παιδική θεολογία

Το ποιηματάκι σας

'Αδελφός μικρότερός μου μ' έρωτα πρό ημερών: πώς ο Θεός εντός του κόσμου είνε πανταχού παρών;

Γνώσι δεν έχω μεγάλη σαν σφός να το σκεφθώ, μόνον όσο ο νους μου δάλλει, σαν παιδί θ' άποκριθώ.

Καθώς ζάχαρη λυωμένη σε ποτήρι με νερό, κάθε σταλά του γλυκαίνει, αν κι' εγώ δεν την θωρώ,

Έτσι εντός αυτού τού κόσμου, πάντα και νυχθημερόν ο Πανάγαθος Θεός μου είνε πανταχού παρών.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Γιατρικό για τον πόνο

Η ιστοριούλα σας

«Ο Τοτός βγαίνει απ' το σπίτι τρέχοντας και μπαίνει λαχανιασμένος στο φαρμακείο της γειτονιάς του. 'Ακουμπάει στον πάγκο, παίρνει την ανάσα του και ρωτάει το φαρμακοποιό με ύφος έμπιστευτικό:

—Έχετε να μου δώσετε κανένα φάρμακο που να καμάρη τον πόνο;

—Που πονάς, παιδί μου; τον ρωτά ο φαρμακοποιός, μ' ένδιαφέρον.

«Ο Τοτός διατάζει.

—Πες μου που πονάς, μικρέ μου, μην ντρέπεσαι, τού ξαναλέει ο φαρμακοποιός.

—Δεν πονώ άκούω, τού απαντά ψιθυριστά ο Τοτός, αλλά νομίζω πως πρόκειται να πονέσω λίγο άργότερα. 'Ο πατέρας μου εξετάζει τον έλεγχο μου είνε... την στιγμή και ο βαθμός μου είνε... για κλάψιμο!..

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

—Ετοιμάσου, Λουλούκα. Θά θυγούμε μαζί περίπατο.

—'Αδύνατο. μαμά. 'Η κούκλα μου δεν έχει τίποτα να φορέση!...

Τ ο τ ό ς: Μία μέρα έπεσε στο ποτάμι και παρ' όλιγο να πνιγώ... Τό ξύλο που-φαγα απ' τον πατέρα μου δεν περιγράφεται.

Λ ι λ ί κ α: Φαντάσου τί ξύλο βάτρωγες αν πνιγόσουν!...

«Ο Γιωργάκης γυρίζει χαρούμενος στο σπίτι.

—Μαμά! Σήμερα στο σχολείο πήρα δέκα!

—Μπράβο, παιδί μου! Και σε ποιά μάθημα;

—Σε δυό! Πέντε στην γραμματική και πέντε στην ιστορία.

ΕΦΑΓΕ ΤΑ... ΣΙΔΕΡΑ

—'Ελα, Κωστάκη... Δοκίμασε κι' εμμανιάς σου το ρεσιτάβλαδο και τή βοή-κε υπέροχη!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Οι Έλληνοτουρκικοί Αγώνες

Σκληρές οι συνγωνισμοί

Ζωηρά το ενδιαφέρον των φιλάθλων μας για τους Έλληνοτουρκικούς αγώνες της 21ης και 22ας Απριλίου. Υστερα από τσών μηνών αναγκαστική διακοπή των ελληνικο-τουρκικών επίσημων αθλητικών σχέσεων, οι Αθλητικές Ομοσπονδίες των δύο φίλων γειτονικών χωρών πήραν την απόφαση να δώσουν και πάλι την ευκαιρία στα χρυσά νιάτα τους να σημειώσουν στο μοναδικό μαρμαίνο Στάδιο, στο Παναθηναϊκό, για να διεκδικήσουν ειρήνη και πολιτισμότητα το στεφάνι της νίκης. "Αν και οι Έλληνοτουρκικοί αυτοί αθλητικοί αγώνες δεν είναι αντιπροσωπευτικών εθνικών ομάδων, αλλά τρισυλλογικοί του Παναθηναϊκού, του Πανωνίου και της Φενέρ Μπαζέ" εν τούτοις στην ούσια πρόκειται για «αγώνες επίλεκτων». Έχουν προσκληθεί δηλαδή και από τους Έλληνες διοργανωτές και από τους Τούρκους φιλοξενούμενους μας οι άσσοι των αγωνισμάτων που θα τελεσθούν και έτσι θα αποτελούμε ωραίους ανταγωνισμούς και σκληρή πάλη.

Μεταξύ των Τούρκων πρωταθλητών θα είναι: ο δυναμικός κωστής και περιφημος Όσμαν Τζοκούλ. Έχει τρέξει τα 1500 μ. σε 3'59"5, τα 3000 μ. με φυσική έμπειρία σε 9'16"1, τα 5.000 μ. σε 14'55" και τα 10.000 μ. σε 30'50".

Ο τρίτος Όλυμπιονίκης στο άλμα τριπλούν Ρουχί Σαρίάκ, που έκανε εντύπωση και στους Όλυμπιους του Λονδίνου και έχει σημειώσει ρεκόρ 15.075 μ.

«Πολυσύνθετος» στους δρόμους ταχύτητας είναι ο Νταγάν Ατζερμπαί με έπιδόσεις 10"8 στο δρόμο 100 μ., 22"1 στο δρόμο 200 μ., 50"3 στο δρόμο 400 μ. και 54"6 στο δρόμο 400 μ. μετ' έπιδοίων.

Αξιόλογος είναι και ο άλλος εις ύψος Μαχίρ Αράς. Έχει πετύχει το 1.90 μ. και, όπως υποστηρίζουν οι Τούρκοι ειδικοί, είναι ικανός να φτάσει ακόμη ανώτερα ρεκόρ.

Ο Χαλίλ Ζιρσάν κανει πάντα εντύπωση με τον δυναμικό και τεχνικό συνάμα τρόπο που ριχνει ακόντιο. Η έπιδοσίς του 65,41 μ. αλλωςτε το έπιβεβαιώνει.

Αντίπαλος του Ευσταθίου του Μπαλάφα και του Ρουμπάνη στο άλμα επί κοντώ θα είναι ο Άχμετ Κιρλί. Το ρεκόρ του όμως ύστερη των ελληνικών. Πηδάει σταθερά και με εύχρηστα τα 3,50 μ. και καποτε πέσσε τα 3,60 μ.

Σε τρία αγωνίσματα μπορεί να λάβει μέρος ο Ιομέτ Ντισαν. Σε

Ο Διεθνής Στίβος

δρόμο 110 μ. μετ' έπιδοίων, όπου έχει έπιτυχει 16"9, στο δρόμο 400 μ. μετ' έπιδοίων, όπου πέσσε σημείωσε 56"4 και στον άπλο δρόμο 400 μ. όπου μπορεί να τρέξη γύρω στα 52".

Στους δρόμους ήμιαντοχής ο Άλντ Πολατ τρέχει τα 800 μ. σε 2'01"3 και τα 1500 μ. σε 4'09"6. Οι δικοί μας Μαυρουδής και Αδαμόπουλος είναι στους δρόμους αυτούς πολύ καλοί του.

Η Φενέρ Μπαζέ διαθέτει αρκετούς άλλους υπολογισμούς αθλητάς, όπως τον Τουργάν Τουνέλ στο δρόμο 100 μ. με 10"8, τον Τουργάν Γιοκάρ στο δρόμο 1500 μ. με 4'02"2.

Από το ρεκόρ που παραπάνω βλέπουμε δεν χρειάζεται μεγάλη σκεψή για να εγυαλούμε συμπερασματα πως σε μερικά αγωνίσματα οι Τούρκοι είναι πολύ καλύτεροι μας, σε αρκετά ο συναγωνισμός θα είναι πολύ σκληρός και την τελευταία λέξη θα την πη ο φυσικός παράγων και η αφορμα (καταστάσις) του κάθε αθλητή, που και τέλος σε άλλα είναι, χωρίς αμφιβολία, ανισογνώστοι.

Η αμφιβολία λοιπόν αυτή εκβάσις της σκληρής πάλης Έλλήνων και Τούρκων πρωταθλητών δίνει ακριβώς μεγαλύτερο βέλγητρο στους Έλληνοτουρκικούς και κεντρίζει περισσότερο τη φαντασία του φιλάθλου ελληνικού κοινού.

Πόσοι δεν θα τρέψουν στο Στάδιο για να απολαύσουν το Μαυρουδής και το Μαυραπόσταλο να διεκδικούν την νίκη θήμα προς θήμα προς τον Όσμαν Τζοκούλ. Αλλά και πόσων οι καρδιές δεν θα χτυπάνε τη στιγμή που ο άφειτος θα έτοιμάζεται στην έκκίνησι των 100 μ. να δώση το ούννημα του αγώνος μεταξύ σε 30'50".

Ο τρίτος Όλυμπιονίκης στο άλμα τριπλούν Ρουχί Σαρίάκ, που έκανε εντύπωση και στους Όλυμπιους του Λονδίνου και έχει σημειώσει ρεκόρ 15.075 μ.

«Πολυσύνθετος» στους δρόμους ταχύτητας είναι ο Νταγάν Ατζερμπαί με έπιδόσεις 10"8 στο δρόμο 100 μ., 22"1 στο δρόμο 200 μ., 50"3 στο δρόμο 400 μ. και 54"6 στο δρόμο 400 μ. μετ' έπιδοίων.

Αξιόλογος είναι και ο άλλος εις ύψος Μαχίρ Αράς. Έχει πετύχει το 1.90 μ. και, όπως υποστηρίζουν οι Τούρκοι ειδικοί, είναι ικανός να φτάσει ακόμη ανώτερα ρεκόρ.

Ο Χαλίλ Ζιρσάν κανει πάντα εντύπωση με τον δυναμικό και τεχνικό συνάμα τρόπο που ριχνει ακόντιο. Η έπιδοσίς του 65,41 μ. αλλωςτε το έπιβεβαιώνει.

Αντίπαλος του Ευσταθίου του Μπαλάφα και του Ρουμπάνη στο άλμα επί κοντώ θα είναι ο Άχμετ Κιρλί. Το ρεκόρ του όμως ύστερη των ελληνικών. Πηδάει σταθερά και με εύχρηστα τα 3,50 μ. και καποτε πέσσε τα 3,60 μ.

Ο φίλιμος πρωταθλητής μας Βασίλης Μαυραπόσταλος που θ' αγωνιστεί σκληρά με τους Τούρκους του οτά Παναθηναϊκό Στάδιο.

Πετρόκη και Ατζερμπαί: Οι Έλληνοτουρκικοί αγώνες θα διαρκέσουν δυο ημέρες με το παρακάτω πρόγραμμα:

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 Απριλίου:

Οι ομάδες των Έλλήνων και Τούρκων πρωταθλητών, που θα λάβουν μέρος στους αγώνες, θα παραλάσουν μπρος στους έπισημους. Μετά την ε-παρσι των σημαιών, την δ-κωμοσία και τις προσφωνήσεις θα τελεσθ ό δρόμος των 100 μ. (προκριματικός) και το άλμα εις ύψος. Θα ακολουθήσουν ο δρόμος 400 μ. και κατόπιν ο δρόμος 1500 μ. και το άλμα τριπλούν. Ταυτόχρονα με τον προκριματικό των 110 μ. μετ' έπιδοίων θα γίνη και η έλευθερη διακοβολία. Εύθως άμέσως θα απολαύσου-με την τελική πάλη στο δρο-μο των 100 μ., στο δρόμο 400 μ. και στο δρόμο 110 μ. μετ' έπιδοίων. Προτελευταίο αγω-νισμα θα είναι ο δρόμος 3000 μ. με φυσικά έπιδοία, που πάντα παρουσιάζει εκπλήξεις και άπρόσπτα, ειδικά στη μικρή τεχνική λίμνη, που στη θασισύν τους για να την υ-περπηδίσουν οι αθλητάι και να ξεπεράσουν τους προπο-ρευόμενους συναδέλφους των πέφτουν πολλές φορές μέσα στο νερό. Η σκυταλοδρομία 4Χ100 μ. θα έπισηραγισθ το πρόγραμμα της πρώτης ημέ-ρας, αν έθεσάι έχη στο με-ταξύ τελείωση το άγωνισμα της σκυταλοδρομίας, που για λό-γους ασφαλείας των θεατών θα τελεσθ στο γυμναστήριον του Έθνικού Γυμναστικού Συλλόγου.

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 Απριλίου: Το πρόγραμμα θ' άρχισθ με τον προκριματικό των 400 μ. μετ' έπιδοίων, το άλμα επί κοντώ και τον άκοντισμό. Μόλις έκκαθάρισθ ο στίβος ά-πό τα έπιδοία θα δοθ ή έκ-κίνησι του δρόμου 25 χιλιομέ-τρων (ήμιμαραθωνίου). Θ' ακολουθήσθ ο προκριματικός του δρόμου 200 μ. Κατόπιν ο δρόμος 800 μ. Μαζί με τον τελικό των 400 μ. μετ' έπιδοίων θα γίνη και το άλμα εις μήκος. Άλλη άγωνία με τον τελικό του δρόμου 200 μ. Σκληρός και θεαματικός ο δρόμος των 5000 μ., ενώ ταυ-τοχρονα θα τελεσθ ή σκυτα-λοδρομία. Τις στιγμές αυτές θα προλαύσει το Στά-διον οι Μαραθωνοδρό-μοι. Οι αγώνες θα λή-ξουν με τη σκυταλοδρο-μία 4Χ400 μ. και τον ά-κοντισμό.

Οι κυκλικοί δρόμοι της χαρά τους για την επανάληψη των αθλητικών σχέσεων μεταξύ των δύο φίλων γειτόνων και συμ-μάχων χωρών. Οι πολι-τικές και αθλητικές έφη-μερίδες της Κωνσταντι-νούπολης τους ά-γώνες του Απριλίου σαν ένα «προανακρουσμα», μία εισαγωγή, στους έ-πισημους αγώνες εθνι-κών ομάδων, που θα ά-κολουθήσουν. Γι' αυτό και η Φενέρ Μπαζέ προ-τείνει τους αθλητάς που θα στείλη στην Έλ-λάδα με ξεχωριστή προ-σοχή και έπιμέλεια, ώ-στε να κερδίσουν την έ-κτίμησι και άγάπη των Έλλήνων φιλάθλων, που είναι οι πιο αντικειμενι-κοί και φιλόδοξοι όλου του κόσμου.

Κοντά στους Τούρκους πρωταθλητάς και οι Έλ-ληνες άσσοι δοκίμασαν για πρώτη φορά φέτος τις δυνάμεις τους στους διασυλλογικούς αγώνες. Και αν κρίνη κανείς απ' τις έπιδοσεις τους ο συ-ναγωνισμός Έλλήνων και Τούρκων θάνε σκληρός, αλλά πάντα άγενικός.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κινηματογραφικό σκαυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΣΙΜΟΝΗ - ΤΑΥΡΟΝ. 2) ΙΑ - ΣΙ - ΝΒ - ΣΤ. 3) ΡΟΜΠ - ΟΝΟΣ. 4) ΛΙΑΝ - ΕΣΥ - ΝΑΝΑ. 5) ΕΤΙ - ΑΡ - ΙΦ - ΧΑΝ. 6) ΧΑΒΙΑΛΑΝΤ. 8) ΜΑ - ΝΩΛΙΔΟΥ. 9) ΑΙΑ - ΟΡ - ΑΙ - ΙΝΑ. 10) ΟΣΙΑ - ΟΣΜ - ΡΟΥΡ. 11) ΑΜΕΝ - ΣΕΙΣ. 12) ΕΝ - ΦΙ - ΣΟ - ΡΕ. 13) ΡΟΖΙΤΑ - ΛΟΝΤΕΡ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΣΙΡΛΕΥ - ΠΑΟΥΕΡ. 2) ΙΑ - ΙΤ - ΙΣ - ΝΟ. 3) ΡΑΙ'Χ - ΜΑΙΑ. 4) ΟΣΟΝ - ΑΒΑ - ΑΜΟΙ. 5) ΝΙΜ - ΑΒ - ΝΟ - ΕΙΤ. 6) ΠΕΡΙΧΩΡΟΝ. 8) ΟΥ - Γ'ΑΛΙΑΜΣ - ΥΒΟΝ - ΦΑ - ΔΙ - Ε - ΣΟ. 10) ΥΒΟΝ - ΝΤΟ - ΡΙΟΝ. 11) ΣΑΧΙ - ΥΙΟΣ. 12) ΟΣ - ΝΑ - ΝΥ - ΡΕ. 13) ΝΤΙΑΝΑ - ΤΑΡΝΕΡ.

Τά παιδιά

Καθένας από τους συζύγους είχε δυο παιδιά απ' τον πρώτο του γάμο. Υστερ και οι δυο μαζί απόκτησαν 4 άλλα. Έ-τσι είχαν εν όλω 8 παιδιά αλλά ο καθένας μπορούσε να όνομασθ δικά του μόνον έξη.

Ερωτήσεις

1) Η Λισσαβών. 2) Το 1881 στο Πα-ρίσι. 3) Βουήνσιος. 4) Στις χαμηλές. 5) 300 φορές και πλέον.

Στις κούρσες

Τό άλογο του Ιωαννίδη δεν κέρδισε ά-φού είχε λευκό, και κέρδισε το καφετί. Ούτε όμως και τό άλογο του Παυλίδη ά-φού έχασε στοιχηματίζοντας πάνω σ' αύ-τό. Κέρδισε επομένως τό άλογο του Πε-τρίδη.

Πρέπει τώρα να θροΐμε τό όνομά του. Δεν μπορεί να λέγεται Βέλος άφού αυτό έσπασε τά δυο του πόδια. Ούτε και 'Α-στραπή άφού αυτή είχε κερδίσει κατ' έπα-νάληψιν στις κούρσες, ενώ τό άλογο του Πετρίδη έτρεχε για πρώτη φορά. Άρα τό άλογο του Πετρίδη είναι ή Νίκη.

Πόσα τετράγωνα;

Αν προσέξετε θα θρήτε εν όλω 15 τε-τράγωνα.

Η λύσις του 322 σκαυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΒΕΝΕΤΙΑ - ΑΛΕΚΤΩΡ. 2) ΛΑ - ΠΩΝ - ΣΠΑΝΗ - ΙΩΝΙΑ. 3) ΑΣ - ΕΙ - ΜΟΝΑΣ - ΩΝ - ΠΙ. 4) ΒΙΑ - ΑΦΗ - ΤΗΝ - ΠΑΝ. 5) ΕΣ - ΑΝΝΙΒΑΣ - ΙΕ. 6) ΒΟΣΚΗ - ΙΚΜΑΣ. 7) ΑΝΟ - ΣΙΑ - ΑΙΣ - ΑΟΡΑΤΑ. 8) ΜΟΝ - ΠΑΙΑ - ΜΙΣ. 9) ΜΑΞΙΜΟΣ - ΕΦΕ- ΤΕΙΑ. 10) ΤΑΣ - ΑΟΡΤΗ - ΑΡΑ. 11) ΑΙΟΛΟΣ - ΣΩΛ - ΛΟΥΚΑΣ. 12) ΣΗ - ΣΙΣ - ΔΕΙΛΑ. 13) ΤΑ - ΩΚΕΑΝΟΙ - ΔΗ. 14) ΑΔΩ - ΜΝΑ - ΚΑΙ - ΣΟΜ. 15) ΡΕ - ΦΙ - ΠΤΗΝΑ - ΜΑ - ΣΙ. 16) ΑΤΜΟΣ - ΤΟΣΟΝ - ΑΡΤΙΑ. 17) ΑΜΗΝΗΜΩΝ - ΝΑΪ'ΣΚΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΛΑΒΕΡΑΝ - ΤΑΡΤΑΡΑ. 2) ΒΑ - ΣΙΣ - ΝΟΜΑΙ - ΛΑΕΤΑ. 3) ΕΠ - ΒΟΝΑΣΟΣ - ΜΜ. 4) ΝΩΕ - ΙΟΣ - ΑΗΡ - ΦΟΜ. 5) ΕΝΙΑ - ΣΙΚΙΝΟΣ - ΜΙΣΗ. 6) ΦΑΚΑ - ΣΙΩΝ. 7) ΙΣΜΗ- ΝΗ - ΠΟΛ - ΣΚΑΠΤΩ. 8) ΑΠΟ - ΑΛ - ΣΟΣ - ΤΟΝ. 9) ΑΝΑΙΜΙΑ - ΡΩΣΑ- ΝΗΣ. 10) ΑΝΑ - ΣΚΕΤΑ - ΝΟΝ. 11) ΑΗΣΤΑΙ - ΑΦΗ - ΔΟΚΑΝΑ. 12) Η - ΣΚΑ - ΛΕΙΑ. 13) ΚΙΩΝ - ΜΟΥΤΣΟΙ - ΙΜΑΣ. 14) ΤΩΝ - ΓΑΡ - ΥΛΗ - ΑΡΚ. 15) ΩΝ - ΣΑΜΙΑΚΑ - ΤΟ. 16) ΡΙΠΑΙ - ΤΙΑΡΑ - ΔΟΣΙΣ. 17) ΑΙ- ΝΕΙΑΣ - ΑΣΧΗΜΙΑ.

Πετρέλαιο αντί για νερό

Από ένα λάθος στη σύνδει του άγω-γού, οι κάτοικοι του Κάμποτ (Αρκάνσας) είδαν ένα πρωί αντί για νερό να τρέχη από τις θρύσες... πετρέλαιο!

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσιο, κάψιο, σκυροφάγιο, έφθαρμένο κα-βάλλο διαδρόμωνται δι' ύφάνε-ως παρ' ειδικού τεχνίτου σπου-δάσαντος εις τό έξωτερικόν. Γυ-ρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαντίνες. Ραφείον «Νέα Οι-κονομία», Δώρου 5 γ' (Ιον πα-τωμα) 'Αδελφά Λώλη. Τηλέ-φωνον 55.314.

Ένο δράμα

ΕΛ...ΜΑΡ...: Άγαπητή μου φί-λη, ή θέσις σας είναι πραγματικά τραγική. Υπάρχουν στον κόσμο κτήνη με ανθρωπινή μορφή δυστυ-χώς. Άλλα δεν πρέπει να άπελη-ξόσαστε. Άντιθέτως στην περιστά-σι αυτή πρέπει να δείξετε όλη τη δύναμι της ψυχής σας. Τρεις λυ-σεις υπάρχουν: 1) Να τά πητε ό-λα στη μητέρα σας, αν φυσικά εί-νε λογική, αν σας αγαπά, και αν δεν την έξη τυφλώσει τό πάθος για τό δεύτερο συζυγό της. 2) Άν δεν μπορείτε να μιλήσετε στη μητέρα σας, καταφύγετε στον πιο στενό συγγενή σας, έναν άνθρω-πο - γυναικα ή άντρα - που να έ-χη χαρακτήρα, έπιδάλλον, θάρ-ρος. 3) Άν δεν γίνεται ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτερο, μοιραία θα καταφύγετε στον εισαγγελέα. Άλλη λύσις, άγαπητή μου, δεν ύ-πάρχει. Έκτός αν μπορείτε να στεναχθήτε στο σπίτι κανενός συγγενούς σας ή καμιάς φίλης σας. Τό τελευταίο αυτό είναι το καλύτερο. Γιατί είτε στη μητέρα σας τά πητε, είτε στον εισαγγε-λέα τά καταγγείλετε θ' ακολου-θήσθ τέτοιο σκάνδαλο, που δεν θα μπορείτε να ζήσετε πλέον κά-τω απ' την ίδια στέγη με τό κά-θαρμα αυτό. Η στάσις σας ώς τώρα σας δείχνει φρόνιμη και τι-μία κοπέλλα. Κρατήστε μακριά απ' την καταστροφή και πρό παν-τός έχετε τό νοΐ σας, μήπως καμ-ιά μέρα που θα λείπη ή μητέρα σας, σας ριέθ στο νερό ή στο φα-γητό σας κανένα ναρκωτικό. Άν, τέλος, έχετε τά προσόντα και μπορείτε να έργασθήτε και να κερδίζετε τη ζωή σας, τόσο το καλύτερο για σας. Θα στήσετε κάπου τό μικρό σας νοικοκυριό, θα εγάζετε τό ψωμί σας τίμια κι' αληθινά και μια μέρα θα σας στείλη ο Θεός τό σύντροφο που σας άξίζει για να σας χάριση την άπόλυτη γαλήνη κι' εύτυχία.

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Α. Τ. Χ. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ένο δράμα

ΕΛ...ΜΑΡ...: Άγαπητή μου φί-λη, ή θέσις σας είναι πραγματικά τραγική. Υπάρχουν στον κόσμο κτήνη με ανθρωπινή μορφή δυστυ-χώς. Άλλα δεν πρέπει να άπελη-ξόσαστε. Άντιθέτως στην περιστά-σι αυτή πρέπει να δείξετε όλη τη δύναμι της ψυχής σας. Τρεις λυ-σεις υπάρχουν: 1) Να τά πητε ό-λα στη μητέρα σας, αν φυσικά εί-νε λογική, αν σας αγαπά, και αν δεν την έξη τυφλώσει τό πάθος για τό δεύτερο συζυγό της. 2) Άν δεν μπορείτε να μιλήσετε στη μητέρα σας, καταφύγετε στον πιο στενό συγγενή σας, έναν άνθρω-πο - γυναικα ή άντρα - που να έ-χη χαρακτήρα, έπιδάλλον, θάρ-ρος. 3) Άν δεν γίνεται ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτερο, μοιραία θα καταφύγετε στον εισαγγελέα. Άλλη λύσις, άγαπητή μου, δεν ύ-πάρχει. Έκτός αν μπορείτε να στεναχθήτε στο σπίτι κανενός συγγενούς σας ή καμιάς φίλης σας. Τό τελευταίο αυτό είναι το καλύτερο. Γιατί είτε στη μητέρα σας τά πητε, είτε στον εισαγγε-λέα τά καταγγείλετε θ' ακολου-θήσθ τέτοιο σκάνδαλο, που δεν θα μπορείτε να ζήσετε πλέον κά-τω απ' την ίδια στέγη με τό κά-θαρμα αυτό. Η στάσις σας ώς τώρα σας δείχνει φρόνιμη και τι-μία κοπέλλα. Κρατήστε μακριά απ' την καταστροφή και πρό παν-τός έχετε τό νοΐ σας, μήπως καμ-ιά μέρα που θα λείπη ή μητέρα σας, σας ριέθ στο νερό ή στο φα-γητό σας κανένα ναρκωτικό. Άν, τέλος, έχετε τά προσόντα και μπορείτε να έργασθήτε και να κερδίζετε τη ζωή σας, τόσο το καλύτερο για σας. Θα στήσετε κάπου τό μικρό σας νοικοκυριό, θα εγάζετε τό ψωμί σας τίμια κι' αληθινά και μια μέρα θα σας στείλη ο Θεός τό σύντροφο που σας άξίζει για να σας χάριση την άπόλυτη γαλήνη κι' εύτυχία.

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη συζήτησι μαζί τους και με τό «όλοπον» των λιρών που τους γυρεύατε, να τους δώσετε την εντύπωσι ότι τους εκδιόχτε για ν' άποφύγετε τις ήθικές σας υποχρεώσεις. Δεν φαντάζομαι να διαστρέφει τη λογική και την ή-θική τάξι. Καταλαβαίνετε, ότι δεν μπορώ να πώ περισσότερα απ' αύ-τήν εδώ τη σελίδα. Περιορίζομαι λοιπόν, με την έκφρασι του οίκτου μου, στη λέξι που μονάχα ταιριά-ζει στην περίπτωσι σας: Ντρο-πή!...

Ε. Β. Άνατολήν: Άφού ο σκοπός σας, απ' την άρχή του συνδέσμου με την κοπέλλα, ήταν σάβραος, καθώς μου λέτε, δεν ελάψτε τό λόγο γιατί να μην ό-λοκληρώσετε τον πόθο σας, μια κι' ελάτε έκτεθειμένος πιά άπέ-ναντι των δικών της. Δεν ήταν μά-λιστα σωστό να δείξετε έλλειψιν θάρρους στη

Διαρκώς τους μιλούσε για μονα-
στηρία και για καλογριές, φοβή-
θηκαν τόσο πολύ που κατέφυγαν
σ' ένα περίεργο τέχνασμα να την
παντρεύουν. Κάποιος νέος άγα-
πύς της κόρη τους και την είχε
ζητήσει από καιρό απ' τον πατέρα
της. Ο πατέρας, που ήξερε ότι
η κόρη του θα ήρθε να τον εί-
πε τίποτα, αλλά ένοιόκισε ο ίδιος
ένα δωμάτιο στο νέο, στο σπίτι
του, για ν' άρχισι η πρώτη έπα-
φή για μια φίλια. Ο νέος έπαιζε
κι' αυτός το ρόλο του. Όταν εύ-
ρισκε τη νέα μόνι της έκανε το
δυστυχισμένο, γιατί δεν ένοιωσε
ποτέ καμμία χαρά, κι' άρχισε
τα δάκρυα, τόσο που εκείνη τον
συμπάθησε, και μάλιστα μια μέ-
ρα για να τον παρηγορήσει τον
αγκαλιάσει. Έκείνος τη φίλησε.
Έκείνη κοκκίνισε, μα μέσα της
δημιουργήθηκε μια ανησυχία αλ-
λά και μια απορία: ήταν οίκτος
ή ασθμα ερωτικό, αυτό που έ-
νοιωσε κι' αυτόν; Μια μέρα ενώ
της προέβλεπε δίδεν κάποιον άλ-
λον, μπροστά του, εκείνος της εί-
πε ότι θ' αυτόκοινη. Κι' ο πα-
τέρας της τη συμβούλεψε να παν-
τρευτεί αυτό το καλό παιδί για να
του δώσει τη χαρά και να το σώ-
σει. Έκείνη έδεχθη, ο γάμος έ-
γινε και τώρα η Αφροδίτη ρωτά
τί να κάνει; Τι είν' αυτό που νοι-
ώθει για τον άντρα της; Αισθη-
μα ερωτικό ή οίκτος;

Από τη στιγμή που τον παν-
τρεύτηκε, άγαπητή μου, πούσαν
τα ερωτήματα, γιατί έρρισε
μπροστά σε μια πραγματικότητα:
Ένα καλό, νοικοκυμένο, με η-
θικές αξίες κορίτσι σε ένα άντρα
που και το σπιντικό του,
δύσατε τη χαρά και την ευτυχία,
λοιπόν, σε εκείνον που σας αγαπά,
ξεχάσατε κάθε τι άλλο, και φτιά-
σατε μια ευτυχισμένη οικογένεια.

Ο ΛΑ ΟΥΙ' ΑΥΤΗΝ ΠΟΥ
ΑΥΑΠΩ, Θράκη 17: Να πα-
ρετε το δρόμο που δα σας κάνει
περισσότερο ευτυχισμένο. Κι' αυ-
τός ο δρόμος είνε εκείνος που είνε
γαμύτος απ' τις ευχές των γο-
νέων σας, και δεν καταλήγει σε
οικογενειακή καταστροφή. Αυτήν
που γνωρίζατε με τους καλούς
τρόπους, δεν είνε η μόνι. Αν υ-
στερή η άλλη, με τον καιρό θα
τη μάθετε ναχη κι' αυτή τους
τρόπους που θέλετε και θα την
αγαπήσετε ως γυναίκα σας.

Αναποφάσιστη ν:
Το περιβάλλον του και η οικογέ-
νεια του μπορεί να ήσαν και χει-
ρότεροι. Εφ' όσον αυτός αποτε-
λει εξέαιρεση, μ' αυτόν θα ζήσε-
τε, και να μη σας ενδιαφέρει η
διαγωγή των άλλων. Ένα πράγ-
μα όμως πρέπει να προσέξετε πριν
παρασυρθείτε σε αισθήματα και
σχέδια. Να πάρετε τη γνώμη των
γονέων σας και να βασίζεστε, συμ-
φωνα μ' αυτήν. Επί πλέον να έ-
ρωτησετε εκείνον αν η απόφασίς
του εξαρτάται κι' από τους δικούς
του, μη τυχόν και δημιουργηθούν
εμπόδια. Τότε ν' άρραθωνισθείτε.

Σεισμός πληκτική
ραν, ζωή με έλπίδες:
Αρχίσατε πολύ άσχημα το είδω-
λό σας και φοβάμαι ότι θαχη δυ-
σάρεστε συνέπειες. Δεν έπρεπε ν'
άρνησθε στον πατέρα της ότι την
αγαπάτε και ότι έχετε τους πιο ι-
ερούς κι' ευγενικούς σκοπούς για
το κορίτσι του, και συγχρόνως να
του εξηγήσετε τα μελλοντικά σχέ-
διά σας. Τώρα πιά όπως φερθή-
κατε μαζί του δεν θα σας έχη έμ-
πιστοσύνη, και θα υπάρχει παντο-
τε ένας κίνδυνος για σας, αν θε-
λήσετε να ξεμαλώσετε το κορίτσι
του.

Αδίκημένο σφε-
ράκι το 1951: Εθώς έ-
αρχής δεν προσπάθησε ν' απο-
κτήσει την εμπιστοσύνη της. Κά-
νατε ότι κάνουν όλοι οι άλλοι.
Κι' αφού έχετε καλό σκοπό κι'
αυτήν, γιατί όπως βλέπω την ά-
γαπιά, θα έπρεπε να πάρετε τις
πληροφορίες σας και να πάτε
στους γονείς της. Το κορίτσι φο-
βάται μη την εκθέσετε. Κάνετε,
λοιπόν, αυτή την απόπειρα κι' αν
κι' εκείνοι άρνηθούν τότε πάρτε
το απόφασι και ξεχάστε την.

Α 722 X: Πιο άνοητο γράμμα
απ' το δικό σας δεν έχω ξαναδια-
βάσει. Όταν ένας λυπάται κάποι-
ον αυτό σημαίνει ότι τον γνωρί-
ζει.

Αυτό όμως δεν συμβαίνει με
σας.
Προσπαθήστε, λοιπόν, να φαν-
τε πω λογικός, και να παραδε-
χθείτε ότι κάθε πράγμα έχει τη
θεί του και την αίτια για την
οποία έρρισε και λειτουργεί.
Το ήθικό των νέων είνε πολύ χα-
λαρωμένο, κι' αν δεν μπορεί να
διορθωθεί σε μεγάλο βαθμό, το-
λάχιστον μπορεί κάποτε - κάποτε
ν' άποσοδηρή ο κίνδυνος, με μια
λέξι, με μια συμβουλή.

Βάνα Π.: Παίρνω μια
φράσι από το γράμμα σας: «Ε-
γώ στη θέσι του θα έκανα ότι-
δήποτε, εκτός από το να χωρί-
σω μ' αυτήν που αγαπώ». Λοι-
πόν, σεις θα κάνατε αυτό γιατί
τον αγαπούσατε, ενώ εκείνος δεν
πίστευε στην αγάπη, δεν αγαπού-
σε και κι' αυτό ζητήσατε να χω-
ρίσετε προσασίζόμενος τους δι-
κούς του. Γι' αυτό ακριβώς δεν
πρέπει να έχετε ούτε σπαράγμό,
ούτε πόνο, πρέπει να θεωρήσετε
τον εαυτό σας εύτυχη που προλά-
σατε να γλυτώσατε από μια θε-
εαία καταστροφή. Δεν πρέπει, λοι-
πόν, να διαζέτε τη σκέψι σας να
επανερχεται σε στιγμές που όνει-
ροπολήσατε την ευτυχία μαζί του,
γιατί δεν του αξίζει. Δεν έσεδα-
στηκε ούτε την αγνή σας ψυχή ούτε
την αξιοπρέπεια σας ως αυ-
τοκοκοροισού.

Φοιτητής Α-Ω: Όταν
στον έρωτα ή στην άμοιβαία φι-
λία μπαίνουν στη μέση έρωτα-
τα σοφιστικά, τότε τα άγνα, αυ-
θόρμητα αισθήματα πάνε περι-
πατο.

Απελπισμένην κα-
διά 1926: Οι γονείς σας που
σας συμβούλευσαν να πάρετε έ-
κείνον που θέλουν εκείνοι, κι' ο-
χι εκείνον που αγαπάτε, το κά-
νουν, νομίζω, γιατί σας αγαπούν
και θέλουν να σας δοούν να ευτυ-
χήσετε. Έχουν πείρα της ζωής,
κι' έχουν δη τα μάτια τους πολλά.

Μη τους κατηγορήτε, λοιπόν,
για την αγάπη που σας έχουν.
Προσπαθήστε να τους πείσετε, αν
δεν μπορείτε, όμως, μην επιμέ-

νετε, γιατί δεν ζούμε πια στα χρό-
να εκείνα που μπορούσαν οι έ-
ρωτευμένοι να άρκεσθούν σε μια
καλύβα.

Σκοτεινόν ποιη-
τήν: Εδιάβασα το μεγάλο
γράμμα σας, σταμάτησα και ξα-
ναδιάβασα όλα τα ερωτήματά σας
κι' έβγαλα το συμπέρασμα: Δεν
την αγαπάτε! Εκείνος που αγα-
πά δεν διαρεί ποτέ τον εαυτό
του, ούτε βλέπει με διαφορετικά
μάτια ποτέ τη μια άποψι, ποτέ την
άλλη.

Η συνέλθετε ή αφήστε την, αλ-
λώς θα την κάνετε δυστυχι-
σμένη.

Δυστυχισμένην ά-
πό τ' άδωδεκα χρόνι-
α: Έπειτα από τόσα χρόνια ίσως
το «πράγμα» ξαναπάρη τη φυσιολογι-
κή του θέσι. Πάντως όταν έρθετε
στην Αθήνα συμβουλευθείτε ένα
γιατρό.

Μαρίαν Μοντέζ:
Δεν είνε καθόλου σωστό για μια
κοπέλλα της ηλικίας σας που πάει
για κάποιο μέλλον, να αλλάξει ά-
πο «πείσμα και έγωισμό» συντρο-
φία και να δίνει άφορμές στον ά-
γοισμένο της να υποθέτει χίλια
δυο πράγματα. Δεχθείτε, λοιπόν,
μια εξήγησι μαζί του και αφού έ-
κείνος άναγκάζεται από τη δου-
λειά του να λείπει, σεις να είσθε
σεμνή και να μην πηγαίνετε με
τον ένα και με τον άλλο, έστω
κι' αν αυτό είνε φίλοι του.

Ατυχία μελαχροί-
ν ού λ α: Δεν μπορεί ποτέ ν'
αλλάξει κανείς τις άρχες και το
χαρακτήρα ενός ανθρώπου που έ-
χει ζήσει 50 δόκληρα χρόνια,
και μάλιστα σ' ένα περιβάλλον
τόσο στενό. Ούτε σε σας συμπε-
ρει να επαναστατήσετε. Σ' ένα
-δυ χρόνια θα παντρευθείτε και
τότε όλα θ' αλλάξουν. Κάνετε ύ-
πομονη, μη θέλετε τί κάνουν οι
άλλες. Βρθείτε μια οικιακή άπα-
σχόλησι, ή άσχολήστε με το διά-
βασμα για να μη σκέπτεσθε όσα
μου γράφετε.

MIPANTA

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
"LADAS"
Έθεσαν εις κυκλοφορίαν δι' όλων των φαρμακείων και μυ-
ροπωλείων, τα γνωστά καλλυντικά ιδιοσκευάσματα συνθέ-
σεως του δερματολόγου ιατρού Γ. ΛΑΔΑ
LAIT VELOUTE "LADAS",
άριστον τονωτικόν του δέρματος — προληπτικόν των ρυτί-
δων χρησιμοποιούμενον πρό της πούδρας.
LAIT DEMAQUILLAND "LADAS",
καθαρίζει, απαλύνει και τονώνει το δέρμα. Απαραίτητον διὰ
τον έσπερινόν καθαρισμόν του δέρματος.
COLD-CREAM "LADAS",
ειδική λιπαρά τροφονωτική κρέμα του δέρματος, διὰ ξηρά
και ευαίσθητα δέρματα.
Τα άνωτέρω πωλούνται μόνον εις έσφαγισμένα φιαλίδια,
φέροντα προς άποφυγήν παραποιήσεως άσφαλιστικήν ται-
νίαν γνησιότητος.
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Γ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Ίωνος 5—Αθήναι Τηλ. 52-788
ΑΜΕΣΟΣ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΡΑΓΕΛΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΠΑΣΧΑ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΟΜΟΡΦΕΣ
ΜΕ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΑΤΟ ΛΙΠ "ΑΓΓΕΛΙΚΑ" (9.000 γ.)
ΕΠΤΑΝΗΣΑ - ΙΩΑΝΝΙΝΑ - ΟΛΥΜΠΙΑ
26 Απριλίου έως 2 Μαΐου
Πληροφορία — Έγγραφα
ΑΜΕΡΙΚΑΝ ΕΣΠΡΕΣ (ΕΛΛΑΣ) Α.Ε. ... Τηλ. 30.163 — 30.164
Πλατεία Συντάγματος
ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΚΙΟΛΑΜΑ ... Τηλ. 29.381 — 30.069
Πλατεία Συντάγματος
«ΟΛΥΜΠΟΣ» ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΙΔΙΩΝ ... Τηλ. 27.541 — 30.078
Γιάν Σματς 4

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ε 2 Σιγγούλα, Θεσ-
νίκη: Έχω γράψει επανειλημέ-
νως για την άσθμα του στήθους.
Έπειδή όμως παίρνω πολλά
γράμματα για το ζήτημα αυτό θα
γράψω πάλι για τις νεώτερες
προόδους πουχουν γίνει για την
θεραπεία του άσθματος. Έχετε δική
αυξάνουν καθημερινώς οι άνα-
γνώστριές μας και ότι είνε πολ-
λές εκείνες που δεν μ' έχουν πα-
ρακολουθήσει, αλλά πρέπει να ση-
μειώσω ότι δεν μπορεί να γράφω
διηγεώς για τα ίδια θέματα. Για
την άσθμα του στήθους είχα
γράψει λεπτομερές έκλαϊκευτικό
σημείωμα στο ύψ. αριθ. 588 τεύ-
χος της 5 Μαρτίου 1950 δηλ.
πρό ενός έτους ακριβώς. Πολλές
είνε εκείνες που μου γράφουν «ή
με παραπέμπετε στα πρό καιρού
γράμματα έκλαϊκευτικά σημειώμα-
τά σας, αλλά γράψτε μου κλπ.». Μ'
δλη μου την ευχαρίστησι θέλω
να εξηγητώ τους άναγνώστες
μας, αλλά νομίζω ότι δεν πρέπει
να υπάρχουν και παράλογες άξι-
ώσεις, διότι υπάρχουν και θέματα
τα οποία δεν μπορούν ν' άναπτυ-
γθούν μέσα σε δυο γραμμές μιάς
απάντησε της στήλης αυτής. Τα
έκλαϊκευτικά σημειώματά μου είνε
μια τυπική ούτως είπειν άπάν-
τησι σ' όλες τις επιστολές που μου
ζητούν σχετικά με το έκλαϊκευό-
μενο θέμα. Συνεπώς δεν πρέπει
οι έπιστολογράφοι να περιμένουν
κι' άλλοι ιδιαίτεροι προσοχική ά-
πάντησι απ' την στήλη αυτή.

Αδριανού λ α: Και σάς
άφορα ή άπάντησις που δίνω πα-
ραπάνω προς την «Σιγγούλα». Για
την «επερτίχισι» και την ρι-
ζική θεραπεία της έγραφα τέσσε-
ρα λεπτομερές έκλαϊκευτικά σημει-
ώματα στα ύψ. αριθ. 617, 618, 619
και 620 τεύχ. του 'Οκτωβρίου
1950. Ζητήστε τα από τα γραφεία
του «Εσπέρου» Συναρτάς 5.
Με λ α γ ο λ ι κ ό ν Δ.Ε.
Τ.Ε.: Εδιάβασα επιστολήν την
πολυσέλην επιστολήν σας. Δυστυ-
χώς ή πάθισις σας είνε καθαρώς
νευροφυκτική. Χρειάζεται μια έξέ-
τασι και παρακολούθησι απ' ένα
νευρολόγο - ψυχίατρο γιατρό. Με
μια ειδική θεραπεία θα πανε όλο
καλά. Οι ισχυρές ψυχικές συγκι-
νήσεις σας ή τραυματισμός και
έν γένει όλες οι κακοήγιες συντε-
λεσαν στην σημερινή κατάστασι
σας, ή οποία νάθε έθεώσατε ότι
θα ιασή με μια ειδική θεραπεία.
Α γ ω ν ι α σ υ ν 17: Τους
προεμνηστικούς αυτούς πόνοους
των μαστών αισθάνονται οι πε-
ρισσότερες γυναίκες. Άλλες λε-
γόμενες κι' άλλες περισσότε-
ρές. Οι θερμές καυσιμολογίες
κουπίζονται επί των μαστών άνα-
σφύσσας και για τ' άλλο ζήτημα,
τρία χάπια ημερησίως Vitapine Ε
(έφυλον) καθημερινώς, άνα έν
πόνο που φαίνεται εκτός των ήμε-
ρων της άδυσχασίας. Να πάρετε
ένα κουτί και μετά 15ήμερο δι-
ακοπή και δεύτερο. Άναλόγως των
άποτελεσμάτων και κατά μνησία
μεσοδυσχασία μπορείτε να πα-
ρετε και άλλα δυο ως τρία κου-
τιά. Άν δεν σημειωθεί έελτίωσις
τότε χρειάζεται και ειδική όρ-
μοθεραπεία.

Ι.Κ.Λ.Μ.: Ασφαλώς πρέπει
να λαμβάνωνται μέτρα προφυλα-
κτικά. Εφ' όσον άναλάθη πλήρως
έκ της άσθενείας του και δεν βέ-
γχει σημεία κοπώσεως (έδρος, έ-
ρεξις, πυρετά κλπ.) μπορεί να
έργασθι σ' έλαφρά έργασια. Το
ύγρο που υπάρχει είνε άποτέλεσμα
του πνευμοθώρακος. Πρέπει παν-
τως να γίνεται τακτική παρακα-
λούθησι από τον κορράντε γιατρό
για την πλήρη άπορρόφησι του.
Κατά την άκτινολογική εξέτασι
ως και κατά την κλινική τοιαύτη
φαίνεται ότι έχει γίνει πνευμο-
θώραξ. Στο τελευταίο ερώτημα
σας άπαντώ πιά, αλλά με φρόνη-
σι και με την έπιβαλλομένην έκ
της πάθισις του σχετική έγκρά-
τεια.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός - Δερματολόγος

Το μήνυμα του αγαπημένου

Η φωνή του σπύκερ από το Ρα-
διοφωνικό Σταθμό Αθηνών άκού-
στηκε να λέη:

«Παρακαλούνται οι επαναπατρι-
σθέντες από τη Γερμανία και Αύ-
στρια όμηροι, οι γνωρίζοντες οτιδή-
ποτε περί της τύχης του Νικολάου
Ζερβού έτών 28, ο οποίος συνελή-
φθη από τους Γερμανούς τον 'Ι-
ούλιο του 1944, όπως πληροφορή-
σουν την Άννα Πομόνη, Θεβών
232».

Ένας άντρας, αδύνατος με γκρι-
ζα μαλλιά, κακοντυμένος, με θλιμ-
μένη φυσιονομία, καθισμένος μό-
νος σ' ένα παράμερο τραπέζι της
ταβέρνας, άκουσε με προσοχή την
άνακοίνωσι.

Άκούμπησε το ποτήρι του στο
τραπέζι κι' έβγαλε από το πέτσινο
πορτοφόλι του έναν κτρινο φάκε-
λο. Διάβασε το όνομα που ήταν
γραμμένο επάνω, χωρίς διέυθυνσι
και ψιθύρισε:

—Αυτή είνε! Πρέπει να της το
πάω, αφού σε μένα έλαχε να δώσω
αυτό το θλιβερό μήνυμα.

Κι' άδειασε το ποτήρι του, άνα-
στενάζοντας βαρεία.

Πλήρως ύστερα κι' έφυγε. Με-
τά μια ώρα βρισκόταν έξω από τον
ζήριμο 232 της οδού Θεβών και χτυ-
πούσε το κουδούνι της πόρτας.

Στο δεύτερο κουδούνισμα ή πόρ-
τα άνοιξε και μια γυναίκα, ως 30
χρονών, ψηλή, λεπτή, τον ρώτησε
ποιός είνε και τί ήθελε.

—Είσασιε κι' Άννα Πομόνη; της
είπε.

—Μάλιστα, εγώ είμαι... άπάντη-
σε ή γυναίκα.

—Μπορώ να περάσω μέσα; «Ε-
χω μια παραγγελία για σας».

Ορθή τώρα ή Άννα στη μέση
του χώλ κυττάζει αμίλητη και με
ζωνία τον άγνωστο. Ένα κακό
πρσάισθημα σφίγγει την καρδιά
της. Μα κι' εκείνος την βλέπει με
κάποια δυσπιστία γιατί δεν μπορεί
να πιστέψι, πως αυτή ή μαραμένη
γυναίκα, με τα χλωμά μάγουλα, με
τα κουρασμένα ανέκφραστα μάτια
είναι ή ώμορφη κοπέλλα που είχε
δη στη φωτογραφία που του έδει-
χνε ο Νίκος κάθε φορά που του μι-
λούσε για την μεγάλη τους αγάπη.

—Τί έχετε να μου πητε; τον
ωάτησε ή Άννα.

—Έρχομαι από την Αυστρία!
της άπάντησε εκείνος. Ήμουν όμη-
ρος...

—Γνωρίσατε το Νίκο;... είπε ή
Άννα και κρεμάστηκε από τα χεί-
λη του.

Ο άγνωστος της εξέφρασε με λί-
γα λόγια τη λυπη του για το θλι-
βερό μήνυμα που της έφερε κι' ύ-
στερα της μίλησε για τη γνωριμία
του με το Νίκο, τη μεγάλη αγάπη
του Νικου για κείνη και της έδωσε
το σφαγισμένο φάκελλο που του
είχαν εμπιστευθεί όταν ήταν πιά βα-

ρειά άρρώστος. «Άν σε βοηθήση ο
Θεός και γυρίσης καμμία φορά στην
Ελλάδα, του είχε πη, πηγαίνε να
βοής την άγαπημένη μου. Δός της
αυτό το γράμμα και πές της πως
ή ψυχή μου θα είνε χαρούμενη κι'
ευτυχισμένη αν φτιάξη κι' εκείνη τη
ζωή της και άποχτήση την ευτυχία
που δεν μπόρεσα να της δώσω
εγώ».

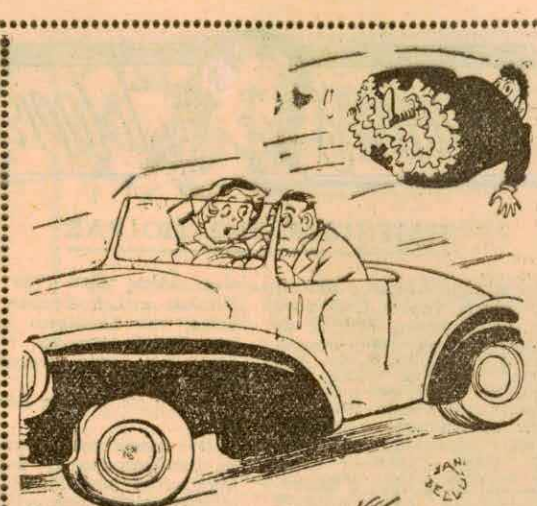
Η Άννα παίρνοντας το γράμ-
μα άφισε ένα στεναγμό χωρίς ούτε
ένα δάκρυ να υγράνη τα μάτια της.
Προσπαθεί ν' άνοιξη το φάκελλο,
μα τα χείλια της τρέμουν.

—Θά ήθελα να μείνω, τώρα, μό-
νη, γυρίει και του λέει παρακλη-
τικά. Μη φοβάσσε για μένα. Εί-
μαι δυνατή. Έχω συνήθεισι. Σας
ευχαριστώ!... Πάντως αν θέλε-
τε αύριο περάστε πάλι από δώ...
Θά είμαι πιο ψύχραιμη... και θέλω
τόσα πολλά να σας ρωτήσω...

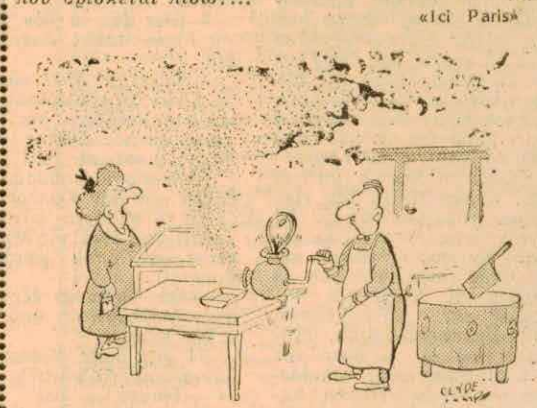
Ένα σταυρουδάκι από λίκκρινο
περασμένο σε μια χρυσή λεπτή ά-
λυσιδίτσα έπεσε μέσα από το γράμ-
μα. Το είχε κρεμάσει στο λαιμό
του Νικου την ήμερα που ντύθηκε
στρατιώτης, για να τον φυλάει. Ύ-
πηρχε και μια φωτογραφία τους της
ήμερα που άρραβωνιστήκαν... Δια-
βάει τώρα το γράμμα του:

«Αγαπημένη μου Άννα, δέξου
τα τελευταία μου φιλή και την πα-
ράκλησι να φτιάξης τη ζωή σου μ'
ένα καλό παιδί και να γίνης ευτυ-
χιμένη. Έτσι θα είμαι κι' εγώ ευ-
χαριστημένος εκεί που πάω... Κά-
που, κάπου να πηγαίνης λίγα λου-
λούδια στον τάφο της μανουλάς
μου... Θάμαι σαν να τα πηγαίνης
σε μένα».

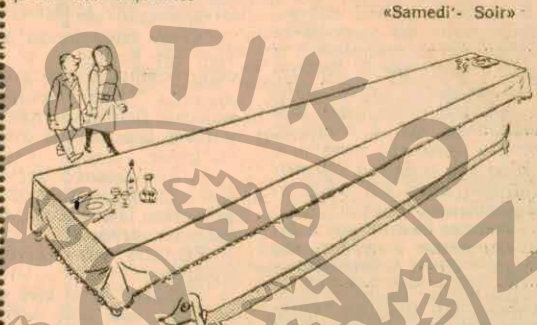
Με την καρδιά σπαράγμένη ή
Άννα μπρός σ' αυτά τ' άπομεινά-
ρια του φλογερού της έρωτα θυμά-
ται όλη την περασμένη ζωή της α-
πό την ήμερα που γνώρισε κι' ά-
γάπησε το Νίκο. Ξαναβλέπει με τη
φαντασία τον άγαπημένο της που
της είχε χάρισε τόσες ευτυχισμένες
στιγμές. Μά, να ή μοίρα ή σκληρή
της τον πήρε την παραμονή του
γάμου τους χωρίς να τον δη για
τελευταία φορά, χωρίς να φιλήση
τα χείλη του. Από κείνη τη νύχτα
που έμαθε ή Άννα την τραγική τύ-
χη του Νικου της έκλεισε την καρ-
διά της στις χαρές της ζωής και
θυσίασε τα νειάτα της στην άνα-
μονή. Και τα χρόνια περνούσαν βου-
βά χωρίς καμμία είδησι του... Στο
Γραφείο Πληροφοριών του Έσπέρου
Σταυρού είχαν συνήθεισι και την έ-
δωσαν με συμμόνια. Όλα έδω-
σαν σιγά-σιγά: τα γλάδα της μά-
τιας, ή ώμορφιά, το λυγερό κορμί!
Και της έδιναν παρηγορίες κι' έλ-
πίδες πως με άλλη ίσως άπαστολή
έρθη κι' ο δικός της. Κι' εκείνη γύ-
ριζε στίπι με καινούργιο κορσάκι.
Τους γονείς της που δεν είχαν άλ-
λο παιδί απ' αυτήν τους έφαγε ο
καύμος της κόρης τους κι' ένας με-
τά τον άλλο πέθαναν. Έκλαψε πο-
λύ σ' όλο αυτό το διάστημα. Και
τώρα... που θέλει να κλάψι το χα-
μό του άγαπημένου της δεν έχει
άλλα δάκρυα να χύση. Είχαν στεί-
λνει οι βρύσες των ματιών της, πά-
νω στους τάφους των δυστυχών γο-
νιών της και πάνω στα έρείπια των
κοριτσιστικών όνειρών της. Ούτε να
φωνάξη δεν μπορεί. Σε παόν να πη
τον πόνο της; Ποιός θα την άκούση
να την παρηγορήση; Κανείς! Και
σπκάνει τα μάτια ψηλά, στο βάθος
του δωματίου όπου τρεμοφέγγει ένα
κανηλάκι. Γονατίζει. Μονον ο Χρι-
στός που την κυττάζει πάνω από
το σταυρό του μαρτυρίου Του την
καταλαβαίνει. Μονον από Κείνον που
παρηκολούθησε και το δικό της Γολ-
γοθά, ζητάει γονατιστή να της δώ-
ση τη δύναμι ν' άνθέξη στο τελει-
ωτικό χτύπημα της σκληρής της μοί-
ρας...

—Κόψε λίγο... Θα φουσή πολύ για τη μαμά
που βρίσκεται πίσω!...
«ici Paris»

—Δεν τον θέλω, χριστιανέ μου, τόσο φιλοκοι-
μένο τον κυμιά!...
«Samedi» Soir»

—Πήρα, αγαπητή μου, ένα σκύλο άσσορτζι με
το τραπέζι μας!...
«Samedi» Soir»

—Ένας φακίτης που άγαπά τις άνσεις...
«Samedi» Soir»

MIPANTA

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Συμπληρώνονται σήμερα δεκαπέντε χρόνια από τότε που η Μπλανκίτα Μοντέζ άναπαύεται στο νεκροταφείο της Φροντέρια, ανάμεσα στα έλη του Ταμπάσκο. Άν ρωτήσετε γι' αυτήν τους κατοίκους της πόλεως του Μεξικού, μερικοί θα σας πούν πως έπεσε θύμα της χολέρας και άλλοι πως ο άλκοολισμός την έφερε πρόωγα στο μνήμα.

Έγώ όμως, που έχω ακόμα στην καρδιά μου την γλυκεία εικόνα της παιδικής αυτής που πέθανε πάνω στα 25 χρόνια της, ξέρω καλά τί την σκότωσε. Ο πόνο σκότωσε την Μπλανκίτα. Έπεσε θύμα ενός τραγικού παιγνιδιού της μοίρας, που την ώδηγησε στον τάφο.

Όταν πέθανε η μητέρα της, η Μπλανκίτα δεν είχε ακόμα συμπλήρωση τα 18 της χρόνια. Ήταν ένα κορίτσι τρυφερό κι' έκρυβε μέσα στην ψυχή της όλα τα φλόγια του ήλιου της πατρίδας της. Είχε γεννηθεί στην Γκουανταλαχάρα, στην πόλη που οι γυναίκες της είναι οι ωραιότερες του Μεξικού. Ήταν έμπνη, περήφανη και αξιοπαιπτη.

Όταν ο πατέρας της της άνηγγειλε πως θα ξαναπαντρευόταν, με τη Μιράντα, μια γυναίκα πολύ νέα γι' αυτόν, που θα μπορούσε μάλλον να είναι αδελφή της παρά μητέρα της, η Μπλανκίτα έκλεισε μέσα στην καρδιά της τον πόνο που αισθάνθηκε, και ο πατέρας της δεν κατάλαβε ποτέ πως η κόρη του σεβόταν την παρείσακτη μόνο και μόνο από καθήκον σ' αυτόν.

Ύστερα έφτασε και η δική του σειρά ν' αφήσει τον κόσμο. Έτσι η Μπλανκίτα έμεινε μόνη στο μεγάλο άδειο σπίτι μαζί με τη μητρονιά της που τη θεωρούσε κλέφτρα της περιουσίας της και της άγαπης του πατέρα της.

Η θλιβερή αυτή συμβίωση ήταν ο πρόλογος της δραματικής Ιστορίας της Μπλανκίτας. Την Ιστορία αυτή την άκουσα τουλάχιστον, λίγους μήνες προ του θανάτου της.

Η Μπλανκίτα βρισκόταν την εποχή εκείνη στην Γκουανταλαχάρα μαζί με το θιασό της. Ξαναγύρισε για πρώτη φορά στην γενέτειρά της ύστερα από χρόνια, διασπιν πιά ήθοποιος.

Τη δεύτερη μέρα, στο τέλος της πρώτης παράφης, η Μπλανκίτα ήρθε και με βρήκε στα παρασκήνια του θεάτρου. Φαινόταν κατάχλωμη κι' έτρεμε.

—Λουίζιτο, μου είπε, εί-

δινε άλλος από τον δόν Κάρλος και η μορφή γυναίκα που βρίσκεται κοντά του είναι η Μιράντα, η μητρονιά μου... Μα έπρεπε να ήταν νεκροί!...

Και η Μπλανκίτα λιποθύμισε.

Η παράσταση σταμάτησε αναγκαστικά κι' όταν η Μπλανκίτα συνήλθε την συνώδευσαν στο ξενοδοχείο της.

Ύστερα από λίγο μια καμαριέρα χτύπησε την πόρτα.

—Είνε έξω ο δόν Κάρλος Γκουντιέρεζ... άρχισε να λέει.

—Φύγε απ' εδώ! ούρλιασε η νέα ανακαθίζοντας πάνω στο κρεβάτι της. Πήγαινε να τον διώξεις Λουίζιτο... Σκότωσέ τον!...

Βγήκα στο διάδρομο και βρήκα τον δόν Κάρλος μαζί με τη Μιράντα. Είχαν άκρούσει τα λόγια της Μπλανκίτας και ήταν κατάχλωμοι.

—Θα ήθελα να εξηγήσω στην Μπλανκίτα... μου είπε ο δόν Κάρλος.

Η νέα όμως άκουσε τα λόγια του και φώναξε:

—Τίποτα!... Δεν θέλω καμιά εξήγηση!... Φύγετε αμέσως απ' εδώ!

Κατώρθωσα με δυσκολία να τους απομακρύνω για να ήσυχάσω την Μπλανκίτα.

Όταν ξαναγύρισα κοντά της, την βρήκα με το πρόσωπο κρυμμένο στο μαξιλάρι της. Ήταν κατάχλωμη και στα ώρτια καστανά μάτια της έλαμπε ένα άπειρο πόνος.

—Συγχώρεσέ με, Λουίζιτο, αν παραβέρηκα έτσι μου είπε. Πιστέω με, θα ήθελα να πεθάνω!

Σώπασε γιά λίγο και πρόσθεσε:

—Ξέρεις ποιοι είναι αυτοί οι δυο; μου είπε κατόπιν. Η γυναίκα είναι εκείνη που πήρε πρώτα τη θέση της μακαρίτισσας της μητέρας μου και που μου έκλεψε κατόπιν και τον μοναδικό έρωτα της ζωής μου.

Άκουσε την Ιστορία μου. Ίσως σου φανή παράξενη γιατί δεν γνώρισε παρά την Μπλανκίτα του θεάτρου. Ύπηρεα όμως κι' έγω άλλοτε ένα κορίτσι άγνο και εύπιστο όπως τόσα άλλα. Ζούσα εύτυχισμένη ώπου ο πατέρας μου έφερε στο σπίτι μας τη δεύτερη γυναίκα του. Μολονότι δεν μπορούσα να την άγαπήσω.

Τη δεύτερη μέρα, εν τούτοις να μη τη μισώ. Την νόμιμα καλή κι' έφτασα μάλιστα στο σημείο να την εύγνωνά με έπειδη φώτισε με λίγη χαρά τις τελευταίες μέρες του πατέρα μου.

Μια μέρα ένοιωσα κι' έγω αυτό που νοιώθουν όλες οι κοπέλλες: Έρωτεύτηκα... Έρωτεύτηκα τον δόν Κάρ-

λος Γκουντιέρεζ, μεγαλύτερό μου κατά δέκα χρόνια. Τον άγάπησα με όλη τη δύναμη της καρδιάς μου και στήριξα σ' αυτόν τις πιο φωτεινές μου ελπίδες. Μένανε την εποχή εκείνη στο έσοικό μας σπίτι, στο Σάν Λούκας, όπου και θα γίνονταν οι γάμοι μας.

Ένα βράδυ, αφού χόρεψα όλο το απόγευμα με τον άρραβωνιαστικό μου, που μου ψιθύριζε διαρκώς έρωτικά γλυκόλογα, ανέβηκα στο δωμάτιό μου. Η άπειρη ευτυχία μου δεν με άφινε όμως να κοιμηθώ.

Πλησίασα το άνοιχτο παράθυρο και τότε, στον κήπο άνοιμεσα στις ροδό-

δάφνες διέκρινα δυο σκιές, του άρραβωνιαστικού μου και της μητρονιάς μου. Κρατούντουσαν απ' τα χέρια και ψιθύριζαν κάτι που δεν μπορούσα ν' άκούσω. Ύστερα από λίγο είδα στο φως της σελήνης τον δόν Κάρλος να φιλή τη Μιράντα.

Πήγα να τοελλαθώ... Χωρίς να ξέρω τι έκανα, άρπαξα μια παλιά καράμπα του πατέρα μου, σημάδεψα το έσοχο ζευγάρι και πυροβόλησα δυο φορές.

Ύστερα από κάποια άλογο κι' έφυγα καλπάζοντας, ενώ σ' αττία μου άνηχούσαν φωνές και ούρλιασματα.

Δεν ξαναγύρισα από τότε εδώ. Έλπινα μια ζωή χωρίς χαλινό. Άνέβηκα στο βέατρο κι' έγινα η Μπλανκίτα Μοντέζ, η διασημη ήθοποιός που θαυμάζουν οι άντρες και φθονούν οι γυναίκες... *

Την άλλη μέρα η Μπλανκίτα διέλυσε το θιασό της κι' έφυγε απ' τη Γκουανταλαχάρα.

Πέρασαν τέσσερες μήνες χωρίς να την ξαναδώ και μια μέρα έμαθα τον ξαφνικό και μυστηριώδη θάνατό της.

Πήγα ο ίδιος να τον άναγγείλω στον δόν Κάρλος Γκουντιέρεζ που κατείχε τότε ένα υψηλό αξίωμα στην πολιτεία Ζαλίσκο.

Δυστυχισμένη Μπλανκίτα! Άν μπορούσε ν' άκούση τα λόγια του ανθρώπου εκείνου θα ήταν η πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

Η Μιράντα δεν ήταν φίλη μου! μου είπε ο δόν Κάρλος. Άν η Μπλανκίτα δεν έφευγε την πρώτη φορά αφού μας πλήγωσε και τους δυο, εύτυχώς όχι θανάσιμα, θα μάθαινε την αλήθεια. Την αλήθεια αυτή θα την έμπιστευτώ σ' εσάς γιατί είμαι βέβαιος πως σαν τέκνιό μου που είστε θα έχετε άμείωση ό,τι θα σας πώ.

Η Μιράντα είναι αδελφή μου! Όχι νόμιμη, αλλά καρδιάς ενός άτυχου έρωτα της μητέρας μου, μετά τον θάνατο του πατέρα μου. Καταλαβαίνετε τώρα πως γιά την υπόληψη της μητέρας μας και της ίδιας της Μιράντας, έπρεπε να κούψωμε την αλήθεια... Δυστυχώς όμως κάθε φορά που προσπάθησα να εξηγήσω στην Μπλανκίτα τι συνέβαινε, δεν το κατάρθωνα!

Λ. ΓΚΑΡΡΟΝΕ

ΓΑΝΑΤΟΔΙΝΙΚΟ ΧΙΟΛΜΟΡ

Το φτωχαδάκι

Ο Χότζας κάποτε βρέθηκε σε πολύ δύσκολη οικονομική κατάσταση. —Φαίμε, είπε εγώ φεύγω γιά το γραφείο κάποιου παληού συναδέλφου που τώρα κάνει τον έμπορο, να του ζητήσω δουλειά. Όμως δεν έχω 20 παράδες που μπορεί να χρειασθούν να τον κεράσω ναργιλή στο καφενείο. Τι να κάνουμε; Από πού να βρούμε; Είμαι βέβαιος πως θα μου βρή καλή δουλειά.

Εκεί που σκεφτόνταν ποιά πόρτα να χτυπήσουν, άκουστηκε η φωνή του παληατζή. Πεταχτηκε η γυναίκα του από το κρεβάτι, τον κάλεσε και του έδειξε το μύλο του καφέ. Μετά πολλά παζάρια ο παληατζής τον άγόρασε γιά «ένα κομμάτι ψωμί».

Ο Χότζας άνάσανε, πήρε τα μισά λεφτά, άφρησε τα υπόλοιπα στη γυναίκα του γιά ψώνια κι' έφυγε.

Στην πλατεία όπου ήταν το γραφείο του φίλου του, σταμάτησε από περιέργεια να δει γιάτι είχε συγκεντρωθή κόσμος. Ένα παιδί ως δέκα χρονών, πεσμένο πάνω σε κομμάτια σπασμένης στάμνας έκλαιγε άπαρηγόρητα. Προσέγγισε και το ρώτησε: —Γιατί κλάις, παιδί μου;

Ο μικρός του εξήγησε με άναφυλλήτα:

—Ο πατέρας μου πέθανε... Η μάνα μου είναι άρρωστη. Με το σταινι αυτό πουλούσα νερό και συνηθούσα τη μαγούλα μου. Πριν από λίγη ώρα ένας παληάνθρωπος μου τόσπασε. Τι να κάνω τώρα;...

Η καρδιά του Χότζα ράισε. Έξαλε το χέρι του στην τσέπη του, έβγαλε όλη του την «περιουσία» και την έδωσε στο παιδί.

Κατά κακή σύμπτωση ο φίλος του δεν ήθε έκείνη την ημέρα στο γραφείο του και ο Χότζας γύρισε άπρακτος.

Την άλλη μέρα τράβηξε και πάλι γιά το γραφείο του φίλου του.

Απελπισμένος και εξαντλημένος όπως περιπατούσε, σταμάτησε σαστισμένος. Το χρεσινό παιδί έπαυμένο στο ίδιο μέρος άνάμεσα σε κομμάτια στάμνας έκανε πως έκλαιγε. Άνέθηκε το αίμα στο κεφάλι του Χότζα. Άλλά συγχρόνως μια ιδέα του κατέβηκε. Πλησίασε το παιδί και το ρώτησε γιάτι έκλαιγε. Εκείνο του διηγήθηκε πάλι το χρεσινό παραμύθι.

Δώσε μου, παιδί μου, τριάντα παράδες ρεστα άν έχης να σου δώσω αυτό το γοστό του είπε ο Χότζας.

Με προθυμία το παιδί έδωσε τους τριάντα παράδες. Ο Χότζας τους άρπαξε και τους έβαλε στην τσέπη του: —Είνε αυτά που σου δώσανα χτές, παληόπαιδο, είπε. Είσαι παράδες και δέκα γιά τον τάκο!...

Άπαγορεύεται η άναδημοσίευση άποιοδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρ 6 § 7 τώ Α. Ν. 1092/1938
Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βρασπορίωνος άρ. 3. Ύψις: Τυπογραφείο: Σπύρος Μπελλας, δδός Δούσεως, Ν Ήρδελειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτηρία Δρχ. 200.000
Έξαμηνος 100.000
Τριμηνος 60.000
Έμβόσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έσωτερικού διά τραπεζικής τού-αυτής προς τόν κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

Το πέμπτο ΕΙΔΩΛΟ

Παράξενο διήγημα

Μια καταρρακτώδης βροχή με έιχε άναγκάσει να ζητήσω καταφύγιο στο έρμηκό εκείνο έξοχικό σπίτι. Μου άνοιξε ένας παχουλός μεσόκοπος άντρας, με φαλακρό κεφάλι και παράξενο άπλανές βλέμμα. Υποκλίθηκε δαθεία όταν με είδε και παραμέρισε εύγενικά γιά να περάσω. Με ώδηγησε κατόπιν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, που είχε προς το μέρος του δρόμο μια άψιδωτή τζαμαρία, με πέντε τζαμόφυλλα.

—Καθίστε, παρακαλώ, κύριε, είπε δείχνοντάς μου μια καρέκλα. Ο ίδιος δεν κάθισε. Πήγε και στάθηκε μπροστά στη τζαμαρία και κύτταξε έξω. Σαφνικά, γύρισε προς το μέρος μου και είπε άπότομα:

—Πιστεύετε πως όταν εξομολογήθηθ καείς ένα... ένα έγκλημα νοιώθ άνακουφισι;

—Βεβαίως, είπα εσαστισμένος. Μιλώντας κανείς γιά κάτι λυτρώνει τον έαυτό του από ένα βάρος.

Το πρόσωπό του φωτίστηκε κι' έπειτα σκοτείνιασε άπότομα. Με μεγάλα θήματα ήρθε, κάθισε άπέναντί μου και είπτε:

—Το μυστικό μου, το τρομερό μυστικό μου, είναι πως είμαι ένας δολοφόνος!

Ένοιωσα ένα ρίγος να διατρέχει τη σπονδυλική μου στήλη.

Ο άλλόκοτος οίκοδεσπότης συνέχισε:

—Ο άνθρωπος που κατοικούσε πριν από μένα σ' αυτό το σπίτι, ένοιωσε αμέσως μόλις έγκαταστάθηκε εδώ — λίγους μήνες πριν — ότι το σπίτι ήταν παράξενο κι' επικίνδυνο. Ίδιαίτερα αυτό έδω το δωμάτιο. Δεν προσέξατε κάτι άλλόκοτο και ιδιότροπο εδώ μέσα;

Άν η βροχή είχε σταματήσει, θα έφευγα αμέσως, γιάτι τα λόγια του συνομιλήτου μου μ' έκαναν να νοιώθω μια παράδοξη δυσφορία, που γινόταν όλο και πιο έντονη. Μα η μπόρα έξω δυνάμωνε και το σκοτάδι πύκνωνε.

—Όχι... όχι, άπάντησα διστακτικά στην έρώτησι του οίκοδεσπότη.

Αυτός σηκώθηκε, άναψε μια λάμπα πετρελαίου και την άκούμπησε έπάνω σ' ένα τραπέζι, στη μέση του δωματίου.

—Καθίστε μπροστά στο τραπέζι, μου είπτε, και πείτε μου τί βλέπετε άπέναντί σας.

Σηκώθηκα διστακτικά και πήγα και κάθισα στην καρέκλα, που μου έδειξε.

—Βλέπω, είπα, την τζαμαρία και πέντε είδωλα του έαυτού μου, ένα σε κάθε τζαμόφυλλο...

—Άκριβώς! είπτε ο οίκοδεσπότης μου. Αυτό έβλεπε κάθε βράδυ ο άλλος ένοικιαστής, όταν δειπνούσε εδώ μόνος. Όταν έπινε νερό, τα πέντε είδωλα του έπιναν επίσης νερό. Κι' όταν άναβε ένα τσιγάρο, άναβαν άλλα πέντε τσιγάρα άπέναντί του.

—Φυσικά, μουρμούρισα εγώ.

—Ναί, όλα αυτά ήταν φυσικά, έντελώς φυσικά, ώπου έφτασε μια νύχτα, μια τρομερή νύχτα!...

Σώπασε και με κύτταξε με φρίκη στα μάτια.

—Λοιπόν; ρώτησα άθελά μου.

—Τότε συνέβη κάτι άλλόκοτο και τρομακτικό. Όταν ο άλλος ένοικιαστής άναψε ένα τσιγάρο, κυττάζοντας — όπως πάντα — τους άλλους πέντε έαυτούς του, είδε τον έναν απ' αυτούς, εκείνον που ήταν στο τελευταίο τζαμόφυλλο, προς τ' άριστερά, να άνάβη όχι ένα τσιγάρο, αλλά... ένα τσιμπούκι!

Εγώ έβαλα τα γέλια.

—Άστείεύστε, κύριε! είπα. —Ναί, είπτε ταραγμένος ο άλλος. Έχετε δίκιο. Ξέρω πως αυτό είναι κωμικό. Μα είναι επίσης τρομακτικό. Δεν θα τρομάζατε άν το βλέπατε έσεις αυτό;

—Άσφαλώς, άπάντησα. Άν πραγματικά έβλεπα ένα τέτοιο πράγμα θα τρόμαζα. Δεν μπορεί όμως να συνέβη αυτό που λέτε. Δεν το είδατε ο ίδιος. Σας το διηγήθηκε άπλως ο προηγούμενος ένοικιαστής.

—Ξέρω πολύ καλά ότι συνέβη! με διέκοψε αυτός. Και ξέρω ότι το πράγμα κράτησε πέντε μέρες. Έπί πέντε διαδοχικά βράδια ο προκάτοχος μου έβλεπε το πέμπτο είδωλό του στην τζαμόφυλλα ν' άνάβη τσιμπούκι κι' όχι τσιγάρο.

—Μά... γιάτι δεν έφευγε από το σπίτι; ρώτησα.

—Δεν τολμούσε, είπτε ο οίκοδεσπότης ψιθυριστά. Έπρεπε να μείνι και να εξακριβώσει τί συνέβαινε.

—Και το εξακριβώσε;

—Τό έκο θράδυ, είπτε ο άλλος με λαχανιασμένη φωνή, ο πέμπτος έαυτός του στη τζαμόφυλλα είχε εξαφανισθή.

—Εξαφανισθή;

—Ναί, δεν ύπρχε το είδωλο στο τζαμόφυλλό του. Ο προκάτοχός μου έμεινε καθισμένος στη θέση του κυττάζοντας το άδειο τζαμόφυλλο με φρίκη. Άλλά τα άλλα τέσσερα είδωλα τον κύτταζαν με τρόπο μέσα στο δωμάτιο. Τότε ο δυστυχισμένος άνθρωπος άρχισε να πνίγεται, γιάτι δυο χέρια κάποιου που στεκόταν πίσω του τον άσπασαν από το λαιμό και τον έσφιγγαν με δύναμη...

—Θέλετε να πείτε, τραύλισα, ότι τα χέρια που τον έσφιγγαν ανήκαν στο πέμπτο είδωλό του;

—Ναί! σφύριξε αυτός άπλώνοντας τα χέρια του. Ναί! Ήταν τα χέρια μου!

Γιά πρώτη φορά ένοιωσα πραγματικό τρόμο. Γιά μερικές στιγμές, έμείναμε άσάλευτα κι' άβουλοί, κυττάζοντας ο ένας τον άλλο. Έπειτα, χωρίς να ξέρω γιάτι, ρώτησα:

—Όποτε έσεις ήσαστε το πέμπτο είδωλο;

—Ναί!

Σηκώθηκε. Η πρώτη σκέψις μου ήταν να τρέξω στην πόρτα και να φύγω, μολονότι η μπόρα λυσσομανούσε έξω. Μα ένας βαθύς οίκτος γιά τον άνθρωπο εκείνον, που ζούσε εκεί μέσα μόνος, με τίς τρομακτικές παρανοήσεις του, με συγκράτησε. Με την άμυρνη έλπίδα να τον φέρω στα λογικά του και να άνακουφίσω το βασανισμένο πνεύμα του, του είπα:

—Τον πνίγατε; Και τί το κάνατε το πτώμα;

Μια φριχτή γκριμάτσα παραμόρφωσε το πρόσωπό του. Έσφιξε τις γροθίες του και άρχισε να χτυπά το στήθος του.

—Αυτό έδω, φώναξε ύστερικά, αυτό έδω είναι το πτώμα!

Και λέγοντας αυτά, σωριάστηκε κάτω. Όταν έσκυψα γιά να τον βοηθήσω να σηκωθεί, διαπίστωσα, με τρόπο, πως ήταν νεκρός! Είχε πάθει συγκοπή της καρδιάς...

Όπως έμαθα την άλλη μέρα από τον άστυνόμο του χωριού, ο άνθρωπος αυτός είχε χάσει σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα το μονοχρπαίδι του, ένα άγαράκι δέκα χρονών. Ο χαμός του παιδιού του είχε σαλέψει τα λογικά του, όχι μόνο γιάτι το άγαράκις πολύ, αλλά και γιάτι — ως ένα σημείο — αυτός ήταν υπεύθυνος γιά το δυστύχημα. Έτσι, η έπιθυμία του να τιμωρήσει τον έαυτό του, να πνίξη τον αίτιο του θανάτου του παιδιού του, του δημιούργησε τις τρομακτικές εκείνες ψευδαισθήσεις που του χάρισαν στο τέλος τον θάνατο...

ΣΤΗΒ ΚΡΟΥ-ΙΚΣΑΝΚ

Στρόφαλος και χηλοειδές

Θα μιλήσουμε σήμερα γιά δύο συνήθεις παθήσεις, των οποίων πολλοί των άναγνωστών μας ζητούν την αιτιολογία και τα μέσα της θεραπείας των.

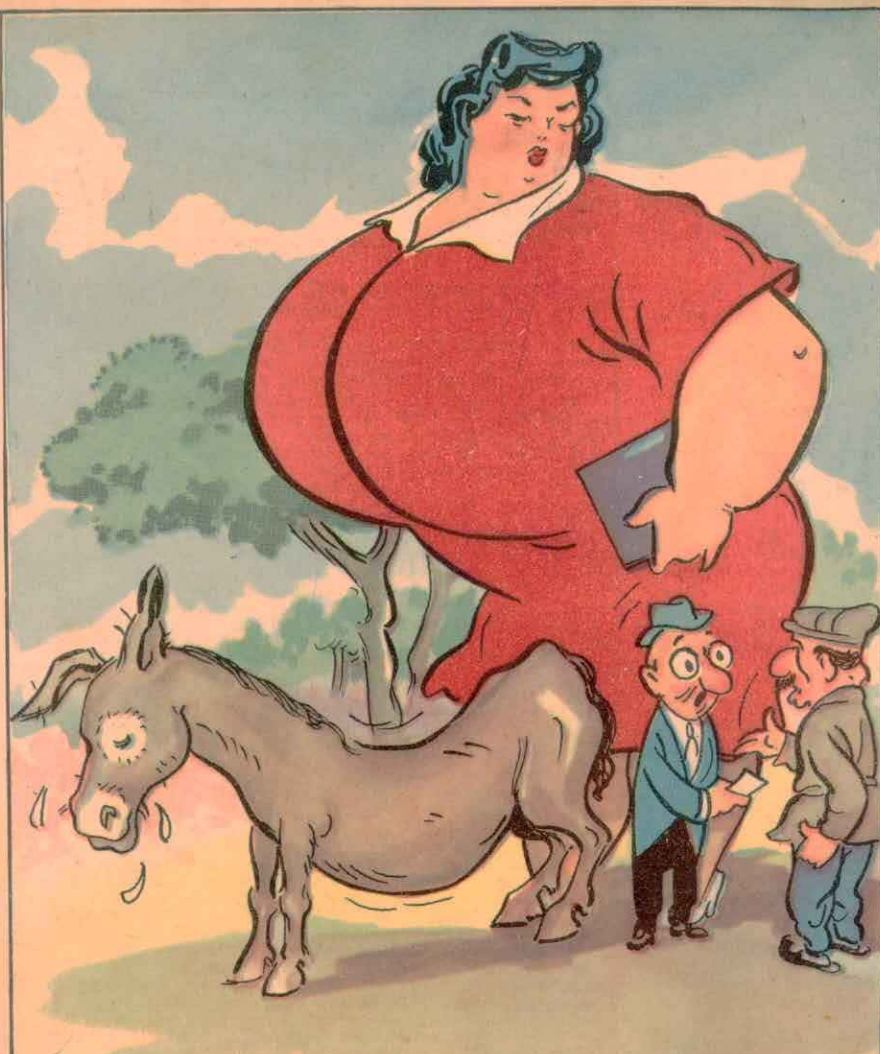
Σ τ ρ ό φ α λ ο ς: Ο Στρόφαλος (καινώς στρόφαλος) είναι μια απ' τις πιο συνηθισμένες δερματοπάθειες, που παρουσιάζεται κυρίως κατά την πρώτη παιδική ηλικία και μάλιστα κατά την περίοδο της όδοντοφυίας. Κάποτε όμως η πάθη αυτή παρουσιάζεται και μεταξύ του 15ου και 25ου έτους της ηλικίας, σ' άτομα που πάσχουν ιδίως από χρ. δυσκοιλιότητα ή από έντερικά παθήματα (αμοιβάδες, λάμβειες κλπ.). Η δερματοπάθεια αυτή παρουσιάζεται στις άρχες υπό μορφήν άραιών εκθύσεων έπάνω στο δέρμα των χεριών και των μηρών του παιδιού — καμιά φορά και στη ράχη — που μοιάζουν σαν κάτι μικροί κόκκινοι φλότακοι (έλατιδες), σαν κι' αυτούς που γίνονται ύστερα απ' ένα τσιμπημα κουκουτιού ή κορπού. Οι φλότακοι αυτοί μετά μια έως δύο ημέρες μεταβάλλονται σε φουσκάλες (φυσαλλίδες), οι οποίες σπάζουν μόνες τους και κάνουν στην κορυφή τους ένα σκούρο κάπαλο. Τα έξανθήματα του στρόφαλου έμφανίζονται κυρίως μετά κάθε γεύμα και προκαλούν δυνατή φαγούρα που καταταρναίνει κι' έκνευρίζει το παιδί. Η πάθη αυτή, άν παραμεινθή θεραπευτικώς, μπορεί να διαρκέσει ολόκληρους μήνες, με νέες καθημερινές εκθύσεις. Ο Στρόφαλος είναι κι' αυτός ένα είδος άναφυλλασίας (πεπτική αυτοέληλητρίασι) γιάτι προκαλείται από κακή γαστρεντερική κατάσταση συνεπεία άκατάλληλου, υπερβολικής ή άτάκτου διατροφής του παιδιού. Γιά τη θεραπεία συνεπώς της δερματικής αυτής παθήσεως πρέπει κυρίως να φροντισωμε γιά την άνάλογη και κατάλληλη διατροφή, την κανονική λειτουργία της πέψεως και την τακτική κίνηση του έντέρου. Πρέπει πρώτα — πρώτα να κανονισθούν οι θηλασμοί του παιδιού, ως και η πυκνότης και το είδος του γάλακτος που αυτό άνέχεται. Να πάλι, έξ άλλου, η χορήγησι παντός τροφίμου που δεν άρμόζει στην ηλικία του βρέφους ή που δεν γίνεται άνεκότ απ' αυτό. Τα τρόφιμα που συνηθώς δίνονται σ' αυτή την ηλικία και που συνηθέστερα προκαλούν αυτή την κατάσταση είναι: Το πολύ παχύ γάλα, τα αυγά, η σοκολάτα, το κακάο, το φρέσκο θούτρο, ο χυμός πορτοκαλιών. Τέλος πρέπει να φροντίσωμε και γιά την συστηματική άποστείρωση του πεπτικού συστήματος του παιδιού διά της χορηγήσεως των καταλλήλων φαρμάκων.

Τοπικώς, άπαγορεύονται τα σαπωνώδη λουτρά. Γιά τον μέτρισμό του κνησμού άποτελεσματικό είναι οι έλαφρές επιθέσεις των εκθύσεων με μια πετσέτα θρεγμένη σ' άραιή διάλυσι ευδιού (ένα μέρος ευδιού σε δύο μέρη νερό) και το τακτικό πούδραρισμά τους με μια σιμπερη σκόνη (πούδρα ταλκ, πούδρα ή φυσά). Άσάτωως τα γενικά άμυλολυα λουτρά (κόλλας των ποικαιμών) είναι πολύ συντελεστικά. Πρέπει όμως να προσέξουμε ώστε η άνάλογη των να είναι καπώς κανονική.

Χ η λ ο ε ι δ έ ς: Στον αχένα μερικών άτόμων άναπτύσσονται πολλές φορές μερικά πολύ άνταναθητικά μικρά και σκληρά όγκάκια — σαν κόκκινα κρεατάκια — διάφορου μεγέθους, από φακής έως ρεβυθού, και μεγαλύτερα ακόμα. Πρόκειται περί παθήσεως, που έμψιμολογικά καλείται «καυτοπάθης χηλοειδής». Οι ίδιοι αυτοί σκληροί όγκοι, που δεν είναι παρά ίνδωση της πολύ σκληρής ίσας του δέρματος, άναπτύσσονται ένίοτε κι' έπάνω στις σάλες διαφόρων τραυμάτων, έγκαυμάτων, ψευδάνθρακων, έλκώσεων του δέρματος κλπ., εφρισκομένων σ' άποιοδήποτε μέρος του σώματος και κατά το στάδιο της έπουλώσεως των (ούλδων χηλοειδής). Το σχήμα των όγκων αυτών είναι διάφορο, άλλοτε επίμηκες, άλλοτε σφαίρικό κι' άλλοτε πλατύ, έννομενοι δε με την πάροδο του χρόνου καταλαμβάνουν πολλές φορές όλο το στέρκο. Οι όγκοι που χηλοειδίζονται τις περισσότερες φορές έκτος της άνταναθητικής εικόνας που παρουσιάζουν δεν προκαλούν καμιά άλλη ένόχληση, ένίοτε όμως είναι πολύ εύαίσθητοι και ιδίως κατά την τριβή που μας προξενεί το κολλάρο του ύποκαυσμού και τότε προκαλούν μεγάλη φαγούρα στον πάσχοντα. Η πάθη αυτής συνήθως παρατηρείται επί λυμφατικών, χολορικών ή φυμιατικών άτόμων, ως έπίσης και επί σακχαρώδη διαβήτη. Το χηλοειδές παραμένει άνεπτική στα διάφορα θεραπευτικά μέσα και εύκόλος ύποτροπιάζει. Γιά τη θεραπεία και ριζική καταστροφή των όγκων του «χηλοειδούς» χρησιμοποιούνται η ηλεκτροπηξία, η χειρουργική άφαίρεσις και η ακτινοθεραπεία ή ραδιοθεραπεία. Όταν η πάθη έρσεται στην άρχή της η καταστροφή των όγκων με την ηλεκτροπηξία είναι άπολύτως ριζική, όταν όμως η πάθησις όφισσεται από μακρού χρόνου και είναι πολύ έκτεταμένη τότε ο καλύτερος και πιο ριζικός τρόπος θεραπείας είναι η χειρουργική άφαίρεσις των όγκων, την οποία προς άποφυγή νέας ύποτροπής, πρέπει άμέσως να έπακο- λούθησι άνάλογως μια ακτινοθεραπεία ή ραδιοθεραπεία.

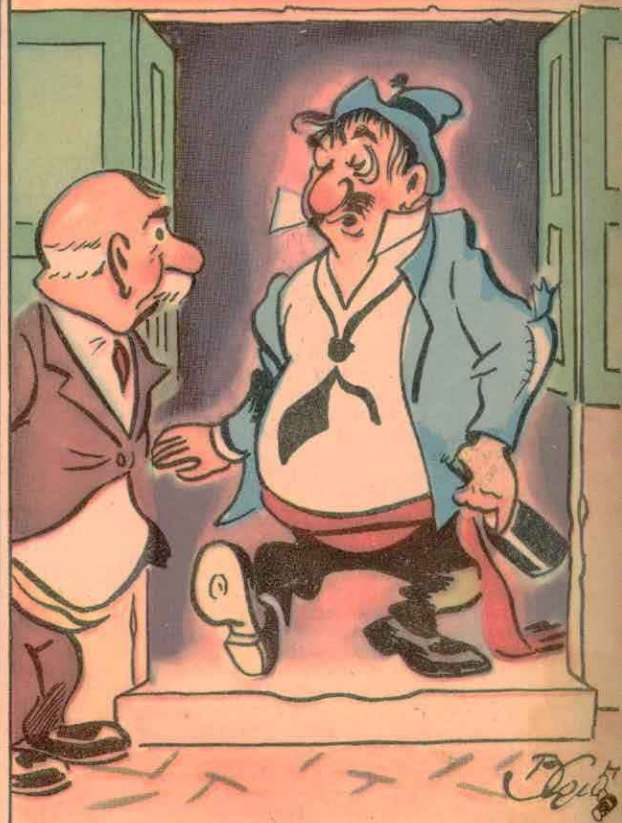
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

— Κύριε Ζαχαρία, σ' έσάς νοίκιασα τὸ γάϊδαρο γιὰ περίπατο κι' ὄχι στὴ γυναῖκά σας!...

ΟΙΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

— Γιὰ τήρα, ρέ Ξενοφών, εἶμαι στὰ ἴσα γιὰ νὰ ξεμπουκάρω;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟΝ

— Πέστε ἐπὶ τέλους τὸ «ναί» δεσποινὶς Εὐφροσύνη! Μὲ παιδεύετε ἀπὸ τὸ 1887!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Γιατί βιάζεστε; Ἐχετε νὰ πᾶτε πουθενά;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)